

Giới thiệu Chào Buổi Sáng, Phó Phu Nhân

Editor: Switch's House: Tròn

Beta: Cái Trắng

Thể loại: Giới giải trí, Đô thị tình duyên, Duyên trời tác hợp, Trọng sinh, HE, Ngọt sủng, Hào môn thế gia.

Văn án:

Trầm Hoan đời trước vì một cuộc hẹn mà bất chấp thời tiết cực kì xấu, vẫn đi lên máy bay về nước.

Không ngờ càng cầu điều gì đừng tới thì nó vẫn cứ tới...

Cô bị tai nạn máy bay, giữa trời xanh bao la, máy bay bị nghiền nát, mà cô cũng không còn sót lại gì kể cả thi thể...

Đời này sống lại, cô chỉ muốn làm một cô gái bình thường, rút đi hào quang minh tinh, kết hôn với một người đàn ông đang hoàng chung tình, sinh một cặp trai gái nuôi dưới gối, sống cuộc sống bình dị tới hết đời.

Không ngờ, thoáng cái vận mệnh đã cột chặt tơ hồng của cô và Phó Tư Dịch lại với nhau.

“Phó Tư Dịch, anh phải tập luyện nhiều!”

“Được.”

“Phải thường xuyên đi bệnh viện kiểm tra sức khỏe.”

“Được.”

“Phải sống lâu với em. Đừng để em một mình, em sợ.”

Phó Tư Dịch ôm chặt người nhỏ hơn anh mười ba tuổi Trầm Hoan, nhẹ nhàng đáp: “Được, anh nhất định sẽ chết sau em.” Tuyệt đối không để một mình em cô độc trên thế gian này.

Tag: Tình hữu độc chung, trời đất tác thành, giới giải trí, trọng sinh

Nhân vật: Trầm Hoan, Phó Tư Dịch

Bạn đang đọc truyện *Chào Buổi Sáng, Phó Phu Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1

Chỗ ngồi kịch liệt lay động, trẻ con bắt an khóc thút thít, những đôi yêu nhau gắt gao dựa vào nhau vì sợ, đột nhiên, một tiếng vang lớn, ánh lửa ngập phía chân trời.

“Không cần!” Trầm Hoan bỗng nhiên từ trên giường ngồi dậy, khi thấy rõ bố trí của căn phòng, đôi mắt tan rã mỗi dần khôi phục lại ánh sáng.

Lại là giấc mộng này, từ 3 năm trước trọng sinh tới nay, không thể nào vứt bỏ.

Cầm thấy phía sau lưng dính dính, cô duỗi tay sờ soạng một chút, thì ra là sợ hãi đến ra một thân mồ hôi lạnh.

Phía chân trời ánh sáng màu lam, Trầm Hoan thấy rõ đồng hồ thạch anh hiển thị thời gian- 5:15. So với thời gian bình thường cô rời giường vẫn còn sớm. Không còn buồn ngủ, Trầm Hoan ngồi dậy, vận sáng đèn bàn đầu giường, trong khoảnh khắc, ánh sáng ảm áp bao phủ trên người cô, cảm giác ảm áp tăng nhẹ nhẹ.

Hôm nay là ngày ghi âm ca khúc mới, nếu đã không còn buồn ngủ, vậy đơn giản dậy sớm chuẩn bị sẵn sàng.

Trầm Hoan rửa mặt xong, vừa vận thấy mẹ cô bung một chén cháo ngô ra tới.

“Tối tối, mau ngồi xuống. Hôm nay con phải thu âm, ăn nhiều một chút”. Hứa Thiển không hiểu những công việc đó, cho rằng chỉ cần con gái ăn no, có thể phát huy tốt.

Trên bàn, đĩa nhỏ để ba quả trứng gà đã chín, một ly sữa đậu nành, Trầm Hoan tiếp nhận chén trong tay mẹ, để bên cạnh bàn, lấy muỗng quấy chén cháo cho bớt nóng, “Mẹ, mấy ngày hôm trước con nói mẹ đi bệnh viện kiểm tra dạ dày, mẹ đi chưa?”

“Ài u, mẹ quên mất. Cũng không phải việc lớn gì, sau lại nói”

“Như thế nào không phải chuyện lớn, con nói mẹ như thế nào không nghe đâu!” Phanh một tiếng, Trầm Hoan cầm chén phóng tới trên bàn com. “Mẹ nếu xảy ra chuyện gì, con làm sao bây giờ?” Kiếp trước chính là bởi vì chính mình sơ sẩy, khi mẹ kiểm tra ra ung thư dạ dày. Đã tới thời kỳ cuối, gần nửa năm liền qua đời.

Mất thấy con gái đôi mắt đỏ hoe, Hứa Thiển cũng lo lắng, vội vàng an ủi, “Đang tốt như thế nào lại khóc. Mẹ không phải là không có việc gì sao? Rồi, rồi, rồi, chút ta liền đi”

Một khi cảm giác áp lực nói ra miệng, đều không ngăn được, Trầm Hoan hít thở sâu một chút, cảm xúc quay cuồng mới bình tĩnh xuống, mới thấp giọng “dạ” một tiếng.

7 giờ rưỡi, xe bus trong giờ cao điểm, cô lẫn ở trong đám người, bắt lấy tay vịn. Bên cạnh là hai bé gái mặc đồng phục học sinh, dựa đầu vào nhau, ríu ra ríu rít mà thảo luận, giồng chim sẻ ra đi kiếm ăn.

Trầm Hoan liếc mắt một cái, trong tay các bé cầm thì ra là <<Âm nhạc tuần san>>.

Mặt bìa là tiêu đề bắt mắt- quân tử ôn nhuận- Phó Tư Dịch.

Áo sơ mi trắng kiểu dáng đơn giản, nút thắt từ nút áo thứ nhất đến nút cuối cùng, cài không chút cầu thả, tay áo tùy ý gấp lên, toát ra chút cảm giác lười biếng.

Ánh mắt mềm mại, ấm áp, mỉm cười nhìn lại, tựa như xuyên thấu qua trang bìa nhìn thẳng đến tâm can người đối diện.

Phó Tư Dịch vô luận là ở kiếp trước hay kiếp này, đều làm người nhìn như tấm mình trong gió xuân.

Bé gái bên trong khẽ nói vào tai cô, Trầm Hoan nhấp môi dưới. Vợ của Phó Tư Dịch- Thẩm Dung chính là biên tập của << Âm nhạc tuần san>>, lại như thế nào không mời được chồng của mình! Dựa theo tình cảm của Phó Tư Dịch đối với Thẩm Dung, lại vì cô ấy một lần nữa tái xuất sân khấu cũng không phải là vấn đề.

Tình cảm của hần cùng Thẩm Dung, ở kiếp trước không phải là cô không khắc cốt ghi tâm chứng kiến qua.

Theo lời đồn, Phó Tư Dịch sớm hiển lộ tài năng, từ nhỏ đối với âm nhạc có thiên phú cực cao. Từ năm mười lăm tuổi xuất đạo, vẫn luôn yên lặng vô danh, tài năng không lộ. Lúc 20 tuổi quen biết với Thẩm Dung, đôi phương vẫn luôn ở cùng hần, không rời không bỏ. Năm 25 tuổi, bằng một ca khúc nhạc phim điện ảnh << Tô Văn>> Phó Tư Dịch nhận được giải thưởng âm nhạc lớn, danh chấn giới giải trí đến tận bây giờ.

Ba năm sau, hần cùng Thẩm Dung yên lặng thành hôn, ở tuổi 32 khi tuyên bố giải nghệ có một đứa con trai đặt tên là Phó Gia Trạch. Cô còn nhớ rõ bé trai ngoan ngoãn, hoạt bát, từng vì một viên kẹo, gọi cô một tiếng dì...

Nhớ tới kiếp trước khi chính mình cũng giống 2 bé gái kia, ở thời điểm không hiểu tình cảm, liền lâm vào điên cuồng mê luyện Phó Tư Dịch, chờ đến khi ý thức được nguy hiểm thế nhưng đã không còn đường lui. Truyền thông cho hấp thụ ánh sáng Phó Tư Dịch thật sâu lên gạt đi chuyện hần kết hôn, khi đó, cô mới biết được thế nhưng hần đã kết hôn, cũng có hài tử.

Mấy năm yêu thầm chẳng thể thu trở về, chợt vừa thấy ánh sáng, gấp gờ lại lấy được sự khinh thường của mọi người, truyền thông vẫn luôn đem cô miêu tả như kẻ thứ ba, đem cô mắng cực kỳ khó nghe, Trầm Hoan một lần hồng mắt, cuối cùng tuy rằng ở giới giải trí ở trên đỉnh lại vẫn khó thoát khỏi một chữ tình.

Năm ấy cô 33 tuổi, lấy danh nghĩa học trò, về nước tham gia buổi biểu diễn nhỏ của Phó Tư Dịch, máy bay gặp bất trắc, cô bất hạnh chết đi.

Trầm Hoan đè ép phập phồng chưa xốt trong lòng, không hề xem hai trong mắt câu dẫn người kia.

Khi tới công ty, cô đi trước vào phòng ghi âm, bất quá tới quá sớm cửa còn chưa mở, liền ngồi trên ghế dài ở ngoài hành lang, yên lặng luyện tập. Hôm nay bài hát này đối với cô mà nói đặc biệt quan trọng, lúc ấy người đại diện khi cho cô ca khúc cũng không nói là ai hát, nhưng chính cô biết, đây là sáng tác của Phó Tư Dịch; kiếp trước cô chính bởi vì bài hát này mới có chút danh tiếng, sau lại dưới sự điều dắt của Phó Tư Dịch, ở giới ca hát phấn đấu lấy được địa vị của chính mình.

Đội sau khi nghe thấy tiếng bước chân, tưởng là người mở cửa, Trầm Hoan ngẩng đầu lên, trong nháy mắt ngưng.

Phó Tư Dịch đồng dạng ngưng ra một chút, hiển nhiên không nghĩ được người ngồi đây là cô.

Tầm mắt chạm nhau, Trầm Hoan đầu tiên cung kính chào “Chào thầy Phó”. Người mới trong công ty, đều xưng hô với hần như vậy, cô cũng không ngoại lệ.

Tầm mắt Phó Tư Dịch dừng lại trên mặt cô trong chốc lát, mới nhẹ nhàng gạt đầu một cái, ở bên cạnh cô ngồi xuống. Đây là một ghế dài có thể chứa 3

người ngồi, Phó Tư Dịch cùng cô ngồi khoảng cách không nhiều không ít, liền cách 1 ghế.

Nhìn như gần lại không cách nào tiếp tục thu ngắn khoảng cách lại.

Tuy là cùng thuộc về một công ty, nhưng người mới giống cô thì vô pháp thường xuyên nhìn thấy một đại nhân vật như Phó Tư Dịch, chỉ có vài lần gặp được, cô đều là từ nơi xa yên lặng nhìn bóng dáng hắt rời đi. Khoảng cách gần giống như hôm nay, vẫn là lần đầu tiên, nhất thời, cô khản trương nắm lấy vạt áo.

Bạn đang đọc truyện *Chào Buổi Sáng, Phó Phu Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 2

Thời tiết mấy ngày qua đều mưa dầm, hôm nay vừa mới thấy ánh mặt trời, khí ẩm đã nhiều ngày còn chưa rút đi, hàng lang vẫn còn chút lạnh. Cùng hình tượng phong độ nhẹ nhàng trong tạp chí hoàn toàn bất đồng, Phó Tư Dịch hôm nay mặc áo khoác lông dê màu xám, quần tây tối màu, nhìn ra được chưa trải qua tư mi chăm chút, nhưng sinh ra đã có sẵn khí chất, vẫn là làm người không được thờ dài.

Trong tình huống bình thường, Trầm Hoan đáng ngồi giống người cô, an tĩnh không phô trương. Nhưng hôm nay, nàng nhìn không được thay đổi tư thế, chỉ là muốn tìm một góc nhìn để có thể yên tâm thoải mái mà nhìn lên Phó Tư Dịch không quá mức lộ liễu.

Hành lang gió thổi hơi mạnh, mang đến hương thơm trên thân người bên cạnh, quanh quẩn bên người, làm người say mê. Người đàn ông cách cô một vị trí, đầu gối để hai tờ giấy viết nhạc phổ, ngón tay thon dài nắm bút ký tên trên giấy ra tiếng vang sần sật trên giấy, hình như đang sửa chữa cái gì.

Mùi hương này, tiếng vang sần sật này..... như là thói tình cô, khiến nàng nội tâm thất thủ, đề đập sụp đổ.

Trong lúc nhất thời, tế bào cả người như đánh trống reo hò----- xem đi xem đi, người đàn ông ngồi bên cạnh như thần đề, cơ hội tốt như vậy, tại sao lại không xem chứ? Tuy rằng cả đời này, bọn họ sẽ không có bất luận khả năng liên quan nào, nhưng dù như vậy nàng cũng không thể ngăn cản sự yêu thích của mình với hắn.

Lại gần nhìn lên vài lần, cũng không quá đáng.

Không quá đáng----- này phóng túng ý niệm bản thân. Tốc độ tim đập không chịu sự khống chế.

Cô không thể khống chế ánh mắt xoay chuyển, nội tâm liên tục xao động, nhìn về phía người bên cạnh.

Như nhận ra điều gì, Phó Tư Dịch quay đầu một chút, đối diện tầm mắt cực nóng của Trầm Hoan. Nhất thời, ánh mắt hắn liền trở nên thâm thúy.

Gió trong hành lang thổi tới, cuốn đi giấy viết nhạc phổ trong tay người đàn ông, tựa như chịu sự lôi kéo, nhẹ nhàng rơi xuống dưới chân Trầm Hoan.

Thanh âm trang giấy bay xuống làm Trầm Hoan đột nhiên bừng tỉnh, ý thức được mình thế nhưng phát ngốc, cô đỏ lỗ tai, vội vàng cúi xuống nhặt trang giấy bên chân để che giấu.

“Thầy Phó, giấy của ngài”. Cô gục đầu xuống, tầm mắt dừng ở trên sàn nhà trắng tinh, một chút cũng không dám nhìn nhiều.

“Cảm ơn” Phó Tư Dịch nhìn thiếu nữ lỗ tai hồng hồng, nhoen miệng cười.

Trầm Hoan cúi đầu, tất nhiên không nhìn thấy biểu tình trên mặt Phó Tư Dịch, nhưng vẫn nghe ra sự sung sướng trong đó. Cô chỉ thấy hai má nóng lên, hận không thể tự chôn mình.

Đúng lúc ấy, nhân viên phòng ghi âm tới, thấy rõ Phó Tư Dịch, vội vàng chạy đến, “Thầy Phó, để ngài chờ lâu.”

“Không bao lâu.” Khi nói chuyện, Phó Tư Dịch đã thu lại ý cười.

Nhân viên phòng ghi âm lại thấy Trầm Hoan đứng một bên, kinh ngạc đến cực điểm, “Cô đến đây làm gì?”

Trầm Hoan sừng sốt, “Hôm nay là ngày tôi thu âm.”

“Phía trên không phải nói dừng thu.....” Nam sinh quần jean nhìn cô về mặt mờ mịt, không khỏi trên mặt liền nhiều thêm vài phần thương xót, “Cô còn không biết à! Trở về hỏi người đại diện chút đi.”

Bị người chơi xấu còn không biết, người mới này cũng đủ ngốc.

Nam sinh mặc quần jean cũng không phản ứng với cô, hôm nay chính hắn phải thu âm cho thầy Phó, “Thầy Phó, tôi liền mở cửa, thiết bị đã đưa đến cho

ngài từ hôm qua, trong chốc lát đi vào, liền có thể trực tiếp ghi lại.....”

Nam sinh mặc quần jean đối với Phó Tư Dịch đều cực kỳ ân cần, không chút để ý đến Trầm Hoan đang mờ mịt, sự tình thấy cao thấp này, ở giới giải trí đều thường thấy.

Phó Tư Dịch không đáp lời nam sinh kia nói, nhìn Trầm Hoan vài lần, liền nhắc chân đi vào phòng ghi âm, sau khi cửa chậm rãi khép lại cũng không thấy bộ dáng thất thần của cô gái nhỏ, Phó Tư Dịch mày nhíu lại, “Chuyện của cô ấy là thế nào?”

“A? Cô ấy?” Không nghĩ tới Phó tư Dịch sẽ cảm thấy hứng thú với một người không có danh tiếng, hắn ta sừng sốt thuận miệng giải thích, “Loại chuyện này rất bình thường, chính là bị người chơi xấu. Thật đáng thương, cô ấy đã bắt đầu chuẩn bị từ một tháng trước, hiện tại, ai.....”

Cậu nhân viên phát ra tiếng thở dài như giả như thật, Phó Tư Dịch nhăn mày càng sâu, “Bị ai chơi xấu? Tôi như thế nào lại không nghe nói”

“Là cô gái được giải nhất trong Cuộc thi Siêu nữ. Tên tôi cũng không nhớ được, bất quá cậu cô ta là người đầu tư bộ phim truyền hình của công ty ta.”

Phó Tư Dịch gật đầu, đối với phát triển của việc này đã có chút suy đoán.

“Là kêu Giang Nhiên đi?” Hắn như không chút để ý mà hỏi.

“A, đúng vậy.” Nhân viên nam vỗ đầu một cái, nhớ ra tên người mới kia.

Phó Tư Dịch mày nhăn lại, giám chế Dương đã từng nhờ hắn đề cử với phía công ty một người mới, bởi vì thiếu nhân tình của giám chế Dương hắn thuận miệng đáp ứng.

Hắn mơ hồ nhớ tên người mới kia là Giang Nhiên.

Hiện giờ công ty đang tính chuyển sang phương diện điện ảnh, đối với phương diện bồi dưỡng ca hát đã không còn được như trước, “Thầy Phó, ngài xem, đều đã chuẩn bị tốt, chúng ta liền bắt đầu đi.”

Phó Tư Dịch thu hồi tầm mắt chôn chặt ở cánh cửa, nhàn nhạt ừ một tiếng, dẫn đầu đi vào trong cùng phòng ghi âm.

- - -

Đột nhiên bị thông báo ngừng thu, Trầm Hoan luống cuống, vội vàng gọi điện thoại cho người đại diện, điện thoại vừa thông, chưa kịp nói tình huống, liền nghe đối phương mở miệng trước.

“Trầm Hoan..... Tôi có chuyện này đã quên nói cho cô, tôi hiện tại là người đại diện của Giang Nhiên. Về sau, cô liền không đi theo tôi nữa.”

“Chuyện khi nào? Là công ty an bài sao?” Trầm Hoan mờ mịt, không biết như thế nào lại có biến cố lớn như vậy.

Chớp mắt nhìn đối diện một chút, than nhẹ một tiếng mở miệng, “Trầm Hoan, cô đã vào công ty 2 năm rồi đi. Công ty chuyển hướng bồi dưỡng cô không phải không biết, Giang Nhiên chỉ sợ là ca sĩ mới cuối cùng công ty bồi dưỡng.”

“Lúc trước cô là có điểm tài năng, chính là mấy năm nay công ty cũng không cho cô cơ hội phát triển gì. Hiện tại thật vất vả mới có, lại nhường cho Giang Nhiên, cô cảm thấy cô còn có cơ hội sao?”

Đối phương nói một đoạn dài, những câu nói như lấy mạng cô, Trầm Hoan khẩn trương nhấp môi, vô lực cãi lại.

“Chúng ta nói rõ ràng! Hiện tại trọng tâm đều ở trên người Giang Nhiên, huống hồ, Giang Nhiên tự mình mời tôi, cho nên..... Tôi cũng có ý nghĩ của mình. Hy vọng cô đừng để ý.”

Người đại diện của cô cũng từng là người quản lý của những minh tinh lớn, mấy năm nay từ từ xuống dốc, đang cấp bách nhu cầu cần một người mới có tiền đề cứu lấy tình trạng suy tàn hiện tại, so sánh hai bên, Trầm Hoan tự nhiên bị vứt bỏ.

Năm ngón tay gắt gao cầm chặt di động, Trầm Hoan cắn môi đến nổi môi không còn huyết sắc.

“Tôi.. Tôi còn có việc, cứ như vậy đi.” Đối phương quả quyết cúp máy, vọng lại tiếng đô đô bên tai Trầm Hoan.

Ngoài cửa sổ, ánh nắng tương sáng, gió thổi nhẹ nhàng

Ở thời điểm bỏ đi động xuống, trong đầu Trầm Hoan trống rỗng, hoảng hốt không phân biệt được tình huống lúc này.

Bạn đang đọc truyện *Chào Buổi Sáng, Phó Phu Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 3

Kỳ thật vừa rồi cô rất muốn hỏi một câu, cho dù thật sự phải đi, vì sao lại không báo tin cho cô sớm một chút, như vậy thì sáng sớm cô đã không phải sáng sớm lòng tràn đầy vui mừng chờ mong mà chạy tới, chính là nhận được kết cục như thế này sao?

Cho dù cô không có khả năng mang lại vinh quang cho người đại diện, nhưng dựa vào tình cảm mấy năm nay, làm sao đến nỗi lạnh nhạt với cô như vậy, đến một phần tình cảm cũng không lưu lại?

Trầm Hoan ở bên ngoài lang thang đi dạo nửa ngày, mới vào cửa nhà, một lúc sau Hứa Thiến liền tiến đến, “Ghi âm xong rồi? Cảm giác thế nào?”

Nhìn trên mặt mẹ không che dấu được ý cười, Trầm Hoan ủy khuất đến bên miệng lặng lẽ nuốt xuống, khoe miệng khê kéo lên, nỗ lực giả bộ một bộ dáng cao hứng, “Vẫn tốt, hôm nay rất thuận lợi.”

“Con gái nhà ta thực có tiền đồ, hôm nay mẹ trước mặt dì con đặc biệt có mặt mũi.”

Nuốt xuống chua xót, Trầm Hoan không nghĩ gian nan tiếp tục đề tài khó khăn này, nỗ lực tươi cười, dời đi lực chú ý của Hứa Thiến, “Mẹ, hôm nay mẹ đi bệnh viện kiểm tra rồi sao?”

“Đã đi rồi, qua mấy ngày nữa sẽ có kết quả. Con đi nghỉ ngơi trước đi, còn hai món ăn nữa là có thể ăn cơm.” Hứa Thiến nhớ đến món cá còn trong bếp, vội vàng đẩy con gái đi nghỉ ngơi.

....., Trầm Hoan mới trở về phòng ngủ.

Vào phòng ngủ, cũng không mở đèn, cô kéo góc chăn, an tĩnh cuộn mình bên mép giường.

Con đường phía trước bỗng trở nên mờ mịt, cô cũng không có nhiều khổ sở, cùng lắm thì đời này an an phận phận làm một người bình thường, tìm người để gả, cũng không sai biệt lắm.

Thế nào cũng phải trải qua một đời!

Tuy là nghĩ như vậy, trong đầu lại hiện ra bộ dáng mỉm cười của người đàn ông, mang theo ánh sáng lóa mắt, Trầm Hoan đột nhiên che ngực, đem chính mình cuộn tròn lại càng khấn.

Có người, mặc kệ có sống lại mấy đời, có phải hay không đã định là không có khả năng.

Cứ như vậy ở nhà mấy ngày, cho rằng bản thân sẽ bị chôn vùi, một cuộc điện thoại của công ty kéo cô trở về.

Lúc cô chạy tới, đúng lúc gặp được Giang Nhiên từ trong văn phòng chạy ra về mặt phần uất, hai người gặp nhau, cô còn chưa biểu hiện ra chút địch ý nào, đối phương đã cho cô một cái thần sắc ghen ghét không chút nào che dấu.

Về mặt Trầm Hoan khó hiểu.

Thật nhanh cô đã biết nguyên nhân mình nhận được sự ghen ghét.

“Bản thu của cô sẽ để cho Giang Nhiên, nhưng công ty cũng không thể lãng phí được hạt giống tốt là cô. Vừa lúc thầy Phó Tư Dịch có tính toán tái xuất, cô về sau liền đi theo hắn đi.”

Trầm Hoan dường như không kịp phản ứng, đôi mắt mở tròn xoe, “Đi theo ai?”

“Thầy Phó Tư Dịch!” Tổng giám đốc trán trọc lóc không kiên nhẫn nói.

“Là thật vậy chăng?” Như thế nào đột nhiên lại như vậy

“Tôi nhắc nhở cô một câu, cũng không biết phúc mấy đời nhà cô, nghe nói thầy Phó chỉ tên muốn cô” nói đến đây, tổng giám đốc Vương không khỏi đem Trầm Hoan đánh giá nhiều vài lần, cũng chỉ là da có chút trắng, khuôn mặt đẹp chút, không biết Phó Tư Dịch nhìn trúng cô ta ở điểm gì.

“Ngươi về sau đi theo thầy Phó, nỗ lực thật tốt, có hắn giúp cô, tất nhiên có thể hot. Tôi liền không nói nhiều, tôi còn có việc, cô đi về trước đi, sau cô đến văn phòng hắn, hắn là hắn có việc cần giao cho cô.”

Ra cửa, Trầm Hoan vẫn không dám tin tưởng, ở trong đầu đem lời nói vừa rồi chất lọc tỉ mỉ, đi đến một kết luận ----- cô so với kiếp trước được sự giúp đỡ của Phó Tư Dịch sớm hơn.

Kiếp trước, Trầm Hoan dùng thân phận trợ lý tiến vào Hạ Ngu, lúc ấy cô đi theo một nghệ sĩ nổi tiếng, ở trước mặt công chúng là một người tiêu sái rộng rãi, phía sau thì tính tình lại thật lớn, quả thực đem cô thành chân sai vật trong nhà, liền kém không chịu không đánh thối.

Cho dù hèn mọn mà sống, cô cũng chưa từng có ý nghĩ từ bỏ việc ca hát. Mọi người thấy mình tinh S không đem cô làm một trợ lý cùng đi theo nhưng sai sử cô, sao chép văn kiện, quét tước vệ sinh, đều đủ loại, thật sự là chuyện thường ngày.

Tuy như thế, nhưng trong lòng cô lại ần ần vui sướng, sân thượng công ty, là thiên đường của riêng cô. Mặc kệ thời tiết đẹp hay không đẹp, mưa hay không mưa, chỉ cần có thời gian rảnh, cô liền trốn lên sân thượng, chỉ cần hát một bài, mọi cảm xúc khổ sở đều tan biến hết.

Cô kiên trì ba năm như thế.

Cho rằng sẽ tiếp tục sinh hoạt như thế, không nghĩ tới, thế giới tăm tối rồi cuộc xuất hiện một tia sáng.

Mình tinh S dần dần chìm xuống, nhưng tính tình hần ta thô bạo nhưng không hòa hoãn được, ngược lại làm trầm trọng thêm. Trầm Hoan ở văn phòng hần dọn dẹp, lúc nhìn thấy một bản nhạc phổ, lúc hứng khởi, cô thuận miệng hát lên, nhưng đúng một cái, phía sau một tiếng quát chói tai, “Ai cho phép cô động đến đồ vật của tôi.”

Trầm Hoan xoay người, đứng lúc nhìn thấy khuôn mặt tức giận của mình tinh S, mặt cô sợ tới mức biến sắc.

Lúc còn ngơ ngẩn, mình tinh S túm mạnh một cái, cô bị kéo ra tới ngoài văn phòng, trực tiếp bị ném ở bên ngoài hành lang.

“Cô cho rằng cô là ai, một trợ lý cũng nghĩ đến ca hát, cũng không nhìn xem thân phận của cô là gì...”

Trên sàn nhà lạnh lẽo, Trầm Hoan cúi đầu, vẫn không nhúc nhích. Cô biết, mình tinh S từ trước tới nay vênh váo tự đắc, kiêu ngạo ương ngạnh. Hiện giờ, mấy năm nay không bằng trước, thanh danh không tốt, đã chịu sự xem thường của không ít người trong nghề, hôm nay đem cô ném ở bên ngoài văn phòng, đơn giản là đem cô lợi dụng cho người khác nhìn, hần không phải dễ bị khi dễ như vậy.

Bởi vì biết nguyên nhân trong đó, Trầm Hoan biết trận mắng nhiếc này không thể tránh được.

Tất cả những lời nói vũ nhục đều nói ra, nhưng người chung quanh đều không dám đi lấy xui xẻo, cũng là, ai sẽ vì một người không quan trọng mà đi phân cao thấp với một kẻ điên đầu? Nhưng ở trước mặt mọi người, bị nhục nhã, cô vẫn thấy trái tim lạnh lẽo, cảm giác hổ thẹn bức cô suýt rơi lệ.

“Cô tính là gì...” Mình tinh S còn đang chửi ầm lên, phát tiết tất cả tức giận trong thời gian này.

“Thế anh lại tính là gì!”

Đột nhiên một âm thanh nhẹ nhàng mà không mất đi sự uy hiếp vang lên, mọi người ở đây nhìn đến khuôn mặt lạnh lùng của Phó Tư Dịch đang đến gần, đều sững sờ.

Thanh âm này----- Trầm Hoan không thể tin được mà ngẩng đầu lên, bởi vì nguyên nhân góc độ, cô chỉ thấy chiếc cằm căng chặt cùng cả vạt màu lam nhạt của người đàn ông. Nhưng kỳ lạ là, cô cảm thấy sự tồn tại của hần như một cây đại thụ che trời, mà cô giống như là một cây cỏ bên chân hần, an bình trong mưa gió.

“Ở trong mắt tôi, anh đều không bằng một cọng tóc của cô ấy!”

Lời nói của hần làm người bên cạnh hít một hơi khí lạnh.

Mọi người đều biết, Phó Tư Dịch đối xử với mọi người đều ôn hòa hữu lễ, chưa từng có nói nặng đối với người khác, năm trước có khi bị truyền thông công kích, cũng chỉ cười vãn đạm phong khinh.

Giống tình huống hôm nay, thực sự làm mọi người ở đây chấn kinh.

“Là một người đàn ông, không có bản lĩnh còn lấy một cô gái ra xả giận, Hạ Ngu không cần một người bại hoại như anh.”

Phó Tư Dịch nói năng có khí phách, liền nhẹ nhàng phán quyết sinh tử một người.

Không có ai sẽ hoài nghi lời nói của hần, Phó Tư Dịch tuy là ra mắt với tư cách là một ca sĩ, lại cũng biết đầu tư làm ăn, trong ngành nhân mạch cực lớn, ngay cả Hạ Ngu cũng có cổ phần của hần.

Hần muốn có một người nổi tiếng, rất đơn giản, muốn hủy diệt một người, liền càng đơn giản.

Trầm Hoan theo bản năng nhìn sang mình tinh S, chỉ thấy hần sắc mặt xanh mét, hai mắt đỏ đậm, giận mà không dám nói.

Phó Tư Dịch sau khi nói xong, nhìn mình tinh S một cái thật sâu, xoay người liền đi, thậm chí đều không nhìn đến Trầm Hoan vừa được hần giải vây.

Bóng dáng người đàn ông như tùng, dáng người cao ngất, tây trang may thủ công thẳng tắp mang theo lãnh khí. Ở trong nháy mắt ấy, Trầm Hoan cảm thấy linh hồn nàng có gì đó rơi xuống đất, dần dần mọc rễ.

Từ nay về sau, mình tinh S quả nhiên lại không hề có tác phẩm nổi bật nào ra đời.

Ngày hôm sau, Trầm Hoan liền chào đón sự thay đổi của vận mệnh, cô được Phó Tư Dịch điều đến bên người, Phó Tư Dịch tự mình dạy bảo nàng, bài hát đầu tiên của cô cũng là Phó Tư Dịch tự tay soạn nhạc, từ đây, nổi tiếng một nửa bầu trời.

Cô đã từng hỏi qua Phó Tư Dịch vì cái gì chọn cô, Phó Tư Dịch sờ đầu nàng, thanh âm ôn nhu, “Bởi vì cô có thể nổi tiếng.”

“Vì cái gì anh cho rằng tôi có thể nổi tiếng?” Cô vẫn cảm thấy u mê.

Bạn đang đọc truyện *Chào Buổi Sáng, Phó Phu Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 4

Phó Tư Dịch nhìn cô, cười một chút, “Bằng trực giác của tôi.”

Đứng ở trên hành lang, nắng tháng tư dịu dịu bao phủ, như là ánh mắt của Phó Tư Dịch, sâu xa lại nhu hòa, Trầm Hoan bị chìm trong hồi ức không thể tự kiểm chế.

Giờ phút này, cô đứng ở ngoài cửa phòng làm việc của Phó Tư Dịch, tuy từ khi trọng sinh tới nay cô chưa từng đến, nhưng phảng phất cô nhìn thấy nhìn thấy hình ảnh Phó Tư Dịch vui đùa trên bàn làm việc, hơi nhíu mày suy tư, thái độ nghiêm túc.

Nhân viên đi qua đi lại làm việc, nhìn cô đứng ở cửa phòng làm việc của Phó Tư Dịch không nhúc nhích, quái dị nhìn lại vài lần.

Trầm Hoan khe khẽ thở dài, tiến lên gõ cửa. Cơ hồ cùng lúc đó, bên trong cánh cửa truyền đến một âm thanh-----

“Mời vào”

Cô nhìn qua không ít văn phòng của nhạc sĩ, những người càng có tài liền càng không câu nệ tiểu tiết, sinh hoạt càng không có trật tự.

Phó Tư Dịch hiển nhiên không thuộc về kiểu người này, các loại văn kiện trên bàn làm việc của hắn vĩnh viễn được sắp xếp gọn gàng, chỉnh chỉnh tề tề, bên notebook còn đặt một chậu cây, cây nhỏ bằng một nắm tay xanh tươi mang đến cho căn phòng chút sức sống tươi mới.

Trầm Hoan câu nệ đứng một bên, không dám quấy rầy, Phó Tư Dịch thấy cô, hơi hơi mỉm cười, chỉ về phía sofa, “Trước ngồi xuống, chờ tôi 5 phút liền xong việc.”

Cô thấp giọng “ạ” một tiếng, an phận ngồi chờ.

Văn phòng Phó Tư Dịch thay đổi rất nhiều, cô nhớ rõ kiếp trước, trên tường treo chính là bức tranh Từ Bi Hồng bản gốc, hiện giờ biến thành một bức tranh cảnh đêm nông thôn nhạt nhẽo điềm tĩnh, trên bức tranh không có con dấu, không biết là tác phẩm của danh gia nào. Tầm mắt nhìn qua cả phòng, Trầm Hoan thừa nhận căn phòng này so với trong trí nhớ của cô khác nhau rất lớn.

Chính là, chăm chú nhìn người đàn ông đang tập trung làm việc, vẫn là lại một lần nữa giúp đỡ cô, điểm này là không thay đổi so với đời trước.

Trong lúc tâm trạng hoảng hốt, bỏ xuống tầm mắt thấy được đôi giày da đen, cùng quần âu tối màu. Cô ngẩn ra, bỗng chốc ngẩn đầu.

“Chờ tôi chỉ có trà hoa lai, uống không?” Trong tay Phó Tư Dịch là chiếc ly sứ trắng, hơi nóng mờ mờ, hắn nói tuy là câu nghi vấn, ly trà vẫn thẳng tắp đưa tới trước mặt cô, căn bản là không cho cô cự tuyệt.

“Cảm ơn” Cô bắt đầu đi tiếp nhận ly trà, một tay cầm quai ly, một tay đỡ đáy ly.

“Độ ấm vừa vặn, có thể uống.” Phó Tư Dịch ôn hòa nhắc nhở một câu.

“ạ” Hắn quá mức thông dong, so sánh với hắn, cô quả thực như đứng trên đồng lửa, ngồi trên đồng than, Trầm Hoan gật gật, đưa ly trà đến bên miệng, uống liền vài ngụm.

Phó Tư Dịch nhẹ nhàng xoa ấn đường, hắn quả nhiên đã dọa cô gái nhỏ rồi, chỉ là nhắc nhở cô độ ấm phù hợp, cô lại khản trương mà liên tục uống nước.

Hắn lui xuống đối diện cô, suy nghĩ nên mở miệng từ chỗ nào, có thể làm cô bớt khản trương một chút.

Không ngờ, cô gái nhỏ mở lời tò mò hỏi hắn.

“Ngài vẫn luôn uống chính là trà hoa lai sao?”

Vấn đề này-----Phó Tư Dịch ngạc nhiên, nhẹ nhàng gật đầu, hàm hồ nói, “Mấy năm trở lại đây mới bắt đầu thích uống”

“Thật trùng hợp, tôi cũng thích uống trà hoa lai” Cô nhớ rõ kiếp trước hắn thích chính là hương vị nồng đậm của cà phê, hiếm khi chạm vào loại trà hoa

nhặt nhẻo này.

Phó Tư Dịch nhìn cô, ánh mắt mơ hồ, một hồi lâu mới cất tiếng nói, “ Phải không?”

Thanh âm nhẹ đến như có như không.

Trầm Hoan không biết nên trả lời cái gì, khô khan gât đầu.

“Vương Thụy đều đã nói cho cô rồi đi, về sau tôi sẽ phụ trách cô”

Trầm Hoan nhẹ nhàng gât đầu, cuối cùng, mở to hai mắt, thần sắc hoang mang, “ Tôi có thể hỏi ngẫu một vấn đề không?”

Từ khi nàng vào cửa nói qua ba câu, hai câu dùng kính ngữ -----ngài. Phó Tư Dịch hơi nhăn mày, “Cô nói.”

“Tổng giám đốc Vương nói ngài chỉ đích danh tôi” cô ngẩng đầu, nhìn khuôn mặt không biểu cảm của người đàn ông, ngữ khí cẩn thận, “Tôi là có chỗ nào đáng giá?”

Phó Tư Dịch không vội trả lời cô, ngược lại lo nhận lại ly trà không từ cô, Trầm Hoan hơi giật mình, đang muốn khách khí mà khiêm nhượng, liền thấy người đàn ông đưa tay ý bảo cô không sao.

Cô thấp thỏm thừa nhận đãi ngộ cực cao của Phó Tư Dịch.

Nhìn đến ấm trà đỏ thắm Phó Tư Dịch nhắc lên, cánh tay khẽ nâng, nghiêng ấm trà, nước trà xanh lục trút xuống ly.

Động tác hần châm trà như mây trôi nước chảy, liền mạch lưu loát, lộ ra một đoạn cổ tay sơ mi trắng. Trầm Hoan nghĩ, khí chất Phó Tư Dịch ôn nhuận như ngọc thể hiện ra cho mọi người, nếu cùng hần ở chung một chỗ, hần cũng đảm đương được mỹ danh như vậy.

Trong không khí hương thơm của trà hoa lài phiêu tán, Trầm Hoan cảm thấy cô uống trà hoa lài hai đời đều không bằng ly trà Phó Tư Dịch rót cho cô.

“Cô âm sắc thật đặc biệt” Hần đưa ly trà đầy, nhìn cô, cười nhàn nhạt.

Âm sắc đặc biệt?

Kiếp trước hần cũng không nói như vậy, lúc ấy hần không hề khách khí mà chê nàng, nói nàng âm sắc bình thường, dễ thấy. Như thế nào, lại khác lần này?

“Trên người của cô có một loại sức sống ngoan cường, một khi có thể phát ra tiềm lực này, tiền đồ không thể lường”

Cô đều sống hai đời, sức sống cũng xác thực là rất ngoan cường.

Trầm Hoan hoài nghi nhìn hần, hiển nhiên là không tin. Phó Tư Dịch thông minh đến mức nào, chỉ liếc mắt một cái liền nhìn ra?

“Thích ca hát sao?” Hần thay đổi một loại phương thức thuyết phục cô.

“Thích” Lần này, cô trả lời không chút do dự

“Cô xem, cô thích ca hát, mà tôi lại có thể giúp cô đến một vị trí cao, giúp cô đạt được điều cô muốn. Đồng dạng, tôi chính là chuyển sang một lĩnh vực khác, yêu cầu một người đến để chứng thực năng lực khác của tôi. Cô cảm thấy sao?”

Bạn đang đọc truyện *Chào Buổi Sáng, Phó Phu Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5

Phó Tư Dịch là người ôn nhuận, ôn nhuận mà nhìn cô, ôn nhuận chờ cô lựa chọn. Hần như vậy, làm Trầm Hoan cảm thấy, nếu cô nói cự tuyệt, cô quả thực là tội không thể tha thứ.

Kỳ thật không cần hần mang danh lợi tới dụ dỗ, chỉ cần hần ngồi ở chỗ này, liền đủ cho cô phải do dự hồi lâu.

Có nên đáp ứng hay không đây?

Cô cắn môi, ánh mắt lo lắng, giãy giụa, mờ mịt,....

Sau một lúc lâu, cô đột nhiên ngẩng đầu, ánh mắt kiên định, “Thầy Phó, về sau nhờ anh chỉ giáo nhiều hơn”

Đây xem như đáp ứng rồi.

Thoáng chốc, biểu tình ngưng trọng của Phó Tư Dịch thoáng buông lỏng, ngẩng đầu, ánh mắt so với ánh nắng tháng tư có phần ấm áp hơn, “Nên như vậy”

Lỗi tai Trầm Hoan lại đỏ, cuống quýt bung ly trà lên, cô không thể nhìn thẳng vào mắt hắn, chỉ lại phải uống nước để che dấu.

Nhớ tới cô trong lúc vô tình đã không dùng kính ngữ với mình, mảy Phó Tư Dịch hơi giận nhỏ đến khó phát hiện, quyết định về sau nhất định làm cô bỏ đi thói quen này.

“Trợ lý, người đại diện linh tinh cô đều không cần lo lắng, tôi sẽ an bài tốt cho cô. Hai tuần sau, tôi sẽ bắt đầu huấn luyện cho cô, đến lúc đó, khả năng sẽ tương đối vất vả. Cô chuẩn bị sẵn sàng đi.” Ngữ khí hần khi vào công việc trở nên nghiêm túc.

“Dạ, được”

Cô quyết định lại tham lam một chút, cùng Hạ Ngu ký hợp đồng kỳ hạn là 5 năm, đã qua 2 năm, 3 năm sau, bằng vào năng lực của Phó Tư Dịch, cô hẳn sẽ giống kiếp trước, sự nghiệp phát triển thuận lợi khi đó sẽ rời khỏi Hạ Ngu.

Đời này, cô sẽ không nghĩ đến bất kỳ điều gì, cũng sẽ không trói buộc bản thân vào thứ tình cảm vô căn cứ, chỉ có thể nhìn hắn 3 năm là đủ rồi, đến lúc hợp đồng hết hạn, cô có thể an tâm mà đi, trải qua cuộc sống của mình, tìm một người yêu mình bình bình đạm đạm mà sống.

Tầm mắt cô dừng trên trên bàn thủy trúc tinh tế đặt ly trà, niềm vui từng chút từng chút lan tỏa.

“Còn uống sao?” Phó Tư Dịch nhìn ly không của cô, khóe miệng khẽ cong không dễ phát hiện.

“A?” Cô ngẩn ra một chút, nhìn theo ánh mắt Phó Tư Dịch cô thấy chén trà nhỏ của mình, quả nhiên lại hết, cô cắn môi một chút, xấu hổ, “Không, không, không, tôi uống đủ rồi”

Uống đủ rồi? Như thế nào có thể nói như vậy đây! Cô lắp bắp giải thích, “Tôi...ý tôi muốn nói...”

Cửa đột nhiên vang lên tiếng động, một người sai bước tiến vào, cũng đánh gãy lời nói của Trầm Hoan, “ Tư Dịch, anh hôm nay có an bài sao?”

Trầm Hoan nhìn người vừa tới, trong lòng nổi lên nghi hoặc, như thế nào lại là Giang Thời Thận, nghe ngữ khí kia, tựa hồ quan hệ với Phó Tư Dịch cũng không tệ lắm.

Giang Thời Thận nhìn thấy cô gái nhỏ ngồi ngay ngắn trên ghế sofa, ngây người ngẩn ngơ, lòng hiếu kỳ nổi lên, lúc đi về phía Phó Tư Dịch không khỏi nhìn Trầm Hoan nhiều hơn vài lần.

Làm bộ như không chú ý tới ánh mắt quá phận của Giang Thời Thận, Trầm Hoan đứng lên, nói, “Thầy Phó, tôi ra ngoài trước.” Phó Tư Dịch cũng không giữ lại, gật đầu ngầm đồng ý.

Chờ đến khi không nhìn thấy thân ảnh Trầm Hoan, Giang Thời Thận đặt mông ngồi trên sofa, ánh mắt chặt chẽ nhìn chằm chằm Phó Tư Dịch đang thu thập ly trà, nòng đậm ý tìm tòi nghiên cứu.

“Đây là cô gái nhỏ đó” Ngữ khí khẳng định mười phần.

Phó Tư Dịch không trả lời vấn đề của hắn, hỏi lại một câu, “ Có chuyện gì sao?”

Giang Thời Thận sâu xa phát ra âm thanh, vài phần khiêu khích nhìn về phía Phó Tư Dịch, “.....! Thì ra anh thích như vậy?”

Phó Tư Dịch ánh mắt trầm xuống, không vui liếc mắt nhìn Giang Thời Thận cả lờ phát phơ.

“Tôi chính là lo lắng thanh danh anh...” Giang Thời Thận ngượng ngùng cười.

“Không cần anh nhọc lòng” Phó Tư Dịch không chút khách khí.

Bị sặc một câu, Giang Thời Thận có chút quẫn, rồi sau đó lại chưa từ bỏ ý định mà mở miệng, “Anh cùng Thẩm Dung thực sự thành sao?”

“.....” Hắn trả lời đơn giản, hiển nhiên là không nghĩ nói chuyện nhiều.

“Ai, thành là được,..... Tôi nói, Thẩm Dung cũng thông minh, chỉ bằng việc được sự quan tâm của anh, chức vị chủ ban giám khảo liền nằm trong lòng bàn tay!”

“Đó là do tôi thiếu cô ấy!”

“Cái gì thiếu với không thiếu, không còn tình cảm liền chia tay, tuy rằng tôi không hiểu lúc trước anh từ trên núi ngã một cái, từ lúc tỉnh lại ở bệnh viện lại

liền nhất định ly hôn, nhưng mấy năm gần đây anh cũng giúp sự nghiệp của cô ấy tốt hơn cũng không ít, cũng coi như trả hết”

Nghe tới Giang Thôi Thận nói đến việc trước kia của mình, Phó Thôi Thận ánh mắt sâu thẳm, sắc mặt cũng trầm xuống, đứng dậy đi đến cửa sổ, nhìn dòng xe tới lui trên đường phố, trầm lặng không lên tiếng.

- ----

Một lát sau, điện thoại công ty gọi tới nói Hồ Tĩnh muốn gặp cô.

Hồ Tĩnh, người đại diện nổi danh, đã từng làm đại diện cho không ít siêu sao hạng nhất, có thể nói trong giới giải trí, người này có năng lực cực cao, đều tôn xưng cô ấy một tiếng chị Tĩnh.

Điểm mấu chốt là cô ấy tìm năng, không cần đoán, đây khẳng định là bút tích của Phó Tư Dịch, chỉ là, cô không hiểu sao Phó Tư Dịch lại mời được Hồ Tĩnh.

Khi cô đẩy cửa đi vào, lọt vào tầm mắt chính là người đang dựa vào bàn làm việc. Nghe được tiếng đẩy cửa, Hồ Tĩnh đầu cũng không nâng, đôi mắt chăm chú nhìn vào trên bản kế hoạch, tùy ý tiếp đón, “ Trước ngồi đi”

Trầm Hoan thấp giọng nói “ạ”, cúi đầu ngồi xuống một bên sofa.

Cô không dám nhìn loạn, an phận nhìn chăm chăm vào chậu tiền nhân cầu bày trên bàn trà.

Trong nghề có nhiều lờ đồn về các mối quan hệ thần bí của Hồ Tĩnh, nghe đồn cô ấy từng có một đoạn hôn nhân, từng có một phóng viên đưa ra bằng chứng chồng của cô ấy là trùm địa ốc Triệu Tinh Nhiên, thậm chí đề đầy đủ chứng cứ còn có một loạt ảnh chụp, nhưng hôm sau, người phóng viên kia liền hướng Hồ Tĩnh công khai xin lỗi, nói chính mình đã chụp sai người, cuối cùng chuyện cũng không đi đến đâu.

Mình tinh dưới trướng Hồ Tĩnh có một nữ nghệ sĩ chen chân vào hôn nhân của người khác, sau khi thu hút được sự chú ý của dư luận, danh dự đều bị vứt bỏ, không lâu đã trở nên không có chút danh tiếng nào. Không nghĩ đến, mới qua hai ba năm, nữ nghệ sĩ kia thành công tẩy trắng mình, đến nay còn một đường sinh động, có nhiều tác phẩm được chú ý.

Bạn đang đọc truyện *Chào Buổi Sáng, Phó Phu Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 6

Trong chuyện này không thể thiếu Hồ Tĩnh ở sau lưng bày mưu tính kế.

Văn kiện ở trong tay Hồ Tĩnh thay đổi hết tập này đến tập khác, những trang giấy lật ào ào. Trầm Hoan thoáng giật giật sống lưng cứng đờ, nhằm làm bớt chua xót. Cô quay đầu nhìn Hồ Tĩnh, lại ngẩng đầu nhìn đồng hồ trên tường, nhấp môi dưới, nửa giờ đi qua, Hồ Tĩnh vẫn là không có ý muốn nói chuyện với cô.

Cô lặng lẽ dịch chuyển chân, tìm một tư thế thoải mái, chuẩn bị cho thời gian dài chờ đợi.

Khóe mắt quét đến đồng hồ nhỏ phía sofa, Hồ Tĩnh nhìn xuống đồng hồ đeo trên cổ tay, thì ra đã qua nửa giờ, cô thuận tay khép lại văn kiện đã xem được một nửa.

Kỳ thật không phải muốn để Trầm Hoan chờ lâu như vậy, gần đây thật sự Hồ Tĩnh rất vội, thêm nữa là cô cũng muốn khảo sát định lực của Trầm Hoan.

Hiện tại xem ra, biểu hiện của Trầm Hoan tạm thời làm cô vừa lòng.

Hồ Tĩnh thả lỏng xoay xoay cần cổ, “bang” một tiếng, ném văn kiện trên tay sang một bên bàn.

Tiếng vang bất thành linh dọa Trầm Hoan nhảy dựng, cô quay đầu nhìn lại, Hồ Tĩnh đi về phía bên này, tiếng giày cao gót gõ “cộp cộp” lên sàn nhà.

“....Chị Tĩnh”

Nghe được Trầm Hoan xưng hô như vậy với cô, Hồ Tĩnh khẽ nhếch mày, nhưng cũng không nói gì, ngồi xuống phía đối diện Trầm Hoan, tư thái nhàn nhã.

Từ đó có thể thấy ai đang nắm ưu thế, ai đang ở thế hạ phong, vừa nhìn liền hiểu.

Trầm Hoan nhất thời cảm thấy không khí lại lạnh thêm vài phần, không khỏi rụt rụt bả vai.

“Ngồi đi” Hồ Tĩnh chỉ tay khê ra lệnh.

Vừa mới đứng lên theo ý tôn trọng đối với Hồ Tĩnh, Trầm Hoan thuận theo mà ngồi xuống, hai tay đặt trên đùi, thập phần quy củ.

Nhìn ra là người tính tình an tĩnh, nhưng ở cái vòng này, người tốt kẻ xấu nào mà cô chưa từng thấy qua, sau khi lộ mặt nạ, ai biết là cái bộ dạng gì. Đánh giá trong chốc lát, Hồ Tĩnh thu hồi tầm mắt.

“Trước kia có học qua âm nhạc sao?”

“.....Không có” Trầm Hoan ngẩng đầu, thấy ánh mắt Hồ Tĩnh cũng không đặt ở trên người mình, thân thể mới hơi hơi buông lỏng, lại nói thêm một câu, “Nhưng em có tự học qua”

“Tự học qua? Tôi nghe cách cô hát nhưng thật ra có vài phần giống như đã được người giảng dạy qua” Hồ Tĩnh cười một cái, nhìn Trầm Hoan ánh mắt nhiều hơn vài phần hứng thú cùng dò xét.

Niềm vui của Trầm Hoan “lộp bộp” một tiếng, chuyện tệ nhất quả nhiên vẫn xuất hiện. Kiếp trước, cô được Dương Học Thành lão tiên sinh dạy qua, còn cố ý học tập cùng học sinh của ông một đoạn thời gian.

Từ lúc trọng sinh tới nay, khi cô hát đã cố ý khắc chế che dấu, nhưng dù sao cũng là bản lĩnh mười mấy năm kiếp trước, cho dù có che dấu có tốt đến đâu, cũng sẽ có vài phần tương tự, phạm là gặp gỡ chuyên gia, tất nhiên là nghe ra được.

Trầm Hoan trấn tĩnh một hồi, lại ngẩng đầu trong mắt tràn đầy nghi hoặc, “Dương Học Thành lão tiên sinh? Ông ấy là ai? Chưa từng nghe nói qua”

Trầm Hoan nhìn cô trong chốc lát, hơi hơi mỉm cười, “Cô không biết ông ấy?”

Trầm Hoan hoang mang lắc lắc đầu.

“Nghe qua bài hát Nhân Gian chưa? Chính là ông ấy phổ nhạc” Hồ Tĩnh đề điểm một câu.

“A.....” Trầm Hoan làm bộ như bừng tỉnh đại ngộ, “Thì ra là bài hát này, em trước kia rất thích, còn cố ý học qua. Nhưng lại không để ý là ai phổ nhạc”

Thực sự, một bài hát được lưu truyền rộng rãi, người thường sẽ đều chỉ nhớ rõ ca sĩ hát, ai sẽ lãng phí thời gian đi hỏi người phổ nhạc là ai đâu? Huống chi, Dương Học Thành lão tiên sinh từ trước đến nay là người đậm bạc, có tiếng âm sĩ trong giới, Trầm Hoan là người mới không biết ông ấy cũng không phải là việc gì kỳ quái.

Nghĩ như vậy, Hồ Tĩnh đại khái kết luận Trầm Hoan cách hát hẳn là đánh bậy đánh bạ mà cùng Dương Học Thành lão tiên sinh có phần giống nhau.

Như thế coi như là duyên phận khó có được.

“Mấy ngày hôm trước Phó Tư Dịch tìm tôi, nói tôi giúp cô. Nhưng mấy năm nay, trọng tâm của tôi đều đặt trên mảng điện ảnh, đối với người mới không có hứng thú, chỉ sợ không thể thu cô”

Hồ Tĩnh nói xong, trên mặt cũng không có ý xin lỗi, chỉ trầm tĩnh mà nhìn Trầm Hoan.

Trầm Hoan lúc này mới ý thức được, thực ra chuyện này còn chưa quyết định, sau phút mê man ngán ngủ, cô nghĩ nghĩ, thực nhanh liền minh bạch ý của Hồ Tĩnh, liền đứng lên, khom người, ngữ khí chân thành, “Xin lỗi, làm ngài thất vọng rồi”

“Lời này nói như thế nào?” Thân Hồ Tĩnh hơi nghiêng về phía trước, rất có hứng thú mà nhìn Trầm Hoan đang ở phía trước hướng mình xin lỗi.

“Ngài cũng nói, mấy năm nay ngài đều bận về mảng điện ảnh truyền thông, không có tính toán thu người mới. Thầy Phó ở thời điểm tìm ngài, thực ra có thể cự tuyệt yêu cầu ngay thời điểm ấy, nhưng ngài vẫn là nguyện ý nhìn tôi trong thời điểm bận rộn, hơn nữa còn nguyện ý ngồi xuống tìm hiểu tôi, cho tôi cơ hội. Chính là trách tôi năng lực không đủ, không được sự coi trọng của ngài.”

Nói xong, cô vẫn cúi đầu, thái độ thành khẩn dị thường.

Hồ Tĩnh khó có được lộ ra tươi cười từ khi gặp mặt, thật nhạt, cơ hồ chỉ chọt lóe rồi tắt.

“Người nha đầu này, nhưng thật ra cũng có vài phần thông minh”

Nghe được lời nói tán thưởng như vậy, Trầm Hoan có phần vui sướng nhưng vẫn là hơi chưa xót, vài phần thông minh này nhưng ở trước mặt Hồ Tĩnh vẫn là không đủ nhìn.

“Cô đi về trước đi, bên này tôi còn có việc” Hồ Tĩnh đứng lên, hạ lệnh trực khách.

“Tôi đây.....” Trầm Hoan vẫn là muốn tranh thủ một phen, nhưng nhìn đến Hồ Tĩnh đang không kiên nhẫn mà mày nhăn lại, liền nhanh ngậm miệng lại, yên lặng mà đi ra ngoài.

Cô không thấy được, Hồ Tĩnh ở phía sau nhìn khi cô ra ngoài, nhìn kỹ trong mắt đều là ánh sáng.

Sau khi từ trong văn phòng ra, Trầm Hoan cảm giác chính mình bị lột một tầng da, thể xác và tinh thần đều mệt mỏi. Nồng đậm mắt mắt đều kéo tới, tuy rằng không có cự tuyệt rõ ràng, nhưng cô cảm giác là không có khả năng.

Tâm tình cô đi xuống, trên đường về đều cúi đầu, đắm chìm trong tâm sự của chính mình. Không ngờ có người xuất hiện ở phía trước, Trầm Hoan thiếu chút nữa liền đụng phải.

“Đi đường đều không cần dùng mắt sao?”

Trầm Hoan mê man ngẩng đầu, thấy biểu tình hơi liêm của Phó Tư Dịch, đột nhiên cảm thấy sống mũi cay cay.

“....Thầy Phó.....” Cô trầm trầm kêu một tiếng.

Phó Tư Dịch nhìn về phía hành lang phía sau cô, lại xem về mặt mắt mắt của cô, nháy mắt hiểu rõ, “Cô đi gặp Hồ Tĩnh?”

Nghe vậy, Trầm Hoan nhấp môi, cúi đầu, tầm mắt dừng ở trên gầy Phó Tư Dịch, “Thầy Phó.....” Sau khi cô kêu một tiếng, lại tạm dừng, sau đó cẩn thận mở miệng, “Tôi giống như đem chuyện làm hỏng, chị Tĩnh.....”

Đến cuối cùng, cô đều không nói lên lời, ủy khuất ập tới, đều đem cô bao phủ.

“Làm sao vậy?”

Chợt nghe Phó Tư Dịch lời nói như trường bối quan tâm, vành mắt Trầm Hoan liền đỏ, để ngửa mắt không chế cảm xúc, cô liền gắt gao mím môi, không rên một tiếng.

Phó Tư Dịch ngăn ra, sau một lúc lâu do dự, thử tính mà vuron tay ra, nhẹ nhàng chạm vai Trầm Hoan, nháy mắt chạm vào, hần cảm giác được thân mình Trầm Hoan nhẹ nhàng run lên.

“Cô ấy nói gì khó nghe?” Phó Tư Dịch cau mày

Trầm Hoan liên tục lắc đầu

Bạn đang đọc truyện *Chào Buổi Sáng, Phó Phu Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7

“Cô ấy không muốn thu cô?”

Trầm Hoan không lắc đầu.

Phó Tư Dịch nhìn cô, mày nhăn đến càng sâu. “Cô ấy không muốn thu cô, cô liền ủy khuất muốn khóc sao? Nay về sau, gặp chuyện lớn hơn chuyện này, cô chẳng lẽ cũng muốn khóc?”

Đầu tiên hần cần phải cho cô biết cách đề phòng, làm cho cô biết, giới giải trí không phải dễ dàng, những đóa hoa được nuông chiều từ bé không thể đứng chân.

Phát hiện Phó Tư Dịch hiểu lầm cô, Trầm Hoan khẩn trương ngẩng đầu, vội vàng hướng hần giải thích, “Tôi không phải bởi vì chuyện này....”

Phó Tư Dịch thu tay, nghi hoặc nhìn cô.

“Chỉ là ngài lãng phí công sức lớn như vậy, nhưng ta lại làm hỏng.... Ngài.....”

Cô nói không thành lời, biểu tình nồn nóng, nhưng Phó Tư Dịch lại chợt hiểu rõ, “Cô cảm thấy có lỗi với tôi?”

Trầm Hoan chậm rãi gật đầu, rồi sau đó khổ sở mà cúi đầu đứng thẳng bất động.

Cô cũng không phải vì bị Hồ Tĩnh cự tuyệt mà cảm thấy khổ sở, mà là, cảm giác mình đã phụ sự kỳ vọng của Phó Tư Dịch, hần đều đã mờ Hồ Tĩnh rồi, nhưng chính mình lại làm mất đi cơ hội.

Phó Tư Dịch nhìn kỹ cô một lúc lâu, bỗng nhiên gật gật đầu, bộ dáng nghiêm trang, “Cô đúng là có lỗi với ta”

A?

“Mời tôi ăn một bữa có lẽ có thể tha thứ cho cô” Phó Tư Dịch cười rộ lên, trong mắt có chút tia sáng.

Trầm Hoan tròn tròn đôi mắt, nhìn bộ dáng mỉm cười của Phó Tư Dịch, phát ngốc.

“Cô xem, Hồ Tĩnh là bạn học cũ của tôi, công việc lại bận rộn như vậy, kết quả biểu hiện của cô còn không được như mong muốn. Cô nói, có phải hay không là rất có lỗi với tôi?” Phó Tư Dịch lại nói thêm một câu, đạo lý rõ ràng không kể hờ,

“Tôi.....”

Trầm Hoan một trận bực mình, chính mình đều đủ ủy khuất, hần còn ở đó nói cô, cái gì nha, cô cũng tưởng mình biểu hiện rất khá, nhưng Hồ Tĩnh cả người giống một khối băng, cô thiếu chút nữa liền như bị lột một lớp da.

Càng nghĩ liền càng ủy khuất, càng ủy khuất càng tức, một điểm áy náy đối với Phó Tư Dịch lúc này liền không còn một mảnh, cả người liền khó xử đứng đó, vẫn không nhúc nhích.

Phó Tư Dịch hạ mi, “Như thế nào? Tôi nói không đúng?”

Trầm Hoan càng buồn bực, ghen nửa ngày, rầu rĩ nói, “Tôi cũng chỉ có 200 đồng, trong chốc lát khi gọi món ăn, ngại cứ từ từ dùng. Tôi còn muốn ngồi xe bus về.”

Cái ngữ khí u oán này-----

“Khụ khụ.....” Phó Tư Dịch bóng dưng ho nhẹ một tiếng, tiếng cười trầm thấp.

Trầm Hoan kéo kéo góc áo, khó xử mà đứng.

Nghe tiếng cười sung sướng của Phó Tư Dịch, Trầm Hoan đỏ mặt, lỗ tai càng hồng đến kỳ cục.

Như thế nào cô luôn mất mặt ở trước mặt hần, lần trước là bởi vì trà hoa lai, lần này.....

“Lúc này không khổ sở?”

Trầm Hoan ngẩng đầu, không rõ nguyên do mà nhìn Phó Tư Dịch cao hơn cô nửa cái đầu.

Người đàn ông trước mặt khỏe miệng cười nhạt, trong mắt có tia sáng bức người, không thấy có ý tứ trách móc cô nửa phần.

Trong nháy mắt, cô hiểu được, liền ngo ngẩn, “Ngài là.....”

“Trước đừng nghĩ nhiều, đều có tôi, trời không còn sớm, về nhà đi thôi, cẩn thận trễ xe bus” Phó Tư Dịch có thâm ý mà nhấn mạnh vào ba chữ xe bus.

Tức khắc, “đùng” một tiếng, gương mặt Trầm Hoan càng nóng mạnh, thẳng đến khi bóng dáng Phó Tư Dịch biến mất, cô còn đứng nguyên ngậy ngốc.

Vừa rồi, hần rõ ràng là đang giễu cợt cô!!

Tác giả có lời muốn nói:

Khụ khụ, tôi bị Phó Tư Dịch lời cuốn rồi.

Tiến triển này có phải nhanh quá không????

Hoàng hôn buông xuống, ánh chiều tà xuyên thấu cửa kính tầng 15, đưa tay khẽ vuốt trên má, thực nóng. Hồ Tĩnh nhắm hai mắt, căng thẳng cả ngày trên mặt tùy ý lộ ra thật sâu mệt mỏi.

Phó Tư Dịch đi vào chính là nhìn thấy một cảnh tượng như vậy.

Lặng im một lúc, hần đứng yên bên cạnh Hồ Tĩnh, tầm mắt dừng ở đường phố dưới lầu dòng xe cộ đang hối hả về nhà.

Bạn đang đọc truyện *Chào Buổi Sáng, Phó Phu Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 8

Từ khi cửa bị đẩy ra, Hồ Tĩnh đã sớm biết thân phận người tiến vào, cho nên khi Phó Tư Dịch đứng bên cạnh cô, cô không có bất luận phản ứng gì.

Trên má độ nóng càng giảm đi, ánh chiều tà dần dần tiêu tán, Hồ Tĩnh mở mắt ra, trầm mặc một lát, lẳng lặng hỏi, “Là hấn bảo anh lại đây tìm tôi?”

“Di động cô tắt máy, hấn tìm không thấy cô, để cho tôi tới tìm cô.”

Hồ Tĩnh mày cũng không động, bình đạm không gợn sóng.

Phó Tư Dịch than nhẹ một tiếng, nhìn chăm chú nữ nhân cường ngạnh trước mắt, chậm rãi mở miệng, “Nghe hấn nói, ngày mai hấn phải đi công tác, mẹ hấn bị bệnh, không thể chăm sóc Tuấn Tuấn, nhờ cô hôm nay đi đón Tuấn Tuấn”

“Được” Cô nhàn nhạt đáp lại một câu.

“Còn có..... Hấn nói, hấn cùng người mẫu kia không có quan hệ. Cô.....” Phó Tư Dịch nhìn Hồ Tĩnh vẫn đang bình tĩnh, câu an ủi khuyên giải đến khóe miệng liền ngừng lại.

Nhìn biểu tình Hồ Tĩnh như nói, mặc kệ Triệu Tĩnh Nhiên cùng người mẫu kia có quan hệ hay không, cô đều không thêm để ý.

“Thật sự phải đi tới bước này sao?” Phó Tư Dịch nhíu mày lại.

“Khi học đại học, tính tình của cô chính là ngoan cường như vậy, mấy năm nay tranh đấu trong sự nghiệp, ngược lại càng thêm cường thế. Phàm là người mềm mỏng một chút, cũng sẽ không đi đến bước đường này....”

“Tính tình Thẩm Dung thật ra cũng mềm mỏng, anh không phải cùng cô ấy đi đến một bước đường này” Hồ Tĩnh nhìn thẳng tắp Phó Tư Dịch, phản bác nói.

Phó Tư Dịch cứng lại, khóe miệng hơi hơi chua xót, “Chuyện tôi cùng cô ấy, không giống cô nghĩ đơn giản như vậy”

Hồ Tĩnh hạ khóe miệng, nhìn về phía Phó Tư Dịch ánh mắt tràn đầy châm chọc, “Xác thật không đơn giản, bên này còn chưa buông tay, bên kia liền gấp không chờ nổi?”

Phó Tư Dịch thần sắc trầm xuống, không vui quét mắt nhìn Hồ Tĩnh một cái.

Trước mắt người đàn ông này hiển nhiên tức giận, Hồ Tĩnh cũng biết là chính mình có chút quá đáng, hạ khóe miệng, cuối cùng là cũng không nói cái gì.

“Việc của Trầm Hoan, sẽ không làm phiền cô, chính là đem cô ấy dưới danh nghĩa của cô, còn việc chuẩn bị linh tinh tự tôi sẽ làm” Phó Tư Dịch hòa hoãn, liền tiếp tục mở miệng.

“Vương tổng liền để anh làm vậy? Một cái công ty để hai người mới bồi dưỡng? Còn phân ra hai tổ bồi dưỡng? Anh dùng điều kiện gì tới đòi?” Hồ Tĩnh vẫn luôn muốn hỏi Phó Tư Dịch vấn đề này.

Công ty cũng không dư thừa tài lực để bồi dưỡng hai người mới.

“Tôi dùng cổ phần Hạ Ngụ” Thanh âm Phó Tư Dịch thực nhẹ.

Hồ Tĩnh đột nhiên mở to hai mắt nhìn, hồi lâu, không thể tin được mà lắp bắp, “Anh thật đúng là điên rồi”

Phó Tư Dịch mím môi, không nói.

“Phó Tư Dịch rốt cuộc anh nghĩ như thế nào? Trầm Hoan có thể nổi hay không còn không nhất định, anh liền như vậy dùng hết vốn gốc, vạn nhất đều như ném đá trên sông sẽ thế nào?”

“Sẽ không.” Hấn đáp đến có khí phách.

“Cái gì sẽ không, tôi cũng không dám cam đoan, anh liền dám, anh cũng không khỏi quá tự tin!”

Quả thật, cho dù Hồ Tĩnh đã giúp quá nhiều người nổi danh, cô cũng không dám trăm phần trăm đảm bảo người mới nào có thể nổi.

Huống chi là Phó Tư Dịch.

“Cô ấy đáng giá như vậy?”

Nhắc tới Trầm Hoan, ánh mắt Phó Tư Dịch giống như hàn băng chợt như gặp xuân thủy, đều hòa tan, “Đúng, cô ấy liền đáng giá được như vậy”

Kẻ điên, thật là một kẻ điên! Đây là ý tưởng duy nhất của Hồ Tĩnh giờ phút này.

“Cô đồng ý sao?” Phó Tư Dịch lại hỏi.

Khuôn mặt bình tĩnh của Hồ Tĩnh hoàn toàn rách nát, lạnh lùng nhìn đến người đàn ông hãy còn cười ôn hòa, “Đáp ứng, như thế nào không đáp ứng. Anh đều đem tài sản tánh mạng ra đặt cược, người bạn là tôi còn có thể làm sao bây giờ?”

Phó Tư Dịch đột nhiên cười, “Cảm ơn. Nhiều năm như vậy, đều là cô cùng Tĩnh Nhiên giúp tôi không ít”

Thấy hắn lại nhắc tới Triệu Tĩnh Nhiên, Hồ Tĩnh không vui, nhấp môi dưới, lạnh giọng mở miệng, “Trước đừng cảm ơn quá sớm, xảy ra chuyện, tôi cũng mặc kệ.”

Phó Tư Dịch cười cười, không nói chuyện.

Hắn biết Hồ Tĩnh vẫn luôn luôn là miếng dao găm, tâm đầu hủ, nếu hắn thật xảy ra chuyện gì, dựa vào giao tình mười mấy năm, Hồ Tĩnh sẽ không mặc kệ.

Huống hồ, hắn cũng sẽ không để bất cứ điều gì xảy ra ngoài kế hoạch.

Vài ngày sau, Trầm Hoan nhận được thông báo của Trầm Hoan, đại ý chính là nói Hồ Tĩnh đồng ý sẽ trở thành người đại diện của cô, đồng thời còn muốn cô chuẩn bị tốt ba ngày sau tham gia tập huấn.

Người đi cùng cô sẽ là Giang Nhiên.

Hiện giờ, cô về dưới trướng Phó Tư Dịch, vô tình trong công ty đã hình thành hai cục diện đối chọi.

Bên ngoài, các cô đều là người mới công ty nâng đỡ, ở bên trong, lại là người cạnh tranh. Giang Nhiên đã từng lợi dụng quan hệ đoạt đi cơ hội ghi âm của Trầm Hoan, theo lý mà nói, hai người ở thế như nước với lửa.

Khi mà Giang Nhiên đem cô ngăn ở trên hành lang, khi đối với cô xin lỗi, Trầm Hoan đã cảm thấy chính mình vẫn là quá trẻ tuổi.

“Chị Trầm Hoan, tôi vẫn muốn hướng tới chị nói lời giải thích, lần này an bài của công ty, tôi cũng là đột nhiên không kịp đề phòng, vốn dĩ muốn cự tuyệt, nhưng người đại diện của tôi lại không cho. Chị cũng biết, tôi chính là người mới, ở trong công ty không có địa vị, căn bản không phải do tôi chính mình.....”

Giang Nhiên lời kéo tay cô, đôi mắt mỹ lệ hàm chứa sương mù, ủy khuất đến không chịu được.

Trầm Hoan rút tay đang bị Giang Nhiên lời kéo, lui về phía sau một bước, hơi hơi mỉm cười, “Tôi biết, chúng ta đều là thân bất do kỷ. Đây đều là an bài của công ty, tôi với cô đều là người mới, chỉ có thể nghe lệnh, tôi không có trách cô.”

“Đúng vậy đúng vậy”, phảng phất đã sớm chờ cô nói những lời này, Trầm Hoan vừa dứt lời Giang Nhiên liền vội vàng tiếp lời.

Đôi khi, Trầm Hoan cảm thấy không thú vị, có những trường hợp không thể thiếu lá mặt lá trái, gặp người nói tiếng người, gặ quý còn nói tiếng người, nằng đến nay còn nhớ rõ, mấy ngày trước Giang Nhiên vênh vào tự đắc, hiện lại không bao lâu, liền thành người đáng thương thân bất do kỷ?

Cái gọi là thi phi trắng đen, có khi, cũng bất quá là một lời nói.

Chuyển biến trước sau này, tuy là cô trọng sinh, cũng nhìn đến âm thầm lưu luyến.

“Chị Trầm Hoan, chị là máy bay lúc nào, đến lúc đó chúng ta có thể cùng đi” Giang Nhiên nhiệt tình thái quá.

“Tôi còn chưa có xác định thời gian, cho nên, chỉ sợ không thể cùng cô đi”

Kỳ thật Trầm Hoan trong túi còn một chiếc vé máy bay, vẫn là vừa rồi người phụ trách đưa cho cô. Nếu đoán trước không sai thì, trong tay Giang Nhiên cũng có một vé, hơn nữa là cùng ngày đi với cô.

Bạn đang đọc truyện *Chào Buổi Sáng, Phó Phụ Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 9

Giang Nhiên hỏi như vậy, là ở phía Trầm Hoan muốn tạo mối quan hệ tốt.

Trước không nói Giang Nhiên còn đoạt người đại diện của cô, riêng là việc đĩa nhạc kia, cô liền đủ lý do cự tuyệt Giang Nhiên. Nếu không phải có Phó Tư Dịch, như vậy, vận mệnh bây giờ của cô, đều còn khó nói.

Đối với lời xin lỗi của Giang Nhiên, cô lúc trước tỏ vẻ chính mình không thêm để ý, cũng không phải là thật không thêm để ý, chỉ là cảm thấy Giang Nhiên

cũng nàng cùng đều là cùng một công ty, thật sự không cần thiết nháo đến túi bụi.

Nhưng là cái này cũng hoàn toàn không có ý nghĩa, Trầm Hoan cũng có ý kết giao với Giang Nhiên.

Cho nên, đối với lời mời của Giang Nhiên, cô cự tuyệt không chút do dự.

Không sai với đáp án đoán trước, Giang Nhiên thích hợp tỏ vẻ rất tiếc nuối, lúc sau, dăm ba câu liền chuyển đề tài. Trầm Hoan phối hợp vài câu, cảm thấy thật ngu ngốc vô vị, liền tìm cớ rời đi.

Kết quả chẩn bệnh của Hứa Thiến cũng vừa có, không ra lo lắng của Trầm Hoan, giai đoạn đầu ung thư dạ dày.

Bác sĩ lúc ấy nói, may mắn kiểm tra ra sớm, lại chậm vài năm, hậu quả không dám tưởng tượng.

Trầm Hoan thở dài nhẹ nhõm một hơi, trọng sinh tới nay, cuối cùng có thể bảo vệ tính mạng của mẹ. Mấy ngày bởi vì nôn nóng chờ đợi kết quả chẩn bệnh rất cuộc có thể bình tĩnh.

“Bác sĩ, mẹ ta thích hợp dạng phẫu thuật nào, là khoang bụng kính giải phẫu hay vẫn là nội kính xuống tay thuật? Tôi nhìn báo cáo chẩn bệnh, kết quả còn tính tương đối tốt, tỉ lệ rủi ro cũng không lớn. Chọn dùng khoang bụng kính giải phẫu có phải tốt hơn một chút?” Trầm Hoan nhẹ nhàng nhíu mi, đem tư liệu trước kia cô điều tra hỏi ra.

Bác sĩ vẫn nhả mang mắt kính ngăn ra đã lâu, hiển nhiên là không biết được cô bé trước mắt này còn có hiểu biết về điểm này. Sau phục hồi lại tinh thần, bác sĩ nói, “Không sai, tôi đang có khuynh hướng khoang bụng kính giải phẫu. Rốt cuộc như vậy thì tỉ lệ cảm nhiễm cũng ít, cũng có lợi cho khôi phục sau phẫu thuật.”

Cuối cùng, lịch giải phẫu của Hứa Thiến định ở nửa tháng sau, Trầm Hoan sợ khi mình đi, không có ai chăm sóc mẹ, nghĩ đến đi nhờ gần đây vì em họ thi đại học, đặc biệt chuyển đến thành phố cùng, Trầm Hoan gọi điện nhờ đi nhờ đến chăm sóc.

Hứa Thiến cảm thấy không cần thiết, chính mình tay chân đầy đủ, căn bản không cần người khác chăm sóc, chính mình thấy thái độ kiên quyết của con gái, không đành lòng làm con gái lo lắng, cuối cùng đành đáp ứng.

Ngày Trầm Hoan đến thành phố M, gió nhẹ nhẹ, là ngày lành thích hợp để ra ngoài.

Hai giờ bay, khi máy bay tiếp đất, gặp lại là thành phố mưa dầm kéo dài.

Ở cửa ra, đã có người đang đợi, trên bảng hình vuông có hai cái tên song song.

Giang Nhiên

Hứa Trầm Hoan

Phía sau truyền đến tiếng bước chân dồn dập, Trầm Hoan chợt có cảm giác, quay đầu lại liền thấy phía sau Giang Nhiên hướng tới cô cười đến càng đẹp, “Chị Trầm Hoan, thật trùng hợp a!”

Cô gái mười chín tuổi, áo sơ mi kẻ ô vuông đơn giản, quần jean vừa người, lại thêm một đôi giày nhỏ màu trắng, trang phục vô cùng đơn giản, nhưng lại đẹp đến làm người hoa mắt.

“Thật trùng hợp.” Cô nhìn Giang Nhiên trong chớp lát, đột nhiên cũng cười.

Ở thành phố M ba ngày, trừ bỏ điện thoại của Hứa Thiến lo lắng cho con gái gọi tới an ủi, Trầm Hoan liền không có kêu lên.

Nói đến, cô đến nay đều không có số di động của Hồ Tĩnh, Phó Tư Dịch càng không cần phải nói. Giống bị trục xuất, mấy ngày này, cô cảm thấy thật không thú vị.

Có khi, Giang Nhiên sau khi luyện tập xong, sẽ đến tìm cô, Trầm Hoan biểu hiện không nhiệt tình cũng không lãnh đạm. Có lẽ cùng là người tha hương, mâu thuẫn của hai người đều tiêu tan không ít.

Giang Nhiên được xây dựng hình tượng là ca sĩ giỏi ca múa, chương trình huấn luyện nhiều hơn Trầm Hoan.

Đến nỗi Trầm Hoan-----

Cô từ nhỏ liền không có tế bào vận động, tứ chi kém mềm dẻo, trước kia Phó Tư Dịch cô là người gỗ, vô luận là điệu múa uyển chuyển, hay là kịch liệt, đến người cô, đều trở thành điệu múa máy móc.

Vì thế, cô không thiếu bị thầy dạy võ đạo Amy giễu cợt.

Hôm nay, Amy có việc, thả cô một buổi sáng rảnh rỗi. Cô ra cửa, mua chút trái cây rồi trở về, cách ba bốn nhà, bỗng nhiên thoáng nhìn cửa ký túc xá có hai người đứng, một cao một thấp. Cao đối diện thấp nói cái gì.

Tầm lưng kia----- Trầm Hoan đảo chìa khóa trong tay, tâm cũng hơi hơi rung động theo.

Giống như nghe được tiếng bước chân, người cao kia khẽ xoay người, thoáng nhìn cô, lộ ra tươi cười ôn hòa.

Trầm Hoan đến gần, nghe thấy Phó Tư Dịch đối với chính mình nói, “Đi ra ngoài sao?”

“Dạ, thầy Phó, ngài như thế nào ở chỗ này?” Hắn một thân tây trang tối màu, thân hình cao ráo, khí thế bức người. Nhìn đáng vẻ, là muốn đi làm việc gì hoặc là vừa mới bàn công việc quan trọng trở về.

“Đến đây xử lý chút việc” Phó Tư Dịch xem túi to túi nhỏ trong tay cô, sau một lúc lâu, lại nói, “Thuận tiện đến xem cô huấn luyện như thế nào.”

Trầm Hoan “Á” một tiếng, tầm mắt lại nhìn về phía cậu bé vẫn luôn cúi đầu bên người Phó Tư Dịch.

Chú ý tới tầm mắt của cô, Phó Tư Dịch xoa nhẹ mái tóc mềm mại của đứa bé, lại nghiêng đầu tránh đi. Phó Tư Dịch dừng động tác đưa ra, lại không chút nào để ý thu về, “Gia Trạch, kêu đi.”

Phó Gia Trạch không vui mà ngẩng đầu, không chút cảm xúc dư thừa mà gọi, “Dì”

Phó Tư Dịch nhú mày, bất quá, rốt cuộc không nói gì thêm.

Sớm ở khoảnh khắc Phó Tư Dịch mở miệng, Trầm Hoan liền cứng lại rồi.

Hắn gọi cậu bé kia là Gia Trạch, là Phó Gia Trạch? Con hắn----- Phó Gia Trạch.

Khi vừa mới nhìn đến thân ảnh cậu bé kia, cô mơ hồ liền có loại suy đoán này, hiện giờ, rốt cuộc chứng thực.

Sau khi Phó Tư Dịch nhẹ giọng hướng cô nói lời cảm ơn, xoay người, tay đặt trên vai Phó Gia Trạch, gần từng chữ một, “Ngươi ở chỗ đi Trầm Hoan, ta xử lý xong việc sẽ tới đón con. Còn có, không được tức giận lung tung.”

Phó Gia Trạch chỉ lo cúi đầu, không thêm đề ý.

“Gia Trạch, con đang nghe ta nói chuyện sao?” Phó Tư Dịch thanh âm đề cao mấy độ.

Bạn đang đọc truyện *Chào Buổi Sáng, Phó Phu Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 10

Thân mình nho nhỏ của Phó Gia Trạch khẽ run lên, rầu rĩ nói, “Đã biết”

Phó Tư Dịch hơi nhíu mày, cũng không răn dạy nhiều cái gì, lại đối với Trầm Hoan nói vài câu, mới cảm công vẫn dời đi.

Nhìn theo bóng dáng Phó Tư Dịch biến mất, Trầm Hoan móc chìa khóa mở cửa, vẫy tay với hắn, “Gia, Gia Trạch, vào đi”

Phó Gia Trạch gục đầu xuống, không nói một tiếng liền đi vào trong.

Cô dừng một chút cũng theo vào.

Sau khi Phó Gia Trạch vào phòng, không cần Trầm Hoan tiếp đón, chính mình cảm bao thư, rầu rĩ không vui mà ngồi ở trên sofa.

Trầm Hoan do dự tới gần, “Ăn táo không? Đi đi rửa cho con?”

Phó Gia Trạch chậm chạp mà lắc đầu.

“Thế khoai tây chiên?”

Lúc này, Phó Gia Trạch rốt cuộc nâng đầu nhìn túi trên tay cô, rồi sau đó, tầm mắt không chuyển, về mặt tràn đầy giãy giụa.

Nhìn đáng vẻ là muốn ăn, Trầm Hoan xé mở giấy gói, đem tới trước mặt hắn.

Phó Gia Trạch nhìn, không nhúc nhích.

“Làm sao vậy? Không thích sao?”

Phó Gia Trạch đầu tiên là gặt đầu một cái, sau đó lại lắc đầu cực nhanh. Đối với ánh mắt khó hiểu của Trầm Hoan, rốt cuộc rầu rĩ không vui mà mở miệng, “Ba ba không cho ăn.”

Nhờ tới bộ dáng nghiêm khắc vừa rồi của Phó Tư Dịch đối với hắn, Trầm Hoan phát sầu.

Phó Gia Trạch đôi mắt thẳng tắp nhìn gói khoai tây chiên, bộ dáng ủy khuất muốn ăn mà không thể.

Trầm Hoan trực tiếp cười ra tiếng, tâm cũng mềm xuống, nhỏ giọng dụ dỗ, “Chúng ta có thể trộm ăn, không cho hắn biết.”

Phó Gia Trạch đôi mắt bỗng nhiên sáng lên, một lát sau, chần chờ, “Có thể chứ?”

“Dạ dạ, có thể có thể.” Trầm Hoan mỉm cười gặt đầu.

Phó Gia Trạch chần chờ một chút, vẫn là vươn tay nhỏ. Lấy ra một mảnh, cho vào miệng, tinh tế nhấm nuốt. Trầm Hoan nhìn hắn thích, đem một gói đặt đến trước mặt hắn, chính mình ngồi đối diện hắn, chống cằm, đánh giá khuôn mặt nhỏ nhỏ.

Ở kiếp trước, cô chỉ thấy qua Phó Gia Trạch một lần, vẫn là ở lúc hắn còn rất nhỏ, sau đó, việc như vậy xảy ra, cô liền lấy cớ công việc cố tình tránh Phó Tư Dịch, sai khi rồi đi Hạ Ngu cô liền không gặp được Phó Tư Dịch, huống chi là con hắn.

“Ba ba con quản con thật nghiêm?”

Phó Gia Trạch chần chờ một chút, liền gặt đầu.

Trầm Hoan không để bụng mà cười, có lẽ, ở trong mắt những đứa bé, hình tượng của cha luôn là nghiêm khắc một chút.

Trên thực tế, Phó Tư Dịch là thực sủng Phó Gia Trạch. Kiếp trước, lúc còn chưa biết hôn nhân của Phó Tư Dịch, từ nơi khác công tác trở về, hắn đều mang chút đồ chơi nhỏ cổ quái về, lúc đầu cô còn tưởng hứng thú cá nhân của Phó Tư Dịch, sau lại mới biết, là hắn mang về cho Gia Trạch chơi.

Chỉ là sau đó, hoàn toàn làm cô thương tâm thấu gan.

“Dì, người ăn không?” Phó Gia Trạch lại chỗ cô, trong mắt ánh sáng như lưu li, trên miệng còn dính chút mảnh vụn nhỏ đồ ăn.

Trầm Hoan từ trong hoảng hốt đi ra, cười ra tiếng, thấy Phó Gia Trạch tay còn đang giơ lên, tựa như chờ cô tới cầm, vội vàng đẩy qua, “Con ăn đi. Dì ăn sẽ tự mình lấy.”

Hắn ngoan ngoãn thu tay về, toàn tâm toàn ý ăn khoai tây chiên.

“Con, mẹ con cũng quản con thật nghiêm sao?” Người như Thẩm Dung, hắn là dụ dàng.

Ánh mắt Phó Gia Trạch âm trầm, yên lặng cúi đầu, khoai tây chiên cũng không ăn, tay đặt trên đầu gối, gặt gao nắm.

Ý thức chính mình có khả năng đã hỏi vấn đề không nên hỏi, Trầm Hoan vội vàng rút từ trong túi đồ ra một gói khoai tây chiên vị khác, xoay chuyển đề tài, “Còn có vị thịt nướng, con nếm thử đi.”

Qua hồi lâu, Phó Gia Trạch rốt cuộc ngẩng đầu lên, bắt quả, Trầm Hoan rõ ràng cảm giác được cảm xúc của hắn xuống thấp, đối với khoai tây chiên cũng đã không còn bao nhiêu hứng thú.

Sau khi ăn non nửa túi, Phó Gia Trạch đem khoai tây để xuống bên cạnh, ngẩng đầu nhìn cô, “Dì, con không ăn.”

Trầm Hoan rót cho hắn chén nước, lại mở TV, tìm kênh hoạt hình anime. Phó Gia Trạch thực ngoan, không khóc không nháo, khát, liền cầm cái ly, uống một ngụm nhỏ. Rồi sau đó, tiếp tục xem TV.

Trầm Hoan không có việc gì làm, ngồi ở một bên, thất thần. Tất cả đều kỳ quái, Phó Tư Dịch đột nhiên xuất hiện, còn muốn cô giúp hắn chăm sóc con hắn. Cô cùng con của Phó Tư Dịch ở chung còn ở chung vui vẻ như vậy----- này hết thấy, thật không chân thật.

Qua hồi lâu, “Dinh----” chuông cửa đột nhiên vang lên.

Một lớn một nhỏ, đồng thờ quay đầu, sau khi liếc mắt nhìn nhau, Trầm Hoan vội vàng đứng lên, đem khoai tây trên bàn thu thập một hồi, nhét vào phía dưới sofa.

Phó Gia Trạch liền ngồi lại đoàn chính trên ghế, khẩn trương nhìn cô thu thập hiện trường phạm tội.

Sau khi dọn dẹp xong, Trầm Hoan đối với Phó Gia Trạch nhẹ nhàng “Hu” một tiếng, ý bảo hắn ngồi thẳng, lúc sau vội vàng đi mở cửa.

Đội một hồi, không ai tới mở cửa, Phó Tư Dịch đang muốn đưa tay ấn lại chuông một lần, đột nhiên, cửa liền mở. Lộ ra gương mặt hơi hoảng loạn của Trầm Hoan, Phó Tư Dịch nhìn cô nhiều vài lần, theo sau cười hướng trong phòng đi, hỏi, “Gia Trạch nghe lời sao?”

“Dạ dạ, hẳn thực ngoan.” Trầm Hoan ra sức gật đầu, cũng đi theo vào trong.

Cô liều mạng gật đầu, bộ dáng vạn phần đáng tin, có vài phần tính trẻ con, Phó Tư Dịch không nhịn được, liền mỉm cười.

Trầm Hoan ngốc một giây, nghi hoặc mà nhìn về phía người đàn ông đột nhiên bật cười, không biết hẳn có ý gì.

Vào phòng, thân mình nhỏ nhỏ của Phó Gia Trạch nghiêm chỉnh ngồi trên sofa, cái ót đối diện hẳn. Tựa hồ còn đang tức giận.

Đang muốn mở miệng nói chuyện, chợt ngửi được một loại hương vị trong không khí, Phó Tư Dịch nhăn mày lại, quay đầu nhìn về phía Trầm Hoan như biết được chuyện gì đã xảy ra.

“Như, như thế nào?” Trầm Hoan sợ hẳn nhìn ra cái gì, không được tự nhiên hỏi.

Phó Tư Dịch thấy tay cô nắm góc áo, tầm mắt chuyển về trên mặt cô, ở thời điểm Trầm Hoan càng thêm mất tự nhiên, tầm mắt hẳn lướt cuộc chuyện qua trên người Phó Gia Trạch.

Phó Gia Trạch còn đối với hẳn lộ cái ót.

Phó Tư Dịch ở trong lòng nhẹ nhàng thở dài, đi đến bên người hẳn, chạm vào vai Phó Gia Trạch, “Gia Trạch, thu thập một chút, đi ăn cơm trưa.”

Bạn đang đọc truyện *Chào Buổi Sáng, Phó Phu Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 11

Phó Gia Trạch ngoan ngoãn từ trên sofa tụt xuống, cầm lấy cặp sách phía sau, ngẩng đầu nhìn Trầm Hoan.

“Trầm Hoan, cùng đi đi, đều trưa rồi, nấu cơm cũng không kịp. Huống hồ, cô giúp tôi chiếu cố Gia Trạch, tôi hẳn là phải cảm ơn cô.”

Thầy Phó, tôi liền không đi. Tôi còn không đói bụng.” Trầm Hoan liền tục xua tay.

Phó Tư Dịch nhìn nàng ý vị thâm trường, một lát sau, nghiêm mặt nói, “Đồ ăn vặt không thể thay cơm, hiện tại không đói, một lát sau liền đói. Gia Trạch cũng muốn cô đi, đúng không? Gia Trạch”

Mới đầu, thanh âm hơi nghiêm, tới cuối cùng, dùng Gia Trạch tới dụ cô. Trầm Hoan đối với ánh mắt chờ mong của Phó Gia Trạch, lờ nói cự tuyệt liền không nói ra được, bất đắc dĩ mà đồng ý.

Cô cũng không dám không đồng ý, đặc biệt là khi Phó Tư Dịch nói----- đồ ăn vặt không thể thay cơm. Đây không phải cho thấy, hẳn biết việc chính mình trộm cho Gia Trạch ăn khoai tây chiên.

Trầm Hoan cắn môi, bất an đi theo phía sau Phó Tư Dịch.

Trầm Hoan nửa cưỡng ép đi theo, dọc theo đường đi, cô bất an dị thường. Phó Tư Dịch một tay nắm tay Phó Gia Trạch, dư quang liếc về phía người khản trương đầy mặt.

Ở gara, Phó Gia Trạch dẫn đầu đến chỗ xe đỗ. Trầm Hoan yên lặng đi đến chỗ Phó Tư Dịch đang mở cửa ghế lái, chủ động nhận sai, “Thực xin lỗi, thầy Phó, tôi không nên để Gia Trạch ăn khoai tây chiên”

“Kỳ thật, Gia Trạch ăn một chút cũng không sao. Chỉ là, dạ dày hẳn không tốt, ăn nhiều, sẽ khó chịu, bình thường yêu cầu chú ý nhiều chút” Phó Tư Dịch hơi hơi mỉm cười, đối với Trầm Hoan giải thích thật sự cẩn thận.

“A, thầy Phó ta không biết con ngài thân thể không tốt. Nếu là biết, liền sẽ không để hẳn ăn.” Bởi vì Phó Tư Dịch giải thích câu kia---- dạ dày Gia Trạch không tốt, mắt Trầm Hoan tròn trừng.

“Con ta?” Phó Tư Dịch nhìn cô, thần sắc quái dị.

“A, đúng vậy!”

“Cô là nói, Gia Trạch là con ta?” Hẳn lặp lại thêm một lần, nghĩ khí phá lệ nghiêm trọng.

Trầm Hoan tri độn mà gật đầu.

Con hẳn không phải là kêu Phó Gia Trạch sao?

Phó Tư Dịch thật sâu liếc nhìn nàng một cái, thanh âm hơi nghiêm, “Ai nói cho cô, Gia Trạch là con tôi?”

Trầm Hoan mờ mịt mà trừng lớn mắt, “Hắn không phải là con ngài?”

“Không phải, trước nay đều không phải.” Thanh âm hắn không thể nghi ngờ.

“Kia hắn là.....”

“Cháu ngoại tôi.” Phó Tư Dịch ánh mắt gắt gao áp bách cô, “Tôi là cậu hắn”

Trầm Hoan càng mờ mịt, gian nan phun ra hai chữ, “Cậu*.... như thế nào sẽ là cậu?”

(*) Trong tiếng trung “cậu” là “cữu cữu” nên tác giả mới nói là hai chữ.

Phó Tư Dịch nghe rõ, tiến một bước về phía trước, khoảng cách gần trong gang tấc, ánh mắt hắn thâm thúy, hỏi cô, “Không phải là cậu, là cái gì?”

“Là.....”

Lời nói ở trong lòng chợt thốt ra, Trầm Hoan đột nhiên ý thức được nguy hiểm giờ phút này, bỗng nhiên bưng kín miệng, lui về phía sau một bước, kinh hoàng mà nhìn hắn.

“Cô nghe ai nói Gia Trạch là con ta?” Hắn càng tiến thêm bước nữa.

“Tôi.....” Trầm Hoan đột nhiên nghiêng mặt, thần sắc kinh hoàng, “Hắn rất giống ngài, cho nên, tôi cho rằng hắn là con ngài.”

Nghe tới, là lời giải thích hợp lý.

Phó Tư Dịch nhìn cô thật kỹ, sau một lúc lâu không nói.

“Thật sự giống, tục ngữ nói như thế nào nhỉ, cháu ngoại giống cậu, lời này quả nhiên không sai, tôi còn tưởng rằng hắn là con anh....”

Cô ở đó nói gần nói xa, Phó Tư Dịch nhú mày, một lát sau, kéo ra khoảng cách cùng cô, tay phải mở ra cửa xe, “Đi vào rồi nói sau”

Trầm Hoan ước gì tránh đi giờ khắc này làm cho người ta thần sắc sợ hãi, vội vàng khom lưng, chui đi vào.

Bạn đang đọc truyện *Chào Buổi Sáng, Phó Phu Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 12

Sau khi lên xe, phản ứng Phó Tư Dịch vừa rồi hùng hổ dọa người, bây giờ lại cả người trầm mặc hoàn toàn. Trầm Hoan trộm quay đầu nhìn hắn, chỉ có thể nhìn thấy cằm hắn căng chặt, phảng phất tạo ra luồng áp suất thấp.

Trẻ nhỏ thật mất cảm, vừa rời cách cửa xe, Phó Gia Trạch liền ần ần ý thức được không khí giữa Trầm Hoan và Phó Tư Dịch không bình thường, còn tưởng rằng là do chính mình ăn vụng khoai tây chiên chọc cho cậu tức giận, hơn nữa còn vô cớ liên lụy tới di Trầm Hoan, Phó Gia Trạch thực bất an.

“Cậu, con sai rồi, con không nên không nói cho di thân thể chính mình không tốt, không thể ăn khoai tây chiên.” Phó Gia Trạch cúi đầu, thanh âm nhỏ nhỏ.

Phó Tư Dịch từ kính chiếu hậu liếc hắn một cái, khẽ hừ một tiếng, “Rốt cuộc nguyên ý gọi cậu, còn tưởng rằng con muốn cùng ta tức giận thật lâu.”

Phó Gia Trạch cúi đầu đến càng sâu.

Lúc người khác giáo dục trẻ nhỏ, cô là người ngoài, không tiện chen miệng, chính là lại không muốn Phó Gia Trạch bị cậu hắn hung dữ. Trong khi còn đang mâu thuẫn, chợt thấy Phó Tư Dịch nhìn cô chăm chăm, biểu tình thay đổi thất thường, cô vội vàng dời ánh mắt đi, ý muốn khuyên giải an ủi chưa nói lên lời.

Trầm Hoan bắt đầu hồi hận khi đáp ứng cùng hắn đi ăn cơm, này, quả thực là chịu tội.

Phó Tư Dịch mang cô đi tới một nhà hàng đồ ăn Trung Quốc, chọn rất nhiều đồ ăn, Trầm Hoan vừa rồi bị hắn dọa, hoảng hốt, khi ăn cơm, còn vô tình gặp phải ánh mắt không rõ ý vị của Phó Tư Dịch, cô lại càng không dám ăn. Chỉ dám gắp đồ ăn trước mặt mình.

Một bữa ăn thật gian nan, thật vất vả tiễn đôi cậu cháu kia đi, Trầm Hoan trở lại ký túc xá cả người đều thật mệt.

Vì cái gì Phó Gia Trạch không phải con hấn? Nếu không phải, như vậy con của Phó Tư Dịch gọi là gì đây? Đến tốt cùng, phân đoạn nào xảy ra vấn đề, như thế nào lại có sự bất đồng lớn như vậy?

Trầm Hoan vốn dĩ hai mắt mỏi mệt, bởi vì tưởng tượng đến những việc này, thói quen ngủ trưa của cô trong khoảnh khắc đều bay biến mất.

Vốn dĩ cho rằng, hôm nay gặp Phó Tư Dịch đã là điều cực c độ không thể tưởng tượng được, nhưng buổi chiều gặp lại, Trầm Hoan cảm thấy cả người đều không ổn.

Nguyên nhân vì hấn, thầy dạy vũ đạo Amy vừa thấy Phó Tư Dịch, liền hiểu rõ, huyền thuyên một đồng lớn.

Đang ở một bên chuẩn bị ép chân Trầm Hoan về mặt đau khổ, đối với ánh mắt đen láy đang mỉm cười của Phó Tư Dịch, khóc không ra nước mắt.

Cô nghe được không ít từ ngữ không thêm che dấu, cái gì mà cứng đờ, đầu gối, không có thiên phú. Có lẽ là tiếng Trung còn không đủ để biểu đạt tâm tình của Amy, không nói mấy câu sau, chui vào lỗ tai Trầm Hoan chính là một chuỗi tiếng Anh lưu loát, nội dung vẫn là oán trách cô đáng mứa cứng đờ.

Sau khi ép chân 5 phút, Amy thần thanh khí sảng mà đi tới, không e dè hỏi cô, “Tôi vừa mới nói cô đều nghe được đi?”

Trầm Hoan vốn dĩ làm bộ như cái gì cũng không nghe được, chính là lớn tiếng như vậy, cô tưởng không nghe được cũng không ổn. Sau khi do dự một lúc lâu, ở trước mặt Amy nổi lên quyết tâm, “Amy, tôi về sau sẽ càng nỗ lực, sẽ không lại.....”

“Ý tôi không phải như vậy, tôi nói qua với Phó Tư Dịch, tình huống của cô chỉ cần hiểu chút da lông là được, cũng không cần cô hiểu tinh thông.” Amy ôm cánh tay, đánh gãy lời nói không có ý nghĩa của cô.

“Được.” Trầm Hoan bật dậy, biểu đạt lòng biết ơn. Cô trộm nhìn lại, Phó Tư Dịch đưa lưng về phía cô, một tay đút trong túi, di động dán bên tai, đang gọi điện thoại.

Buổi sáng vẫn là tây trang giày da, bộ dáng còn phong trần một mồi, buổi chiều lại thật hưu nhân, một thân trang phục thoải mái, trạng thái rất nhẹ nhàng.

“Hiện tại kiểm tra kết quả luyện tập ngày hôm qua”

Amy vẫy tay, ý bảo Trầm Hoan đi qua.

Động tác vũ đạo ngày hôm qua học ước chừng có bảy tám động tác, đều đơn giản, cô học thực dễ dàng. Trầm Hoan chạy bộ đến giữa phòng, mắt nhìn gương, hít sâu một hơi, chậm rãi thể hiện động tác.

Ước chừng qua hai ba phút, Trầm Hoan làm một động tác xoay người, bỗng nhiên từ trong gương phải chiếu thấy Phó Tư Dịch ánh mắt dừng trên người cô, không biết đã kết thúc điện thoại lúc nào, cũng không biết hấn nhìn cô đã bao lâu.

Trầm Hoan kinh ngạc một chút, động tác liền mất cân bằng, thiếu chút nữa liền ngã xuống, may là cô mạnh mẽ bảo trì thân hình.

Phó Tư Dịch ở cách đó không xa thoáng nhìn bộ dáng lung lay sắp đổ của Trầm Hoan, thân hình bỗng nhiên vừa động, thấy cô đã ổn, nửa bước chân đã đưa ra liền thu hồi lại, chậm rãi nhẹ nhàng thở ra.

Một chuỗi động tác được hoàn thành, ngực phập phồng không ngừng, Trầm Hoan cũng đã mệt mồi. Amy miễn cưỡng tỏ vẻ vừa lòng, lập tức cho cô nghỉ ngơi hai mươi phút.

Dur quang thoáng nhìn ra Phó Tư Dịch còn ở một bên, Trầm Hoan có thừa giật mình, không dám đi tới, liền đứng ở tại chỗ, không có ý nghĩa mà làm một ít động tác thả lỏng.

Một lát sau, phía sau đột nhiên truyền đến tiếng bước chân vững vàng, cô nâng cánh tay một chút, bỗng nhiên tim đập nhanh vài nhịp.

Phó Tư Dịch nện bước, không nhanh không chậm, mỗi một bước đều như nện vào trong tâm cô. Thanh âm rất cuộc tới gần không thể trốn tránh, Trầm Hoan thấp giọng than một tiếng, xoay người qua, làm một tư thế khiêm tốn.

Trong tay Phó Tư Dịch cầm một chai nước khoáng, đưa qua, “Uống nước, giải khát.”

“Cảm ơn thầy Phó” Cô tiếp nhận cầm trong tay, không có ý tứ mở nắp.

Phó Tư Dịch nhìn chăm chú vào ít tóc hỗn độn bên má cô, thật lâu sau, lần thứ hai mở miệng.”Mấy ngày nay, tôi đi công tác nơi khác, không để ý được đến cô. Ngày hôm qua, kết thúc công việc, liền tới nhìn xem một chút.”

Trầm Hoan nghi hoặc, không hiểu được những lời hấn nói này biểu đạt ý tứ gì, nghe như là giải thích chính là hấn đối với cô cần gì phải giải thích.

“Thầy Phó, tôi biết anh rất bận. Hôm nay, ngày tới, tôi liền rất cao hứng.” Cô giơ lên một khuôn mặt tươi cười cảm kích.

Phó Tư Dịch nghiêm túc nhìn mặt cô, tựa như nhìn xem lời nói là thật hay giả.

“Amy nói, cô không thích hợp với giáo trình huấn luyện này, qua mấy ngày, sẽ sắp xếp lại cho cô một lần nữa.”

“Đạ, tôi không am hiểu vũ đạo, động tác thực xấu.” Nghe hẳn lại nhắc tới việc này, Trầm Hoan có chút xấu hổ.

“Không phải thật sự xấu, chỉ là.....” Trầm Hoan ngẩng đầu, liền thấy Phó Tư Dịch mày hơi ngưng, tựa như suy tư tìm từ gì thích hợp, một lát sau, liền nghe Phó Tư Dịch nói, “Chỉ là giống con rối gỗ”

Hắn nhớ tới dáng múa cứng đờ lại nghiêm túc của nàng vừa rồi, ho nhẹ một tiếng, cười.

Trầm Hoan, “.....”

Xin hỏi, đây là giống an ủi sao?

“Bất quá luyện tập sẽ đổi mới, cô không cần nản lòng” Thấy giữa mày cô không che dấu được âm đạm, Phó Tư Dịch lại nói ra lời khuyên giải an ủi.

“Được, có lẽ thế.” Trầm Hoan mất đi chút hứng thú, mới không tin lời nói của Phó Tư Dịch, sự thật chứng minh, vô dụng, một chút cũng không có tác dụng.

Hắn đại loại cảm thấy lời nói của mình không có chút lực thuyết phục, chỉ nói câu đó liền không nói được nữa.

Nhất thời, hai người đều trầm mặc,

“Gia Trạch nói hôm nay cảm ơn cô” Hồi lâu lại nghe hẳn đột ngột nói một câu, Trầm Hoan tâm thần chấn động, ngẩng đầu nhìn hẳn.

“Gia Trạch là con trai của em gái tôi, bốn năm trước Tiểu Vận khó sinh, thời điểm lựa chọn giữ người lớn hay giữ con, cô ấy chọn giữ con, cho nên,.....” Âm thanh Phó Tư Dịch trầm thấp, ánh mắt như mây đen che phủ, phiêu bạc vô tình.

Trầm Hoan trừng lớn mắt, lúc này mới nhớ tới, thời điểm khi cô hỏi mẫu thân Phó Gia Trạch, hẳn đầy mặt khó che dấu dự sa sút. Lúc ấy, cô còn tưởng rằng chỉ là tính tình trẻ con náo loạn, không nghĩ tới là như vậy.

“Hắn....” Cô ấp úng, không biết nên nói an ủi như thế nào.

“Gia Trạch sinh non, thân thể vẫn luôn không phải thật tốt. Hắn từ nhỏ liền không có mẹ, tính tình có chút thực quái gở. Có đôi khi, tính tình lại thật quật cường, ai nói đều không nghe. Buổi sáng, lúc hắn còn đang tức giận, tôi người cậu này cũng không biết làm sao với hắn”

Bạn đang đọc truyện *Chào Buổi Sáng, Phó Phu Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13

“Không có, hẳn thực ngoan a!” Trầm Hoan buột miệng thốt ra lời phản bác, sau khi nói xong, liền có chút giật mình mà ngây người.

Đột nhiên bị Trầm Hoan đánh gãy lời nói, Phó Tư Dịch ngăn ra, nhìn bộ dáng đoan trang của cô, âm thanh ôn hòa hỏi, “Thực ngoan sao?”

“Vâng, hẳn thật ngoan.” Trầm Hoan dùng sức gật đầu.

Phó Tư Dịch cười, chăm chú nhìn cô ánh mắt ôn hòa, còn vương chút luyến nhè nhẹ, “Hắn thích cô, tự nhiên nguyện ý nghe lời cô.”

Cô thoáng ngẩng đầu lên, ánh mắt tràn ngập không tin.

“Cô thích hẳn sao?”

Tuy rằng không biết vì sao hẳn lại hỏi cô như vậy, không rõ ánh mắt của Phó Tư Dịch là mong đợi hay là ánh mắt thương thức, Trầm Hoan không tự chủ được gật đầu, khẳng định nói, “Tôi thích hẳn.”

“Cô có thể thích hẳn, tôi rất vui.” Phó Tư Dịch nhướn mày cười, tự nhiên mà tiếp một câu.

Tôi rất vui----- hẳn nói như vậy, Trầm Hoan mặt hơi hơi đỏ.

“Tôi sẽ ở thành phố M một khoảng thời gian, nếu rảnh tôi sẽ đưa hẳn tới tìm cô chơi.”

“Tôi đã hỏi qua, ngày mai cô không có tiết học. Theo tôi ra ngoài một chuyến.”

“Đi chỗ nào?” Cô suy nghĩ còn dừng tại lúc Phó Tư Dịch nói để Gia Trạch tới tìm nàng chơi.

“Mang cô đi gặp một người. Hắn tên Trần Băng, một người nhạc sĩ.” Phó Tư Dịch ánh mắt nhìn xa xăm, một tiếng thở dài nhàn nhạt phảng phất như lông chim bay trong gió.

Thành phố M mấy ngày nay vừa lúc gặp mưa dầm liên miên, tuy đã cuối xuân, thời tiết vẫn thật lạnh.

Sáng sớm, Trầm Hoan mặc một áo lông màu cánh sen. Bên dưới cô đang phân vân không biết mặc váy lụa màu lam đến mắt cá chân hay là quần jean đơn giản.

Do dự ước chừng năm phút, Trầm Hoan cuối cùng lựa chọn quần jean. Cô luôn luôn ăn mặc bảo thủ, hôm nay đột nhiên thay đổi mặc váy, Phó Tư Dịch có thể cảm thấy kỳ quái.

Quyết định trang phục xong, Trầm Hoan ngồi trước bàn trang điểm, nhìn gương cẩn thận tô son. Cô có cánh môi cực xinh đẹp, hôm nay lại kết hợp với son màu hồng nhạt, đem ưu thế phát huy đến vô cùng nhuần nhuyễn.

Khi Phó Tư Dịch gọi điện thoại tới, cô vừa lúc kết thúc. Trầm Hoan liếc nhìn di động một cái, liền ấn nút nghe, “Thầy Phó, tôi đã xuống dưới.”

Cô một bên nói chuyện, một bên còn nhìn gương mím mím môi, nhằm làm đều màu son trên môi.

Dưới lầu Phó Tư Dịch một tay chống trên eo, mặt hướng chiếc xe màu bạc, bên tai vẫn nghe điện thoại. Bỗng nhiên, từ trên kính xe nhìn thấy dáng người uyển chuyển phía sau đang tới. Phó Tư Dịch dừng một chút, quay người thấy rõ trang phục của Trầm Hoan, ánh mắt phút chốc mà thâm thúy.

Tóc cô buộc đuôi ngựa, lộ ra cái trán trơn bóng, bên má còn vương chút tóc mai mềm mại, hàm súc phong tình không thể nói lên lời. Áp lông cổ thấp, cần cổ và xương quai xanh tinh xảo, hắn nhìn từ trên cao xuống không sót thứ gì. Khi nhìn thấy cánh môi mềm mại của Trầm Hoan, hắn không thể không chế hâu kết hơi chuyển, tuy không tiếng động nhưng lại khiến tâm hắn như run lên.

Hơi chật vật rời tầm mắt ra phía sau, Phó Tư Dịch vội vàng ngắt điện thoại, vòng qua Trầm Hoan, mở ra cửa ghế lái phụ phía sau, tiền đà đáp lại câu nói của cô, thanh âm cho chút áp lực, “Lên xe đi.”

Trầm Hoan đứng ở phía sau Phó Tư Dịch vẫn luôn cúi đầu, cảm giác được hắn đang đánh giá mình, nhưng đợi hồi lâu chỉ nghe được câu hắn nói cô lên xe đi. Không thể hiểu được mắt mắt trong lòng, Trầm Hoan cắn cắn môi dưới, không tiếng động lên ghế phụ lái.

Phó Tư Dịch làm như rất quen thuộc với thành phố M, một đường đi mắt đều nhìn thẳng, không có xem qua hướng dẫn chỉ đường, sau khi đi qua bảy tám giao lộ, xe đi vào đường cao tốc, cách sự náo nhiệt của trung tâm thành phố ngày càng xa, hắn từ kính chiếu hậu nhìn được sự chần chờ của Trầm Hoan, thanh âm ôn hòa giải thích, “Trần Băng mua nhà ở vùng ngoại thành, chính mình ở.”

Trần Băng là người hôm nay bọn họ muốn bái phỏng, Trầm Hoan hôm qua xem một chút, mới biết là một người viết nhạc. Bất quá, yên lặng vô danh, Trầm Hoan tìm ở trên mạng không thấy chút tin tức hữu ích liên quan đến Trần Băng. Kiếp trước, cô cũng chưa từng nghe thấy tên nhân vật này.

“Hắn nhiều năm đều ở thành phố M sao?”

“Không phải, một năm ở đây mấy tháng, thời gian còn lại đều đi khắp nơi sưu tầm phong tục, không ở đâu cố định. Lúc này vừa đúng thời điểm, tôi nhớ chỗ hắn có mặt cũng không tới, chốc nữa ăn nhiều một chút.” Phó Tư Dịch trên tay lái gõ nhẹ một chút, khóe miệng hơi cong lên, nhìn cô vài phần hương vị tính kế,

Trầm Hoan nhìn rõ, cong môi cười, cũng liền biết quan hệ của Phó Tư Dịch cùng Trần Băng hẳn là rất tốt.

“Hắn trong tay có bài hát, bán cho một đoàn phim. Tôi đề cử cô. Lúc này mang cô qua, chủ yếu để hắn nhìn cô.” Phó Tư Dịch nhìn ra cô đang khần trương, trấn an. “Bất quá, cô cũng không cần lo lắng, chúng ta chính là làm hình thức cho có. Cho cô chính là đến nông thôn giải sầu.”

Trầm Hoan thực kinh hãi, “Tôi có thể hát?”

Phó Tư Dịch cười gật đầu.

“Là bộ phim truyền hình nào?”

“Ca khúc chủ đề <<Đô thị tình yêu>>” nháy nháy mắt, Phó Tư Dịch lại bổ sung, “Song ca nam nữ.”

Bạn đang đọc truyện *Chào Buổi Sáng, Phó Phu Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14

“Vây, cộng sự của tôi là ai?” Nếu đối phương là người quá nổi, cô lại là người mới thì khó mà tìm được chút ánh sáng.

Trước mắt Phó Tư Dịch xuất hiện một hình ảnh, cô gái bị người đàn ông ôm trong ngực, khóc đến cả vai run run. Ngực bỗng nhiên có chút chua xót, Phó Tư Dịch khẽ nhắm mắt, thanh âm hơi trầm xuống, “Tần Thành.”

Nghe vậy, tâm Trần Hoan khẽ buông lỏng, là Tần Thành còn tốt, cô đối với hắn cũng có chút hiểu biết, hợp tác hắn là không có vấn đề.

Liếc đến người khi mình vừa nhắc đến tên Tần Thành, Trần Hoan biểu tình rõ ràng là thả lỏng, Phó Tư Dịch mím môi, có vài phần chua xót.

Hai mươi phút sau, xe quẹo vào đường xi măng có chút cũ nát, một đường đi tới, hai bên đều là hoa cải dầu mới nở, đóa hoa trong gió nhẹ nhàng lay động.

Sau khi qua một suối nước, Phó Tư Dịch đem xe ngừng ở một lều rạp thấp bé. Trần Hoan kinh ngạc nghi ngờ mình đến nhầm chỗ. Phó Tư Dịch từ trên xe xuống, không sai biệt giải thích với cô, “Hắn tích mấy thứ kỳ quái này. Cái này vẫn chưa tính là gì, vào phòng, cô liền biết hắn có bao nhiêu kỳ quái.”

Đi trên cầu gỗ kéo dài trên suối nước, đó là một trang viên nhỏ, phóng theo phong cách Tô Châu lâm viên, cửa vòm bán nguyệt bằng đá, đối diện cầu gỗ.

“Tôi nói hắn là anh đã tới, ra nhìn quả thật là anh.”

Trần Hoan hứng khởi nhìn, nghe thấy một trận tiếng cườ lạnh lạnh, không khỏi kinh ngạc nhìn lại, trước cổng vòm có một người đang đứng, tay chấp sau lưng, cười nhìn bọn họ,

Ngày hôm trước, vừa có một trận mưa, đá xanh mọc rêu thật nhiều bị nước mưa tưới tắm, Trần Hoan không lưu ý, chân trượt một chút, lúc giật mình kêu lên, tay đã bị Phó Tư Dịch nắm chặt. Cô ổn định thân mình, con ngươi có chút hoảng loạn nhìn về phía người đang đỡ lấy người cô.

Phó Tư Dịch mày hơi nhăn, một đôi mắt vùng vàng mà nhìn cô, nặng nề dặn dò, “Cẩn thận, đường trơn,”

Trần Hoan ngỡ ngàng mà gạt đầu, Phó Tư Dịch liền buông lỏng tay cô ra, sửa lại sườn áo vì duỗi tay mà không được chỉnh tề.

Trên cổ tay còn lưu lại chút hơi ấm của hắn, nóng rực, mê người, thiêu đốt đến trên gò má Trần Hoan, thiêu đến hô hấp của cô đều không thoải mái.

Trần Bân chờ đợi ở cổng vòm, cúi đầu mà đứng, ánh mắt nhìn Trần Hoan chăm chú như suy tư điều gì,

Phó Tư Dịch không giới thiệu cô cho Trần Bân, tưởng là bọn họ có việc muốn nói, Trần Bân liền sắp xếp cho cô ngồi ở bàn đá trong đình viện, liền cùng Phó Tư Dịch vào phòng.

Trong viện bày biện đơn giản, thiên nhiên, từ đằng la đã hết mùa hoa không còn tươi đẹp như lúc đầu, cánh hoa rơi xuống đều bị quét về một bên trên phiến đá.

Cô nhìn một hồi, tầm mắt liền dừng trên đĩa màu trắng ở bàn đá. Quả mận đã chín, đỏ đỏ tím tím, đẹp như mã não. Trần Hoan lấy một quả, điên điên, nhớ tới lời nói đùa lúc trước của Phó Tư Dịch, liền đưa đến bên miệng cắn một miếng. Lúc cắn hơi hơi chua, rồi sau đó trong miệng tràn đầy vị ngọt.

Rảnh rỗi không có việc gì làm, nàng liền ăn mận giết thời gian, tỉnh tề thường thức. Bất giác qua một lúc, trong lòng bàn tay đã có đến bảy tám hạt mận, trong đĩa mận đã khuyết một nửa. Trần Hoan cảm lên thêm một quả, do dự.

Cô có nên ăn hay không nên ăn đây?

Sau khi bàn việc xong đi ra, Phó Tư Dịch thấy cô đang cau mày, bộ dáng rối rắm buồn cười không thôi.

Hắn nhẹ chân bước đến, đi đến bên người cô, đứng yên, cười hỏi, “Như thế nào không ăn?”

Trần Hoan giấu đầu lòi đuôi mà khép lòng bàn tay lại, nhìn đáng vẻ giống như cô che giấu chứng cứ phạm tội tham ăn. Phó Tư Dịch trong mắt xuất hiện chút ý cười nhỏ, trong ngón trỏ cùng ngón giữa kẹp một quả mận màu xanh, rất thú vị nhìn lâu thêm chút,

Trần Hoan cho rằng là hắn muốn ăn, vội vàng ngăn lại, “Đừng, quả đó chua.”

Nhìn quả mận trong tay, Phó Tư Dịch hơi hạ mi, “Cô như thế nào biết là chua?”

Có lẽ là đoán ra suy nghĩ của cô, Phó Tư Dịch thu lại thần sắc, nghiêm trang giảng đạo lý, “Có những lúc không thể nhìn màu sắc bên ngoài của quả mận mà kết luận là nó chua hay ngọt, cô tin hay không, quả mận này là ngọt.”

Bộ dáng hắn hết sức chắc chắn, Trần Hoan chần chờ, “Phải không?”

“Không tin, cô ném thử xem” Phó Tư Dịch đem quả trong tay đưa tới trước mặt cô, Trần Hoan cảm lấy, liếc nhìn Phó Tư Dịch một cái, chần chờ đưa

tới bên miệng.

Cắn một miếng, tức khắc vị chua lan tỏa khắp khoang miệng, chua đến khuôn mặt cô nhăn thành một đoàn, hàm răng ê buốt, Trầm Hoan ừy khuất nhìn về phía người khời xương, lại thấy Phó Tư Dịch về mặt kinh ngạc, làm như còn không chịu tin tưởng hỏi cô, “Thật là chua!”

Bộ dáng Phó Tư Dịch là thật sự nghi hoặc, Trầm Hoan nhất thời cũng không phân rõ hấn rõ cuộc là cố ý hay không, chỉ có thể ghen khuất mà thu hồi tầm mắt, vội vàng tìm giấy trong túi, muốn phun miếng mặn vừa mới cắn trong miệng ra.

Đang lúc nôn nóng, trước mắt lại xuất hiện bàn tay Phó Tư Dịch, trên đó là một chiếc khăn tay tối màu kẻ ô được gấp ngăn nắp.

Trầm Hoan ngăn ra, hiểu ý hấn, cảm thấy quá lãng phí, vẫn là muốn tìm túi giấy. Phó Tư Dịch cười nhét vào trong tay cô, “Một cái khăn tay thôi mà.”

Trầm Hoan lúc này mới do do dự dự mà nhận lấy, hơi hơi cúi người, đem miếng mặn chua đến không chịu được trong miệng phun ra. Sau khi phun ra, cầm chiếc khăn trong tay không biết xử lý thế nào, ném, cô luyên tiếc, nhưng không ném, Phó Tư Dịch sẽ nghĩ như thế nào.

Khi cô còn đang lo lắng, Phó Tư Dịch vừa lúc xoay người, thừa cơ cô trực tiếp đem khăn nhét vào trong túi xách. Lúc sau, ngồi thẳng như không có việc gì.

Lần thứ hai Phó Tư Dịch chuyển mắt qua, thấy Trầm Hoan đã ngồi đoàn chính, sau khi giật mình hấn cũng theo đó ngồi xuống một bên.

“Trần tiên sinh đâu?” Cô cầm một quả mặn thoát nhìn có vẻ ngọt, cho lên miệng cắn, trung hoa vị chua lúc này.

“Hấn đi tìm đồ, một hồi nữa liền ra.” Phó Tư Dịch tuy là một bên trả lời cô, tầm mắt lại dừng ở trên cánh môi của cô.

Hấn thời trẻ khi đi du lịch ở bên ngoài, trên một con đường trong trấn nhỏ của Tây Ban Nha, gặp được một họa phùng, tranh sơn dầu trên tường tích đầy tro bụi, tên kẻ để loạn một hàng những tác phẩm sơn dầu. Ở cái địa phương như vậy không có khả năng sẽ có đồ vật gì quý hiếm. Lúc ấy, hấn cũng là nhân rồi nhảm chán, ở trong đó tranh sơn dầu thấp kém lật lật xem.

Khuyết đuềm thật rõ ràng----- mảy của thiếu nữ gắt gao nhú lại, dùng sức quá mạnh, mắt đi nét nhu nhược riêng biệt cùng hồn nhiên, nhưng màu sắc đôi môi thực sự là cực xinh đẹp. Ánh sáng nhọt nhọt chiếu lên trên cánh môi hồng hồng, hơi hơi mờ ra, mơ hồ có thể thấy được hàm răng trắng, lộ ra bí ẩn khát cầu.

Cùng với đó là cắn quả táo, còn không bằng nói là đang hôn quả táo. Muốn hôn mà lại không hôn, muốn cắn không cắn mà thái độ triền miên như câu dẫn người khác.

Hiện giờ, không gian thay đổi, co với bức tranh sơn dầu kia cảnh tượng càng thêm kinh tâm động phách, thấy được linh hồn bức tranh tái hiện lại chân thực ngay trước mắt.

Ánh mắt Phó Tư Dịch tối đi, năm ngón tay đặt trên đầu gối hơi hơi nắm chặt, thân thể theo bản năng mà cứng đờ.

Muốn hôn cô, rất muốn, rất muốn.

Ý tưởng này bất thành linh xuất hiện, hấn trở tay không kịp.

Nhận thấy được tầm mắt Phó Tư Dịch vẫn luôn dừng lại trên người mình, Trầm Hoan dừng lại động tác cắn quả mặn, nghi hoặc mà ngẩng đầu, “Thầy Phó, anh vẫn luôn nhìn tôi làm cái gì?”

Phó Tư Dịch khẽ nhếch môi, làm như muốn nói cái gì, đúng lúc này-----

“Xin hỏi, có người ở nhà không?” Cửa vang lên thanh âm không rõ, theo đó, tiếng giày thanh âm như xa như gần.

Trầm Hoan quay đầu nhìn lại, cứng người.

Bạn đang đọc truyện *Chào Buổi Sáng, Phó Phu Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 15

Người phụ nữ tiến vào, chiếu váy ôm lấy dáng người, giày ca gót 10 phân màu đen. Tóc đen xõa tán loạn, đôi mắt đẹp sáng ngời, toát ra phong tình của nữ nhân thành thực.

Trầm Hoan im lặng, người đến là Thẩm Dung, vợ Phó Tư Dịch.

“Tur Dịch, sao anh lại ở chỗ này?” Thẩm Dung bỗng nhiên nhìn thấy Phó Tur Dịch, cũng ngậy người.

Phó Tur Dịch nhú mày, khe khẽ thờ dài. “Lời này, tôi cũng muốn hỏi cô.”

Ý cười trên mặt Thẩm Dung cứng lại, đứng tại chỗ hơi do dự, chậm rãi đến gần, giầy cao gót gõ trên nền đá màu xanh, “cộp cộp”.

“Tôi tới tìm Trần Băng có chút việc. Anh....” Ánh mắt Thẩm Dung lưu chuyển, bỗng có vài phần cảnh giác mà nhìn đến Trầm Hoan cúi đầu ở bên cạnh. “Cô ấy là ai?”

“Chuyện của cô Trần Băng đã nói với tôi rồi, hấn không đồng ý, cô liền không cần quấy rầy hấn.” Phó Tur Dịch không trả lời vấn đề của cô.

“Tôi biết hấn không muốn, anh có thể hay không giúp tôi....” Thẩm Dung liếc liếc mắt nhìn Trầm Hoan một cái, đột nhiên liền im lặng.

Trầm Hoan đứng lên, tự giác đi ra chỗ khác, cho hai vợ chồng hấn có không gian nói chuyện. Phó Tur Dịch liếc liếc mắt nhìn động tác của cô, mím mím môi, cái gì cũng chưa nói.

Thẩm Dung hướng phía Trầm Hoan hơi hơi mỉm cười, ý xin lỗi. Chờ Trầm Hoan đi xa, hỏi Phó Tur Dịch, “Tôi nhưng thật là lần đầu tiên thấy anh dẫn người tới nơi này của Trần Băng, trước đây, tôi anh đều không muốn đưa đến.”

Thẩm Dung liếc liếc mắt nhìn Phó Tur Dịch, trong tay Trần Băng có một ca khúc, tôi tự nhiên muốn mang cô ấy đến đây, để Trần Băng nhìn xem. Vì sao không mang cô đến đây.....” Phó Tur Dịch dừng một chút, nhìn Thẩm Dung, không có biểu tình mà cười, “Là do nguyên nhân gì, chính cô hấn là cũng rõ ràng.”

Thẩm Dung sắc mặt cứng đờ, cô tự nhiên biết nguyên nhân là gì, nhưng từ miệng Phó Tur Dịch nói ra, khiến cho cô thấy cực kỳ gian nan.

Huống hồ, nghĩ đến mấy hôm trước cô lấy lý do đi công tác trốn tránh hấn, nhưng vẫn là Phó Tur Dịch cảm đơn ly hôn tới cửa, thiếu chút nữa bức nàng ở trước mặt đồng nghiệp mang tai mang tiếng, một cổ phần uất xông lên trong lòng, “Tôi thì làm sao? Làm phỏng vấn hấn, giúp hấn đề cao danh khí, không tốt sao? Tôi thừa nhận, tôi là có tâm tư riêng. Nhưng một công đôi việc, có gì không tốt. Nhiều năm như vậy, hấn còn không xuất hiện sao?”

“Thẩm Dung.” Phó Tur Dịch quát một tiếng chói tai, ngăn lại Thẩm Dung nói không lựa lời, hấn lạnh lùng liếc nhìn cô một cái, “Loại chuyện này về sau nửa câu cũng không cần bàn tới. Hấn là nhìn trên mặt mũi tôi, cho cô cơ hội vài lần, cô cũng không cần tới.”

Thẩm Dung hung hăng quay đầu đi, không nói một tiếng.

Còn đang giằng co, Trần Băng rút cuộc từ trong phòng đi ra, bỗng nhiên nhìn thấy người không mời mà tới- Thẩm Dung, sắc mặt lạnh xuống, “Chủ biên Thẩm, thật là nơi nào cũng có cô.”

Thẩm Dung lúc này mới hỏi hấn, nguyên bản là cô muốn mượn sự áy náy của Phó Tur Dịch, nhờ hấn hướng Trần Băng cầu tình, lúc này mới đuổi theo Phó Tur Dịch tới nơi này, nhưng thái độ của hấn vừa này quá rõ ràng, căn bản là không có nửa phần cơ hội.

Trong suy nghĩ sâu xa bứt ra, Thẩm Dung miễn cưỡng cười, nói với Trần Băng, “Anh đừng hiểu lầm, hôm nay là tôi tới tìm Tur Dịch, tôi có việc muốn tìm anh ấy.”

Phó Tur Dịch liếc nhìn cô một cái, không tỏ ý kiến.

Trần Băng hừ lạnh một tiếng, phui tay quay về phòng.

Trước mặt nhiều người bị bác bỏ mặt mũi, trên mặt Thẩm Dung hết trắng lại đỏ.

Phó Tur Dịch lại thờ dài, “Cô cũng thấy rồi, hấn chính là thái độ này, cô vẫn là đi về đi.”

Thẩm Dung đứng thẳng bất động không nhúc nhích.

“Vị trí chủ biên còn chưa đủ sao? Cô đến tận cùng có có bao nhiêu lòng tham” Thanh âm Phó Tur Dịch lạnh lùng, hấn cười lạnh, “Như thế nào không đi tìm anh trai cô, hấn chính là rất thương cô.”

Sắc mặt Thẩm Dung càng khó nhìn, cô cũng từng đi tìm. Chẳng qua, việc đầu tư của anh trai cô xảy ra chút chuyện, hiện tại óc còn không mang nổi mình óc, nơi nào có khả năng đi giúp cô. Nếu không, lần này cô cũng sẽ không cùng Phó Tur Dịch để dăng ly hôn.

Phó Tur Dịch xoay người muốn đi.

“Có thể cho tôi đi nhờ không? Xe có khả năng bị hỏng” Thẩm Dung cuối cùng là thỏa hiệp.

Phó Tur Dịch bước chân cứng lại, một lát sau, không có biểu tình nói, “Tôi đi xem nơi này của hấn có dầu diezen hay không.”

Thẩm Dung cười sâu kín, “Chúng ta ly hôn bắt quá mới có ba ngày, Phó Tur Dịch anh liền tránh tôi như vậy.” Cô nhỏ giọng, sợ Trầm Hoan ở bên kia nghe được, cực lực đè ép âm thanh cực thấp.

Phó Tư Dịch nghe được, bước chân lại không dừng lại.

Thời điểm Thẩm Dung chờ đợi, quay đầu liền thấy Trầm Hoan đang chờ bên kia. Không biết vì cái gì, cô thấy cô gái nhỏ kia lần đầu tiên liền không vui.

Không nên, cô còn gặp Trầm Hoan lần đầu gặp mặt, không nên có cảm giác như vậy mới phải.

Cô biết cô gái kia kêu Hứa Trầm Hoan, là nghệ sĩ đầu tiên Phó Tư Dịch phụ trách ở Hạ Ngụ. Vì thế, cô còn đặc biệt tìm xem qua tư liệu, kết quả không thu hoạch được gì.

Khi mới vừa tiến vào, cô liếc mắt một cái liền nhìn thấy khoảng cách gần đến khả nghi của hai người, huống chi còn có ý cười không che dấu hiềm khi xuất hiện trên mặt Phó Tư Dịch.

Một khắc kia, trời biết cô có bao nhiêu ghen ghét

Cuộc hôn nhân cô trăm cay nghìn đắng có được, vốn dĩ cho rằng có thể lâu dài, nhưng không nghĩ tới, mới hai tháng, Phó Tư Dịch đột nhiên muốn ly hôn, quả thực khó có thể tin.

Việc cô tính kế Phó Tư Dịch bị bại lộ, chặt vật đến cực điểm.

Lúc trước Phó Tư Dịch chỉ giải thích vài câu như vậy, “Tôi và cô có thể đi tới một bước kết hôn như thế nào, cô cùng người nhà cô hẳn là có thể tự mình hiểu lấy. Thẩm Dung, buổi tối ngày hôm đó, ly sữa bò cô đưa cho tôi bỏ cái gì, cô cho rằng tôi không biết sao?”

Đối với khuôn mặt kinh hãi của cô, Phó Tư Dịch không nhanh không chậm nói tiếp, “Chỉ là tôi nghĩ, cô tóm lại là vì ta nên mới không thể có con, như vậy một chút tâm nguyện của cô ta cũng nên thỏa mãn. Nhưng cô thành thành thật thật nói cho tôi, lần tai nạn xe cộ đó cô thật sự không thể có hải tử sao? Cha cô, anh trai cô, ở bệnh viện người xương kẻ họa, giống như đúc, bức cho tôi đồng ý cưới cô. Cô thật sự, một chút đều không biết sao?”

Sự thật xấu xí trước đây bị vạch trần, mặt Thẩm Dung trắng như giấy.

“Cưới cô là việc ta ghê tởm nhất. Cuộc hôn nhân này, tôi đã định sẽ ly hôn. Cho dù, bị bại lộ ta cũng không để bụng. Cô cũng không cần uống phí tâm cơ.”

Cô đến nay đều nhớ rõ, biểu tình Phó Tư Dịch đối với cô lúc ấy có đến cỡ nào chán ghét.

Cô đương nhiên không đồng ý, Phó Tư Dịch cũng quyết tuyệt, sau khi xuất viện, liền cùng cô ở riêng, một lần chính là ba năm. Lễ mễ ly hôn bởi vì phía anh trai cô, Phó Tư Dịch vẫn luôn không thể bỏ.

Khoảng thời gian trước, tòa soạn cạnh tranh vị trí chủ biên, xuất phát từ trả thù hay cũng là vì lý do khác, Thẩm Dung đưa ra điều kiện với Phó Tư Dịch, chỉ cần Phó Tư Dịch giúp cô lấy được vị trí đó, cô sẽ cùng Phó Tư Dịch ly hôn.

Lúc đó cô chỉ là muốn đẩy lui ý nghĩ của Phó Tư Dịch. Mọi người đều biết, Phó Tư Dịch đã sớm ẩn lui, hiện giờ nếu giúp nàng tranh, hàm nghĩa trong đó tự nhiên không cần nói cũng biết.

Bạn đang đọc truyện *Chào Buổi Sáng, Phó Phu Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 16

Chính là Phó Tư Dịch như thế đáp ứng.

Cô như ý nguyện lấy được vị trí chủ biên, lại hối hận hứa hẹn đáp ứng ly hôn với Phó Tư Dịch. Đồng thời, chuyện đầu tư của anh trai cô xảy ra chuyện, ở trên mặt kinh tế rốt cuộc không thể áp chế được Phó Tư Dịch, cô không còn biện pháp nào khác, chỉ có thể cùng hắn ly hôn.

Thúy trúc vòn quanh, liễu bên bờ rào tre rue xuống lục bình bên hồ, ngẫu nhiên có mấy cánh bướm nhẹ nhàng bay qua. Trầm Hoan không có tâm trạng để nhìn, ngón tay vô thức ngắt một mảnh lá trúc.

Đột nhiên cảm thấy trên ngón tay hơi nóng, Trầm Hoan nâng tay lên, nguyên lai là ngón trỏ bị răng cưa trên lá trúc cứa một đường. Chỉ một hồi, liền chảy ra chút máu

Cô ngơ ngẩn mà nhìn, không có tâm trạng xử lý, tùy ý lau đi tơ máu, lại lau thêm vài lần, mới sạch sẽ.

Vừa rồi thanh âm Phó Tư Dịch cùng Thẩm Dung nói chuyện, rõ ràng không phải rá hài hòa. Trầm Hoan nhìn từ xa, thần sắc Phó Tư Dịch không phải rất tốt. Vừa rồi, bộ dáng cô cùng Phó Tư Dịch----- không biết Thẩm Dung nhìn thấy không biết sẽ nghĩ như thế nào.

Còn đang bất an, dư quang thoáng nhìn thấy Phó Tư Dịch và Thẩm Dung cùng đi về phía cô, Trầm Hoan xoay người, hơi cúi đầu.

“Trầm Hoan, tôi có việc tạm thời phải đi trước, một lúc nữa Trần Băng sẽ đưa cô về.” Phó Tư Dịch dừng cách cô năm bước chân, thật lâu sau khi nhìn chăm chú Trầm Hoan, chậm rãi mở miệng.

Trầm Hoan trừng lớn mắt, còn chưa kịp mở miệng, liền thấy Thẩm Dung đứng song song bên cạnh Phó Tư Dịch, trong chớp mắt vạt áo hai người còn như chạm vào nhau, “Cô kêu là Trầm Hoan? Thực xin lỗi a, tôi đang có việc gấp, Tư Dịch muốn đưa tôi đi, cho nên....”

Thẩm Dung nhìn cô, ánh mắt lưu chuyển.

Trầm Hoan lui về phía sau một bước, liên tục xua tay, “Không có gì không có gì, thầy Phó, ta chính mình có thể đón xe về. Không cần phiền toái như vậy.”

Phó Tư Dịch liếc nhìn cô một cái, “Nơi này không có xe taxi, cũng không có xe bus.”

Trầm Hoan cứng lại, cắn môi, cúi thấp đầu xuống.

“Không phải nói có chuyện gấp. Còn không đi.” Phó Tư Dịch nâng chân lên, vòng qua Trầm Hoan, dẫn đầu rời đi. Thẩm Dung hướng cô cười xin lỗi, nhắc chân cũng đi theo.

Cô nhìn bóng dáng Phó Tư Dịch cùng Thẩm Dung rời đi, trong lòng giống như trống rỗng, hít một ngụm khí...

Cô lập lại cảnh báo cho bản thân, hai người đó là vợ chồng, không mang theo mình chính là việc bình thường, huống chi còn đang có việc gấp. Chính là, cô là lần đầu tiên tới nơi này, đối với địa hình nơi này không rõ, Phó Tư Dịch hoàn toàn có thể mang theo cô, sau đó tùy ý dừng ở một trạm xe bus nào đó đều được.

Đem cô ném ở chỗ này, là chuyện gì chứ?

Nghĩ như vậy, Trầm Hoan ủy khuất lan tràn như cô đại, thực mau hơi nóng bốc lên, đôi mắt liền đỏ.

Trần Băng không tiếng động nhìn hồi lâu, yên lặng thờ dài, “Đi thôi, trời cũng không còn sớm, tôi cũng không giữ cô lại ăn bữa trưa, hiện tại đưa cô ra ngoài.”

Trầm Hoan yên lặng gật đầu, đi theo Trần Băng lên xe. Dọc theo đường đi, hai người đều không lên tiếng.

Vào nội thành, Trầm Hoan không nghĩ sẽ làm phiền Trần Băng, kiên trì muốn xuống xe ngồi phương tiện giao thông công cộng. Trần Băng cân nhắc một phen, chỉ đành đồng ý.

Khi xe dừng ở một bến xe bus, Trần Băng đột nhiên hỏi một câu, “Cô biết quan hệ của Phó Tư Dịch cùng Thẩm Dung sao?”

Thân hình Trầm Hoan đột nhiên cứng đờ, kinh nghi bất định nhìn về phía Trần Băng.

Kiếp trước, Phó Tư Dịch che giấu tình huống trong nhà thật kỹ, bằng không truyền thông phát hiện ra tình huống cũng là sau khi hắn kết hôn đã được bảy tám năm.

Nếu, hiện tại chính mình biết Phó Tư Dịch có vợ, như vậy sẽ thế nào?

Trần băng bình tĩnh nhìn cô, Trầm Hoan khẩn trương mà siết chặt bản thảo vừa rời Trần Băng đưa cho cô.

“Thôi, để chính hắn đến nói cho cô đi.” Trần Băng đột nhiên lắc đầu, tay đặt trên vvo lưng.

Trầm Hoan mê man, không hiểu được lời này là có ý gì, lại ngại không muốn hỏi, cúi đầu nói lời cảm ơn với Trần Băng liền xuống xe.

Lúc này đã gần 12 giờ, cô cũng không biết đang ở chỗ nào, cũng không biết ngồi xe nào để về. Chính mình yên lặng ở bến xe bus nghiên cứu số xe.

Trên bảng làm bằng kính, bám một tầng bụi dày, chiếu ra khuôn mặt Trầm Hoan thất hồn lạc phách. Son môi buổi sáng cô đỏdc lòng tô hiện giờ càng thêm thâm đậm, giống như đóa hoa tàn sai con mưa.

Trầm Hoan nhìn càng thấy chói mắt, nâng tay lên, dùng mu bàn tay hung hăng lau một hồi. Thẳng đến khi khóe miệng tê dại, mới dừng tay, lại nhìn lại, môi hơi hồng lại sưng, lộ ra chút chát vật.

Cô nhắm mắt, xoay người, không nhìn xem hình ảnh chát vật của bản thân trên kính.

Trần Băng về đến nhà không bao lâu, liền nhận được điện thoại của Phó Tư Dịch gọi tới, câu đầu tiên liền hỏi, “Cô ấy đã về tới nhà chưa?”

Trên vai Trần Băng kẹp di động, tay phải chạm lên bông hoa được chạm khắc lên khung ảnh, tay trái cầm chiếc khăn trắng nghiêm túc lau, “Không biết.”

“Tôi không phải kêu anh đưa cô ấy về sao?” Thanh âm trở lên nghiêm khắc.

“Tôi để cô ấy ở một trạm xe bus. Chắc là đang đợi xe bus.”

“Vì sao không đưa nàng về đến nhà?”

“Lại không phải tôi đưa cô ấy đến, dựa vào cái gì mà tôi phải đưa về.” Trần Hoan đem ảnh chụp lau lau, không chút để ý nói.

Phó Tư Dịch đuối lý, lập tức không có âm thanh.

Trần Băng thở dài một hơi, “Tư Dịch, anh làm thế nào thì làm, tôi không phản đối, nhưng phải giữ tốt chừng mực. Đừng để đến cuối cùng trộm gà không được còn mất nắm gạo.”

Trong điện thoại là sự trầm mặc như dự đoán, Trần Băng đợi một chút liền nghe một tiếng “Đồ”

Phó Tư Dịch cúp điện thoại.

Trần Băng không ngại mà cười cười, thấp giọng nỉ non với bức ảnh, “Chỉ Nhi, Tư Dịch tìm được người mình thích. Chính là, với anh xem ra, thực khó.....”

Một tầng ánh sáng bạc phủ lên khung gỗ bao lấy bức ảnh đen trắng, người con gái trong ảnh tóc dài đến eo cười đến xinh đẹp.

Bạn đang đọc truyện *Chào Buổi Sáng, Phó Phụ Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 17

Từ sau ngày đó, Trần Hoan không nhận được chút tin tức nào của Phó Tư Dịch, cô khôi phục lại sinh hoạt buồn tẻ.

Any đối với vũ đạo máy móc khó cứu vớt của cô đã từ bỏ, hiện tại chú trọng dạy cô một chút dáng múa ứng phó. Vậy mà, Trần Hoan học đến thuận buồm xuôi gió, bởi vậy, thời gian rảnh của cô lại càng nhiều.

Giang Nhiên không lâu liền phải đi hát, mấy ngày nay cường độ huấn luyện lại càng đặc biệt lớn, trước đây còn thường tới tìm Trần Hoan, hiện tại mấy ngày mới tới một lần.

Hôm nay cô cùng Giang Nhiên cùng về ký túc xá.

Giang Nhiên nói đến càng hăng hái, Trần Hoan không có hứng thú, ngẫu nhiên phụ họa vài câu.

Đến nơi, Giang Nhiên đột nhiên chọc chọc cánh tay Trần Hoan, sau đó chỉ chỉ hành lang phía trước.

Trước cửa nhà Trần Hoan một bé trai đang ngồi, đưa lưng về phía các cô, cặp sách màu đen để một bên, căng phồng một đồng. Đầu cúi thấp trong tay như đang đùa nghịch cái gì.

Xem bóng dáng, có vài phần quen thuộc, Trần Hoan bước về phía trước, chần chờ kêu một tiếng, “Gia Trạch?”

Nghe tiếng, Phó Gia Trạch ngẩng đầu lên, thấy rõ là Trần Hoan, vui mừng mà cười, “Di.”

Hắn đứng lên, không chú ý dưới chân, không ngại, đem trò chơi ghép hình xếp sắp xong dẫm cái roi rớt tan tã.

Phó Gia Trạch nhìn một cái, ngây dại, miệng bẹp bẹp, ủy khuất gọi, “Dì Trần Hoan.”

Trần Hoan mỉm cười, vài phần bất đắc dĩ tiến đến phui bụi trên quần áo hắn, “Sao lại ngồi dưới đất. Cậu con đâu?”

Phó Gia Trạch còn đang nhìn trò chơi ghép hình roi tán loạn trên mặt đất ngo ngẩn.

Giang Nhiên cảm thấy buồn cười, tiến đến ngồi xổm xuống, giúp hắn thu thập lại, “Chị Trần Hoan, đây là cháu ngoại trai của chị sao? Thật đáng yêu.”

Trần Hoan chần chờ một chút, gật đầu.

Tuy rằng Gia Trạch không phải con trai của Phó Tư Dịch, dù sao cũng là cháu ngoại trai của hắn, vẫn là nên cẩn thận.

“Nha, tiểu gia hòa, cho con.” Giang Nhiên cười cợt, đem túi hình ghép đến trước mặt Phó Gia Trạch.

Phó Gia Trạch đưa tay ra lấy, còn không đụng tới chiếc túi, nghe lời trêu đùa của Giang Nhiên liền rút tay về. Phó Gia Trạch nhàn nhạt liếc nhìn cô một cái, bàn tay rút về, không động đậy.

Giang Nhiên ngẩn ra, đột nhiên cười, “Tính tiền còn rất lớn a.”

Trầm Hoan hơi hơi mỉm cười, đưa tay nhận lấy chiếc túi trong tay Giang Nhiên, “Cô hôm nay rất mệt rồi, trở về nghỉ ngơi đi.”

Giang Nhiên cũng cảm thấy rất mệt, sờ sờ mái tóc mềm mại của Phó Gia Trạch, liền rời đi.

Bị người lạ sờ sờ đầu, Phó Gia Trạch mím chặt miệng, không cui. Trầm Hoan nhìn bộ dáng này của hắn, lại cười. Cô thu thập tốt cặp sách bị ném xuống đất, nửa ngồi xồm xuống, nhìn đôi mắt Phó Gia Trạch, ôn nhu hỏi, “Như thế nào chỉ có mình con?”

“Cậu rất bận, không ai chơi với con. Con liền nhờ chú Dư đưa con tới.”

“Chú Dư đó đâu?”

“Chú ấy cũng bận, liền để con ở lại đây chờ đi.”

Trầm Hoan khe khẽ thở dài, xoa bóp khuôn mặt mồm mím trẻ con của Phó Gia Trạch, “Thế nào cậu con lại có thể yên tâm để mình con chạy loạn.”

“Con cũng không có chạy loạn, con cùng cậu nói qua sẽ tới tìm đi.”

“Kìa, cậu con nói thế nào?” Trầm Hoan mi mắt rũ xuống, thanh âm thực nhẹ.

“Cậu cũng không nói cái gì, chỉ ừ một tiếng.” Phó Gia Trạch chớp chớp đôi mắt trong suốt.

Trầm Hoan ngẩn ra, cũng không rõ là cảm giác gì. Một lát sau, mới hỏi, “Con có đói bụng không, đi lấy cơm cho con.”

Phó Gia Trạch sờ sờ bụng đã trống không, ngoan ngoãn gật đầu. Trầm Hoan cười, kéo tay nhỏ của hắn, cầm theo cặp sách, dẫn hắn vào phòng.

Sau khi mở tủ lạnh ra, Trầm Hoan trầm tư trong chốc lát, quyết định làm một chén mì trứng.

Nhớ tới cái gì, cô xoay người hỏi Phó Gia Trạch thích ăn cái gì.

Phó Gia Trạch nghiêng đầu suy nghĩ, thực khẳng định mà lắc đầu, “Dì, con không kén ăn. Chính là không thích không thích ăn mì trứng cà chua.”

Trầm Hoan, “.....”

Đây còn gọi là không kén ăn, cái gì cũng ăn?

Trầm Hoan liếc liếc mắt hai quả trứng và trái cà chua trên tay, lại yên lặng mà để lại vào tủ lạnh.

Cuối cùng cô làm cháo gạo kê, xào thêm ít rau và thịt, Phó Gia Trạch sớm đói bụng, ở một bên ăn đến vui vẻ.

Trầm Hoan xem hắn ăn không sai biệt lắm, liền đi ra ban công gọi điện cho Phó Tư Dịch.

Điện thoại thật lâu mới kết nối, Trầm Hoan hít một hơi thật sâu, mở miệng nói chuyện trước, “Thầy Phó, Gia Trạch đang ở chỗ của tôi.”

“Ừ, tôi biết.”

Trầm Hoan tiếp tục chờ trong chốc lát, thấy Phó Tư Dịch cũng không có ý muốn đón cháu hắn về, chỉ đành uyển chuyển mở miệng, “Hắn đang ăn cơm ở chỗ tôi. Nhưng, tôi còn hai khóa huấn luyện, đến lúc đó khả năng sẽ không chăm sóc được hắn.”

Cho nên, anh chừng nào thì tới đón hắn.

Trong lòng Trầm Hoan yên lặng bổ sung một câu.

Im lặng một lát, sau một lúc lâu, Phó Tư Dịch chậm rãi nói, “Chút nữa tôi kêu Tiểu Dư đi đón nó. Cô đưa điện thoại cho Gia Trạch.”

Trầm Hoan trở về phòng khách, Phó Gia Trạch đang cầm muỗng, cái miệng nhỏ thổi cháo gạo kê.

“Gia Trạch, cậu con muốn cùng con nói chuyện.”

Phó Gia Trạch “A” một tiếng, ngẩng đầu, rầu rĩ không vui mà tiếp điện thoại, “Cậu.”

Bạn đang đọc truyện *Chào Buổi Sáng, Phó Phụ Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18

Trầm Hoan ở một bên, tiếp nhận muỗng trong tay Phó Gia Trạch, quấy cháo, cô thỉnh thoảng lại ngẩng đầu, không biết Phó Tư Dịch nói gì đó, Phó Gia Trạch liền tiếp gạt đầu, giống như cái trống bỏi.

Hết câu chuyện, Phó Gia Trạch đưa di động qua, “Đi, cậu muốn nói chuyện cùng dì.”

Trầm Hoan dừng động tác quấy cháo, hô hấp vững vàng đưa di động nhận trở về.

“Trầm Hoan, cô đang nghe sao?” Phó Tư Dịch thanh âm trầm thấp hữu lực, có lẽ là hiệu quả khuếch đại âm thanh của điện thoại quá tốt, giống như Phó Tư Dịch trầm thấp thì thầm bên tai cô.

“Tôi đang nghe, thầy Phó.”

“Trần Băng đưa bài hát cho cô, đã luyện tập chưa?”

“Có, mấy ngày nay tôi đều tập.”

“Vậy là tốt rồi, ngày mai tiểu Dur sẽ đến đưa cô đến tổ thu, đến chỗ đó thu bài.”

Trầm Hoan ngẩng người một chút do dự mà hỏi, “Không có ai đi cùng tôi sao?”

Chớp mắt một cái, “Tôi đã nói chuyện, cô cứ trực tiếp đến là được rồi.”

Ý tứ này, chính là cô đi một mình. Trầm Hoan rũ đôi mắt, không lên tiếng. Cô không có biện pháp nào xem nhẹ mất mát trong lòng, mặc kệ như thế nào, không nên là cô đi một mình.

“Trầm Hoan.....” Phó Tư Dịch gọi một tiếng.

Trầm Hoan không trả lời

“....Tôi.” Phó Tư Dịch dường như muốn nói cái gì, cuối cùng lại trầm mặc cúp điện thoại.

Phó Gia Trạch ngẩng khuôn mặt nhỏ, “Dì, cậu nói cái gì?”

“Chưa nói gì, mau uống cháo đi. Đừng để lạnh.” Trầm Hoan không cảm xúc khóa màn hình di động, đem chén đầy đến trước mặt Phó Gia Trạch, đậm đậm cười.

Dur thúc thúc trong miệng Phó Gia Trạch, là người trẻ tuổi ước chừng 26 27 tuổi, mang kính đen, văn nhả có lẽ.

Phó Gia Trạch đeo cặp sách Trầm Hoan đưa cho lên lưng, trong miệng còn lẩm bẩm, “Dur thúc thúc, cậu con đâu?”

“Phó tiên sinh đại khái đang ngủ trưa.” Dur Thành Lập đứng một bên, tay còn xách theo cháo gạo kê Trầm Hoan gói cho Phó Gia Trạch.

“Cậu sao lại lười như vậy?” Phó Gia Trạch oán giận mà nhăn cái mũi lại. Trầm Hoan nhìn đầu tóc ngắn ngắn của hắn, không có biểu tình.

“Hứa tiểu thư, hôm nay làm phiền cô rồi.” Dur Thành Lập nhìn Trầm Hoan đã sửa sang lại không sai biệt lắm, tiến lên dắt tay Phó Gia Trạch, nói tạm biệt.

Trầm Hoan hơi hơi gạt đầu một cái, sau khi tiễn Phó Gia Trạch đi, thu thập chén đĩa, quay vào phòng ngủ xem bài hát ngày mai phải thu.

Nhìn bài hát như gặp được người, Phó Tư Dịch nói Trần Băng đã đi đến rất nhiều nơi, mơ hồ có thể thấy được ca từ phiêu bạt vô tình.

Cô lại không thể không nghĩ đến tòa tiểu viện kia, lúc đầu bị cảnh sắc cuốn hút, chỉ cảm thấy thanh nhả vui mừng. Hiện giờ tỉnh tể suy nghĩ, phong cách chính thể không khỏi có chút quá mức uyển chuyển, không giống như bởi cảnh một người đàn ông sẽ thích.

Thu ca khúc luôn luôn phức tạp rườm rà, yêu cầu cực cao. Một bài hát tốt không chỉ có ca sĩ không nề hà phiền toái, yêu cầu phải lập đi lập lại, càng phải có người ghi âm, hậu kỳ phải có trình độ cao.

Trầm Hoan tính tình trầm tĩnh, sẽ không cảm thấy phiền khi lập đi lập lại. Nhưng ngược lại, cô cực am hiểu đem âm sắc phát huy đến tốt nhất khi ở phòng thu.

Người ghi âm chính thiết bị, đối với cô làm một thủ thế có thể bắt đầu.

Trầm Hoan nhìn thấy, chậm rãi nhắm mắt, hai tay đặt hai bên tai nghe, ổn định tư thế.

Đây là ca khúc buồn nhưng không ủy mị, nếu muốn thể hiện được điều này, yêu cầu trình độ nhất định.

Nháy mắt cô cất tiếng hát, trên mặt người ghi âm ngạc nhiên không chút che giấu.

Âm sắc sạch sẽ thuần túy, cảm xúc như làn gió mát, quan trọng nhất chính là, luyện hát Pharaoh, hát đối từ thuyết minh thực đúng chỗ, tình cảm thể hiện qua câu chữ càng không cần phải nói.

Nếu không phải Phó Tư Dịch nói cho hẳn Hứa Trầm Hoan là người mới, hẳn còn không chịu tin tưởng.

Bên cạnh đột nhiên xuất hiện một người, người ghi âm ngẩng đầu lên, là Hồ Tĩnh, đang muốn nói cái gì, Hồ Tĩnh nhanh chóng dè tay hẳn lại. Người ghi âm hiểu rõ, chuyển tâm thu tiếp.

Xuyên thấu qua cửa kính, Hồ Tĩnh thấy rõ cô gái đang trầm mê trong âm nhạc, cô cầm lấy tai nghe, dán vào lỗ tai, nhắm mắt cảm thụ.

Phó Tư Dịch nói không sai, cô ấy xác thực có tiềm chất, bắt đầu hát, như là đang kể chuyện xưa, làm người chú ý.

Hứa Trầm Hoan không có làm cô thất vọng.

Nhưng mà, âm vực cô ấy không cao, thích hợp với những bài tình ca trầm thấp. Đây đã là ưu thế của cô ấy, đồng thời lại hạn chế cô ấy phát triển.

Đây cũng là nguyên nhân lúc trước Hồ Tĩnh không muốn hứa hẹn với Trầm Hoan. Xuất đạo cũng chỉ là một ca sĩ nhỏ tuyến hai tuyến ba, sẽ không có thành tựu thực sự lớn. Trong mắt Hồ Tĩnh, đương nhiên là coi thường.

Đêm hôm qua, Phó Tư Dịch gọi điện thoại tới, nói hẳn có việc, muốn Hồ Tĩnh đến nhìn Trầm Hoan thu âm. Vừa lúc hôm nay không có việc gì, Hồ Tĩnh liền tự mình tới. Nghe qua một chút, trong lòng có tính toán, Hồ Tĩnh không muốn ở lại, liền nhắc chân rời đi.

Ra cửa, bỗng nhiên thoáng nhìn thấy một người, đứng đối diện cửa phòng thu, lộ vẻ mặt do dự. Hồ Tĩnh ngừng bước chân, trong mắt hiện lên tia hứng thú, “Không phải nói có việc sao?”

Bất ngờ bị bắt gặp, Phó Tư Dịch cũng hơi xấu hổ, ngược lại thả lỏng thân thể, hơi hơi mỉm cười.

“Thấy không yên tâm, đứng ở ngoài cửa làm gì, còn không vào nhìn?”

“Cô ấy thế nào?” Phó Tư Dịch chần chờ một chút, hỏi.

“Cô gái nhỏ của nhà anh biểu hiện cũng không tệ lắm, không có vấn đề gì.” Hồ Tĩnh cũng không cố ý làm hẳn thêm bất an.

Bạn đang đọc truyện *Chào Buổi Sáng, Phó Phụ Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 19

“Được.” Nghe được đáp án mình muốn, Phó Tư Dịch yên tâm.

“Thật sự không đi vào?” Hồ Tĩnh đi vài bước rồi quay lại, không chút nào che giấu chế nhạo trong mắt.

Phó Tư Dịch đối mặt với chế nhạo của Hồ Tĩnh, mặt không đổi sắc, đạm nhiên nói, “Không phải nói không có vấn đề gì sao?” Hồ Tĩnh nhìn một cái, lại hỏi lại, “Cô không phải còn có việc gì phải làm sao, đứng ở đây cùng tôi làm cái gì?”

“Đúng vậy, tôi còn có việc phải làm.” Hồ Tĩnh kéo dài âm, cười rồi đi. Sau khi đi được vài bước, lại không có ý tốt mà quay đầu lại, ý vị thâm trường nói, “Trâu già gặm cỏ non không phải việc dễ dàng như vậy a!”

Sắc mặt Phó Tư Dịch nháy mắt chuyển đen, Hồ Tĩnh vui sướng mà cười vài tiếng, bước chân vui sướng đi xa.

Chờ thân ảnh Hồ Tĩnh biến mất ở chỗ rẽ, Phó Tư Dịch lúc này mới đem tầm mắt chuyển tới trên tay nắm cửa, thần sắc rối rắm.

Chần chờ một chút, Phó Tư Dịch duỗi tay cầm tay nắm cửa, như nghĩ tới điều gì, lại thở dài thu tay lại. Dừng trong chớp mắt, xoay người rời đi.

Ghi trong một buổi sáng, Trầm Hoan giọng nói đều đặn, người ghi âm khắc nghiệt cho ngừng thu, dặn dò cô buổi chiều tiếp tục. Trước khi đi, người ghi âm cười, khen ngợi Trầm Hoan trạng thái cực tốt.

Đối với việc này, Trầm Hoan khiêm tốn mà cười cười, không để trong lòng.

Người ghi âm hiềm khi gặp phải người mới không cao ngạo không nóng nảy như vậy, thấy cô đối với lời khen ngợi của hắn cũng không để ý lắm, không khỏi có vài phần tò mò, dừng lại bước chân hỏi cô, “Hồ Tĩnh là người đại diện của cô sao?”

Hiềm khi, trên mặt Trầm Hoan hiện lên thần sắc xấu hổ. Hồ Tĩnh là người đại diện trên danh nghĩa của cô, nhưng trước tới nay chưa từng hỏi qua chuyện của cô. Trầm Hoan cũng không biết định nghĩa quan hệ giữa cô và Hồ Tĩnh như thế nào.

“Vừa rồi Hồ Tĩnh đã đến, nghe cô thu một lát mới đi.”

Trầm Hoan mở to mắt, thật sự mê man.

“Xem bộ dáng của cô ấy, hẳn là cũng rất vừa lòng, cô không cần lo lắng.” Người phụ trách ghi âm cho rằng vừa rồi Trầm Hoan chần chờ là bởi vì sợ hãi uy nghiêm của Hồ Tĩnh, không dám trả lời.

Chuyện Hồ Tĩnh đến, nằm ngoài dự kiến của cô, trừ bỏ cảm thấy kinh ngạc, Trầm Hoan cũng không thấy có nhiều kinh hi. Dừng một chút, cô nhẹ giọng hỏi, “Còn có ai tới nữa không?”

“Không ai ai. Làm sao vậy?”

Trầm Hoan dẫu xuống chút mắt mắt lướt qua trong lòng, chậm rãi ngừng đầu, “Không có việc gì, liền tùy tiện hỏi một chút thôi.”

Người phụ trách ghi âm nghi hoặc gật đầu, cảm thấy thời gian không còn sớm, không muốn cùng cô nhiều lời, liền đi.

Tôi khi Trầm Hoan đi ra, vừa lúc gặp phải Tần Thành vừa ghi âm xong từ một phòng thu khác đi ra.

Trầm Hoan tại chỗ do dự, không biết có nên đi lên chào hỏi hay không. Tuy rằng Tần Thành và cô trước kia là bạn tốt, nhưng dù sao cũng là việc của đời trước, hiện tại, bọn họ vẫn là người xa lạ.

Trong lúc cô vẫn còn đang do dự, Tần Thành đã bước tới, nhiệt tình mà chào hỏi, “Cô là Hứa Trầm Hoan?”

“Cô hẳn là biết tôi, tôi là Tần Thành.” Tần Thành không chờ Trầm Hoan trả lời, chỉ vào chính mình, dư thừa mà giới thiệu.

“Chào anh, Tần Thành.” Trầm Hoan nhìn gương mặt quen thuộc có chút non nớt trước mặt, cười chân thành, “Anh có thể gọi tôi là Trầm Hoan.”

“A, được, Trầm Hoan.” Khi Tần Thành cười bên má có má lúm đồng tiền nhân nhật.

“Hôm nay cô thu âm thế nào? Tôi chính là một chết.”

“Còn tốt.” Cô nhìn Tần Thành bộ dáng có chút thảm, buồn cười.

Biết bài hát chủ đề là người mới hát, vừa mới bắt đầu hẳn có chút lo lắng, sau lại nghe là Phó Tư Dịch đề cử, lòng hiếu kỳ lập tức dâng lên như sóng triều. Tần Thành là fan của Phó Tư Dịch, sau lại vào giới giải trí, Phó Tư Dịch tuyên bố ẩn lui, vì thế mà Tần Thành còn mất mát thật lâu.

Tần Thành còn cảm thấy rất nhiều tiếc nuối, khoảng thời gian trước, hắn thấy Phó Tư Dịch trên <<Âm nhạc tuần san>> nhận phỏng vấn, lập tức kích động mà nhảy cao ba thước. Phó Tư Dịch nếu nhận phỏng vấn, kia chẳng phải là nói hắn sẽ quay lại, đây chính là cơ hội khó có được.

Tần Thành âm thầm chà xát tay, biểu tình kích động. Ho nhẹ một tiếng, hắn uyển chuyển hỏi, “Trầm Hoan, có phải cô có thể thường xuyên nhìn thấy thầy Phó a!”

Nhìn hắn bộ dáng hai mắt tỏa sáng, Trầm Hoan theo bản năng có chút đề phòng, cô hàm hồ: “Còn có chút.”

“Thật tốt quá, vậy cô có thể hay không giúp tôi xin chữ ký của thầy Phó.” Tần Thành kích động mà vươn tay, như muốn bắt tay Trầm Hoan, lại ý thức được không ổn, xấu hổ thu trở về.

Lời nói này thực sự quen tai, quả thực chính là tình huống lúc hai người lần đầu gặp mặt kiếp trước.

Khóe miệng Trầm Hoan khẽ nhếch.

Cũng không đợi Trầm Hoan đáp ứng, Tần Thành vươn tay hướng quần áo của mình tìm loạn một hồi, Trầm Hoan tò mò nhìn sang, “Anh làm gì vậy?”

Tần Thành đầu cũng không ngẩng lên, lăm bằm lầu bầu, “Kỳ quái, ảnh chụp để đâu, tôi nhớ rõ có mang theo người mà.”

Trầm Hoan sắc mặt quái dị, thử thăm dò, “Không phải ảnh chụp của anh đi?” Vẫn là cái ảnh để trần ngực kia.

“A? Sao cô lại biết?”

Bởi vì kiếp trước anh chính là lấy bức ảnh kia. Trầm Hoan không tiếng động cắn cắn môi.

“Tìm được rồi.” Tần Thành từ trong ví ở túi quần lấy ra một bức ảnh chụp, hưng phấn hướng về phía cô mà cười.

Trầm Hoan liếc mắt xem một cái, miệng càng cắn đến càng chặt. Quả thực chính là bức ảnh đó.

“Cô xin thầy Phó viết, tùy tiện viết chút lời nói cổ vũ là được.” Thật là cảnh tượng giống nhau như đúc.

“Trầm Hoan, sau khi xong việc, tôi mời cô ăn cơm.” Tần Thành vươn tay, nhẹ nhàng vỗ bả vai cô, một bộ anh em tốt.

Mí mắt Trầm Hoan vừa kéo, hình như cô còn chưa có đồng ý giúp hắn xin chữ ký đi.

Trầm mặc một lúc, Trầm Hoan cuối cùng vẫn là nhận lấy bức ảnh kia, cũng không nhìn liền nhét vào túi xách.

“Sao cô không hỏi tôi vì sao lại ký tên vào bức ảnh này?” Tần Thành khó có được lúc ngưng ngừng.

Trầm Hoan lắc đầu, không phải là cô không cảm thấy hiếu kỳ, mà là cô đã biết được đáp án.

Tần Thành nói qua, lúc học trung học hắn chính là một người tùy hứng thích ca hát, thành tích không tốt, thường xuyên bị gọi phụ huynh. Một lần lên lớp, giáo viên Ngữ Văn hỏi ước mơ của đám học sinh bọn họ là gì, lúc ấy Phó Tư Dịch đang rất nổi tiếng, liền trở thành tín ngưỡng của một thiếu niên trẻ tuổi lại nhiệt tình. Tần Thành nhiệt tình tăng cao, trước mặt giáo viên và bạn học nói, muốn trở thành đại minh tinh như Phó Tư Dịch.

Lúc ấy, sự tồn tại của minh tinh trong mắt người thường bọn họ chính là một sự tồn tại cao không với tới, lập tức liền làm cho cả lớp cười vang. Trùng hợp, giáo viên Ngữ Văn lại là người cô hù, cực độ chán ghét những người theo đuổi minh tinh, lập tức liền lạnh lùng trào phúng, không có tiền đồ, không thể nên thân.

Bạn đang đọc truyện *Chào Buổi Sáng, Phó Phụ Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 20

Cả lớp lần thứ hai cười vang.

Cảnh tượng kia làm Tần Thành khắc thật sâu trong đầu. Có thể nói, giáo viên Ngữ Văn lúc ấy trào phúng hắn chính là động lực thúc đẩy hắn đi theo con đường này.

Hiện tại hắn là một sao tuyến hai, cũng có nhiều tác phẩm danh tiếng tốt, hiện giờ, sự nghiệp phát triển không ngừng. Cô nhớ rõ sau khi bộ phim truyền hình này được phát sóng ratings rất cao, Tần Thành nhân khí tích lũy ngày càng cao. Lúc sau, con đường phát triển cũng coi như thuận buồm xuôi gió.

Chính là có được tất có mất.

Cô đến nay còn nhớ rõ bộ dáng khi Tần Thành 30 tuổi, một năm mười hai tháng, cơ hồ đều là công việc. Phim truyền hình, điện ảnh, gameshow,... Đặt chân ở tất cả các lĩnh vực. Hoàn toàn không phải nói hắn có bao nhiêu nghiêm túc, chính là Tần Thành mượn công việc để làm bản thân mệt mỏi. Thật vất vả có thời gian nhàn rỗi, hắn liền nhốt mình ở nhà, đối mặt với không khí tịch mịch, uống rượu hết chai này đến chai khác.

Cả người Tần Thành dường như đều đầy áp tâm sự, một khắc cũng không giải khai được. Căn nguyên từ đâu mà tới? Đại khái chính một khắc kia hắn vì theo đuổi sự nghiệp mà chia tay mối tình đầu.

Trầm Hoan nhìn Tần Thành trên mặt tràn đầy nhiệt huyết có chút hoảng hốt.

“Chuyện này còn nhờ cô.” Khi hai người cùng đi ra ngoài, Tần Thành còn không yên tâm, dặn dò Trầm Hoan lại mấy lần.

Trầm Hoan tính tình tốt mà đều đáp ứng.

Còn chưa tới cửa ra, Tần Thành đều đeo lên khẩu trang rồi mũ lưỡi trai, nghiễm nhiên là võ trang hạng nặng, sợ bị người khác nhận ra.

Trước khi chia tay, Tần Thành còn không yên tâm, đến gần Trầm Hoan, trịnh trọng vỗ bả vai cô, “Trầm Hoan, nhờ cả vào người.”

Cái ngữ khí phó thác sống chết này là như thế nào? Trầm Hoan dờ khóc dờ cười, bất đắc dĩ mà đẩy tay Tần Thành đang đặt trên vai mình xuống, đảm bảo thêm một lần, “Tôi biết rồi, sẽ giúp anh.”

Thật vất vả tiễn Tần Thành đi, Trầm Hoan rút cuộc thả lỏng. Vẫn là người như vậy có thể lẫn lộn.

Giương mắt nhìn đường lớn, đèn xanh được bật, Trầm Hoan đang tính chạy sang, chợt nghe một tiếng, “Trầm Hoan”

Chân cô đang nâng lên chợt cứng lại, kinh ngạc quay đầu lại.

Cách nàng hai mét, Phó Tư Dịch tay cầm trong túi áo khoác màu đen, sống lưng thẳng tắp mà đứng, phía sau là chiếc xe màu trắng.

Chín chăm chú chỗ cô đứng, Phó Tư Dịch hướng cô nâng tay, hơi hơi động, vẫy vẫy tay, hần vắn mỉm cười, ôn hòa nói, “Lại đây.”

Cô nghe thấy Phó Tư Dịch gọi chính mình như thế.

Trong nháy mắt, trời đất đều lặng im.

Chỉ còn âm thanh trái tim cô “bùm bùm” đập trong lồng ngực.

Kiếp trước, sau khi Trầm Hoan ra mắt ba năm, Phó Tư Dịch vì cô chuẩn bị một buổi biểu diễn nhỏ xem như là buổi diễn thử trước buổi biểu diễn cả nước sắp đến.

Cô là lần đầu tiên có buổi diễn của riêng mình, lúc lên sân khấu khăn trang đến phát run, đều không phát ra âm thanh.

Trên sân khấu, đối mặt với người xem đông nghìn nghịt, trong đầu trống rỗng, dấn dờ của Phó Tư Dịch cô đều quên không còn một mảnh.

Âm nhạc vang lên, cô không bắt lấy tiết tấu mà còn nâng tông thật cao. Bản tình ca ảm áp bị cô hát giống như xiếc đi dây. Cả khán phòng lập tức xôn xao một mảnh, nghi ngờ nghe âm thanh ngày càng cao. Đứng trên sân khấu, tay cầm microphone không ngừng phát run.

Đúng lúc cô cảm thấy tuyệt vọng không biết làm thế nào cho tốt.

Trong chốc lát, nhạc tắt.

Sau Trên sân khấu phía sau cô xuất hiện một chùm ánh sáng, đám người đang ầm ĩ bị biến cố làm cho bất ngờ, nghi hoặc đánh giá.

Trầm Hoan cứng đờ mà xoay người, mê man mà nhìn chằm chằm ánh sáng kia.

Đây lại là sắp xếp gì, sao cô lại không biết.

Trong màu trắng của chùm sáng, sân khấu chậm rãi được nâng lên, rồi sau đó ánh sáng lan tỏa, một người từ đó đi ra, bước đi thong dong mà trấn định giống như chậm bước trên mây.

Sau đó, ngắn ngủi vài bước chân đã làm cô quần quýt si mê cả đời.

Thân ảnh đến gần, Trầm Hoan thấy rõ diện mạo người tới, một khắc kia, cô kinh ngạc che miệng.

Khán phòng bộc phát tiếng hoan hô như sấm, ai ai cũng hò hét một cái tên, “Phó Tư Dịch...Phó Tư Dịch...”

Phó Tư Dịch mỉm cười hướng người xem vẫy vẫy tay, chờ đợi âm thanh nhiệt tình của khán giả dần nhỏ đi, hần nhìn phía Trầm Hoan đang thất thố, trước ánh mắt chăm chú của bao nhiêu người không e dè mà dặt tay cô.

Ánh đèn sáng lạn trên sân khấu, tiếng hoan hô hết đợt này đến đợt khác trong đám người, Phó Tư Dịch nắm tay cô, mặt mày ôn hòa mà nhìn cô, hần khẽ mỉm cười, đối với cô làm một khấu hình.

Hần nói, đừng sợ, có tôi.

Ở một khắc kia Trầm Hoan bỗng nhiên đỏ hốc mắt.

Trời xanh a! Muốn cô như thế nào mới có thể không thích người đàn ông này đây.

Đó là một bài tình ca ảm áp, toàn bộ cả bài hát hần đều nắm tay cô, nắm thật chặt. Khi cô chăm chú nhìn hần, hần đáp lại cô một nụ cười tươi trấn an, khi cô mỉm cười, hần mặt mày ôn hòa mà cười theo. Trầm Hoan thật nhanh đã không còn khăn trang, cuối cùng đã bắt đầu hưởng thụ sân khấu này.

Phó Tư Dịch cười.

Cả ca khúc, fans mãnh liệt hoan hô Phó Tư Dịch, hoàn toàn không có nói đến tên Trầm Hoan. Nhưng Trầm Hoan lại hoàn toàn không có một chút ít không thoải mái, cô ngược lại cảm kích, cảm kích fans hô lên lời cô không thể nói.

Phó Tư Dịch hiểu ý tứ cô, lại chỉ mỉm cười lắc đầu. Đối với âm thanh hò hét của khán giả, hần buông bàn tay ảm áp của Trầm Hoan, đối với khán giả hơi hơi khom người, toàn trường vang lên âm thanh khiêm tốn của hần, “Hôm nay là lần đầu tiên Trầm Hoan bước lên sân khấu như thế này, tôi thực vì cô ấy mà thấy tự hào. Cô ấy ở bên tôi ba năm, ba năm này, sự nỗ lực trả giá vì ca hát của cô ấy tôi đều nhìn trong mắt. Hiện giờ, học trò liền phải đi xa, làm thầy không thể không tiễn.”

Hắn quay mặt qua, nhìn Trầm Hoan thật sâu, “Các vị, tôi đem Trầm Hoan giao cho các người, mong rằng các vị có thể đối xử tử tế với cô ấy.”

Nói xong, hắn đối với mọi người làm một tư thế cúi chào thật sâu.

Sau sự yên tĩnh ngắn ngủi, tiếng vỗ tay như sấm dậy vang lên dưới khán đài.

Hồi lâu, Phó Tư Dịch mới đứng thẳng lên.

Bạn đang đọc truyện *Chào Buổi Sáng, Phó Phu Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 21

Đêm nay là sân khấu của Trầm Hoan, hắn đã hết nhiệm vụ, mỉm cười xuống sân khấu.

Lúc sau, cô không hề khản trương, phát huy xuất sắc. Một tháng sau, buổi biểu diễn lưu động mở ra, Trầm Hoan rút cuộc mang theo dừng khí Phó Tư Dịch cho cô mở ra một mảnh trời riêng cho mình.

Đó là lần duy nhất cô cùng Phó Tư Dịch song ca, từ khi mới quen biết năm 21 tuổi đến khi năm 33 tuổi, chỉ có một lần này.

Cô đứng tại chỗ, nhìn Phó Tư Dịch đứng đối diện, ở một buổi trưa tươi đẹp như vậy, không thể kiềm chế mà nhớ tới hình ảnh kiếp trước.

Nhất thời, cô không phân rõ mình rốt cuộc đang ở kiếp nào.

“Như thế nào lại ngây ngẩn cả người rồi? Kêu cô cũng không nghe.” Phó Tư Dịch đi tới, thấy cô sắc mặt trắng bệch, nhẹ nhàng nhíu mày.

Trầm Hoan ngơ ngẩn quay đầu, mê man mà nhìn hắn, giống một đứa bé lạc đường. Phó Tư Dịch than nhẹ một tiếng, tiến lên một bước, giữ tay cô lại.

Tầm mắt Trầm Hoan dừng trên tay Phó Tư Dịch, vẫn không nhúc nhích, tùy ý hắn cầm.

Một cái động tác dặt tay nho nhỏ, bất giác làm cô nghĩ tới cả đời.

Trầm Hoan chưa xót lan tràn khóe mắt, rút cuộc hồi thần, liền tránh khỏi gông cùm xiềng xích của hắn, Phó Tư Dịch phát hiện, càng cầm chặt hơn.

Hắn quay đầu liếc mắt nhìn Trầm Hoan một cái, hỏi, “Muốn nghe chuyện xưa sao?”

Chuyện xưa? Cái gì chuyện xưa?

Cô quên cả rút tay lại, mê hoặc mà nhìn hắn.

Phó Tư Dịch liếc cô một cái thật sâu, không nói chuyện, mở cửa xe, đem cô an vị ở bên ghế phụ, quay người đi sang bên kia.

“Muốn nghe chuyện xong ăn cơm, hay là ăn xong cơm rồi nghe chuyện?” Hắn đóng cửa xe lại, nhàn nhạt hỏi cô.

Trầm Hoan mỉm môi, không nói lời nào. Không biết vì cái gì, cô đột nhiên thấy lời nói kế tiếp của Phó Tư Dịch.

“Thôi, vẫn là nghe chuyện trước đi, để sau khi ăn xong tóm lại là không tốt lắm.” Hắn liếc nhìn cô một cái, tự tiện quyết định.

Khi nói chuyện, hắn sớm đã đưa tay ấn nút cửa sổ xe, trong khoảnh khắc, kính cửa kéo lên, bị chặn với thế giới bên ngoài, cô cùng Phó Tư Dịch bị bịt kín trong một không gian nho nhỏ.

Tìm Trầm Hoan chột đập nhanh hơn, chính trong lúc đang khản trương, chột nghe Phó Tư Dịch hỏi một câu, “Cô tin tưởng sẽ có người trọng sinh không?”

Ánh mắt hắn nặng nề nhìn chăm chú vào người cô, Trầm Hoan mở to mắt, thật laai không hồi phục tinh thần.

Năm ấy 20 tuổi, Phó Tư Dịch có một đam mê nho nhỏ với âm nhạc, khi đó, hắn chưa nổi tiếng, fans chỉ có bốn năm mươi fans.

Cũng chính là lúc đó, hắn gặp Thẩm Dung.

Khi hắn đi hát, ở vị trí nào đó ở hàng phía trước luôn có cây gậy huỳnh quang múa may, ngẫu nhiên còn truyền ra tiếng hò hét ba chữ “Phó Tư Dịch, tiếng hét rất lớn. Phó Tư Dịch ở trên sân khấu xa xa liếc mắt một cái, không có cảm xúc.

Sau đó, người đại diện nói cho hắn có người nguyện ý vì hắn mà bỏ vốn phát hành album.

Hắn hỏi ai, người đại diện mặt đầy hưng phấn, “Trong Kinh gia điện cậu biết đi? Cậu vận khí thật tốt, thiên kim của hắn là fans của cậu, đặc biệt thích cậu……”

Lần thứ hai hắn thấy cô ta, chưa đứng ra tự giới thiệu, chỉ thấy Thẩm Dung trang điểm cao quý tiến đến bên người hắn, tư thái cao ngạo, “Phó Tư Dịch, tôi thuyết phục ba tôi đầu tư cho anh, anh có vui không?”

Khả khi kia đối với hắn lúc đó nghe như một loại bổ thí.

Phó Tư Dịch nhú mày lại, không nói gì.

Thẩm Dung không khỏi mất mát, đứng ở bên cô ấy là Thẩm Quân Huy đột nhiên vỗ bả vai Phó Tư Dịch, bàn tay hơi dùng sức, “Người trẻ tuổi, đây là lần đầu tiên con gái ta mở miệng cầu xin ta, cậu đừng có phụ nó.”

Thẩm Dung e lệ ngượng ngùng mà nhìn Phó Tư Dịch liếc mắt một cái, quay đầu không hài lòng kêu một tiếng, “Ba”

Thẩm Quân Huy sang sảng cười.

Phó Tư Dịch mắt lạnh nhìn, chưa bao giờ cảm thấy một người có khuôn mặt khả ố như vậy.

Sau đó, không ngoài dự đoán phát ra album thất bại hoàn toàn. Thẩm Dung cho rằng hắn thương tâm, thật cẩn thận mà an ủi, “Anh đừng thương tâm, ba nói, những cái đó đều là chút đồ vô dụng, hiện tại có bao nhiêu mình tinh đều đi lên con đường kinh thương. Anh trai em lại là người đầu tư thành thạo, thật sự không được, anh liền đi làm theo anh trai em”

Lúc đó, Thẩm Dung không màng tắt máy mà dây dưa hắn.

Cha cô ta Thẩm Huy tiền tài quyền thế kinh người, là đối tượng nịnh bợ của vô số người, vì thế, người đại diện không thể thiếu đem hắn đẩy đi lấy lòng Thẩm Dung.

Tuy hắn chán ghét, lại chỉ là một người mới, chỉ có thể mặc người xâu xé.

Phó Tư Dịch khinh thường giải thích cùng Thẩm Dung, trầm mặc không nói.

Thẩm Dung liếc hắn một cái, ngữ khí không chút để ý, “Anh không thể cả đời làm ca sĩ, đều phải có cả năng lực trong mảng khác. Anh trai em nói, hắn sẽ giúp anh. Anh chỉ cần đi theo hắn làm, chỉ cần mấy năm là có thể thành công.”

Ánh mắt Phó Tư Dịch lạnh xuống, “Tôi và cô không có chút quan hệ nào, cô không cần nhọc lòng thay tôi.”

Nói như vậy, cô ta cũng không biết nghe qua bao nhiêu lần, không để bụng chút nào, “Em liền thích việc có sự khiêu chiến, hiện tại chúng ta không có quan hệ gì, về sau có thể có hay không còn không nhất định……”

Phó Tư Dịch lạnh lùng cười, xoay người liền đi.

Hắn không phải không biết tâm tư Thẩm Dung, người Thẩm gia trong xương cốt đều ương ngạnh, không đạt được mục đích không bỏ qua. Thẩm Dung kế thừa đặc tính Thẩm gia, lại được nuông chiều từ bé, nên biểu hiện đến đặc biệt rõ ràng.

Cô ta đối với hắn càng có nhiều ham muốn chinh phục.

Mấy năm gần đây, Thẩm gia ở trên người hắn kiếm được không ít tiền, Phó Tư Dịch đã từng không không tiếng động mà nói lời cự tuyệt.

Người đại diện mắt lạnh cười nhạo hắn, “Phó Tư Dịch cậu đừng tỏ ra thanh cao với tôi, chỉ bằng cậu không có chút thân thế nào, nếu không dựa vào đầu tư của Thẩm gia, cậu cho rằng cậu có thể trụ được bao lâu? Huống hồ, đây vẫn là quyết định của công ty, cậu không có tư cách cự tuyệt. Cậu đừng quên, hợp đồng còn đang nằm ở trong công ty. Tiền vi phạm hợp đồng, cậu đền nổi sao?”

Bạn đang đọc truyện *Chào Buổi Sáng, Phó Phu Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 22

Chỉ một lời nói, chặn đường ra của hắn. Phó Tư Dịch nắm chặt tay, không nói một lời.

Quen biết đến năm thứ năm, Thẩm Dung đặc biệt đến nhìn Phó Tư Dịch, trên đường gặp gỡ một vụ tai nạn giao thông, vào phòng cấp cứu, sau đó bác sĩ

ra nói với hân, Thẩm Dung về sau sẽ không thể có con.

Anh trai Thẩm Dung cho hân một nắm đấm, Phó Tư Dịch ngã trên nền gạch lạnh lẽo của bệnh viện, trước mắt một mảnh mê man. Bên tai, nghe Thẩm Quân Huy đau kịch liệt nói, “Tư Dịch à, cậu cũng nghe rồi đấy, Tiểu Dung về sau sẽ không thể có con. Thẩm gia chúng tôi cũng không liên lụy cậu, việc của cậu cùng Tiểu Dung vẫn là nên dừng lại đi.”

Kỳ thật, lúc ấy hân cùng Thẩm Dung còn không là gì của nhau, chỉ là Thẩm Dung đơn phương theo đuổi hân không bỏ, hân cũng chưa bao giờ cho cô ta bất kỳ lời hứa hẹn nào.

Dưới tình huống như vậy, Phó Tư Dịch không thể nói không, cho nên lập tức để lại một câu hứa, “Tôi sẽ cưới cô ấy.”

Sau khi nói xong, hân đứng lên, xoay người liền đi, chưa liếc mắt Thẩm Dung còn nằm trên giường bệnh một cái.

Năm ấy, Phó Tư Dịch mấy năm lắng đọng, rót cuộc bằng một bài hát mà trở thành một con hắc mã trong các giải thưởng âm nhạc lớn. Mà Thẩm Dung cũng trở thành bạn gái hân.

Thẩm Dung bắt đầu lấy danh nghĩa bạn gái nhúng tay vào mọi việc, buổi họp mặt fan, sắp xếp hành trình, tham dự hoạt động của các nhãn hiệu lớn,... Hân trầm mặc, như một con rối mà sống.

Trải qua biến cố này, lạnh nhạt của hân cũng dần dần rút đi từng chút một mà thay thế với nó là vẻ ngoài ôn hòa nội liễm, là một loại lạnh nhạt càng sâu hơn, mang theo khuôn mặt ôn hòa giả tạo, mà trong tâm lại là lạnh băng.

Hai năm sau, từ buổi biểu diễn trở về, Thẩm Dung đột nhiên xuất hiện ở khách sạn hân ở, bộ dáng ôn nhu bụng cho hân một ly sữa bò, hân không tiếng động nhìn Thẩm Dung vài lần, thuận theo mà uống xong.

Đêm đó, một trận hỗn độn...

Sau khi tỉnh lại, thấy rõ thủ đoạn được dùng trên người mình, Phó Tư Dịch không có bất luận cảm xúc gì mà đứng dậy mặc quần áo, hân còn một buổi ký tên, không rảnh ứng phó Thẩm Dung.

Hai tháng sau, hân cùng Thẩm Dung kết hôn, lại hai tháng sau, một lần đang ở nơi khác, Thẩm Dung gọi điện tới nói, cô ta có thai, hai tháng.

Phó Tư Dịch lúc ấy đang ở một buổi party của một nhân vật nổi tiếng tổ chức, vì chủ nhân bữa tiệc đạt được giải thưởng đạo diễn xuất sắc nhất mà tổ chức, trên mặt mỗi người đều tràn đầy tươi cười, phảng phất như việc trọng đại của nhân gian.

Lúc hân nghe được tin tức, thần sắc bất biến ôn hòa đối đáp khách khứa, âm thanh ôn hòa, “Đã biết.”

Sau đó lặng lẽ cúp điện thoại.

Có người hỏi hân có phải hay không có việc gấp cần phải rời đi, Phó Tư Dịch thân hình bất động, ôn hòa mà cười nói, “Không phải việc gì quan trọng, chỉ là biết được một ít...” Hân ngừng chốc lát, tự hỏi một hồi, cười thật sâu, “Đã biết được một chút chuyện cười.”

Tĩnh tĩnh hân trải qua mấy năm ma tủy, giấu đi mũi nhọn, luyện thành bộ dáng ôn hòa mọi sự đều không liên quan đến mình.

Lúc ấy bác sĩ kết luận Thẩm Dung đã không còn khả năng sinh con đột nhiên lại có thai, Phó Tư Dịch đột nhiên nghĩ tới cha con Thẩm gia diễn xuất như thật lúc trước ở bệnh viện, nghĩ đến Thẩm Dung hạ xuân được ở sữa bò đưa cho hân. Lúc ấy, hân thương hại cô ta không thể có con, tuy biết trong ly sữa có thuốc, hân vẫn ra vẻ không biết mà uống hết.

Đây hết thấy đều đã tính toán tốt, hân xem nhẹ tâm tư của Thẩm Dung đối với hân, khiến chính mình đi vào đường cùng.

Phó Tư Dịch cười thật sâu.

Hân không có tính toán muốn ly hôn, tâm hân sớm đã chết khi ở bệnh viện lúc đó. Đã từng yêu thích âm nhạc, bởi vì quan hệ với Thẩm Dung, hân tránh còn không kịp.

Đối với hân mà nói, cuộc sống đã không còn bất luận chờ mong gì.

Tám tháng sau, con được sinh ra, đặt tên Phó Gia Trạch, ngụ ý cát tường on trạch, mong muốn con cả đời trôi chảy.

Trừ bỏ hân, ai cũng vui mừng.

Hân đối với hài tử mới đến không có chờ mong, cũng không có vui mừng, thậm chí khi tiệc đầy tháng con ngày ấy, chậm chạp mới trở về. Thẩm Dung trách cứ hân, Phó Tư Dịch cũng chỉ nhàn nhạt nói câu xin lỗi.

Sau khi hài tử sinh ra, Thẩm Dung thuê một bảo mẫu, phụ trách chăm sóc cuộc sống hằng ngày cho con. Sau khi ở cữ xong, trọng tâm cuộc sống của Thẩm Dung dừng ở trên công việc.

Một đêm, lúc sắp ngủ Phó Tư Dịch đi đến phòng trẻ con của Phó Gia Trạch lúc này đã có thể gọi mẹ. Bảo mẫu đang ra sức dỗ dành Gia Trạch đang

tinh lực tràn đầy, không chịu đi ngủ. Phó Tư Dịch ở một bên nhìn, xoay người muốn đi, chợt nghe con gọi một tiếng “Ba”

Bảo mẫu kinh hi đến cực điểm, “Tiên sinh, Gia Trạch đang gọi ngài đó.”

Phó Gia Trạch ngơ ngẩn, không tự chủ được tiến lên, ánh mắt dừng trên người đứa bé.

Huyết thống tương liên bị đánh thức ở một khắc này, cõi lòng lạnh lẽo của Phó Tư Dịch có tia mềm mại.

Hắn cho bảo mẫu rời đi, thân mình cao lớn nằm trên chiếc giường nhỏ, trong lồng ngực là đứa bé đang ngủ ngon lành. Một đêm này, Phó Tư Dịch thức trắng đến bình minh.

Từ đó về sau, tâm huyết của hắn đều dùng trên người đứa nhỏ. Vốn dĩ cho rằng trong cuộc đời, trừ bỏ đứa bé này sẽ không có bất cứ thứ gì có thể đáng để hắn phải trả giá, nhưng Phó Tư Dịch vẫn gặp gỡ Hứa Trầm Hoan.

Sau khi đứa bé sinh được 1 năm, Phó Tư Dịch liền tuyên bố rời khỏi giới giải trí, hắn cứ nghĩ mình sẽ hai bàn tay trắng, khi Trần Băng nhận chức chủ biên của Hạ Ngu khuyên Phó Tư dịch một hồi lâu, cuối cùng hắn vẫn nhận một hư chức ở Hạ Ngu, ngẫu nhiên đáp ứng lời hứa với Trần Băng trở về nhìn một chút.

Khi Phó Tư Dịch ở Hạ Ngu, có một thói quen, mỗi khi sáng tác ca khúc mới đều sẽ ngồi trên sân thượng.

Nhưng hiển nhiên, sân thượng không chỉ một mình hắn đến.

Có ngày đi, hắn nghe được có người hát.

Ngày đó gió khe khẽ, mây không bay, bầu trời xanh thẳm như biển sâu.

Tiếng ca thật ấm áp, làm người ta nhớ tới ban đêm khi trở về nhà vẫn đang sáng đèn chờ.

Phó tư Dịch cười một cái, nghĩ, tiếng ca của cô bé này thực mềm mại.

Nửa tháng sau, hắn lại nghe thấy một lần nữa, lần này hắn đột nhiên muốn nhìn xem cô trông như thế nào. Làm người nghe lén, hắn chỉ có thể nhìn ở sau lưng, bởi vậy, khi hắn nhìn đến hắn cũng chỉ nhìn thấy một bóng dáng gầy yếu cô đơn.

Lại sau đó, hắn đi sao chép tài liệu. Ở trước mặt hắn cũng có một cô bé đang sao chép, bên cạnh một chồng tài liệu cao cao, đều vẫn đang chờ để sao chép. Phó Tư Dịch đợi nửa ngày, không kiên nhẫn, xoay người muốn đi.

Hành lang đột nhiên một người phụ nữ dung mạo diễm lệ tiến vào, không kiên nhẫn thúc giục, “Hứa Trầm Hoan, cho cô đi sao chép tài liệu, mà cô lại đi đâu vậy, chậm như vậy, có thể làm việc hay không vậy.”

Người phía sau kính ngạc nhảy dựng, văng vẳng dạ dạ mà xin lỗi, “Thực xin lỗi, Lệ Lệ, tôi đây làm được, sẽ không làm trễ việc của cô.”

Người phụ nữ cũng không chú ý tới Phó Tư Dịch đứng ở một bên, sau khi hừ một tiếng, xoay người rời đi.

Thanh âm này ---- Phó Tư Dịch ngừng bước chân, xoay người nhìn kỹ người phía trước.

Khuôn mặt chi lớn bằng bàn tay, màu da trắng nõn, mày nhãn chặt vì nôn nóng, môi mím chặt.

Bạn đang đọc truyện *Chào Buổi Sáng, Phó Phu Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23

Phó Tư Dịch cười cười, thì ra là cô bé hát trên sân thượng.

Thì ra, cô là Hứa Trầm Hoan.

Số lần hắn tới Hạ Ngu dần nhiều lên, nhìn thấy cô trợ lý nhỏ cũng nhiều hơn.

Cả ngày bị người sai bảo tới sai bảo lui, lại không có một câu oán hận. Cô đi theo mình tính S tính tình còn không tốt, thật không biết cô làm thế nào mà chịu đựng được.

Kỳ quái chính là, tiếng ca của cô vĩnh viễn ấm áp như vậy, không nhiễm một chút bụi trần.

Thật khó có được.

Trong tương lai có thể thấy, đây là một nhân tài đáng bồi dưỡng.

Phó Tư Dịch suy đoán không sai, cô xác thực có tiềm lực. Hấn đem cô từ bên trong sự nhục mạ của mình tỉnh S giải thoát, thương hại mà thu cô, thương hại cô kiên trì với mơ ước của bản thân, cho cô một cơ hội thành danh.

Trải qua một năm huấn luyện cùng chuẩn bị, ca khúc đầu đã được phát hành.

Quả nhiên, cô đã được chú ý.

Cô nhảy nhót đi vào trước mặt hấn, trong mắt ánh sáng lưu chuyển sáng rọi như sao trời.

“Thầy Phó, có một gameshow, mời tôi đi thu, tôi có thể đi sao?”

“Đương nhiên có thể.” Đây là việc hấn vẫn luôn kỳ vọng.

“Vậy anh sẽ đi sao?” Cô tha thiết mà nhìn hấn.

“Có thể.” Đối mặt với ánh sáng trong mắt cô, hấn không tự chủ được mà gật đầu.

Khi thu hình, trên sân khấu cô một thân váy dài, màu đen có đính kim tuyến sáng lấp lánh, bối cảnh sân khấu trở nên tối khi ánh đèn chiếu ra trên mặt biển, một mảnh nhu hòa.

Cô hát chính là một bài hát hấn mới sáng tác.

Dưới đài người xem tay múa gây huỳnh quang, nghe như si như say.

Đứng ở một nơi tối tăm, từ đầu tới cuối tầm mắt đều dừng trên người Trầm Hoan, Phó Tư Dịch bỗng nhiên lắc nhẹ đầu.

Hấn nói sai rồi, tiếng hát của nàng không phải là ánh đèn ấm áp.

Là chiều hồn khúc.

Nghe nói, ban đêm, hải yêu vì muốn hấp dẫn thủy thủ, sẽ lượn lơ trên mặt biển, khi bạn chiếu ánh sáng của đèn lên, tiếng ca sẽ vang trên mặt biển, câu dẫn người đến say mê.

Sau đó, thủy thủ bị hấp dẫn, sau đó làm khế ước, chính là dùng sinh mệnh để trả giá.

Đó chính là chiều hồn khúc đoạt hồn phách của người.

Phó Tư Dịch bỗng nhiên cười thật sâu.

Hấn trong lúc vô ý trở thành một thủy thủ vô tri.

Ngày đó, hấn rời khỏi sân khấu, tự mình tìm một quán bar, uống đến say mềm. Sau trở về nhà, Phó Gia Trạch ba tuổi hoan hô nhào tới, muốn quà. Hấn chỉ nói bé ngoan, rồi tự mình trở về thư phòng, nằm ngửa trên sofa, nhắm hai mắt trầm tư.

Chi tiết bị xem nhẹ trong quá khứ bỗng nhiên hiện rõ trong óc.

Trầm Hoan thật cẩn thận vì hấn pha cà phê, tầm mắt trộm lưu chuyển ở trên người hấn, việc lớn việc nhỏ đều không nhìn được thói quen đến hỏi ý kiến hấn.

Hấn đột nhiên hiểu rõ ràng, hấn đơn phương động tâm không ngừng.

Lý trí nói cho hấn biết cần nhanh chóng kết thúc cảm xúc như có như không này, nhưng để ý cố làm hấn luyến tiếc buông tay.

Phó Tư Dịch cuối cùng lựa chọn mặc kệ, lựa chọn dấu giếm hôn sự của mình, dù sao hấn vẫn luôn ân hôn, truyền thông cũng không biết hấn đã kết hôn.

Hấn biết chính mình ti tiện đến đáng xấu hổ, ích kỷ đến đáng giận.

Thói hư tật xấu của một con người bình thường, làm hấn không nhận được lại tham lam thêm một chút.

Cuối cùng cuộc hôn nhân của hấn cũng bị truyền thông vạch trần, càng nghiêm trọng chính là, bởi vì một bức ảnh hấn cùng Hứa Trầm Hoan giống như rất thân mật, mũi giáo đều chỉ thẳng Trầm Hoan là kẻ thứ ba.

Sau đó, cô bị bắt rời khỏi Hạ Ngụ.

Từ đây cũng không còn cùng hấn gặp gỡ qua.

Ngẫu nhiên ở hoạt động của nhân hiệu thấy một lần, cô cũng vĩnh viễn là cung cung kính kính kêu một tiếng, thầy Phó, lại yên lặng rút lui.

Đúng rồi, bọn họ xác thực là quan hệ thầy trò.

Trầm Hoan càng ngày càng nổi tiếng, có danh tiếng Tiểu Thiên Hậu, bay từ nam đến bắc, từ trong nước đến ngoài nước, lịch trình hàng ngày đều kín mít.

Hắn có thật lâu đều không có gặp qua cô.

Vật đổi sao dời, ngày tháng qua nhanh.

Mười bốn năm sau, hấn một tay thành lập giải trí Tinh Hoàng rung chuyển nửa bầu trời giới giải trí. Lúc đó, hấn 45 tuổi.

Trong lòng hấn vẫn còn có chấp niệm.

Năm ấy, Phó Tư Dịch muốn làm một buổi biểu diễn nhỏ, gọi điện cho Trầm Hoan, mời cô tham gia. Tuy rằng lúc ấy cô rất bận, lại một tiếng đã đồng ý.

Buổi biểu diễn tiến hành một nửa, hấn sắp xếp vị trí của Trầm Hoan ở hàng phía trước, lại không thấy người xuất hiện.

Sau lại, trong phòng nghỉ, tới tin tức nói, máy bay Trầm Hoan xảy ra rủi ro, trên chuyến bay cả nhân viên và hành khách toàn bộ lâm nạn.

Phó Tư Dịch nhất thời ngất đi.

Bạn đang đọc truyện *Chào Buổi Sáng, Phó Phu Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24

Sự tình nửa đời trước, hấn kể lại cận kề ngữ điệu thường thường, thanh âm pháp phòng duy nhất là khi kể đến thời điểm cô gặp rủi ro khi đi máy bay.

Trầm Hoan nghe xong, nội tâm khiếp sợ tột đỉnh, ngốc tại chỗ.

Trên thế giới tại sao lại có chuyện quỷ dị như thế này a. Cô sau khi chết trọng sinh, vốn là cảm thấy không thể tưởng tượng, nhưng Phó Tư Dịch cũng trọng sinh a.

Không chỉ có điểm này mà còn điểm không thể tưởng tượng chính là, hình tượng ân ái của hấn cùng Thẩm Dung hoàn toàn sụp đổ tại thời điểm này, Phó Tư Dịch nói với cô, sự tình cô biết trước đây đều là giả, đều là giả.

Như thế nào sẽ như vậy đây?

Kiếp trước, cho dù lên đến đỉnh cao sự nghiệp, cô đối Thẩm Dung ghen ghét không bao giờ giảm bớt dù chỉ một ít. Ghen ghét Thẩm Dung gặp Phó Tư Dịch sớm hơn với cô, ghen ghét bọn họ ở giữa còn có một đứa nhỏ.

Thì ra, tất cả có được đều là Thẩm Dung dùng thủ đoạn để tiện đoạt đến.

Thẩm Dung như thế nào lại có thể nhẫn tâm làm như vậy đối với Phó Tư Dịch, cô ta tại sao lại có thể nhẫn tâm như vậy?

Khi đó lời đồn của Trầm Hoan cùng Phó Tư Dịch bị tung ra, cô có bao nhiêu lo sợ, mà phần lớn là lo danh dự Phó Tư Dịch bị hủy hoại, để làm sáng tỏ, chính Trầm Hoan còn tùy tiện tìm một người bạn trai, bác bỏ tin đồn với bên ngoài.

Mà sau đó, vì chuyện này, cơ hồ đã hủy hoại tất cả của Trầm Hoan.

Trầm Hoan ngờ ngẩn nhìn hấn, đầu óc loạn thành một đoàn.

Cô hiện tại có chút nghi ngờ.

Phó Tư Dịch làm thế nào biết cô đã trọng sinh? Vì sao bây giờ mới nói cho cô?

Phó Tư Dịch vẫn luôn quan sát phản ứng của cô, nhẹ nhàng thở dài một tiếng, chạm lên đôi tay Trầm Hoan đang run, thông thả vuốt ve mu bàn tay mịn màng của cô, “Có phải dọa tới em rồi không?”

Hắn lướt qua khoảng cách giữa hai người, đem người đang chắn kinh kéo vào lồng ngực, chăm rãi vỗ lưng cô, “Không có việc gì, không có việc gì, đều đã qua rồi.”

Trầm Hoan đẩy vai hắn, thanh âm run run hỏi, “Anh biết từ khi nào?”

Ánh mắt Phó Tư Dịch dừng trên hốc mắt đỏ bừng của cô, mím mím môi.

“Từ lúc bắt đầu?” Cô lại biết được đáp án từ sự trầm mặc của Phó Tư Dịch.

Phó Tư Dịch hơi hơi cười khổ, “Bắt đầu anh chỉ là suy đoán, sau đó, khi em nói Gia Trạch là con trai anh, anh liền kết luận.”

“Anh.....” Trầm Hoan quay mặt qua, nước mắt xoay hồi lâu ở hốc mắt rồi cuội chảy xuống theo gò má.

“.....Trầm Hoan.” Phó Tư Dịch đau kịch liệt mà gọi một tiếng, cánh tay dài mở ra, đem Trầm Hoan đang run rẩy kéo vào trong lồng ngực.

“Vì cái gì anh không nói sớm cho tôi, anh cứ như vậy nhìn tôi, anh rõ ràng cái gì cũng biết, còn làm bộ như hoàn toàn không biết gì cả. Phó Tư Dịch, anh dựa vào cái gì....” Trầm Hoan cảm xúc trở nên kịch liệt, một bên tránh thoát ôm ấp của hắn, một bên âm thanh nghẹn ngào gào khóc.

Phó Tư Dịch trong lòng đau từng cơn, càng khẩn trương mà ôm lấy cô, “Là anh sai, thực xin lỗi, về sau sẽ không.....”

Mảng áo trước ngực ướt một đoàn, Phó Tư Dịch để Trầm Hoan nắm góc áo hắn, nhìn đốt ngón tay cô dùng sức đến trắng bệch giống như con thú nhỏ nức nở. Phó Tư Dịch đau lòng, tiếng nức nở của Trầm Hoan như đâm thủng tim phổi hắn, còn không chịu bỏ qua, thẳng đến chỗ sâu trong linh hồn hắn, hung mãnh mà xé rách.

Hắn đau không thiếu nửa phần so với cô..

“Em cho rằng.... sẽ không còn được gặp lại anh. Thật nhiều người... khóc, bọn họ đều khóc, máy bay rung chuyển.... Em thực sợ hãi..... Cơ trưởng nói muốn viết di thư..... em nghĩ sẽ viết cho anh, nhưng em... nhưng em lại không có bút.... cũng không có giấy.... cái gì cũng không có.....Em đáp ứng đi nghe anh hát....Chính là.....em cái gì cũng không nhìn thấy.....”

Cô nói không thành câu, một câu nói một tiếng nghẹn ngào, thanh âm hàm hàm hồ hồ, Phó Tư Dịch đều nghe hiểu, sợ hãi cùng bi thương của cô hắn đều nghe hiểu. Hắn gặt gao mím chặt môi, càng ôm cô chặt hơn, chăm chú nhìn cô hai mắt chứa lệ.

Trầm Hoan khóc đến khàn cả giọng, thật lâu sau, rung động cả vai mới thoáng bình ổn.

Trong không gian nhỏ hẹp, hai người như quên cả thời gian, trầm mặc mà ôm nhau.

“Đô.....Đô.....”

Là tiếng rung của di động Phó Tư Dịch, tay Trầm Hoan đặt trên túi áo khoác của hắn, di động rung, cô cảm thụ rất rõ ràng.

Qua lần rung thứ nhất, Trầm Hoan nhắm hai mắt, khịt khịt nhỏ nhỏ, làm bộ không nghe thấy cái gì.

Di động kêu lần thứ hai, thân hình cô cứng đờ, hoàn toàn tỉnh táo, yên lặng mà rời khỏi ôm ấp của hắn.

Nháy mắt lùi về phía sau, tay lại bị Phó Tư Dịch cầm. Trên má Trầm Hoan còn lưu vệt nước mắt, cô ngẩng đầu nhìn Phó Tư Dịch liếc mắt một cái, khẽ chớp hàng mi dài, nước mắt có chút lấp lánh.

Một tay Phó Tư Dịch lần tìm di động, một tay khác vẫn nắm chặt bàn tay cô không bỏ.

Gọi tới chính là Giang Thời Thận, lái nhai hỏi hắn đang ở đâu, buổi tối có muốn đi tụ họp hay không? Phó Tư Dịch còn nhớ mong Trầm Hoan, nơi nào để ý câu chuyện của Giang Thời Thận, trực tiếp liền nói không đi.

Bên kia, Giang Thời Thận còn chưa từ bỏ ý định, lời nói liên bắn ra như pháo nổ, khuyên bảo Phó Tư Dịch đổi ý, Phó Tư Dịch cảm thấy hắn quá dài dòng, nói một tiếng cúp, không màng âm thanh Giang Thời Thận kháng nghị, trực tiếp cúp điện thoại, tắt máy.

Tay hắn còn nắm tay cô, lòng bàn tay Trầm Hoan ấm áp, giống như ấm áp trong lòng cô hai đời.

Phó Tư Dịch lấy lại bình tĩnh, tiếp theo lại nói, “Mấy ngày trước, anh cùng cô ta đã ly hôn. Hiện tại, anh và cô ta không có liên quan. Trầm Hoan, em.....” Hắn nhìn cô, trong giọng nói có chút chần chờ, “Em nguyện ý cùng anh ở bên nhau không?”

Trầm Hoan ngơ ngẩn, đôi mắt sưng đỏ mở to.

Hắn cùng Thẩm Dung ly hôn!

Hắn hỏi cô, có nguyện ý cùng hắn ở bên nhau hay không.

Cô mới tiếp nhận quá nhiều tin tức, hiện tại còn ngốc, đầu óc một mảnh hỗn độn, không có biện pháp suy nghĩ.

“Một đời này của chúng ta có rất nhiều thời gian, sẽ không có người tới ngăn cản chúng ta. Anh cũng không có những trách nhiệm cùng nghĩa vụ đáng chết đó, Trầm Hoan, kiếp trước bởi vì anh ích kỷ, hại em chịu nhiều đau khổ. Em có nguyện ý cho anh một cơ hội, chúng ta lại một lần nữa bắt đầu, lúc này đây, anh tự do. Lúc em rời xa anh, những năm em đi đó, anh”

Phó Tư Dịch cười chua xót, những chua xót cùng bị thống, hắn chỉ hơi nhớ đến một chút, liền cảm thấy khó có thể hô hấp.

Trầm Hoan không chú ý tới thần thái của Phó Tư Dịch, trong đầu cô bị lời nói tự do trong miệng Phó Tư Dịch làm chấn động, tim trong lồng ngực kinh hoàng, phảng phất không cẩn thận chút liền nhảy ra ngoài.

Sau đó, hình ảnh một bé trai bỗng nhiên nhảy ra trong đầu cô.

Vui sướng trong lòng bỗng nhiên bị dập tắt, “Vậy đứa bé phải làm sao bây giờ?”

Con trai hắn đã hơn năm tuổi. Hắn muốn để đứa con trai hắn thương yêu ở nơi nào. Hắn cùng Thẩm Dung ly hôn, liền con đều bỏ sao? Hay vẫn là hắn tính toán mang theo con.....

Bạn đang đọc truyện *Chào Buổi Sáng, Phó Phụ Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25

Cô còn đang phiền lòng mà suy nghĩ, liền nghe Phó Tư Dịch đơn giản mà rõ ràng tóm tắt, “Đời này anh không có con.”

“Vì sao?”

“Không vì sao cả, tóm lại là không có, khả năng không có duyên phận.” Phó Tư Dịch nghiêng đầu qua, âm thanh trầm trầm một chút.

Bỗng nhiên Hoan quay đầu qua, nhìn thấy Trầm Hoan nhấn lại một chỗ, ánh mắt Phó Tư Dịch khẽ nhúc nhích, “Đời này....con, anh hy vọng là cùng em”

Trầm Hoan ngốc, đôi mắt mở tròn xoe.

Ánh mắt hắn nóng lên, mê luyến dường như ở trên mặt cô bắn khoả, “Em nguyện ý sao?”

Nhiệt độ trong mắt hắn làm cô kinh ngạc, Trầm Hoan bất giác mà tránh đi, cần môi, không biết nên trả lời như thế nào.

Đợi một lát, Trầm Hoan vẫn là trầm mặc không trả lời. Phó Tư Dịch bất đắc dĩ mà thở dài, hắn đây là đã dọa đến cô rồi. Chuyện đột nhiên như vậy, cô hắn là cần cẩn thận suy nghĩ một chút.

Trong lòng Phó Tư Dịch bình tĩnh lại, thanh âm ôn nhu mở miệng, “Là anh quá sốt ruột. Trước không vội, em cứ cẩn thận suy nghĩ một chút.”

Trầm Hoan quay mặt đi, khẽ từ một tiếng.

Vừa rồi đã khóc một hồi, hiện tại nhìn cô chật vật đến cực điểm, đôi mắt sưng đỏ, trên mặt vẫn còn nước mắt, tóc vương bên má. Phó Tư Dịch nhìn cảnh này, trong lòng vừa động, hắn không tự chủ được mà vươn tay, vén lên sợi tóc ra sau tai. Trầm Hoan chấn kinh mà tránh đi, tay Phó Tư Dịch liền dừng tại chỗ.

“Có đói bụng không, đi ăn cơm nhé. Buổi chiều em còn phải ghi âm, không thể để không có sức lực.” Hắn làm như không có việc gì mà thu tay, ánh mắt nhìn Trầm Hoan đều là ôn nhu.

Trầm Hoan đứng ngồi không yên, không dám nhìn tới Phó Tư Dịch, chỉ trầm thấp mà dạ một tiếng.

Phó Tư Dịch đưa cô đến một quán ăn gần đó, chọn mấy món ăn sáng thanh đạm. Trầm Hoan vừa trải qua một trận đại hi đại bị, ăn uống có chút không còn khẩu vị, chỉ nhặt đồ ăn trước mặt khẽ nhắm nháp.

Quán này có cháo khoai lang tím hầm nấm tuyết hạt thông khá thanh đạm, Trầm Hoan tương đối thích, ăn nhiều thêm mấy miếng. Phó Tư Dịch thấy cô thích, lại kêu thêm một phần đặt trước mặt cô, ôn thanh dặn dò, “Không thích đồ ăn liền uống nhiều cháo một chút, ằm bụng.”

Cô hướng hắn hơi mỉm cười, lỗ tai có chút hồng.

Phó Tư Dịch ngẩn ra, tay nắm chiếc đũa chặt thêm vài phần.

Hắn chờ nụ cười này, đã chờ thật lâu.

Ra khỏi quán, hắn đưa cô đến công ty, xe chạy nửa đường. Phó Tư Dịch bỗng dừng xe trong một góc, đối với bộ dáng nghi hoặc của Trầm Hoan, hắn ngắn gọn dặn dò, “Ở đây chờ anh, chốc lát sẽ trở về.”

Trầm Hoan quay đầu nhìn Phó Tư Dịch định hỏi hắn tính đi đâu, nhưng thân ảnh hắn thật nhanh đã biến mất ở góc đường, cô chỉ phải từ bỏ, quay đầu lại rầu rĩ ngồi đó, có chút buồn chán mà khây bùa bình an treo trên xe.

Đại khái qua năm sau phút, cửa xe mở ra, thân ảnh cao lớn của Phó Tư Dịch ngồi vào trong xe, thân mình còn chưa có ngồi ổn định, liền đem túi trong tay đưa tới trước mặt Trầm Hoan, “Vừa rồi nhìn thấy một cửa hàng bánh kem, bữa trưa em ăn ít, thời điểm buổi chiều đói liền ăn một chút.”

Túi đóng gói thật tinh xảo, hộp màu trắng gạo điểm vài đóa hoa nhỏ. Trầm Hoan nhận lấy, nói cảm ơn, ngón tay tự động khẽ vuốt ve mấy đóa hoa nhỏ.

Cô là thích.

Trong mắt Phó Tư Dịch có ý cười khó phát hiện, chợt lóe rồi biến mất.

Đưa cô vào công ty, thân ảnh Trầm Hoan biến mất không thấy, Phó Tư Dịch mới một lần nữa khởi động xe, gọi lại cho Giang Thời Thận.

“Vừa rồi cậu ngắt điện thoại của tôi làm gì?” Giang Thời Thận bắt nắn cực độ.

“Chuyện nhờ cậu giúp thế nào?” Phó Tư Dịch thanh âm nhàn nhạt mà hỏi.

“Tôi ra tay đương nhiên là không thành vấn đề. Yên tâm đi, lần này tên họ Thẩm kia sẽ lĩnh giáo đủ. Lại không chuẩn bị đủ tiền, hắn liền xong đời.”

Phó Tư Dịch không có biểu tình đặc biệt gì, chỉ nhàn nhạt ừ một tiếng.

“Uy, cậu sẽ không thật muốn chặt đường sống của Thẩm tiểu tử chứ? Nói thế nào, trước kia hắn cũng là anh vợ cậu đi.”

“Hành trình đi Paris tính sao? Cậu nếu có rảnh, đi cùng tôi.” Phó Tư Dịch không đáp, ngược lại đòi đi đề tài.

“Đương nhiên là muốn đi.”

Nhận được câu trả lời chính xác của Giang Thời Thận, Phó Tư Dịch cúp điện thoại. Một môi nhẹ xoa thái dương, hắn dựa thật sâu vào ghế xe.

Hắn không nên sớm như vậy nói sự tình cho Trầm Hoan. Việc Thẩm Dung vừa mới qua đi, kế hoạch trên tay hắn còn chưa có hoàn thành, lúc này nói ra hết thảy, không phải là thời cơ tốt nhất.

Huống hồ, sự nghiệp Trầm Hoan đang ở bước khởi đầu, chính hắn dốc sức làm quá, sẽ làm ảnh hưởng đến thanh danh cô.

Nếu vì chính mình, Trầm Hoan xảy ra việc gì ngoài ý muốn, hắn sẽ hận chính mình.

Đây cũng chính là nguyên nhân hắn gạt chuyện mình trọng sinh với Trầm Hoan.

Hắn, đánh cuộc không dậy nổi.

Mà khi hắn nhìn thấy Trầm Hoan cùng Tần Thành thân mật như hôm nay, hắn liền không khác chế xúc động trong nội tâm. Trầm Hoan cùng Tần Thành quan hệ rất tốt, tốt tới trình độ nào, Phó Tư Dịch rõ ràng.

Kiếp trước Trầm Hoan cùng Tần Thành cũng nói qua hôn, thậm chí cũng luận qua gả.

Hắn khó có thể tưởng tượng, đời này Trầm Hoan sẽ cùng Tần Thành có khả năng như thế nào.

Nội tia không xác định đủ để Phó Tư Dịch trong tâm bất an như có lửa thiêu đốt từ khi trọng sinh tới nay.

Trên quảng cáo ngoài quảng trường có người hát, “Chặt đứt trói buộc gông xiềng, em tắm máu mà đến, chỉ mong anh nhìn ta nhiều hơn một cái liếc mắt.”

Ánh mắt Phó Tư Dịch sâu hãm, hắn muốn không chỉ một cái liếc mắt.

Bạn đang đọc truyện *Chào Buổi Sáng, Phó Phu Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26

Bởi vì lời nói của Phó Tư Dịch, đêm qua Trầm Hoan mất ngủ đến rạng sáng, làm buổi sáng hôm nay tinh thần uể oải, trạng thái thu âm không được tốt. Người ghi âm cũng nhìn ra được, chưa nói cái gì, chỉ trấn an cô chú ý nghỉ ngơi.

Trầm Hoan uể oải ỉu xiu mà ra công ty, không chút ngoài ý muốn gặp Phó Tư Dịch.

Hôm nay tâm tình Phó Tư Dịch tựa hồ không tồi, vừa thấy cô ra tới liền cười. Hắn tự nhiên đi lên phía trước, vươn tay làm như muốn ôm vai cô, Trầm Hoan bỗng chốc tránh đi.

“Thầy Phó, mẹ tôi còn một cuộc phẫu thuật, cần tôi đến chăm sóc, cho nên, tôi muốn xin anh nghỉ.”

Đêm qua di nhò gọi điện qua cho cô, báo ngày giải phẫu của mẹ cô, Trầm Hoan đã quyết định phải về Thanh Xuyên.

Phó Tư Dịch ngăn ra, gạt đầu, “Được, bác gái giải phẫu quan trọng, công việc bên này tạm gác lại. Chùng nào thì em đi?”

“Buổi sáng ngày mai.”

“Được, anh sẽ cho người chuẩn bị tốt. Ngày mai anh đưa em đến sân bay.” Phó Tư Dịch suy nghĩ một chút, nói.

“Không không, tôi chính mình có thể trở về.” Trầm Hoan lập tức lên tiếng cự tuyệt. Cô cự tuyệt đến quá nhanh, Phó Tư Dịch nhất thời ngăn ra.

Phó Tư Dịch nhìn cô, biểu tình không đổi, thỏa hiệp nói, “Như vậy cũng tốt.”

Giữa hai người không còn lời gì để nói, giằng co một lát, Phó Tư Dịch hỏi, “Đi ăn cơm chứ?”

Trầm Hoan thẳng tắp lắc đầu.

Cô không nhìn hắn, chỉ là lắc đầu. Trong lúc này, Phó Tư Dịch cũng nhận ra thái độ xa cách dị thường này, nhưng hắn cũng chỉ nhìn kỹ cô.

“Thầy Phó, tôi phải đi.” Cô nói còn chưa dứt lời, chân cũng đã nâng lên.

Ánh mắt hắn ngưng đọng, cầm cổ tay cô, “Trầm Hoan, việc ngày hôm qua....đáp án của em thế nào?”

Cô biết hắn sẽ hỏi vấn đề này.

Cô là tránh không được. Trầm Hoan nắm ngón tay căng thẳng, hít sâu một hơi, hạ tuyệt tâm thật lớn mà nhìn về phía Phó Tư Dịch.

Ánh mặt trời rơi trên mặt cô, có chút mờ lung. Qua hồi lâu, mới nghe cô hỏi, “Thầy Phó, tôi hỏi qua anh vì cái gì mà đời này lại không có đứa bé, lúc ấy anh nói là không có duyên phận.”

Hôm qua tâm thần cô chấn động, cũng không có cân nhắc qua tính chân thật trong lời nói này, thẳng đến ban đêm, Trầm Hoan mới bắt giác phát hiện, lời nói lúc ấy của Phó Tư Dịch không có duyên, chỉ là nói cho có lệ với cô mà thôi.

Chân tướng sự thật là gì đây?

Con người đen trắng rõ ràng của cô bình tĩnh nhìn hắn, là đang đợi một đáp án.

Phó Tư Dịch không nhìn cô, vẫn còn trầm mặc.

Nếu lời hắn nói là sự thực, như vậy không có đứa bé cũng bởi là vì cô.

Nghe vậy, Phó Tư Dịch mím chặt môi, mày hưng hăng nhăn lại.

“Anh sao lại ích kỷ như vậy. Đó là con của anh a. Hắn nên được sống thật tốt, anh có quyền gì mà cướp đoạt sinh mệnh hắn.” Trầm Hoan lao đảo lui về phía sau, khiếp sợ mà lên án hắn.

Theo lý mà nói, đời này hắn hẳn là có đứa bé. Nhưng đứa bé này lại không có, còn vô cùng là có khả năng vì cô nên mới không có. Trầm Hoan ức chế không được nội tâm áy náy.

Sự tình tại sao lại trở thành như thế này?

“Là anh lựa chọn không cần đứa bé này. Lúc ấy, thời điểm anh trọng sinh là nửa tháng sau khi kết hôn. Anh tiếc nuối, vì sao lại trọng sinh sau khi kết hôn, mà không phải là trước khi kết hôn. Anh không thay đổi được sự thật đã kết hôn cùng Thẩm Dung. Chỉ có thể thay đổi về sau. Trầm Hoan, một đời này, anh chỉ nghĩ có thể thanh thanh bạch bạch đến bên cạnh em.”

Phó Tư Dịch cười khổ, “Chúng ta bỏ lỡ nhiều như vậy, anh không thể bỏ qua em. Đứa bé kia.... Hắn kiếp trước quả thực tốt. Khi anh chết, hắn cũng không sai biệt lắm chuẩn bị kết hôn. Nếu như vậy, anh chỉ nghĩ muốn ích kỷ một chút, một đời này, chẳng lẽ không thể chỉ có hai người chúng ta sao?”

Phó Tư Dịch tiến lên muốn kéo tay Trầm Hoan, bị Trầm Hoan hoảng sợ né tránh, như tránh rắn rết. Phó Tư Dịch tay cứng đờ, dừng ở tại chỗ.

“Anh chẳng lẽ còn không cảm thấy áy náy sao? Không, anh như thế nào lại không áy náy. Anh đặt tên con của em gái mình là Gia Trạch, rõ ràng chính là để trấn an nội tâm áy náy của chính mình. Anh chính là thấy có lỗi với đứa bé, cho bên mới bù đắp trên người cháu ngoại trai của mình. Anh tự lừa mình dối người như vậy, có lợi ích gì?”

Thanh âm Trầm Hoan đột nhiên lớn hơn.

Phó Tư Dịch há miệng thở dốc, nghĩ muốn biện giải, cuối cùng lại vô lực mà im lặng. Sự thật chính là như vậy, hẳn lại có thể biện giải cái gì đây?

Lúc ấy, em gái hắn Phó Úc khó sinh, khi đứa bé sinh ra, oa oa khóc nỉ non. Tiểu Úc còn không kịp nhìn một cái, liền lâm vào hôn mê.

Sau lại rút máu, truyền máu, hắn vội đến mơ hồ. Nhưng bác sĩ vẫn ra báo Phó Úc tử vong.

Hắn nhìn cháu ngoại trai vừa mới sinh ra đã mất đi mẹ, khổ sở không thôi. Hồi lâu, sau khi phục hồi lại tinh thần, mới đối với cha mẹ lắm bầm, “Về sau liền con sẽ nuôi đi, đứa nhỏ này về sau kêu Gia Trạch đi.”

Phó Tư Dịch không thể phủ nhận, cho dù lúc trước là xuất phát từ việc yêu thương em gái mới thu dưỡng Gia Trạch, nhưng sau này, hẳn xác thực là bồi thường mà đối với Gia Trạch.

Phó Tư Dịch cho dù ích kỷ, nội tâm hắn cũng sẽ đau, cũng sẽ áy náy.

“Phó Tư Anh, anh thực sự thật tàn nhẫn.”

Nếu như theo lời hắn nói, hẳn là thích cô. Kia cũng không khỏi quá mức ích kỷ.

Kiếp trước, Phó Tư Dịch có vợ có con, cho dù có chút đau khổ, cũng không cần phải biết Trầm Hoan thích hắn mà còn cố ý phóng túng, cuối cùng đến khi cô đã hăm thật sâu lại không thể thu hồi được nữa.

Nếu lúc ấy, hắn có thể cho Trầm Hoan một đáp án chính xác, vô luận như thế nào cô cũng sẽ không đi đến bước đường vạn kiếp bất phục.

Ngày hôm qua, cô đắm chìm trong khiếp sợ sự thật Phó Tư Dịch trọng sinh, rất nhiều chuyện đều xem nhẹ. Buổi tối, sai khi tĩnh tâm lại, cô nghĩ tới rất nhiều chi tiết đã bị bản thân xem nhẹ.

Nghĩ càng nhiều, cô càng thống khổ.

Quanh thân Trầm Hoan rét run, bi thương lui về phía sau, “Anh rõ ràng biết tôi thích anh, anh rõ ràng đều có vợ con, vì cái gì anh còn tới trêu chọc tôi. Phó Tư Dịch anh không thể bởi vì mình bất hạnh, liền hủy đi cuộc sống của người khác. Anh sao lại có thể ích kỷ như vậy.”

Cảm xúc Trầm Hoan mất khống chế, nói xong lời cuối cùng, cơ hồ nghiêng răng nghiêng lợi. Phó Tư Dịch chấn động, tiến lên kéo tay cô lại, lại bị cô hung hăng hất ra.

“Trầm Hoan, em là đang trách anh sao?” Phó Tư Dịch ánh mắt đau đớn đuổi theo cô, thanh âm trầm thấp.

“Là anh quá ích kỷ. Chính là anh có nỗi khổ…….”

Bạn đang đọc truyện *Chào Buổi Sáng, Phó Phu Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 27

“Đừng nói cái gì mà nỗi khổ. Kiếp trước, là chúng ta đã sai, anh không nên đem tội từ bên người mình tính S điều đến chỗ anh. Cũng không nên cho ta vị trí cao đi thực hiện cái gì mà ước mơ. Tôi lại càng không nên động tâm tư đáng xấu hổ đối với anh.”

“Cuối cùng là sống lại đời này. Chúng ta đều dừng lại cái sai lầm này. Dừng lại càng sai hơn.” Trầm Hoan càng nói càng bình tĩnh, ý nghĩ càng rõ ràng, “Anh không cần lại quản tôi, sau này chúng ta coi như là người xa lạ. Tôi cùng Hạ Ngu ký kết ba năm, hiện giờ còn dư lại hai năm, khi hết hợp đồng, tôi liền rời đi.”

Bi kịch kiếp trước vì hắn không bỏ được đứa bé, không bỏ được xuống gia đình. Không bỏ được còn cố tình thích cô. Cuối cùng, tuy rằng ở sự nghiệp có thành tựu, nhưng đồng dạng lại đem cô đẩy xuống vũng bùn tình cảm.

“Phó Tư Dịch, anh về sau đừng tới tìm tôi, vĩnh viễn đừng tới.”

Từng câu từng câu của cô như lưỡi dao, một tắc một tắc đâm vào xương, lột da hắn.

Phó Tư Dịch bi thương, không chống đỡ được mà lùi lại vài bước, sắc mặt tăm tối, hốc mắt đỏ lên.

“Trầm Hoan, em... là nghiêm túc sao?” Hấn dùng sức lực cực lớn mới hỏi một câu hoàn chỉnh.

Trầm Hoan lạnh lùng xoay người, không lên tiếng.

Phó Tư Dịch chưa xót nhắm mắt, suy sụp đến cực điểm, lần thứ hai lui về phía sau. Hồi lâu, mới lẩm bẩm, “Được, anh sẽ không quấy rầy em”

Thanh âm hần nhẹ tựa như thì thầm

**

Trưa hôm đó Trầm Hoan liền trở về Thanh Xuyên, di nhờ cô đến đón cô. Em họ gần nhất còn có cuộc thi, Trầm Hoan sợ chậm trễ cuộc thi của em họ, buổi tối liền nói di nhờ trở về, chính mình chăm sóc bên người mẹ.

Nửa tháng không gặp con gái, Hứa Thiển rất nhớ, lại thấy con gái gầy đi một ít, càng thêm đau lòng, “Sao lại gầy như vậy, không phải nói con ăn cơm thật tốt sao? Xem con gầy đến cái dạng gì?”

“Mẹ, không có gầy mấy. Như vậy, không phải khá tốt sao?” Trầm Hoan dựa sát vào trong lồng ngực của mẹ, phóng túng một mối của bản thân.

“Tốt cái gì mà tốt, con nhìn xem con...” Hứa Thiển nói, nhẹ nhàng nheo eo con gái, muốn nhìn một chút là gầy nhiều hay ít. Trầm Hoan eo có chút miễn cảm, liền nhìn không được bật cười, vội vàng xin tha mà cầm lấy tay Hứa Thiển, “Mẹ, rất ngứa.”

“Ài, lúc trước liền không đành lòng con đi con đường này. Con còn không vội đã gầy như vậy, về sau vội thì làm sao?”

“Mẹ, con sẽ chiều cố tốt bản thân.” Trầm Hoan vẽ mặt tươi cười nhạt bớt, mặt dán lên cánh tay Hứa Thiển không nói.

“Mẹ cũng không có tâm nguyện gì khác, liền ngóng trông con tìm một người đàn ông tốt, thật tình thương con là được, cũng không cần đại phú đại quý. Đừng giống ba con...” Hứa Thiển thanh âm ngừng lại, tiện đà thật sâu mà thở dài.

Trầm Hoan chưa xót, nhẹ nhàng xoa bả vai Hứa Thiển, không tiếng động an ủi.

Gia cảnh Trầm Hoan lúc học tiểu học thực bình thường, khi tới trung học, cha cô thành công gây dựng sự nghiệp, cũng coi như một nhà giàu mới nổi. Có lẽ, đàn ông chịu không nổi dụ hoặc, không tới một năm, bên cha cô có phụ nữ khác, người phụ nữ đó còn tìm tới cửa, nháo đến mọi người đều biết.

Cuối cùng cha mẹ Trầm Hoan ly hôn.

Tòa án đem cô phán cho Hứa Thiển nuôi, lúc sau, cô liền sửa họ theo họ mẹ họ Hứa.

Cha cô đã từng đến trường học nhìn Trầm Hoan, bị cô cự tuyệt.

Sau lại, cô theo mẫu thân dọn tới Thanh Xuyên, ở chỗ này ở lại.

Nhiều năm như vậy, Trầm Hoan vẫn luôn biết mẹ đối với cha Trầm Hoan khó có thể tiêu tan oán hận.

Chưa bao giờ từng ở trước mặt Trầm Hoan nhắc tới qua có quan hệ với hấn.

“Mẹ, đừng lo lắng, không phải ai đều giống hấn.” Trầm Hoan thanh âm nhàn nhạt.

Hứa Thiển vỗ vỗ tay con gái, không nói lời nào. Năm đó bà là bị mù, gả sai người, chỉ hy vọng con gái đời này có thể tìm được người vừa ý, không dấn vào vết xe đổ của bà.

Màn trong phòng bệnh không kéo, ánh trăng lạnh bao trùm lên hai mẹ con. Trầm Hoan mở to mắt, mặc danh nghĩ tới biểu tình hôm nay Phó Tư Dịch rời đi, trong lòng ần ần đau.

Buổi sáng ngày hôm sau, Hứa Thiển bị đẩy vào phòng giải phẫu, Trầm Hoan cùng di nhờ của cô vẫn luôn đứng ngoài cửa.

Giải phẫu từ 9 giờ tiến hành, mãi đến 2 giờ chiều mới kết thúc. Bác sĩ mổ chính nói, giải phẫu thực thành công, kế tiếp chỉ cần nằm viện quan sát thêm.

Khi Hứa Thiển được đẩy khỏi phòng giải phẫu, đã khôi phục lại từ hiệu quả gây mê, tuy sắc mặt tái nhợt, nhưng tinh thần thật tốt. Ngày hôm sau khi giải phẫu, liền xuất hiện tình huống bài khí, qua kiểm tra Hứa Thiển cũng không xuất hiện vấn đề gì về tiêu hóa, buổi chiều thời điểm liền rút ra dạ dày quản.

Lúc đầu chỉ có thể uống một ít nước cơm, trảm bột củ sen, chò canh trứng gà. Sau lại dần dần có thể ăn cháo cùng mì sợi, hoành thánh. Hứa Thiển khôi phục rất khá, sắc mặt hồng nhuận không ít, Trầm Hoan thực vui vẻ, tưởng tượng đến mẹ từ đây có thể khỏe mạnh, cả ngày tâm tình đều cao hứng không ít.

Trong lúc đó, Giang Nhiên đều gọi đến vài cuộc điện thoại, hỏi thăm tình huống mẹ cô, mặt khác cũng không có gì.

Hứa Thiến thấy con gái thường xuyên phát ngốc, có khi trong tay lột vỏ trai cây, đôi mắt không nhìn. Ngẫu nhiên cũng sẽ nhìn nhìn đi động. Hứa Thiến cho rằng con gái là phát sầu vì công việc. Bà cảm thấy chính mình đã khôi phục đến không sai biệt lắm, kiên quyết đuổi Trầm Hoan quay lại thành phố M.

Trầm Hoan còn tưởng nhiều bồi hồi, Hứa Thiến hận sắt không thành thép, “Con ở lại đây cũng không có việc gì, còn cả ngày mắt hôn mắt vía, làm ta lo lắng. Còn không bằng trở về huấn luyện cho tốt.”

“Con không có mắt hôn mắt vía.”

Bạn đang đọc truyện *Chào Buổi Sáng, Phó Phu Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 28

“Còn nói không có, di nhỏ con còn tưởng con thất tình, còn hỏi mẹ có phải con nói chuyện bạn trai hay không?”

Trầm Hoan sắc mặt trắng nhợt, âm điệu cũng cao, “Con không có bạn trai.”

“Biết con không có. Khẩn trương cái gì, mẹ còn không biết con a!” Hứa Thiến bị con gái chọc cười.

Cuối cùng Trầm Hoan bị đuổi về thành phố M.

Mấy ngày trước Giang Nhiên cũng đã đi nơi khác quay chụp MV album. Lúc gần đi, còn cố ý gọi điện cho cô chào tạm biệt.

Ngày ngày của cô lại khôi phục bình đạm tẻ nhạt.

Chiều hôm nay Hồ Tĩnh gọi tới một cuộc điện thoại, nói có việc muốn trao đổi.

“Bác gái phẫu thuật thế nào?”

Trầm Hoan kinh ngạc, Hồ Tĩnh thế nhưng sẽ hỏi thăm tình hình mẹ mình, sau khi hơi kinh ngạc, thực mau trả lời, “Bác sĩ nói không có trở ngại, không lâu liền có thể xuất viện.”

“Tốt, vậy là tốt rồi. Hết bệnh rồi, cô cũng có thể chuyên tâm làm việc.” Hồ Tĩnh liếc nhìn cô một cái, ánh mắt lạnh lạnh, “Tôi còn chưa có quản lý qua người mới nào vì có việc cá nhân chậm trễ công việc.”

Lời này là khiển trách cô không chuyên nghiệp.

Cô biết tính tình Hồ Tĩnh không tốt, nhưng không nghĩ tới lại không tốt đến như vậy, mở miệng liền ngữ khí ác liệt.

Như cô cũng không thể nói cái gì, chỉ có thể buồn buồn nhận sai, “Thật xin lỗi, sẽ không có lần sau.”

Hồ Tĩnh hừ nhẹ một tiếng, không tỏ ý kiến. Một lát sau, lại cười, “Không có gì là phải xin lỗi, rốt cuộc lúc trước lại không phải tôi cho cô đặc quyền. Bất quá, loại chuyện này sau này vẫn là nên nói trước với tôi một tiếng.”

Trầm Hoan nhất thời không hiểu rốt cuộc Hồ Tĩnh muốn nói cái gì, chỉ có thể gật đầu đáp lại.

“Vốn dĩ Phó Tư Dịch nói tôi chỉ là danh nghĩa, không cần phụ trách cô việc gì cụ thể. Kết quả thì sao, hấn phui tay đi Paris, đi cái gì mà rạp hát Tarot, xem cái ca kịch quý quái gì đó. Đem một đồng cục diện rồi rầm ném cho tôi. Còn nói cái gì mà chuyện của cô từ nay về sau do tôi phụ trách.”

Thì ra, hấn đi Paris.

Trầm Hoan cắn môi dưới, trong lòng hơi khô.

Hồ Tĩnh nhìn thần sắc cô không quá tự nhiên, lại nghĩ tới nản lòng toát ra trước khi Phó Tư Dịch rời đi, nhẹ liếc Trầm Hoan một cái, lấy miệng lưỡi người từng trải, cười hỏi, “Cô cùng hấn, cãi nhau?”

Trầm Hoan bưng lên tay run run, nước trà thiếu chút nữa đổ ra.

Ánh mắt Hồ Tĩnh thẳng tắp chiếu trên người cô, Trầm Hoan gấp gấp mà gục đầu xuống, giấu đầu lòi đuôi, “Không phải như vậy, tôi cùng thầy Phó.... tôi cùng hấn không có quan hệ gì hết.”

Hồ Tĩnh chuyển chân, ánh mắt hiểu rõ, khẳng định mà nói, “Thật đúng là cãi nhau, còn ồn ào thật lợi hại. Nói một chút đi, hấn chọc cô như thế nào?”

Trầm Hoan sống lưng cứng còng, tâm loạn như ma.

“Cô đừng khần trương, tôi chính là tùy tiện hỏi, không có ác ý gì. Trước kia, Phó Tư Dịch vì mời tôi làm người đại diện cho cô, không biết cầu tôi bao nhiêu lần. Lúc này lại không nói một tiếng đi mất, hỏi hấn, lại không nói cái gì. Tôi cũng không biết hấn như thế nào một lòng coi trọng cô, khuyên vài lần cũng không nghe. Hấn vì cô phí bao nhiêu tâm tư, cái này tôi là người ngoài cũng rõ ràng rành mạch. Chính cô hấn là cũng biết ít nhiều đi.”

“Cô có phải ghét bỏ hấn đã từng kết hôn? Cuộc hôn nhân trước của hấn... Ai, không đề cập tới cũng thể. Vẫn là nói, cô không thích hấn?”

Đối mặt với lời nói liên tiếp của Hồ Tĩnh, Trầm Hoan vẫn luôn trầm mặc.

Hồ Tĩnh cũng biết lời nói hôm nay có chút hơi quá phận, cô là người ngoài, không nên can thiệp vào. Nhưng nghĩ đến tình cảnh Phó Tư Dịch ngày đó say rượu gọi điện cho cô, lại cảm thấy sự việc có chút nghiêm trọng, hôm nay thấy Trầm Hoan, nhịn không được liền nhiều lời một chút.

Thấy Trầm Hoan vẫn luôn không lên tiếng, Hồ Tĩnh cũng cảm thấy không có ý nghĩa, cuối cùng xoay đề tài, “Đoàn phim <<Đô thị tình duyên>> sắp mở cuộc họp báo, sau đó sẽ tuyên truyền, đến lúc đó cô cần đi theo phối hợp một chút.”

“Tôi đã biết.” Trầm Hoan rút cuộc lên tiếng.

“Cô cũng không cần khần trương, mấy ngày nay có rảnh tôi sẽ mang theo cô.”

“Cảm ơn, chị Tĩnh.” Thân hình Trầm Hoan thoáng buông lỏng, thả lỏng chút.

“Lần trước tôi từng đi nghe cô thu âm, cảm giác cũng không tệ lắm. Ca khúc chủ đề ngày sau ra mắt, thành tích hấn là sẽ không tồi. Hướng hồ, Tần Thành nhân khí rất cao, có hấn mang theo cô, danh khí cô khẳng định có thể tăng cao không ít. Nhưng, cũng muốn cô chú ý, cẩn thận tai tiếng ảnh hưởng đến hồ sơ lý lịch. Fans Tần Thành nổi tiếng trong vòng là fans cuồng, cô phải cẩn thận chút ít.”

“Dạ.”

“Cô còn chưa có trợ lý đi?”

“Còn chưa có.”

Hồ Tĩnh gật gù đầu, trầm ngâm, “Chưa sắp xếp thì tốt, tôi còn sợ Phó Tư Dịch sắp xếp cho cô không ổn, việc còn lại, tôi sẽ sắp xếp cho cô. Cô không cần lo lắng.”

“Được rồi, cũng không có việc gì, cô trở về chuẩn bị tốt đi.” Hồ Tĩnh hạ lệnh tiễn khách.

Trầm Hoan nói lời cảm ơn, đang muốn rời đi, lại bị Hồ Tĩnh gọi lại.

Hồ Tĩnh chần chờ trong chớp mắt, cuối cùng là mở miệng, “Lời nói của tôi, cô suy xét cho tốt.”

Trầm Hoan rũ mắt.

Hồ Tĩnh nói cô suy xét về việc của Phó Tư Dịch.

Nhưng còn có cái gì cần suy xét đây?

Hấn đem cô ném cho Hồ Tĩnh, cũng làm được như lời cô nói không đến quấy rầy cô?

Như bây giờ không phải tốt sao?

Không quấy rầy lẫn nhau, cả hai đều tốt.

**

Quả như lời Hồ Tĩnh nói, một ngày sau liền thấy trợ lý của cô---- Trần San.

Dáng người trung đẳng, tương đối đầy đặn. Khi cười, bên má phải có một má núm đồng tiền.

Trần San lớn hơn Trầm Hoan năm tuổi, Trầm Hoan liền gọi cô ấy một tiếng chị San. Phản ứng Trần San nhàn nhạt, vẫn chưa cảm thấy có cái gì không ổn, đồng dạng cũng không biểu hiện ra cao hứng quá mức, chỉ đối với Trầm Hoan cười.

Trầm Hoan vui vì trên người cô ấy khí chất trầm tĩnh, có chút hợp ý, cho nên rất nhiều thời điểm, đối với Trần San biểu hiện ra sự tín nhiệm cùng tôn trọng rất lớn.

Bạn đang đọc truyện *Chào Buổi Sáng, Phó Phu Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 29

Dần dần công việc của Trầm Hoan lu bù, hành trình biểu diễn dần dần sắp xếp kín mít. Ngày mai có cuộc họp báo của <<Đô thị tình duyên>>, cô cần phải đi. Hôm trước, đồng dạng có một gameshow truyền hình tuyên truyền cần ghi hình.

Nhưng, cô chỉ cần hát một bài là được, cũng không cần ra bao nhiêu sức lực.

Công ty thay cô lập Weibo, đã trải qua chứng thực.

Người đầu tiên chú ý là Tần Thành, đây cũng là nên nói quan hệ của hai người có tốt bao nhiêu.

Chỉ là khi Trầm Hoan đăng nhập Weibo, còn không có lướt vài cái, đã bị Tần Thành thấy.

“Weibo của cô có lướt theo dõi nhiều hay ít, chúng ta theo dõi lẫn nhau, thân cận thân cận.”

Trầm Hoan còn chưa có đồng ý, Tần Thành mắt sắc thấy tên Weibo của cô.

“Kêu Hứa Trầm Hoan đúng không? Lấy tên chính thức như vậy.”

Tần Thành lấy di động ra, đánh trên mục tìm kiếm ba chữ Hứa Trầm Hoan.

“Vừa mới lập sao?” Hắn lại hỏi.

“Ừm.” Cô đang muốn khóa màn hình di động, lại nghe Tần Thành nói, “Cô tìm tên Wuli Thành. Đó chính là tên Weibo của tôi.”

Trầm Hoan dừng ngón tay, nghi hoặc mà ngẩng đầu, “Vu Linh Thành?”

Khóe miệng Tần Thành giật giật, “Là Wuli. Không phải là Vu Linh có được không? Cô cho rằng tôi bất quý sao?”

Trầm Hoan càng nghi hoặc, vẫn khó hiểu mà nhìn hắn.

“Vừa thấy chính là người tách rời thời đại, đây là từ ngữ đang lưu hành. Ai, người bị thời đại vứt bỏ a!” Tần Thành liên tục lắc đầu, bộ dáng trách trời thương dân.

“Đưa di động cho tôi, tôi tìm cho cô.” Tần Thành tiếp nhận di động, một bên đánh chữ một bên giải thích, “Wuli đây ý nghĩa chính là tôi, ví dụ như nói Wuli Thành, ý chính là Thành của chúng tôi. Đã biết chưa?”

Trầm Hoan gật đầu, trên mặt là bộ dáng ngoan ngoãn thụ giáo, ngẫm chữ thâm, quả nhiên hai đời đều không đổi được bản chất muốn đánh.

Cô lấy di động về, click mở giao diện Weibo của Tần Thành, fans mấy trăm vạn, mỗi một trạng thái lướt xem ít thì mấy chục vạn nhiều thì hơn trăm vạn.

Quả nhiên là tiểu sinh đang nổi, có thể đảm đương lưu lượng.

Nhưng Trầm Hoan chỉ khắc sâu ấn tượng về câu giới thiệu trên giao diện.

Nhân sinh tự như một bàn cờ, đi nhằm một nước, toàn bộ đều thua----Freud.

Đối lập với Wuli Thành, thật đúng là khắc sâu thuyết minh cái gì là thanh niên văn nghệ giả dối cả thế giới.

Trầm Hoan nhìn đến âm thầm bật cười.

“Trầm Hoan, tôi nhờ cô xin chữ ký ảnh, được chưa?” Tần Thành thu hồi di động, cười đến thực nóng bỏng.

Sau khi ngẩn người một lúc, vẻ tươi cười của Trầm Hoan nhạt bớt, “Còn không có, thầy Phó đi Paris, tôi còn chưa có đưa cho anh ấy.”

“Á, như vậy a. Không có việc gì, tôi cũng không vội.” Ngữ khí Tần Thành nhẹ nhàng, nhưng Trầm Hoan vẫn là nhìn ra được hắn có chút mất mát.

“Đúng rồi, ngày mai buổi sáng có buổi tuyên truyền, cô chuẩn bị tốt chưa? Có không ít truyền thông có mặt.” Tần Thành thật nhanh dõng dè tài.

“Tôi cũng không cần chuẩn bị cái gì, chỉ cần hát một bài là được.” Cô cười cười, cũng theo lời Tần Thành nói.

Một phen tiếp xúc, Tần Thành nhìn ra được Hứa Trầm Hoan tuy là người mới, nhưng đối với đám đồng chưa bao giờ tỏ ra lúng túng, phương diện đối nhân xử thế, cũng rất là lão luyện.

Chính hắn cũng đã từng nghi ngờ, nhưng vừa nhớ tới người đại diện của cô là Hồ Tình, lại là cấp dưới của Phó Tư Dịch, cũng đã trải qua không ít dạy dỗ, hẳn không cảm thấy kỳ quái nhiều nữa.

“Vây tốt, ngày mai cố lên!”

Tác giả có lời muốn nói:

Gần đây viết có chút áp lực, ta đến kể chút chuyện điều tiết không khí.

Một tháng trước, trong viện tổ chức buổi tuyên truyền giáo dục giới tính. Tôi là người xem.

Mở màn nói hơn hai mươi phút, thân thể nam nữ khác biệt gì đó, bla bla một đống lớn.

Sau đó, chủ giảng ngừng, ở trước mặt nữ sinh chúng tôi, một người được phát một quả chuối.

Lòng tôi còn tưởng, đi nghe giảng còn có chuối ăn.

Chính là khi đó, bên cạnh còn xuất hiện một gói nhỏ.

Tôi nghi ngờ.

Lúc này chủ giảng mỉm cười nói, “Các bạn học, hiện tại trên bàn các bạn chính là một quả chuối.....còn có áo mưa.”

Tôi nhìn gói nhỏ kia, mặt khiếp sợ. (Tò vè trước tới nay chưa từng thấy qua cái thứ này.)

Chủ giảng lại nói, “Hiện tại các bạn dựa theo lời của tôi vừa nói, đem áo mưa trông vào quả chuối. Rất đơn giản, chỉ cần.....”

Sau đó, buổi tuyên truyền kết thúc, người chủ giảng nói mọi người có thể đem chuối đi.

Tôi từ chối.

Từ đó về sau, tôi không có biện pháp nhìn thẳng quả chuối.

Ngày hôm sau, cuộc họp báo <<Đô thị tình duyên>> được bắt đầu theo dự kiến, một lượng lớn người đến xem, sắp xếp ngăn nắp động lòng người. Tần Thành phát huy ưu thế khôi hài nhiệt tình, mỗi lần đều đem không khí hiện trường đẩy lên cao, dẫn tới tiếng hét chói tai của fans.

Trầm Hoan không hề nổi tiếng, tự nhiên không ai chú ý, rất nhiều thời điểm đều ở một bên an tĩnh mà nghe, cười vài cái phụ họa không khí hiện trường vui chơi.

Ở một phân đoạn trò chơi, Tần Thành muốn tìm một người cùng chơi. Trong tình huống bình thường, đều sẽ tìm nữ chính, sẽ làm một CP. Tần Thành lại tự mở ra một con đường, dưới ánh mắt kinh ngạc của mọi người, lựa chọn Trầm Hoan.

Cô không nghĩ tới Tần Thành sẽ gọi tên mình.

Trò chơi rất đơn giản, Trầm Hoan cùng Tần Thành phối hợp thật sự ăn ý, trong lúc này cũng được coi là kéo một chút chú ý.

Tuy không biết Tần Thành xuất phát từ điều gì mà tới giúp cô, Trầm Hoan đều thật sự cảm kích. Giữa bọn họ chỉ là vài lần tình nghĩa, căn bản không đáng để Tần Thành ra tay cứu trợ đối với cô.

Đời này, cô cùng Tần Thành được an bài gặp nhau sớm hơn 6 năm. Kế tiếp, sẽ phát triển thành cái dạng gì? Còn có thể giống kiếp trước trở thành bạn tốt? Điều rất khó nói, cho nên Trầm Hoan hết sức quý trọng giây phút này.

Sau cuộc họp báo, cô cùng Trần San ở lại sửa sang lại hành lý, chuẩn bị trở về nghỉ ngơi.

TV trong phòng nghỉ đang chiếu tin tức buổi tối, âm thanh nữa biên tập rõ ràng mà truyền vào tai hai người đang trầm mặc thu dọn đồ.

“Ngày 13 ở thủ đô Paris nước Pháp đã xảy ra một loạt trận khủng bố, đã làm cho ít nhất 192 người tử vong, 352 người bị thương. Tổ chức cực đoan nước này đã tuyên bố sẽ tổ chức sự kiện tập kích.”

Tay Trầm Hoan đang thu đồ khẽ dừng, thân hình cứng đờ, ngồi thẳng eo.

“Theo nguồn tin nhiều địa phương ở quốc gia này đều bị khủng bố tập kích, trước mắt cảnh sát đã khống chế ba rạp hát khác Tarot.....”

Bạn đang đọc truyện *Chào Buổi Sáng, Phó Phu Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 30

Tầm mắt Trầm Hoan gắt gao chăm chú dừng trên màn hình TV>

Theo thanh âm biên tập viên, trên TV xuất hiện rất nhiều hình ảnh, trên đường phố máu chảy đầm đìa, xe cứu thương của bệnh viện, cảnh sát vũ trang hạng nặng, chấp nhất súng ống tuần tra.

Một màn này đã kích thích Trầm Hoan thật sâu.

Ba rạp hát khác Tarot, đó không phải là nơi Phó Tư Dịch muốn đi sao?

Hồ Tĩnh từng nói, hần còn ở đó muốn xem ca kịch.

“Làm sao vậy, cô có bạ ở kia?” Trần San nhìn sắc mặt cô không đúng, thử thăm dò hỏi.

“Có.”

Thanh âm Trầm Hoan đang run rẩy.

“Có thể liên hệ được không? Mau gọi điện thoại hỏi một chút. Đây đều là việc phát sinh đêm qua. Cô vẫn đều bận rộn, cũng không biết.”

Lời này đã nhắc nhở Trầm Hoan, cô lung tung gật đầu, vội vàng ra cửa.

Lấy ra di động trong túi, Trầm Hoan đi tới nơi yên tĩnh, ngón tay nhanh chóng lướt trên bàn phím, cô gọi cho Phó Tư Dịch, trong điện thoại vẫn là âm thanh đô đô.

40 giây sau, giọng nữ máy móc lạnh băng đúng giờ vang lên.

“Xin lỗi! Thuê bao quý khách vừa gọi tạm thời không liên lạc được, quý khách vui lòng gọi lại sau. Sorry! The subscriber you dialed can not be connected for the moment, please redial later.”

Cô hung hăng ngắt máy, lại ấn gọi lại một lần.

Chưa bao giờ nôn nóng như thế này, lòng bàn tay vì khăn trương mà toát mồ hôi, một khắc đều không ngừng lại, không ngừng hoạt động bước chân.

“Nghe điện thoại, Phó Tư Dịch, tiếp điện thoại,.....” Trầm Hoan cơ hồ bật khóc.

Hành lang phía sau có hai người đàn ông đi đến, đối thoại của họ rõ ràng rơi vào tai Trầm Hoan.

“Ngày hôm qua, tập kích ở Paris đã chết không ít người a. Tôi nghe nói còn có người chết là người Trung Quốc.”

“Phải không?”

“Là minh tinh. Cậu nói có phải hay không xui xẻo, ở rạp hát xem ca kịch đang tốt, đừng phải chuyện xui xẻo, mạng đều mất.”

“Ai nói không phải đâu? Đang yên đang lành, ai da!”

“.....”

Người đi xa, thanh âm nghị luận cũng xa dần, tay chân Trầm Hoan lạnh lẽo, trong lòng lại càng lo lắng, trên mặt một mảnh tăm tối, lẩm bẩm nói, “Sẽ không trùng hợp như vậy, nhiều người như vậy, như thế nào sẽ là hần.”

Lời cô nói không làm vui bớt chút bất an trong lòng, ngược lại làm bản thân càng sợ hãi, Trầm Hoan run rẩy tìm trong danh bạ.

Cô nhớ rõ cô có số điện thoại của Tiểu Dư trợ lý Phó Tư Dịch, hần là có thể liên lạc được.

Như cô dự đoán, điện thoại thật mau đã được kết nối, vừa kết nối được, Trầm Hoan đã gấp không chờ nổi mà mở miệng, “Xin chào, là Dư Trạch sao? Phó Tư Dịch đâu, Phó Tư Dịch có gọi điện thoại cho anh không?”

Đối phương im lặng trong chớp mắt, ngữ khí đồng dạng nôn nóng, “Hứa tiểu thư, điện thoại của Phó tiên sinh từ tối qua vẫn luôn không có người nghe máy. Tôi cũng không biết ngài ấy ở nơi nào.”

Trầm Hoan sững người, đầu óc một mảnh hỗn độn.

“Tôi đang muốn tìm người, nhưng tôi không có biện pháp phân thân, Hứa tiểu thư, cô có thể hay không, giúp tôi đi tìm người.”

“Có.” Cô cực lực trấn định bản thân.

“Tôi nhờ bạn ở Paris hỗ trợ tìm, cô đi chung cư của Phó tiên sinh xem hắn đã trở lại hay không, địa chỉ tôi cho cô.”

“Được, mau đưa tôi.”

Rõ ràng khi buổi sáng đi, thời tiết còn mát mẻ, không nghĩ tới chạng vạng, liền mưa to tầm tã, chân trời mây đen dày đặc.

Trầm Hoan không kịp mang dù, liền chạy vào trong mưa, phát tay đón taxi.

“Đi đường Nam Hoa.” Cô đọc địa chỉ dị thường rõ ràng.

Tài xế thấy cô một thân nước mưa, tóc đều ướt, kinh ngạc, “Cô gái nhỏ, mưa lớn như vậy mà cô không mang dù?”

“Bác tài, tôi có việc gấp.” Trầm Hoan nhăn mi.

“À.” Tài xế không nhanh không chậm mà đạp chân ga, xe đi ra ngoài.

Trong xe có radio, tài xế mở đến kênh DJ, đúng lúc nói đến sự kiện tập kích ở Paris, miêu tả thực tường tận, thời gian chuẩn xác đến từng phút, Trầm Hoan nghe được hốt hoảng.

Phảng phất toàn thế giới đều bị sự kiện Paris tập kích bao trùm.

“Con gái tôi mấy ngày hôm trước còn nói muốn đi cái rạp hát gì kia, may mắn không đi, bằng không, gặp chuyện thì làm sao bây giờ.” Tài xế lầm nhảm, mới nghe xong vài câu, liền không nhận được tiếng cảm thán.

Bên ngoài mưa tầm tã đập vào cửa sổ xe, từng vệt nước uốn lượn chảy xuống, thời tiết như vậy, giống như là có người muốn rời đi.

Trầm Hoan mím chặt môi, không nói lời nào.

Tài xế thấy cô thật lạnh nhạt, hậm hực mà ngậm miệng, chuyên tâm nghe tin tức.

Không bao lâu, tốc độ xe liền chậm lại, là gặp kẹt xe.

“Thời điểm này đều như vậy, kẹt xe.” Tài xế thấy thần sắc cô nôn nóng, giải thích đơn giản. “Cô cũng không cần sốt ruột, chờ một lát liền tốt, tôi chạy xe nhiều năm, trong lòng đều hiểu rõ.”

Trầm Hoan dựa vào ghế, cảm lấy di động, lại gọi điện thoại cho Dư Trạch, thật mau liền có người nghe máy, cô hỏi trước, “Thế nào, có tin tức không?”

“Còn không có, tôi còn đang tìm. Hứa tiểu thư, cô tới rồi sao?”

“Trên đường kẹt xe, tôi đang chưa đi được.” Trầm Hoan cười khổ, thật là nhà đột còn gặp mưa dầm.

Phía sau lưng ướt, quần áo lạnh như băng dán trên người, thật không thoải mái, Trầm Hoan không rảnh bận tâm, “Anh tiếp tục tìm đi, tôi cúp máy.”

Tài xế tốt bụng mở điều hòa, giảm bớt lạnh lẽo trên người cô, Trầm Hoan thấp giọng nói cảm ơn.

Tài xế xua xua tay, ý bảo không có việc gì. Một lát sau, nhìn thần sắc cô không đúng, không khỏi lo lắng, “Cô gái, cô gấp như vậy, là muốn làm cái gì ạ?”

Bạn đang đọc truyện *Chào Buổi Sáng, Phó Phu Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31

Rõ ràng là ngồi trong xe nhưng cô có cảm giác mưa đang rơi trên người mình, bị nhốt trong xe từng giây từng phút đều như bị giày vò. Tài xế nhiệt tình như vậy, cô yếu ớt muốn giải tỏa nôn nóng bất an trong lòng, nhất thời nói, “Tôi muốn tìm người, hắn cũng đi Paris, liền sợ xảy ra chuyện, từ đêm qua không thể liên hệ được cho hắn.”

“Người quen biết đều đi tìm?”

Trầm Hoan lắc đầu, cô trừ Phó Tư Dịch và Dư Trạch ai cô cũng không quen biết.

“Cô gái nhỏ, cô đừng vội, ta nghe tin tức nói cũng chỉ có người Trung Quốc bị thương, giống như còn là minh tinh. Bạn cô sẽ không có việc gì.”

Trầm Hoan cười khỏ, cô cũng hy vọng không có việc gì, chính là Phó Tư Dịch là người trong giới giải trí, làm như thế nào cô không lo lắng đây.

Mấy ngày hôm trước, cô còn đối với Phó Tư Dịch nói lời tàn nhẫn, đến nay Trầm Hoan còn nhớ rõ lúc ấy trên mặt Phó Tư Dịch đều là chua xót.

Càng nghĩ càng hối hận, cô không nên nói như vậy.

Nếu hán.....

Trầm Hoan nhắm mắt, không dám tiếp tục nghĩ.

Cũng may xe rút cuộc lại có thể di chuyển, hai mươi phút sau, đã tới đường Nam Hoa. Trầm Hoan đẩy ra cửa xe đi thẳng xuống xe, phía sau tài xế tốt bụng muốn cho cô mượn dù, Trầm Hoan cũng không để ý tới.

Nơi Phó Tư Dịch ở chính là một khu xa hoa, bảo vệ cửa thật nghiêm khắc, cô muốn đi vào, bị ngăn lại. Trong lúc giằng co, trong cửa đi ra một bảo an thân hình cao lớn, nhìn cô bị nước mưa ướt như con gà bị rút vào nồi canh, nhíu mày, “Cô là kêu Hứa Trầm Hoan?”

“Đúng.” Trầm Hoan ngẩng ra một chút, gạt đầu.

“Vậy cô vào đi.” Bảo an đối với người chỉ huy bên trong xuống tay ý bảo cho đi.

Trầm Hoan cảm kích mà cảm ơn, theo khe hở mở rộng bước nhanh đi vào.

Bảo an mở cửa, về mặt nghi hoặc, “Anh như thế nào lại để cho cô ấy vào?”

“Vừa rồi có điện thoại từ hộ gia đình lâu bốn, nói có người tên Hứa Trầm Hoan đến liền để cô ấy đi vào.” Bảo an cao lớn vuốt cái ót một chút, tùy ý giải thích.

“Thì ra là tìm Phó tiên sinh.” Người kia nhìn đèn sáng trên lầu chung cư, làm như vô ý mà gạt gạt đầu.

Cô một đường đi tới, trong lòng còn không có nghĩ tới vì sao bảo an chỉ hỏi cô một câu có phải Hứa Trầm Hoan hay không, liền cho cô đi vào. Thang máy cũng đã tới lầu bốn, theo biển số nhà nhìn từng cái, Trầm Hoan tìm được số nhà 403 Dư Trạch nói cho cô.

Ngừng ở cửa, Trầm Hoan đem tóc ướt bai bên sườn mặt vuốt sang một bên, trực tiếp ấn chuông cửa.

Liên tục ấn ba lần, không ai mở cửa.

Trầm Hoan dừng một chút, ngón tay ấn chuông cửa run nhè nhẹ.

Cô run run hạ tay, chưa từ bỏ ý định mà liên tục ấn thêm vài lần.

Cửa màu xám bạc không chút sứt mẻ.

Trầm Hoan tuyệt vọng, tay vô lực mà buông xuống.

Hán không ở đây.

Một lát sau, đình một tiếng, cửa đột nhiên mở ra, Trầm Hoan nháy mắt như sống lại, nhanh chóng ngẩng đầu lên, tròn to mắt.

Cánh cửa kẹt một tiếng được mở ra, ánh sáng chiếu ra, lộ ra thân hình một người, ngược sáng, thân hình cao lớn.

Một người hoàn hảo không chút hao tổn.

Cảm ơn trời đất, là Phó Tư Dịch.

Thân hình Trầm Hoan buông lỏng, thần kinh căng chặt rốt cuộc thả lỏng.

Tay Phó Tư Dịch còn chống trên khung cửa, đầu hơi cúi, tầm mắt dừng trên người cô như gà rút vào nồi canh, mắt lộ kinh ngạc, “Trầm Hoan, em sao vậy? Như thế nào cả người đều là nước?”

Tác giả có lời muốn nói:

Mượn sự kiện tập kích Paris.

Hiện tại cả người chậ vật, ướt đẫm, ống quần còn nhỏ nước, có thể thấy được bên ngoài trời mưa có bao nhiêu lớn.

“Mau vào đi.” Phó Tư Dịch không đợi cô đáp, liền túm lấy tay áo ướt đẫm của cô kéo vào.

Vào cửa, Trầ Hoan cúi người muốn đổi giày, Phó Tư Dịch ngăn cô lại, “Em nên đi tắm nước nóng trước. Bằng không, sẽ cảm mạo.”

“Tôi không có quần áo.” Trầ Hoan nắm vạt áo, quần bách đến cực điểm.

Khi nói chuyện, cô đã bị Phó Tư Dịch mang vào phòng tắm.

Hiện tại Trầ Hoan cả người ướt đẫm, quần áo dán vào người, đường cong trên người đều lộ.

Bạn đang đọc truyện *Chào Buổi Sáng, Phó Phu Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 32

“Em đi vào trước, quần áo để anh nghĩ cách.” Hấn chuyển tầm mắt, xoay người đi mở nước nóng.

Trầ Hoan đứng ở trong phòng tắm, xấu hổ đến không biết làm sao.

“Quần áo không nhanh như vậy, anh trước tìm cho em áo tắm dài. Em mặc tạm trước đã.” Phó Tư Dịch sau khi pha nước tắm ổn thỏa, lại đi ra ngoài.

Thân thể Trầ Hoan lạnh lẽo, ôm chặt cánh tay chính mình, trầ mặc để Phó Tư Dịch sắp xếp.

Chỉ chớp lát, Phó Tư Dịch quay lại, trong tay là áo ngủ màu trắng to rộng, còn có một kiện áo somi, nhìn đáng vẻ, là kiểu nam. Không cần nghĩ, Trầ Hoan liền biết nhất định là của Phó Tư Dịch, cô đỏ mặt.

“Đây đều là đồ mới. Em trước mặc tạm một chút.” Phó Tư Dịch nhẹ nhàng khụ một tiếng, sắc mặt mất tự nhiên.

Trầ Hoan trầ thấp dạ một tiếng.

Im lặng một lát sau, Phó Tư Dịch lui ra ngoài, lúc gần đi, còn tri kỷ giúp cô kéo cửa kính đóng lại.

Phó Tư Dịch ở cửa một lát, xoay người đi ra ban công gọi điện thoại, “Giúp tôi đưa một bộ quần áo nữ lại đây. Cao tầm 1m67, 95 96 cân đi. Còn có một bộ nội y, kích cỡ.....” Phó Tư Dịch nhắm hai mắt nghĩ lại dáng người Trầ Hoan, nhẹ nhàng than một tiếng, cười, “Khả năng 34B.”

Trợ lý bên kia không biết như thế nào, mãnh liệt ho khan, thanh âm xông thẳng đến tai Phó Tư Dịch, sắc mặt hấn ửng đỏ, vội vàng cúp điện thoại.

Buồn rầu vuốt nhẹ thái dương, Phó Tư Dịch thở dài. Phòng chừng, cảm trợ lý của hấn không biết rót nơi nào rồi.

Trầ Hoan tùy ý mở nước giặt sạch đồ cũ, sau đầu tóc xù xù, liền đứng phát ngốc.

Bên trong cô tổng thể đều không mặc cái gì, chỉ mặc một chiếc áo sơ mi bên ngoài là kiện áo choàng tắm.

Ngừng một lát, Trầ Hoan mất sắc phát hiện máy sấy, lúc này mới thở phào một hơi.

Từ trong quần áo lấy ra nội y ướt nước, thổi máy sấy một hồi lâu, cảm giác có thể mặc, mới mặc lên người.

Áo choàng tắm to rộng, vạt áo dài tới mắt cá chân, bên hông lỏng lẻo, cô nhìn mình trong gương bọc mình giống như nhộng, mặt còn đỏ mà đạt cái loại hiệu quả này.

Cô biết chính mình nên đi ra ngoài, chính là đi ra ngoài lại làm sao bây giờ? Phó Tư Dịch hỏi cô, cô nên trả lời như thế nào đây.

Bên ngoài ầm ầm có tiếng nhạc truyền đến, hình như là một khúc dương cầm. Trong thanh âm du dương, đột nhiên truyền đến một tiếng “lạch cạch”, như tiếng đóng cửa phòng bếp.

Cô nghe một lát, rút cuộc đi ra ngoài.

Sắc trời đã hoàn toàn tối đen, không ít nhà sáng lên ánh đèn.

Phòng khách không có ai, cô khó xử đứng ở cửa, do dự không bước.

Phó Tư Dịch đứng lúc từ phòng bếp bước ra, thấy cô đứng ngốc ở đó, thanh âm trầm thấp, ôn nhu nói, “Lại đây uống chút canh gừng, làm ấm người.”

Lúc này Trầm Hoan mới nhìn đến trên bàn trà có một chén canh gừng, hơi nóng lượn lờ. Cô thuận theo mà đi qua, ngồi xuống, bưng chén lên.

Chén canh còn chưa chạm đến khóe miệng, liền cảm giác ghé sô pha bên cạnh run lên, Trầm Hoan liếc mắt một cái, thì ra Phó Tư Dịch ngồi xuống đối diện cô, đồng thời còn thuận tay tắt nhạc đi.

Hương vị canh gừng có chút cay, độ ấm vừa vặn, Trầm Hoan uống một ngụm rất nhỏ. Một chén canh này, cô uống mất sáu bảy phút.

Phó Tư Dịch cũng không thúc giục, tư thái trước sau thanh thản.

Cô liếm liếm canh còn sót lại bên miệng, nhìn như chưa hết thèm mà đặt chén xuống.

Tầm mắt Phó Tư Dịch nhìn qua, cười hỏi, “Còn muốn uống nữa sao?”

Trầm Hoan lắc đầu.

Vừa rồi cô uống chậm như vậy, không phải cố tình biểu hiện hình tượng thực nữ gì, chỉ là cố tình kéo dài thời gian thôi.

Canh cũng uống xong rồi, có nhiều lời nên nói thẳng. Tỷ như, cô vì cái gì một thân chật vật, dầm mưa đến đây? Đến làm gì?

Cô biết Phó Tư Dịch sẽ hỏi. Chỉ là cô không biết biết hẳn sẽ lấy hình thức gì tới hỏi.

“Quần áo rất nhanh sẽ đưa tới, em chờ một chút.”

“Được, cảm ơn.”

“Đợi thêm chút nữa anh đưa em về, em giống như không mang dù, đừng để bị ướt.” Thanh âm Phó Tư Dịch ôn hòa đàm đàm

Trầm Hoan mê man mà ngẩng đầu, không biết nói gì mà nhìn hẳn.

Hắn muốn đưa cô về? Cái gì cũng không hỏi? Không hỏi đột nhiên sao lại chạy tới?

“Làm sao vậy?” Hắn nhận được biến hóa cảm xúc của cô, có chút lo lắng.

Giờ phút này, mặt mày Phó Tư Dịch ôn nhu, tay còn thanh thản đặt trên lưng sô pha.

Đột nhiên Trầm Hoan một khắc liền minh bạch, Phó Tư Dịch là cho cô lựa chọn.

Kỳ thật, hẳn có thể nói thẳng, bức cô nói ra đáp án hẳn muốn, nhưng hẳn vẫn dung túng cô thay đổi thất thường, do dự.

Nếu, Trầm Hoan hiện tại cũng không cho hẳn một lời giải thích, Phó Tư Dịch cũng sẽ không hỏi. Nếu cô nói muốn đi, chỉ sợ hẳn cũng không nói một câu giữ lại, mà tự mình đưa cô đi hay chỉ đưa cô một cây dù che mưa chắn gió, im lặng nhìn cô rời đi.

Trầm Hoan nhìn chăm chăm hoa văn trên dép lê, vô thức mà đùa nghịch ngón tay.

“Tôi vừa rồi có gọi điện thoại cho anh, nhưng không ai nghe máy.” Trầm mặc hồi lâu, cô rầu rĩ mở miệng.

“Em gọi điện thoại cho anh? Di động anh ngày hôm qua bị trộm khi đi dạo phố, cũng không biết.” Phó Tư Dịch hơi hơi nhíu mày, có chút ảo não. “Làm sao vậy, là có chuyện gì sao?”

Cô nắm ngón tay mình, hồi lâu mới phun ra một câu, “Cũng không có việc gì, chỉ là nghe Paris gặp tập kích, gọi điện thoại cho anh không được, có chút lo lắng.”

Phó Tư Dịch ngẩn ra, sau đó cười, “Thì ra là như thế. Ngày hôm qua anh có chút việc, liền không đi, tránh thoát chút hỗn loạn. Xin lỗi, làm em lo lắng.”

Trầm Hoan “Ngô” một tiếng, vẫn cúi đầu nhìn ngón tay chính mình, “Ngày đó, thực xin lỗi....”

Phó Tư Dịch mày vừa động, không rõ nguyên do.

Cô lại chỉ cúi đầu, không có nói nữa.

Cô đối với hẳn đúng là có chút oán khí, chỉ là chút oán khí này khi biết được hẳn có thể gặp nguy hiểm đã biến mất không chút tăm hơi. Lúc ấy cô đã quên mất những oán khí đó, chỉ có thể nghĩ nhanh tìm được hẳn, biết hẳn vẫn bình an.

Bạn đang đọc truyện *Chào Buổi Sáng, Phó Phu Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 33

Thời khắc anh vừa mở cửa, thấy anh một người hoàn hảo, đứng ở cạnh cửa, quan tâm hỏi cô vì sao cả người ướt đầm. Trầm Hoan tâm liền mềm nhũn, thiếu chút nữa rơi nước mắt.

Cô không có biện pháp lừa chính mình, làm thế nào oán anh, cô vẫn là rất thích anh.

Nghĩ đến đây, ủy khuất hai đời của Trầm Hoan đồng loạt kéo tới, cô ngẩng đầu, hốc mắt hồng hồng, mím môi nhìn về phía Phó Tư Dịch.

Nhìn cô một bộ dáng muốn khóc, ngực Phó Tư Dịch đột nhiên chấn động, lúc này mới thấy chính mình có chút quá đáng. Hắn đứng lên, một bước tới trước mặt cô, sau đó chậm rãi ngồi xổm xuống, chăm chú nhìn cô.

Tay bị cầm, Trầm Hoan ngơ ngẩn nhìn đôi tay to hơn tay cô rất nhiều, lấy một tư thế không chế, hoàn toàn bao trọn tay cô ở giữa.

Nước mắt, không kịp phòng bị mà đột nhiên lăn xuống.

“.....Phó Tư Dịch, anh thật là rất đáng giận.....” Cô khịt khịt, lên án, vẫn là không tránh khỏi độ ẩm đầu ngón tay anh.

Phó Tư Dịch trong lòng ngửi vị tạp trần, lúc kết quả như hắn dự đoán xuất hiện. Hắn cũng không có thật sự vui sướng, giờ phút này, hắn chỉ cảm thấy lục phủ ngũ tạng co thành một đoàn.

Ai nói yêu không phải là lưỡng bại câu thương đây?

“Trầm Hoan, thật xin lỗi.... Thật xin lỗi.....” Hắn lẩm bẩm, một lần lại một lần. Càng khẩn trương mà nắm chặt tay cô, cúi người về phía trước, hôn lên nước mắt trên má cô.

Nước mắt Trầm Hoan càng chảy dữ dội, hắn hôn đến càng nhẹ nhàng mềm mại, càng dày đặc. Trong miệng vẫn là câu nói “Thật xin lỗi.”

Thật xin lỗi, không nên ích kỷ như vậy. Rõ ràng biết lún sâu vào vũng bùn, lại còn đối với cô không ngừng mơ tưởng, nghĩ bụng cô ra, nhưng lại luyến tiếc.

Thật xin lỗi, lại hại cô khóc.

Thật xin lỗi, trước kia, sau này, đều thật xin lỗi.

Còn nghĩ muốn cô, chỉ nghĩ đến một mình cô.

Nước mắt cô, làm anh thật đau lòng, cũng tự trách.

Về sau không để cho cô khóc, được không?

Hắn tự nói trong lòng.

Dần dần nước mắt Trầm Hoan dừng lại, bị hắn hôn làm cho thật ngượng ngùng, đầu nghiêng sang một bên, không chịu nhìn hắn.

Phó Tư Dịch vẫn nhìn cô, ánh mắt chớp động, “Ngày đó, buổi biểu diễn đã bắt đầu, nhưng em không tới. Anh cho rằng em hận anh, không muốn tới. Sau đó, trong chỗ nghỉ, có người nói với anh, em đi máy bay xảy ra chuyện, lại hoàn toàn không có tin tức của em. Em không biết, anh có bao nhiêu lo sợ.”

“Sau đó, tin tức em gặp nạn được chứng thực, anh thật muốn.....” Phó Tư Dịch dùng một cái chớp mắt, lại nói, “Lễ tang của em ngày đó, trời đặc biệt tốt. Tốt đến hết thấy đều không giống hiện thực.”

“Ngày hôm qua, ở Paris anh có việc, không đi rạp hát, tránh đi tai nạn kia. Sau đó, anh nghe được chuyện xảy ra. Anh liền nghĩ, như thế nào bản thân không đuổi kịp, hai em bị nhiều như vậy.....”

“Đừng nói.... Đừng nói nữa.” Trầm Hoan giờ tay chặn môi Phó Tư Dịch, không cho anh nói tiếp.

Cô nghe anh nói lời này, nghĩ đến mà đã thấy sợ.

Phó Tư Dịch miễn cưỡng cười một cái, ngồi dậy, nâng mặt cô lên, hôn lên ấn đường cô, khẩn cầu nói, “Trầm Hoan, anh biết mình quá phận. Có thể hay không cho anh một cơ hội. Anh không nghĩ sẽ lại hối hận, không nghĩ em sẽ lại rời xa anh.”

Trầm Hoan ngẩn ngơ nhìn lại anh, đỏ hốc mắt.

“Em.....” Cô mở miệng.

“Đình!” Chuông cửa vang lên, lời nói của Trầm Hoan đến đầu môi lại lặng lẽ nuốt trở về.

Phó Tư Dịch nhăn mày lại, không nhúc nhích.

“Đình, đình.” Chuông cửa vang lên liên tục vài tiếng.

Hắn không thể làm bộ cái gì cũng không nghe thấy, chống thân thể, đứng dậy đi mở cửa.

Ngoài cửa là trợ lý đưa quần áo tới, cửa vừa mở, trợ lý nhịn không được đưa mắt nhìn trong phòng.

Phó Tư Dịch ngăn trở tầm mắt trợ lý rình coi, liếc mắt nhìn cô ấy một cái, duỗi tay tiếp lấy túi quần áo, ngửi điệu lạnh lùng, “Nhìn cái gì?”

“Cái kia.....” Tâm bất quá siêu cường của trợ lý còn chưa dứt lời, chỉ nghe “Ầm” một tiếng, cửa lớn liền đóng lại.

Phó Tư Dịch cầm quần áo, đi trở về, nhìn cô lại cúi đầu, chỉ đành ôn nhu dặn dò, “Trước đi thay quần áo.”

Việc cô mặc áo ngủ của mình thực sự làm hắn sung sướng, nhưng cũng không tốt lắm.

Phó Tư Dịch thấy Trầm Hoan nghe lời mà cầm túi vào phòng tắm, chính mình xoay người thu thập chén để vào phòng bếp.

Sau khi thu thập tốt chén đĩa, Trầm Hoan cũng vừa từ phòng tắm ra tay xách theo một cái túi.

Trong túi là quần áo ướt của Trầm Hoan.

“Cái kia, chị San gọi điện thoại tới thúc giục em trở về.”

Lúc ấy cô vội vàng chạy đi, qua lâu như vậy cũng chưa gọi điện về, Trần San thật lo lắng cho cô.

Phó Tư Dịch ngăn ra một chút, dấu đi thần sắc mất mát bên trong, hào phóng mà nói, “Được, anh đưa em về.”

Cô đi theo Phó Tư Dịch ra tới cửa, thấy giày cô ướt đầm, xiêu xiêu vẹo vẹo mà nằm ở một bên.

“Vừa rồi quên nói cô ấy lấy đôi giày lại đây, quá ướt, không thể đi.” Phó Tư Dịch nhủ mảy, hối hận chính mình sơ ý.

“Không quan trọng, ướt cũng có thể đi.”

“Uớt như vậy đi thể nào đây?” Hắn nhăn mày lợi hại hơn.

Trầm Hoan há miệng thở dốc, cái gì cũng không nói ra lời.

Phó Tư Dịch phát hiện ngữ khí chính mình quá mức nghiêm khắc, khụ một tiếng, xoay người đem cô đẩy trở về phòng khách, “Em trước tiên ngồi đây, anh đi mua cho em đôi giày.”

Không để cô cự tuyệt, thân ảnh cao lớn của Phó Tư Dịch cũng đã biến mất ở cửa.

Trầm Hoan yên lặng thở dài, thành thật chờ đợi.

Hai mươi phút sau, Phó Tư Dịch đã trở lại, trong tay còn xách theo một cái hộp. Có thể bên ngoài mưa còn chưa ngừng, đầu vai anh ướt một mảnh.

Hắn muốn thay cô đôi giày, Trầm Hoan vội vàng đứng lên, ý tứ cự tuyệt.

Phó Tư Dịch ấn chân cô xuống, khiến cô ngồi trở về, “Đừng nhúc nhích.”

“Em tự mình có thể.”

Tay hắn đụng phải gan bàn chân cô, nhiễm hơi ẩm bên ngoài, có chút lạnh, Trầm Hoan nhịn không được rụt chân lại, lại bị Phó Tư Dịch kéo trở về.

Bạn đang đọc truyện *Chào Buổi Sáng, Phó Phu Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34

“Anh biết em có thể đi, chỉ là anh muốn làm như vậy.” Hấn cúi đầu, nghiêm túc rút đi đôi dép lê, thanh âm ôn nhu đến không thể tưởng tượng.

Tâm tư kháng cự của Trầm Hoan liền không còn, cả người đều đắm chìm trong vui sướng chua chua ngọt ngọt của Phó Tư Dịch.

“Còn tốt, lần này anh còn không có quên mua vớ.” Phó Tư Dịch cười cười, muốn giấu bớt khăn trương của Trầm Hoan.

Cả người hấn khiêm tốn mà ngồi xổm dưới gối cô, đầu gối đặt hai chân của Trầm Hoan, chân cô cùng tay to của hấn đối lập, còn nhỏ hơn một chút, một tay có thể cầm toàn bộ.

Phó Tư Dịch vươn tay, còn rất hứng thú mà cầm thử, liếc nhìn cô một cái, thanh âm liền nghiêm ý cười, “Thật nhỏ.”

Trầm Hoan không dám nhìn, mặc cho sắc đỏ che kín gương mặt.

Có thể đừng nói chuyện hay không.

Cô rất khăn trương.

Phó Tư Dịch ngưng thần buộc dây giày, đặt xuống, “Xong rồi, đi thử xem cảm giác thế nào.”

Hấn chọn cho cô là một đôi giày thể thao màu trắng, uyển chuyển nhẹ nhàng mà đơn giản. Trầm Hoan đi thử vài bước, thực thoải mái, khẽ nói, “Thật thoải mái.”

Phó Tư Dịch thở dài nhẹ nhõm một hơi, vừa lòng gật gật đầu.

“Đi thôi, anh đưa em về.”

Hấn đi vài bước, phát hiện phía sau không có tiếng bước chân, nghi hoặc xoay người lại, nhìn người không nhúc nhích đứng yên tại chỗ hỏi.

“Làm sao vậy?”

Trầm Hoan ngơ ngác nhìn giày mới dưới chân, thanh âm nhỏ như muỗi kêu.

“Phó Tư Dịch, em đói bụng.”

Tác giả có lời muốn nói:

Không cần đánh tôi, tôi xác thực thích tập văn.

Phó Tư Dịch sùng sốt một chút, phút chốc mà nhẹ giọng bật cười. Hấn nhìn cô một hồi lâu, mới cất bước đến bên người cô, nhìn người đang cúi thấp đầu, ôn nhu hỏi, “Là muốn ra ngoài ăn hay ở đây?”

Im lặng một hồi, Trầm Hoan vẫn nhỏ giọng nói, “Nơi nào cũng được.”

Ánh mắt Phó Tư Dịch sáng vài phần, tay nắm lại một chút lại buông ra, “Ta nhớ rõ tú lạnh còn chút mì, liền làm.”

Hấn kiệt lực để thanh âm chính mình bình tĩnh.

“Muốn ăn?///?? Sao?”

“Có thể.”

Phó Tư Dịch đứng ở bên người cô không nhúc nhích, Trầm Hoan nhìn không được ngẩng đầu ngược mắt liếc mắt nhìn hấn một cái. Một cái nhìn làm tim cô nhắc tới cổ họng. Ánh mắt hấn càng nhìn càng nóng, phảng phất như hiểu rõ suy nghĩ trong tim cô.

“Trầm Hoan, anh nấu cơm tương đối chậm, hao phí thời gian rất dài,.....” Hấn nhìn cô căn môi, ánh mắt liền nhân từ, “Dài đến đêm nay em có khả năng đều không thể trở về được.”

Trầm Hoan ngừng một lúc, yên lặng dời đi tầm mắt.

Cô liền biết hấn khẳng định đoán được ý cô muốn ở lại.

“Cái kia.... Em liền gọi điện thoại cho Trần San nói một tiếng.... Nói cô ấy không cần chờ em.” Trầm Hoan né tránh ánh mắt hấn, đi tìm di động trong túi.

Phó Tư Dịch nhìn cô bộ dáng tay chân luống cuống, cực lực ức chế ý nghĩ xúc động muốn ôm cô, im lặng đứng nguyên một lúc, mới xoay người đi vào

phòng bếp.

Nghe thấy tiếng bước chân của hắn đã đi xa, Trầm Hoan cũng không vội mà gọi điện cho Trần San, nắm di động mà ngồi tại chỗ.

Cô kỳ thật vẫn là mềm lòng.

Khi Trầm Hoan gọi điện tới, cô nên rời đi. Một mặt, lời nói của Phó Tư Dịch làm cô tâm loạn như ma, cô còn chưa có chuẩn bị tốt tiếp thu phần tình cảm này. Mặt khác, cô lại ngồi ở chung cửa của một người đàn ông, có chút kỳ cục.

Khi cô nói phải rời đi, Phó Tư Dịch thật rõ ràng mà ngăn ra một chút, nhưng lại thật nhanh đem cảm xúc mất mát giấu đi.

Giày cô ướt, Phó Tư Dịch chạy đi mua giày cho cô. Sau khi trở về, hắn quỳ một gối, trong tay nâng chân cô. Hắn đổi giày cho cô, không chút cầu thả, cao quý lại ôn nhu.

Trong phòng bếp truyền đến tiếng nước ào ào, cùng với thanh âm xắt rau, Trầm Hoan thở dài một tiếng, do dự trong nháy mắt liền dừng lại.

Cứ như vậy đi! Cô thỏa hiệp mà nghĩ.

Không hề nói ai phụ ai, cũng không hề nghi ngờ ai lừa ai.

Tình yêu vốn là vất vả, không phải ai đều có thể biết hết tất cả.

Con người đều quá ích kỷ, ham an nhàn cùng hưởng lạc, đồ vật ưa thích nhất định phải đoạt tới tay mới thỏa mãn.

Hắn quá ích kỷ, nhưng lại ích kỷ làm cô đau lòng.

Cô không bỏ xuống được, cũng ném không xong.

Tương lại còn dài như vậy, trước cứ như vậy đi!

Trầm Hoan mở TV, yên lặng mà nghĩ. Trong TV chiếu chính là gameshow cực hot, giờ phút này là phân đoạn khách quý chơi trò chơi, không khí náo nhiệt, tiếng cười không ngớt.

Cô lại nhìn đến thất thần, lỡ tai tất cả đều là âm thanh xắt rau “thình thịch” của Phó Tư Dịch.

Trầm Hoan nghiêng đầu xem xét vài lần, lại cũng không nhìn thấy cái gì, tầm mắt lại phải trở lại trên TV.

Lại ngồi vài phút, Trầm Hoan rốt cuộc nhìn không được mà đứng lên, hướng về phía phòng bếp.

Bạn đang đọc truyện *Chào Buổi Sáng, Phó Phu Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 35

Cô muốn biết, bộ dáng khi Phó Tư Dịch nấu cơm, trong lòng đều cảm thấy ngứa ngáy tò mò.

Ánh đèn phòng bếp sáng ngời, cô thấy rõ trang phục trên thân người đàn ông. Bên hông Phó Tư Dịch buộc tạp dề màu xanh nước biển, còn điểm lấm tấm màu trắng.

Có chút buồn cười.

Trầm Hoan đi vào đứng sau lưng hắn, làm một người khách hảo tâm thanh âm nhẹ nhàng hỏi, “Có gì muốn em hỗ trợ không?”

Hắn sớm đã nghe được tiếng bước chân của cô, nên cũng không cảm thấy đột ngột, chỉ quay đầu cười với cô, “Không có gì, em quay lại phòng khách xem TV đi, đây toàn khói dầu, sẽ ám lên người.”

Cô “Dạ” một tiếng, lại đứng không nhúc nhích.

Hắn lại cười một cái, xoay người tiếp tục động tác trong tay.

Cầm trái cà chua đặt trên thớt, lưỡi dao sắc bén hạ xuống, cắt cà chua thành hai nửa, chất lỏng màu đỏ chảy ra. Trên ngón tay thon dài của Phó Tư Dịch cũng dính chút màu đỏ, hắn lại đem cà chua cắt thành lát mỏng.

Bỗng nhiên, Phó Tư Dịch ngừng động tác, xoay người nhìn cô.

Trầm Hoan nhỏ giọng hỏi, “Làm sao vậy?”

Phó Tư Dịch không tiếng động lắc đầu, lại tiếp tục.

Kỳ thật, hắn muốn hỏi cô có thể ra phòng khách ngồi.

Cô lẳng lặng nhìn hắn xắt rau như vậy, hắn sẽ thật khản trương.

Hắn không thể nào hiểu vì cái gì mà mình lại khản trương? Chỉ là, chỉ cần tưởng tượng đến cô ở bên cạnh, hắn làm cơm cho cô, Phó Tư Dịch liền không không chê được nội tâm nóng bỏng.

“Biết nấu cơm không?” Hắn lấy chiếc đĩa sạch, đem cà chua xắt xong chuyển sang đĩa, thanh âm ôn nhu hỏi.

“.....Biết một chút.” Nấu cơm thì cô vẫn có thể.

Còn mặt khác thì.....

Phó Tư Dịch nhìn qua, Trầm Hoan mấp máy môi, khô khan mà nói, “Cũng không tính là quá tốt, nhưng về sau em sẽ học.”

“Không quan hệ.”

Ý này Trầm Hoan thấy khó hiểu.

“Không cần thiết phải học, về sau anh sẽ phụ trách nấu cơm. Cái gì em cũng không cần học.” Phó Tư Dịch nhìn cô, nghiêm túc bảo đảm.

Hắn nói như vậy, giống như cùng cô xác định cả đời.

Cô cúi đầu, mặt đỏ càng lợi hại.

Lại ngần ngại một chút, cũng không biết hắn sẽ nói gì làm người mặt đỏ tím đập, Trầm Hoan hậm hực đi ra ngoài.

Phó Tư Dịch khoe miệng khê giờ lên cười, lắc đầu, tiếp tục xắt rau.

**

Cơm nước xong, Phó Tư dịch dẫn nàng đến phòng ngủ, Trầm Hoan nhìn ra được, đây là phòng ngủ của hắn.

Điều khiển điều hòa ở đây, nếu mở thì ở đây có một chiếc chăn mỏng. Có cần gì kêu anh một tiếng là được.”

Trầm Hoan gạt đầu, cuối cùng hỏi hắn, “Vậy anh ngủ chỗ nào a?”

“Còn có phòng khác có thể dùng.”

Kỳ thật, chung cư này chỉ là nơi ở tạm thời khi ở thành phố M, mà cũng không có bộ chăn đệm nào khác, hắn chỉ có thể ở phòng khách tạm một đêm.

“À.”

Trầm Hoan tin, Phó Tư Dịch dặn cô đi ngủ sớm, xoay người đi ra ngoài.

Cô không có lập tức lên giường, đi vào phòng ngủ riêng tư của Phó Tư Dịch, đối với Trầm Hoan mà nói, là một thể nghiệm hoàn toàn mới, còn kích động hơn so với lần đầu cô ra album ở kiếp trước.

Trên bàn một chồng tạp chí thương nghiệp đặt ngăn nắp, Trầm Hoan liếc liếc mắt một cái, đều là số mới, còn chưa có dấu hiệu được đọc qua.

Cô tắt đèn, xoay người trở lại trên giường. Trong bóng tối, ngửi được hương thơm trên gối đầu, là hương thơm của hắn. Trầm Hoan ngửi một hơi thật sâu, hai tay ôm gối đầu, trầm trầm mà cười.

Cô rất vui mừng.

Vui mừng không gì sánh kịp.

Sau một giấc ngủ, trước khi đi ngủ Trầm Hoan ăn quá nhiều quấy mắt, lúc này có chút khát. Bật đèn đầu giường, ánh sáng màu cam tản ra.

Khi ra cửa, cô không quen đường, vô ý đụng ngã thùng rác ở chỗ ngoặt.

Không khỏi mà thấp giọng hô một tiếng.

Một hồi thích ứng được bóng đêm, Trầm Hoan ngồi xổm xuống chuẩn bị dựng thùng rác lên. Lúc này, phòng khách truyền đến tiếng vang sột soạt, đôi mắt Trầm Hoan bỗng nhiên mở to.

Thời điểm sợ hãi, “lạch cạch” một tiếng, đèn phòng khách bật sáng.

Phó Tư Dịch mặc áo ngủ màu đen, phác họa thân hình cao lớn, thấy bộ dáng của cô, giật mình thật sâu, đã đi tới, “Làm sao vậy? Ngủ không được?”

Trầm Hoan ngậy người, “Như thế nào anh lại ở phòng khách?” Cô mới vừa nói xong, liền thoáng nhìn trên sofa một đoàn quần áo.

Làm như để làm ấm chỗ ngủ.

“Anh ngủ ở chỗ này?”

Phó Tư Dịch xấu hổ mà xoay người, che đầu nói, “Phòng có chút nóng, anh liền ra nằm chỗ này trong chốc lát.”

Trầm Hoan hồ nghi nhìn hắn.

“Như thế nào lại tỉnh? Ngủ không được sao?” Phó Tư Dịch lại đem đề tài chuyển đến bên người cô.

“Em có chút khát.”

“Em chờ một chút, anh đi rót nước cho em.” Vạt áo ngủ của hắn tạo ra một trận gió nhẹ, người đã đi vào phòng bếp.

Khi trở ra, trong tay bung một chén nước, đưa cho cô, hắn cười đến thật ôn nhu, “Nước ấm.”

Bạn đang đọc truyện *Chào Buổi Sáng, Phó Phụ Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 36

Trầm Hoan nhận chiếc cốc, không uống, tay vuốt dọc theo thành cốc.

Một lát sau, đột nhiên nói, “Phòng tôi có chút lạnh.”

“Là em không mở điều hòa sao? Để anh đi xem thử xem.” Phó Tư Dịch định bước về phòng cô mở điều hòa.

Thân mình vừa động, ngón tay mảnh khảnh của Trầm Hoan kéo lấy dây lưng áo ngủ bên hông hắn.

Phó Tư Dịch quay đầu nhìn cô, có chút không rõ nguyên do.

“Cái kia... giường rất lớn, đủ... đủ cho hai người chúng ta ngủ.” Trầm Hoan quay đầu đi, vành tai có chút hồng.

Kính ngạc trong mắt Phó Tư Dịch chợt lóe rồi biến mất, cười trấn an, “Không cần, anh là đàn ông, ngủ ở đâu cũng giống nhau.”

Trong tay Trầm Hoan vẫn còn kéo dây lưng bên hông, hắn giật mình, không kéo ra.

Cô không nói lời nào, ngón tay vẫn bướng bỉnh dùng sức. Ý tứ quật cường không cần nói cũng biết.

Phó Tư Dịch bỗng nhiên cười khẽ ra tiếng, xoay người cầm lấy tay cô, trêu đùa, “Đừng kéo, kéo nữa quần áo đều bị kéo ra.”

Trầm Hoan 囧 囧, tay còn không có động.

Hắn đi đến gần cô, đầu ngón tay dùng sức, Trầm Hoan bị hắn kéo vào trong ngực. Cô hơi hơi tránh, cánh tay Phó Tư Dịch vòng đến thắt lưng cô, lần thứ hai dùng sức.

“Anh nghĩ muốn hôn em.”

Hô hấp hắn ấm áp dừng ở bên cổ cô, tê dại. Kích thích hơn so với cái này càng là tầm mắt hắn dừng trên khuôn mặt cô.

Tay trái Trầm Hoan mềm mại dùng trên ngực hắn, tay phải còn cầm cốc nước, bởi vì động tác của hắn, cả người đều cứng đờ.

“Trầm Hoan.” Hắn gọi.

Lông mi Trầm Hoan nhẹ nhàng run lên, âm thanh nhỏ như muỗi kêu khẽ ừm một tiếng.

Phó Tư Dịch thờ dài, tay nâng cằm cô lên, dưới ánh mắt xấu hổ của cô dấn dò, “Nhắm mắt lại.”

Ở thời điểm Trầm Hoan vẫn còn đang mê man suy nghĩ, liền cảm thấy trước mắt tối sầm lại, môi Phó Tư Dịch đã bao phủ lên.

Ấm áp, mềm mại, hân còn chưa nóng lòng công thành đoạt đất, ngược lại, cẩn thận tỉ mỉ miêu tả hình dáng môi cô, một lần lại một lần, như dụ dỗ.

Khi Trầm Hoan xấu hổ đến [đây](#), cảm giác Phó Tư Dịch nắm tay cô vòng lên sau cổ hân.

“Đông” một tiếng, cốc rơi xuống đất, nước bắn tới trên cổ chân cô, có chút lạnh.

Hân quá cao, Trầm Hoan không nhìn được nhón mũi chân, cánh môi cũng dần mở ra, tiếp nhận thân mật của hân. Hô hấp của Phó Tư Dịch càng nặng, bước chân xoay chuyển, ép Trầm Hoan trên vách tường, hân nâng gáy cô, nụ hôn cũng trở lên mãnh liệt, quả là muốn làm tư thế khiến cô khó thoát.

Mười ngón tay nắm chặt, hô hấp giao triền, tiếng vang ái muội trong đêm tối càng trở nên mãnh cảm, ở nơi nào đó có chút sung sướng.

Cuối cùng cô bị Phó Tư Dịch ôm vào trong phòng ngủ, bởi vì cô bị hôn đến nhũn cả chân, hoàn toàn không tìm được thần trí trở về.

Phó Tư Dịch ở bên tai cô cười trầm thấp, “Trầm Hoan, em thật tốt.”

Khóe môi cô tê dại, đem mặt chính mình chôn sâu trong ngực hân, lắng nghe tiếng tim đập như trống nổi, cảm thấy cả người đều như nhũn ra.

Cánh tay Phó Tư Dịch mở ra, “lạch cạch” một tiếng, đèn liền tắt.

Ngay sau đó, cô liền bị Phó Tư Dịch bọc kín trong chăn ôm vào trong ngực.

“Yên tâm, tư thế ngủ của anh rất tốt, sẽ không đè vào em.” Cầm hân để trên đầu Trầm Hoan, thanh âm mang theo ý cười.

“Vâng.” Trầm Hoan nho nhỏ đáp một tiếng.

Náo loạn lâu như vậy, cô đã mệt mỏi. Tìm một tư thế thoải mái, ngủ.

Đợi hồi lâu, Phó Tư Dịch nghe được tiếng hít thở đều đều, đoán được người trong ngực đã ngủ.

Lúc này mới an tâm nhắm mắt.

Ở trong đêm tối, con người sẽ phá lệ mãnh cảm, sự chột dạ cũng trở nên dễ dàng mà đến.

Giờ phút này, hân chột dạ, cũng thỏa mãn.

Hân là người trọng sinh, đương nhiên biết sự việc tập kích ở rạp hát. Trong lúc từ Paris trở về Phó Tư Dịch nhận được không ít điện thoại, đều là những người biết hân đi Paris, bạn bè hân có an toàn không.

Cũng có ba mẹ hân.

Sau khi an ủi ba mẹ xong, một ý tưởng nảy ra trong đầu hân.

Phó Tư Dịch chạy về nước, vừa xuống máy bay, liền nhận được điện thoại của Trầm Hoan. Hân nhìn chăm chú hồi lâu, lựa chọn không nghe. Đồng thời lại gọi điện thoại cho trợ lý của hân Tiểu Dư, cẩn thận dặn dò một phen, mới chạy về chung cư đang ở thành phố M.

Sau đó giống như kế hoạch hân đã sở liệu, Trầm Hoan tìm đến nơi này, một thân chật vật, hai mắt đỏ bừng.

Khoảng khắc nhìn thấy hân từ cửa, biểu tình của cô trong nháy mắt liền thả lỏng, hai mắt đắm lệ ngơ ngẩn mà nhìn hân.

Ngôn ngữ đều không thể hình dung chấn động của Phó Tư Dịch ở lúc ấy.

Hân hướng cô thổ lộ, cô không đáp ứng cũng không cự tuyệt. Từ phòng tắm đổi quần áo đi ra, cô nói phải đi.

Cuối cùng kế hoạch đầu voi đuôi chuột kết thúc, Phó Tư Dịch rất mất mát.

Giày cô ướt, hân cũng không nghĩ nhiều, thuận tiện chỉ cảm thấy cô đi giày ướt không thoải mái, liền mua giày cho cô, tự mình đi giúp cô.

Chỉ là bản năng thôi.

Cuối cùng cô ở lại.

Nguyên ý vì hấn mà ở lại.

Phó Tư Dịch thỏa mãn. Kể cả việc hấn sử dụng thủ đoạn không quang minh chính đại, nhưng vẫn thỏa mãn.

Hiện tại cô ở trong ngực hấn, hô hấp vững vàng, khuôn mặt an tĩnh, phảng phất cô cả đều thuộc về hấn.

Còn có cái gì so với cái này quan trọng hơn?

Trong bóng đêm Phó Tư Dịch nhắm mắt lại.

Bạn đang đọc truyện *Chào Buổi Sáng, Phó Phu Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 37

Sau khi Trầm Hoan ngủ một giấc dậy, bên cạnh đã không còn ai, Phó Tư Dịch không ở trong phòng ngủ.

Khi cô ra ngoài, trên bàn đã dọn xong bữa sáng, Phó Tư Dịch cúi người trước bàn làm gì đó. Thấy cô tiến vào, cười, “Anh mua sữa đậu nành và cháo gạo kê. Ngồi xuống đi, ăn xong anh đưa em đi làm.”

Hôm nay cô phải thu gameshow.

Đều đã hơn 8 giờ, thời gian tương đối gấp gáp, Trầm Hoan vội vàng ngồi xuống.

Cô ăn vội, đều không màng đến hình tượng, sợ mình đến muộn.

Mới vừa uống cháo xong, liền đứng dậy muốn đi, Phó Tư Dịch ấn cô ngồi trở về ghế, trong ánh mắt nghi hoặc của cô vờn ngón tay sạch sẽ lau đi chút sữa đậu nành còn dính bên miệng cô.

“Được, có thể đi rồi.” Phó Tư Dịch ôn nhu cười.

Mặt Trầm Hoan chợt đỏ, cúi đầu đi phía trước.

Ngày hôm qua tới vội vàng, không giúp Tần Thành xin chữ ký. Hôm nay vừa lúc có thể gặp Tần Thành, cô gọi điện cho Trần San nhờ cô ấy lấy ảnh chụp chờ ở đại sảnh công ty, nhờ Phó Tư Dịch ký xong có thể đưa cho Tần Thành luôn.

Trầm Hoan vừa ngồi trên ghế phụ, Phó Tư Dịch liền đưa qua một chiếc kính râm, trong ánh mắt khó hiểu của cô, ôn hòa giải thích, “Gần đây anh tham gia hoạt động quá nhiều, bị paparazzi theo dõi. Ra cửa thì phải cẩn thận chút.”

Hấn đưa cho cô là một chiếc kính râm kiểu nam, rất lớn, Trầm Hoan đeo vào kính đều trùm đến mũi, không thể không thường xuyên đưa tay đỡ một chút.

Trông khá buồn cười.

“Về sau lại mua chiếc thích hợp, hôm nay dùng tạm trước đã.” Bộ dáng cô mang kính râm có chút khôi hài, Phó Tư Dịch nhìn một hồi, cười.

“Vâng.”

Trầm Hoan quay đầu, có chút xấu hổ.

“Trưa hôm nay cùng nhau ăn trưa chứ?” Hấn đưa tay, bắt lấy tay Trầm Hoan đặt ở lòng bàn tay, như có như không vuốt ve.

“Vâng, được.”

“Đúng rồi, chút nữa anh đừng đi vội. Tần Thành có một bức ảnh muốn xin chữ ký của anh.”

“Tần Thành?” Phó Tư Dịch mày vừa động.

“Vâng, hấn là fans của anh, thật lâu trước đây đã hâm mộ anh rồi. Nhưng mà, sau đó anh lại ẩn lui, hấn liền không có gặp qua anh, cảm thất rất đáng tiếc, nên đặc biệt nhờ em giúp hấn xin chữ ký của anh” Khi nhắc đến Tần Thành, ngữ khí của Trầm Hoan trở nên nhẹ nhàng.

Phó Tư Dịch gật gật đầu, không tỏ vẻ gì.

"Cái đó... anh không trách em tự mình làm chủ chứ?"

"Không đâu." Hắn đáp rất nhanh, quay đầu liếc mắt nhìn Trầm Hoan một cái, đột nhiên lại nói, "Anh biết em cùng hắn quan hệ rất tốt."

"Có thể là tính tình hợp nhau đi!" Nhớ tới Tần Thành, cô liền cảm thấy ấm áp. Bọn họ quan hệ bạn bè gần gũi có mười mấy năm, cũng coi như bằng hữu cả giới giải trí đều biết.

Phó Tư Dịch "ừ" một tiếng. Sau đó, bỗng nhiên tốc độ nhanh hơn.

Khi tới đến trước sảnh truyền hình, Trầm Hoan liếc mắt thấy Trần San đang chờ. Cô chạy chậm qua, khi Trần San đưa cho cô ảnh chụp, liếc mắt nhìn chiếc xe hơi phía sau Trầm Hoan, "Ai đưa cô tới vậy?"

"Một người bạn." Trầm Hoan nhận ảnh chụp, chạy lại phía xe hơi, phía sau Trần San lại kêu, "Nhanh lên, chị Tĩnh đã ở bên trong."

Trầm Hoan ở phía xa xa đáp một tiếng, quay người liền chui vào xe Phó Tư Dịch, đem ảnh chụp đưa cho hắn, "Chị Tĩnh đến rồi, ký xong em liền phải đi."

Phó Tư Dịch nhận lấy ảnh chụp Trầm Hoan đang cầm, chỉ liếc mắt một cái, hắn liền nhướn mi, "Khỏa thân?"

"Là nửa thân trần." Chuẩn xác mà nói là chỉ lộ ra nửa người và mấy khối cơ bụng trên đó.

Phó Tư Dịch hơi hơi nghiêng đầu, đôi mắt lại nhìn Trầm Hoan, trầm ngâm, "Dáng người cũng không tệ lắm, cơ bụng đều có."

Trầm Hoan một囧, hàm hồ mà gật đầu, "Vâng, không tệ."

Cô sao lại muốn cùng Phó Tư Dịch thảo luận cơ bụng một người đàn ông khác đây.

Phó Tư Dịch liếc nhìn cô một cái, ánh mắt rất ý vị sâu xa, "Còn nhìn rất cẩn thận!"

Trầm Hoan còn không biết người đàn ông trước mắt trong lời nói ập ù toàn dấm, liền không chút nào cảm kích mà gật đầu.

"Nhìn anh, anh so với cậu ta còn nhiều hơn."

Bạn đang đọc truyện *Chào Buổi Sáng, Phó Phu Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 38

Trầm Hoan ngẩn ra, mê hoặc mà nhìn hắn.

Cái gì kêu anh so với cậu ta còn nhiều hơn?

Phó Tư Dịch cười khó lường, bỗng nhiên cầm tay Trầm Hoan hướng đến bụng hắn sờ soạng.

Trời ạ, Trầm Hoan ngây người một giây. Bỗng nhiên liền hiểu rõ vừa rồi Phó Tư Dịch nói cái gọi là----- anh so với cậu ta còn nhiều hơn là có ý tứ gì.

Phó Tư Dịch cũng có cơ bụng, giống như còn rất nhiều.

Đầu ngón tay Trầm Hoan nóng lên, bỗng nhiên rút tay về, quay đầu đi, không nhìn phía người đàn ông không chút thú vị kia.

Phó Tư Dịch cười trầm thấp, tâm tình rất tốt mà xoẹt xoẹt ký tên mình lên ảnh chụp.

"Cho em."

Trầm Hoan tiếp nhận ảnh chụp, muốn rời đi. Kết quả, lại bị Phó Tư Dịch ôm trở về, còn ôm cô đặt trên đùi. Hắn vòng tay qua eo cô, chậm rãi xiết chặt, ấm áp mà hôn nhẹ lên sườn má cô, Trầm Hoan có chút ngửa, cười trốn sang một bên.

"Anh đừng náo loạn, chị San còn đang đợi em." Lời nói của cô có ý vị xin tha.

"Được."

Tuy rằng Phó Tư Dịch lên tiếng, nhưng nụ hôn kia vẫn chưa ngừng nghỉ nửa phần.

“Phó Tư Dịch.” Trầm Hoan thấy nóng nảy, bên ngoài Trần San đang đợi, Hồ Tĩnh cũng tới rồi.

Hắn còn ở đây hồ nháo.

“Xin lỗi.” Hắn thấy cô sốt ruột, trở nên an phận, khắc chế mà kéo dài khoảng cách với cô, thờ dài một tiếng, “Anh chỉ là không nhìn được.”

Đối với ánh mắt chân thành của Phó Tư Dịch, âm điệu của Trầm Hoan nhỏ đi, “Em thật sự phải đi, giờ còn không đi liền bị mắng.”

“Được, em đi đi.”

Hắn đang cười.

Rốt cuộc Hồ Tĩnh thấy Trầm Hoan khoan thai tới muộn, đang muốn răn dạy một hồi, bỗng nhiên thoáng nhìn cô mắt ngăm ý cười, mặt lộ vẻ e lệ, nghiêm nhiên là bộ dáng cô gái nhỏ đắm chìm trong tình yêu.

Khí tức nghiêm khắc tan đi một nửa.

Xem ra là bị Phó Tư Dịch cuốn lấy.

“Phó Tư Dịch đã trở về?” Thanh âm Hồ Tĩnh nhàn nhạt.

“Vâng.” Trầm Hoan ngượng ngùng đáp.

“Trách không được muộn như vậy. Cô biết hôm nay là ngày đầu tiên phát hành ca khúc sao? Không đi xem thành tích sao?” Hồ Tĩnh liếc cô một cái, ngữ khí lãnh đạm.

“Tôi....đã quên.”

Cô cũng không biết còn có chuyện này.

Hồ Tĩnh khoanh tay, không cảm xúc mà lên tiếng, “Trầm Hoan, cô không để tâm đến chính mình. Đến việc này đều không chú ý, chờ tôi tới xem a. Là cô muốn nổi tiếng hay là tôi muốn nổi tiếng. Nói chuyện yêu đương....”

“Hồ Tĩnh, cô đây là....”

Phía sau bỗng nhiên truyền đến một thanh âm, hơi mang chút nghi hoặc.

Lời nói Hồ Tĩnh dừng lại, xoay người nhìn sang phía người xuất hiện, tức khắc kinh ngạc một chút, “Thẩm công tử. Đã lâu không gặp a!”

Thân mình Trầm Hoan cứng đờ, lập tức bất động.

Thẩm Khiêm cười một cái, tầm mắt chuyển đến Trầm Hoan cúi đầu đứng một bên, ý vị xem kỹ chợt lóe rồi qua, lại thu trở về, “Nghe nói cô thu một người mới, là người này đi.”

“Đúng vậy, là Hứa Trầm Hoan, Trầm Hoan, lại đây chào Thẩm công tử.” Hồ Tĩnh hướng phía cô vẫy tay.

Trầm Hoan đi tới, cúi đầu, thanh âm cứng đờ, “Thẩm tiên sinh, chào anh.”

Thẩm Khiêm nhìn lướt qua, gật đầu, không tỏ vẻ gì. Tầm mắt hắn trở về trên người Hồ Tĩnh, “Nghe nói sắp tới cô đầu tư một bộ phim điện ảnh. Chiều bài này của hai vợ chồng cô đánh thật là không tồi. Giá thị trường thế nào? Có nắm chắc lấy được phần thưởng hay không?”

“Muốn nói đến giá thị trường, ai có thể so được với ánh mắt của anh, tôi còn muốn hỏi anh một chút, anh ngược lại đến đây hỏi tôi.”

Tay Thẩm Khiêm còn cầm trong túi, không thể không suy nghĩ mà cười.

Trà trộn nhiều năm trong giới, hắn cũng coi như một tay già đon, nhưng sự lão luyện của Hồ Tĩnh không thua kém gì hắn, nhiều lúc Thẩm Khiêm không chiếm được nửa phần tốt.

Đáng tiếc, em gái hắn còn rất nhỏ đang đi học.

“Anh lần này tới, là vì vị trong phòng kia?” Cầm Hồ Tĩnh hướng phía phòng phát sóng điểm một chút.

“Nhàn rồi không có việc gì, liền tới nhìn xem.”

“Người mới người cũ cùng nhau, vậy mà anh cũng có thể không chế được. Trách không được, những phóng viên ven đường đều nói, chỉ cần có thể bám chặt Thẩm công tử, hot search khẳng định là không cần hỏi.”

Thẩm Khiêm vẫn luôn có tiếng đào hoa, nhưng chàm không ít nữ minh tinh. Hắn trước sau ở cùng một chỗ với nữ phụ và nữ chính. Phim <<Đô thị tình

duyên>>. Xác thật là người cũ người mới cùng đến.

“Ài, tôi còn không biết tôi có năng lực lên hot search.” Thẩm Khiêm thuận tay điểm điều thuốc, sau khi hít một hơi thật sâu, thờ khói tràn ngập.

Thanh âm hơi khàn.

Trầm Hoan nhíu mi, lui về phía sau một bước, tránh đi sương khói cuộn cuộn bay đến nhưng lại không tránh được hơi thở, cô không nhịn được chán ghét nhăn mũi.

Động tác né tránh của cô là xuất phát từ bản năng, không chú ý thu liễm biên độ, cho nên bị Thẩm Khiêm nhìn thấy, hắt hủi khóe miệng, hướng Hồ Tĩnh nói, “Tôi đi vào trước, về sau lại nói chuyện.”

“Anh tùy ý.”

Sau khi bóng dáng cao lớn của Thẩm Khiêm biến mất, Hồ Tĩnh nhìn Trầm Hoan, có điểm bất đắc dĩ, “Vừa rồi cô trốn cái gì, khói thuốc có thể độc chết cô? Về mặt biểu tình đâm phải phân, thật là! Cô nhớ kỹ cho tôi, không thích một người, ở trong cái vòng này, đều nhịn xuống cho tôi, ngàn vạn lần không thể biểu hiện ra ngoài.”

“Tôi đã biết.” Trầm Hoan nhấp môi, thanh âm rất nhẹ.

Đối với người khác cô có thể nhịn. Nhưng đối mặt với Thẩm Khiêm, cô không nhịn được.

**

Thẩm Khiêm mới vừa thoát ra được từ việc đầu tư thất bại, cũng không có tâm tình xem người phụ nữ kịch côm kia biểu diễn. Thuần túy chính là đêm qua, ở trên giường hắn đem cô ta làm quá độc ác, buổi sáng đối mặt cô ta một thân ô thanh, trong lòng khó có được một tia thẹn, lúc này mới miễn cưỡng đồng ý đến xem.

Bạn đang đọc truyện *Chào Buổi Sáng, Phó Phu Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 39

Loại gameshow này, từ trước tới nay hắn không xem, một là không có thời gian, hai là kinh thường xem. So với xem mỹ nhân trên TV ăn bánh vẽ tranh chỉ bằng nói chuyện trên giường tùy ý âu yếm vuốt ve.

Hắn hưởng thụ quá trình theo đuổi này, càng để ý đến việc sau khi theo đuổi được, đem người lên giường, một khắc thân thể giao hòa kia hơn.

Cảm giác thành tựu rất không tệ, có loại cảm giác thỏa mãn biến thái.

Bởi vì diễn một bộ phim thanh xuân ăn khách Lâm Khả lại là nữ chính, nhân khí càng lớn. Mới đầu hắn theo đuổi cô ta vì bạn bè đánh đố. Thẩm Khiêm uống nhiều mây chén rượu, nhiệt huyết tăng cao, lập tức nói ba tháng có thể theo đuổi được Lâm Khả.

Sau đó chính là những chiêu thức cũ kỹ, đưa trang sức, đầu tư quay chụp phim truyền hình cho cô ta.

Sau hai tháng rưỡi, liền đưa được cô ta lên giường.

Cùng một chỗ với một người quá lâu, phiền, hắn nghĩ nên đổi khẩu vị.

Người dẫn chương trình trên sân khấu mang theo tiếng cười đùa của khán giả bên dưới, thật sự không thú vị.

Thêm tầm mắt của Lâm Khả thường thường phóng tới, Thẩm Khiêm không khỏi càng thêm bực bội, bỏ tay áo sơ mi xuống, muốn rời đi.

Đúng lúc này, thanh âm người dẫn chương trình truyền đến----- “Kế tiếp, xin mời Tần Thành cùng Hứa Trầm Hoan với ca khúc chủ đề---Đoán Ai. Mọi người vỗ tay hoan nghênh.....”

Người xem phát ra tiếng hoan hô nhiệt liệt.

Thẩm Khiêm dừng bước chân, mang theo vài phần tò mò mà dừng lại.

Chính là Hứa Trầm Hoan vừa rồi sao?

Cô có tài đức gì mà lại có thể thể cho Lâm Khả?

Tuy hấn không thường xem nhưng cũng biết ở phân đoạn này, đều phải là nam nữ diễn viên chính song ca.

Hứa Trầm Hoan thế nhưng thế chỗ cho Lâm Khả.

Chẳng lẽ bởi vì người đại diện của cô là Hồ Tĩnh, liền so với hấn người đầu tư còn hơn?

Thẩm Khiêm lại một lần nữa ngồi trở về, chân trái gác lên đùi chân phải, tay chống cằm, ánh mắt hứng thú nồng đậm.

Ánh đèn tối dần, ánh sáng le lói dần trở nên rực rỡ.

Người bạn ngay ôm lấy Trầm Hoan xuất hiện, cô mặc một chiếc váy dài đến đầu gối, ánh mắt yên tĩnh, chậm rãi bước đến.

Trong nháy mắt Trầm Hoan cất tiếng hát, ánh mắt Thẩm Khiêm bỗng nhiên sáng ngời, gật đầu khen ngợi.

Trên sân khấu hai người rất ăn ý, ánh mắt thường thường đều sẽ hô ứng, ngẫu nhiên cũng sẽ cười khi ánh mắt chạm nhau.

Như một đôi bích nhân.

Trên mặt Thẩm Khiêm bình tĩnh, trong lòng lại có chút ngo ngoe rực rộ.

Không nghĩ tới một người giản dị trên sân khấu lại tỏa sáng, tinh quang rạng rỡ.

Một bài hát.

Trên sân khấu Tần Thành bỗng nhiên ôm chặt Hứa Trầm Hoan, cùng với tiếng kinh hô của người xem, Thẩm Khiêm tình tường thấy rõ khiếp sợ trong mắt Hứa Trầm Hoan. Lại bị cô chế trụ, thậm chí còn thuận thế phụ họa hành động của Tần Thành.

Tiếng hoan hô không dứt.

Hấn thấy Hứa Trầm Hoan ngẩng đầu, tầm mắt xa xăm, rồi sau đó lộ ra kinh ngạc, sau đó, chậm rãi nở một nụ cười nhợt nhạt.

Thẩm Khiêm theo tầm mắt cô, xoay người, nhìn lại, quang mang sâu kín trong mắt hấn lấp lánh lập lòe.

Người xem ở hậu trường, có một người, mơ hồ chỉ lộ ra góc áo khoác, mỉm cười với người trên sân khấu, thần sắc ôn nhu.

Có lẽ nhận thấy được có người đang chăm chú nhìn mình, người nọ xoay tầm mắt, dừng tới hấn, ánh mắt liền lạnh lùng.

Thẩm Khiêm không thềm để ý mà cười cười, tầm mắt lại quay lại trên người Trầm Hoan.

Lại là Phó Tư Dịch, thật là oan gia ngõ hẹp.

Thu xong tiết mục, Trầm Hoan đang chờ Tần Thành. Sau một lúc lâu, năm sáu người đi tới, Trầm Hoan quét mắt liếc một cái, đều là diễn viên chính. Nhìn đáng vẻ, hứng thú đều không tới.

Đám người đến gần, cô cũng không chủ động chào hỏi, chỉ lộ vẻ mỉm cười. Tần Thành nhìn thấy cô, đá sớm chạy tới, “Trầm Hoan, cô đang đợi tôi sao?”

“Ừm. Ảnh chụp kia của ngươi, đã ký xong.” Cô đưa cho hấn.

Lâm Khả đang cùng nữ diễn viên nữ hai cùng diễn nói chuyện nhìn thấy, mắt nhiu lại, đi tới. Đầu ngó tới phía bọn cô nhìn ngó, Tần Thành thấy thế, đem ảnh chụp cất đi, nhướn mi, “Lâm mỹ nữ, cô muốn gì?”

Bạn đang đọc truyện *Chào Buổi Sáng, Phó Phụ Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 40

“Tần Thành anh cũng thật keo kiệt, có cái gì không thể để người khác xem vậy.” Khi Lâm Khả nói chuyện, miệng hơi chu chu, hiện ra vẻ oán niệm nét mặt ngây thơ.

Trầm Hoan vẫn giữ dáng vẻ trầm tĩnh, không có ý muốn đáp lời

“Không có gì đáng xem. Cô đừng đứng ở chỗ này chậm chạp dây dưa, còn có người đang đợi ngươi đấy.” Tần Thành hạ giọng khước miệng.

Hắn đối với Lâm Khả này không có hảo cảm, bởi vì lời nói vừa rồi, càng không vui.

Thần sắc Lâm Khả cứng lại, xấu hổ cười cười, Tần Thành, anh thật thích nói đùa. Tôi đi trước, trợ lý còn đang đợi.”

“Là người tình đang đợi đi!” Đợi Lâm Khả đi xa, Tần Thành hạ khóe miệng, biểu tình châm chọc. Làm như hắn không thấy được sắc mặt của Thẩm Khiêm vậy.

“Hôm nay cảm ơn anh.”

“Cảm ơn cái gì?”

“Cái đó, thời điểm hát trên sân khấu, động tác cuối cùng kia của anh.” Trầm Hoan không muốn nghĩ đến nó nói là ôm.

“Là tôi chiếm chút tiện nghi. Nói đến cùng đây là cái ôm xử nữ trên màn ảnh của cô, vẫn là tôi có lợi.”

Sắc mặt Trầm Hoan cứng đờ, cái gì mà cái ôm xử nữ trên màn ảnh.

Hắn có thể không dùng từ kinh khủng như vậy có được không?

“Vẫn là muốn cảm ơn anh.”

Người mới ra mắt đều không dễ dàng, có công ty sẽ vì trợ giúp người mới, sẽ cố ý tạo ra tai tiếng vì nghệ sĩ, tranh thủ sự chú ý của công chúng.

Cuộc họp báo lần trước, Tần Thành lựa chọn cô làm người chơi cùng. Lần này thu hình, khi kết thúc bài hát, hắn làm động tác thừa ôm cô.

Hai việc này đương nhiên cho thấy Tần Thành đối với cô không có suy nghĩ gì, cô biết, hắn chỉ là giúp cô một tay thôi.

Lúc ấy cô đều dở khóc dở cười, còn phải nỗ lực không để lộ dấu vết. Đặc biệt là còn bị Phó Tư Dịch nhìn thấy, lúc ấy cô rất chột dạ, rất sợ Phó Tư Dịch sẽ hiểu lầm quan hệ của cô cùng Tần Thành.

“Cái đó, kỳ thật tôi cũng không có làm cái gì.” Tần Thành gãi đầu, khó có lúc cảm thấy thẹn thùng.

“Tần Thành, tôi cảm ơn anh vì tôi đã làm hết tất cả, bao gồm cả việc ở cuộc họp báo.” Trầm Hoan hít sâu một hơi, lảng lảng nhìn hắn, “Nhưng, anh cảm thấy tôi cần dựa vào tai tiếng để lảng xê chính mình sao?”

Tần Thành khựng lại, cũng nhìn sang cô.

“Tôi là nhân viên của Hồ Tĩnh, lấy phương thức này để nổi tiếng, tôi sẽ cảm thấy hổ thẹn, tôi không thể ném mặt mũi của chị ấy, hơn nữa cũng không nghĩ gặp phải điều tiếng gì không cần thiết.”

Huống hồ, hiện tại đã có Phó Tư Dịch, chỉ hi vọng cô thanh danh trong sạch đứng ở bên cạnh hắn.

“Xin lỗi, tôi không nghĩ nhiều như vậy.”

“Tôi biết, cho nên vẫn là rất cảm ơn anh.” Trầm Hoan nghiêm túc nhìn hắn, chân thành nói cảm ơn.

“Được, chuyện này liền bỏ qua đi. Quá mất mặt, quả là tôi cảm thấy hổ thẹn cả đời a.” Tần Thành vuốt tóc mái trên trán, buồn rầu mà cảm thán một câu.

Trầm Hoan, không đáp lời.

“Đúng rồi, hôm nay chúng ta có thể đi giao lưu một chút không?” “Hắn lại nhanh nhẹn nói câu giải thích, “Chỉ là đơn thuần ăn bữa cơm.”

“Không được, hôm nay tôi có hẹn, lần sau lại hẹn với anh.” Nhớ tới Phó Tư Dịch còn ở ngoài chờ cô, ngữ điệu của Trầm Hoan đều trở nên nhẹ nhàng.

Tần Thành liếc nhìn cô từ trên xuống dưới một cái, “Cảm giác hôm nay cô có điểm không giống bình thường.”

“Chỗ nào không giống?”

“Cũng không nói ra được, chính là có sinh khí hơn đi.” Tần Thành trầm ngâm trong chốc lát, nói.

Trầm Hoan đang muốn đáp lời, di động trong túi liền đổ chuông. Không cần nghĩ cũng biết là Phó Tư Dịch gọi tới.

Xác thực là cô ở chỗ này chậm trễ quá nhiều thời gian, cũng nên đi.

“A, không nói nữa, tôi có việc đi trước.”

“Chờ một chút, còn có một chuyện.” Tần Thành ngăn cô lại.

:Còn có chuyện gì?”

“Về sau, cô chú ý nhiều chút Lâm Khả. Cảm giác cô ta đối với cô có chút không có ý tốt.” Tần Thành sắc mặt trở nên nghiêm túc.

“Được, tôi biết, tôi sẽ chú ý.” Trầm Hoan hơi ngần ra, ngữ khí cũng trở nên trịnh trọng.

Sau đó lại tạm biệt Tần Thành, khi Trầm Hoan đi tới cửa, bỗng nhiên liếc mắt thấy Lâm Khả đi tới cùng một người đàn ông, là Thẩm Khiêm. Nhớ tới lời cảnh cáo vừa rồi của Tần Thành, Trầm Hoan nhìn Lâm Khả nhiều hơn vài lần.

Có lẽ là nhận thấy được có người nhìn chăm chú, Thẩm Khiêm không nhìn Lâm Khả đang làm nũng mà nhìn về phía Trầm Hoan đang nhìn phía này.

Con người Thẩm Khiêm chợt lóe sáng, khóe miệng hơi hơi nhếch lên, hướng về phía Trầm Hoan lộ ra vẻ tươi cười.

Trầm Hoan nhú mi, quay đầu, nhanh chóng đi về hướng kia.

“Xin lỗi, em đã tới chậm” Cô khom lưng, vào xe Phó Tư Dịch.

Phó Tư Dịch đuổi tay che trên đỉnh đầu cô, “Hàn huyền cái gì, lâu như vậy.”

“Không có gì cả.”

“Đây là không có gì còn lâu như vậy. Có gì thì chẳng phải còn lâu hơn sao?” Phó Tư Dịch nhướn mi, thanh âm nhàn nhạt.

Tay đang thắt dây an toàn của Trầm Hoan dừng lại, đột nhiên quay mặt đi, nhìn người đàn ông bên kia liếc mắt một cái, đưa người đến sát hán, cười, “Anh đây là ghen sao?”

Phó Tư Dịch nhìn khóe miệng cô nụ cười giảo hoạt dao dạt, buồn bực tích lũy trong lòng trở thành hư không, hán nhướn mày, cười, “Rõ ràng như vậy sao?”

“Rất rõ ràng, phi thường rõ ràng.” Trầm Hoan gật đầu như giả vờ.

Độ cong khóe miệng Phó Tư Dịch lớn hơn nữa, sau khi dừng một chút, bỗng nhiên bắt được tay cô, đặt ở trên ngực mình, biểu tình đứng đắn, ánh mắt lại sáng quắc, “Trầm Hoan tiểu thư, bạn trai cô ghen, xin hỏi cô muốn đền bù anh ấy như thế nào?”

Đột nhiên Phó Tư Dịch dùng đến chiêu này, thực sự làm cô sợ ngây người, Trầm Hoan nhất thời đỏ mặt, cũng không biết phản ứng như thế nào.

Bạn đang đọc truyện *Chào Buổi Sáng, Phó Phụ Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 41

Phó Tư Dịch còn đang nhìn cô.

Trầm Hoan trầm mặc hồi lâu, rốt cuộc lấy hết can đảm, ngẩng đầu, ở trên mặt anh hôn một cái, “Cái này có thể đi.”

Thanh âm của cô nhỏ nhỏ.

Khóe miệng Phó Tư Dịch không dấu được ý cười, anh vuốt ve nơi vừa bị hôn, ho nhẹ một tiếng, thế nhưng rụt rè nói, “Miễn cưỡng có thể.”

Trầm Hoan, “.....”

Như thế nào cô lại cảm thấy hiện tại anh rất kiêu ngạo nhỉ?

“Chúng ta đi ăn ở đâu đây?” Cô lập tức chuyển đề tài.

“Đi nhà anh. Em cũng lâu rồi chưa gặp Gia Trạch, nó sắp quên em rồi, lần này đi để bồi dưỡng tình cảm.”

Bồi dưỡng tình cảm?

Nhìn vẻ mặt ôn hòa của Phó Tư Dịch, Trầm Hoan cảm thấy có khả năng cô đã suy nghĩ hơi nhiều.

Có lẽ ý anh nói bồi dưỡng tình cảm chính là muốn cô cùng Gia Trạch thân cận một chút.

Phó Tư Dịch vừa mới mở cửa, thân ảnh nho nhỏ của Gia Trạch liền chạy tới, nhìn thấy Trầm Hoan, âm thanh hơi do dự gọi, “Dì”

Quả nhiên là đã lâu không gặp, đã có chút xa cách.

Xác thực cô cùng Phó Gia Trạch nên thân cận nhiều hơn chút.

“Gia Trạch còn nhớ gì không?”

“Nhớ ạ.” Tròng mắt đen láy của Phó Gia Trạch luôn nhìn cô, có chút chần chờ cũng có chút vui mừng.

“Mau vào đi. Đừng đứng ở cửa.” Phó Tư Dịch nhắc nhở một lớn một nhỏ.

Trầm Hoan chủ động tiến đến dắt tay Phó Gia Trạch, Phó Gia Trạch còn nhớ Trầm Hoan, cho nên rất ngoan, không có tránh đi.

Phó Tư Dịch để Trầm Hoan cùng Phó Gia Trạch ra phòng khách chơi, anh đi vào phòng bếp, chuẩn bị chút cơm trưa.

Hiển nhiên hảo cảm của Phó Gia Trạch với cô vẫn còn, cô cùng bé chơi trong chốc lát, bé liền không còn phòng bị với cô, có khi còn chủ động nhắc tới sinh hoạt của mình ở trường học.

Miệng nhỏ của Phó Gia Trạch kể chuyện, các loại chuyện thú vị đã trải qua, làm Trầm Hoan cười không ngừng.

Thực sự là một đứa bé khiến người yêu mến.

Nhớ tới ước nguyện ban đầu Phó Tư Dịch lấy cái tên này, tươi cười trên mặt Trầm Hoan liền phai nhạt.

Không thể phủ nhận, tên Gia Trạch này thời thời khắc khắc nhắc nhở cô cùng Phó Tư Dịch có thể đến với nhau đã phải trải qua sự hi sinh như thế nào.

Nên là một đứa bé giống như Phó Gia Trạch a?

“Dì, hôm nay cậu nói với con, về sau không thể lại kêu dì Trầm Hoan.”

Thanh âm non nớt của Phó Gia Trạch gọi Trầm Hoan đang thất thần quay trở lại thực tại, “Con nói cái gì?”

“Cậu nói con kêu mẹ? Vì sao?” Nhớ tới buổi sáng cậu dặn dò mình, đồng tử lưu li của Phó Gia Trạch hơi chút nghi hoặc.

“Vâng?”

“Cậu nói, bởi vì mẹ cùng cậu ở bên nhau.”

Hiển nhiên, vấn đề xưng hô này làm đứa bé rất bối rối, Phó Gia Trạch không rõ mẹ và dì khác nhau chỗ nào, vì cái gì lại không thể gọi Trầm Hoan là dì.

Nghe được lời nói của Phó Gia Trạch, Trầm Hoan bỗng chốc đỏ mặt. Cô chế trụ sóng ngầm cuộn cuộn trong lòng, nhẹ giọng hỏi hắn, “Anh ấy nói... con kêu mẹ?”

“Vâng, chính cậu đã nói như vậy.”

Trầm Hoan điều chỉnh lại cảm xúc, mở TV, bật tới một kênh hoạt hình, “Gia Trạch, con trước tiên ở đây xem hoạt hình một chút, dì...dì đi xem cậu con có cần hỗ trợ gì không.”

Gia Trạch lên tiếng, Trầm Hoan lập tức liền đứng dậy, đi về phía phòng bếp.

Trong phòng bếp, Phó Tư Dịch xào hai đĩa đồ ăn, còn một món cà tím xào, là có thể ăn.

Bỗng nhiên nghe thấy phía sau tiếng bước chân hoảng loạn, anh quay đầu lại, thấy khuôn mặt Trầm Hoan hơi hồng, ánh mắt nhìn chằm chằm vào anh.

“Làm sao vậy, Gia Trạch không nghe lời sao?” Anh tưởng Gia Trạch bắt nạt cô.

“Không không không, Gia Trạch rất nghe lời, chỉ là...” Trầm Hoan muốn nói lại thôi.

Phó Tư Dịch hoang mang.

“Cái kia, Gia Trạch nói....” Cô bẽ ngón tay.

“Nói cái gì?”

“Nói...” Trầm Hoan ngẩng mặt liếc nhìn anh một cái, lại cực nhanh cúi đầu giả làm đà điểu, “Nói anh muốn bé kêu em là mẹ.”

Trầm Hoan ngơ ngẩn nhìn anh, nhất thời lờ lờ.

Khó trách khi ở trên xe anh nói muốn cô cùng Gia Trạch bồi dưỡng tình cảm, thì ra là ý này....

Tay anh dính nước lau khô lên tạp dề, nhẹ nhàng kéo cô một cái đặt trên bệ lưu li, hai tay chống xuống hai bên, đem cô vây trong lồng ngực.

“Anh không phải còn phải làm cơm sao?” Trầm Hoan thẹn thùng mà quay mặt đi, thanh âm run run.

“Sau lại làm.”

Anh nhìn lông mi cô nhẹ nhàng rung động, thân mình nghiêng về phía trước, nhẹ nhàng nói.

Bạn đang đọc truyện *Chào Buổi Sáng, Phó Phu Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 42

Môi anh phù lên, không phải nụ hôn nhọt nhạt nhấm nháp như tối qua, mà là trực tiếp thâm nhập, cạy khớp hàm, cường thế cuốn lấy đầu lưỡi đang trốn tránh của cô. Cô thờ dốt, làm tăng thêm ham muốn của anh, khát vọng chiếm hữu càng lớn.

Nguyên bản là chống tay trên kệ lưu li, sau lại ôm chặt lấy eo cô, lực đạo ngày càng lớn, hai người càng thêm dán chặt vào nhau. Cô bị anh hôn đến không còn chút sức lực, mềm mại dựa vào ngực anh, là ý tứ tin cậy cùng phóng túng.

Thanh âm trong không khí càng ngày càng nghiêm trọng.

“Cậu.”

Thanh âm của Gia Trạch vang lên, làm Trầm Hoan bừng tỉnh, cô bỗng nhiên dùng sức, đẩy Phó Tư Dịch ra, chính mình quay lại cúi đầu đứng ở một bên.

Phó Gia Trạch đi vào thấy tư thế hai người có chút quái dị, nghi hoặc nhìn về phía Phó Tư Dịch, “Cậu, khi nào có thể ăn cơm?”

“Nhanh, đi ra ngoài chờ.” Phó Tư Dịch nhìn Trầm Hoan một cái, âm thanh có chút ám ách.

“Dạ, đi, đi chơi với con.” Phó Gia Trạch đi đến bên người Trầm Hoan, đầu nhỏ ngẩng lên.

“Được, chúng ta ra ngoài thôi.”

Cô muốn đi ra ngoài, lại bị lời nói ngây thơ của Phó Gia Trạch làm cho kinh sợ, “Dì, dì khóc sao?”

Cô sợ Phó Tư Dịch cho rằng cô khóc thật, còn nhanh chóng nhìn anh một cái.

“Chính là mắt của dì đỏ nha?”

Trầm Hoan, “.....”

Đề tài này không thể tiếp tục thảo luận nữa, Trầm Hoan ảo não, vội vàng mang theo Gia Trạch đi ra ngoài, “Chúng ta đi ra ngoài thôi, không quấy rầy cậu con nấu cơm.”

Phó Tư Dịch nhìn bóng dáng cô cuống quýt rời đi, cong cong môi.

Vừa rồi hai mắt cô mê man, giống như mắt phương hướng. Cánh môi sưng đỏ, mềm mại mê người.

Nhưng rất giống bộ dáng muốn khóc. Vẫn là bị anh bắt nạt đến sắp khóc.

Cảm giác thành tựu của người đàn ông khiến anh thấy cực kỳ thỏa mãn. Lại quay đầu tiếp tục nấu cơm.

Lúc chạng vạng, trợ lý Tiểu Dư của Phó Tư Dịch đến đón Gia Trạch đi.

Trầm Hoan nhìn theo thân ảnh nho nhỏ của Gia Trạch dần biến mất trong xe, quay đầu lại nhìn Phó Tư Dịch, mắt lộ ra nghi hoặc, “Không phải hôm nay Gia Trạch nghỉ sao? Sao lại đưa bé đi?”

Phó Tư Dịch ngây người một chút, thần sắc ngưng ngững, “Bà ngoại nó lâu không gặp, muốn thẳng bé qua đó.”

“À” Trầm Hoan tin.

Tình huống thực tế là như thế nào đây?

Sau bữa cơm trưa, Gia Trạch luôn luôn có thói quen ngủ trưa, hôm nay bởi vì Trầm Hoan ở đây, lại không chịu ngủ, quần áo Trầm Hoan chơi.

Phó Tư Dịch chơi cùng bọn họ trong chốc lát, liền đi thư phòng xử lý công việc. Sau lại ra lấy nước uống, thấy hai người ngủ ở ghế sofa. Đầu nhỏ của Gia Trạch gác lên bả vai Trầm Hoan, trong tay còn túm chặt góc áo Trầm Hoan.

Anh yên lặng nhìn một hồi, trong lòng nổi lên cơn sóng mềm mại, tay chân nhẹ nhàng đến phòng ngủ cầm một chiếc chăn mỏng, sau khi đắp chăn lên một lớn một nhỏ đang ngủ ngon lành, lại lặng lẽ nhìn bọn họ một hồi mới trở về thư phòng.

Khi trở ra, hai người đã tỉnh, chính là lại ghé vào bàn chơi trò chơi ghép hình. Gia Trạch thấy anh tiến vào, vội vàng che tay, hơn phân nửa trò chơi ghép hình bị thằng bé che mất.

Đứa bé úy khuất mà lắc lắc đầu, “Cậu, cậu không cần nhìn, con muốn chính mình ghép.”

Phó Tư Dịch sờ sờ cái mũi, có chút cứng họng.

Từ trước anh cùng Gia Trạch chơi trò chơi ghép hình, có thể là bởi vì nguyên nhân quá thông minh, anh ghép vừa nhanh vừa chuẩn, Gia Trạch bị đá kích thật sâu, từ đó về sau, tuyệt đối không đồng ý cùng cậu cùng nhau chơi trò chơi này.

Trầm Hoan không biết nguyên do, trong tay lấy một miếng ghép, nghi hoặc nhìn hai người này.

Sao đó, nghe xong lời giải thích của Phó Tư Dịch, cô liền nháy mắt cười, đôi mắt cong cong, nhìn chăm chú vào Phó Tư Dịch.

Phó Tư Dịch giật mình, đang muốn đem người kéo vào ngực, lại thấy Gia Trạch đột nhiên lăn vào trong lòng Trầm Hoan, phe phẩy cổ tay cô làm nũng, “Đi, đi tới xem có phải miếng ghép này là để vào chỗ này.....”

Anh không thể mất hình tượng đến nỗi cùng một đứa bé tranh giành Trầm Hoan, lúc này, anh đành thu lại ý định, đứng yên một bên.

Vốn dĩ anh còn kỳ vọng khi Gia Trạch ngủ trưa anh có thể ở bên Trầm Hoan một lúc, nhưng xem ra anh đã xem nhẹ sự yêu thích của Gia Trạch đối với Trầm Hoan, Trầm Hoan bị Gia Trạch bá chiếm một buổi trưa.

Cuối cùng, người đàn ông phúc hắc gọi một cuộc điện thoại cho mẹ, sau đó Gia Trạch bị anh thành công tiễn đi.

Ở chỗ cô không thấy Phó Tư Dịch bắt đầu đi mà hạ khóe miệng đang nhếch lên.

Muốn cho cô cùng Gia Trạch thân cận là anh, bất mãn Gia Trạch bá chiếm Trầm Hoan, cuối cùng lấy cớ đưa Gia Trạch đi vẫn là anh.

Phó Tư Dịch cảm thấy chính mình quá mâu thuẫn.

Bạn đang đọc truyện *Chào Buổi Sáng, Phó Phu Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 43

“Đêm nay có Richard Clayderman* biểu diễn, cùng đi chứ?” Phó Tư Dịch đổi đề tài.

“Richard Clayderman?” Trầm Hoan kinh hi mà túm chặt ống tay áo Phó Tư Dịch, đôi mắt mở lớn.

**Richard Clayderman (tên thật Philippe Pagès, sinh ngày 28 tháng 12 năm 1953 tại Pháp) là một nghệ sĩ dương cầm nổi tiếng. Ông đã phát hành nhiều album nhạc, trong đó có các nhạc phẩm của Beethoven, Liszt, Chopin và Mozart, nhưng chủ yếu là của Paul de Senneville và Olivier Toussiant. Richard Clayderman cũng được biết đến bởi khả năng diễn xuất tuyệt vời với những bản nhạc được nhiều người ưa chuộng như “Yesterday”, “The Sound of Silence” và “Memory”.*

Mặc dù được đào tạo để trở thành nghệ sĩ piano cổ điển, song hầu hết các đĩa nhạc của ông tập trung vào âm nhạc phổ thông với những tình khúc đương thời.

Bị cô lây nhiễm cảm xúc kinh hi, Phó Tư Dịch đang bày ra hình tượng trang nghiêm rách nát, cũng bật cười, “Ừm”

“Đi đi đi, em nhất định đi.”

Richard Clayderman là nghệ sĩ dương cầm cô thích nhất, từ khi sống lại tới nay, cô còn chưa nghe qua một lần.

Xác nhận Trầm Hoan là thật sự thích, Phó Tư Dịch mới thật sự cảm thấy vui vẻ, cũng không uống công anh dốc lòng sắp xếp.

Anh nhìn Trầm Hoan một cái, nói, “Chờ anh một chút, anh đi đổi quần áo.”

Trầm Hoan ngoan ngoãn đáp được, khi chờ Phó Tư Dịch trở ra, tây trang đã đổi thành quần áo thoải mái.

Buổi biểu diễn sẽ bắt đầu lúc 8 giờ, trước đó bọn họ còn đi ăn tối.

Khi vào nhà hát, Trầm Hoan với bất giác phát hiện bà thân trang điểm quá nhân nhả giản dị, sẽ không phù hợp với không khí diễn tấu. Không kiềm chế được mà buồn rầu nhăn chặt mày, Phó Tư Dịch nhìn cô đang nhìn chăm chăm quần áo, biết nội tâm bất an của cô.

Anh cầm tay cô ôn nhu an ủi, “Không quan hệ, người khác đều là tới nghe Richard Clayderman không phải tới xem hai người vô danh tiểu tốt chúng ta.”

Cô bị anh nói có chút muốn cười, không kiềm chế được ngẩng đầu liếc mắt nhìn. Thoáng phát hiện quần áo anh có phần tùy ý hơn cả cô một chút, đang muốn hỏi anh vì sao, bỗng nhiên nhớ tới trước khi ra cửa anh đã thay quần áo.

Trường hợp như vậy Phó Tư Dịch khẳng định thường tới, không có khả năng sẽ không chú ý trang phục. Hôm nay anh mặc đơn giản như vậy là vì chú ý đến cảm xúc của cô, là vì làm cô không bị xấu hổ mà thôi.

Trầm Hoan thấy có chút ngọt ngào, không hề rối rắm cách ăn mặc của mình nữa, mặc anh nắm tay đi vào hội trường.

Vị trí của họ là ở ghế giữa hàng thứ 3, tầm nhìn rất tốt. Thời điểm đang chờ đợi, hai người tới ngồi hàng phía trước, một trước một sau, ngồi ngay phía trước cô cùng Phó Tư Dịch.

Nhờ ánh sáng, Trầm Hoan thấy rõ người đàn ông phía trước tây trang gầy da, khí chất bất phàm. Nếu cô nhớ không nhầm, người này chính là Triệu Tinh Nhiên.

Người phụ nữ bên cạnh anh ta...

Trầm Hoan dừng ánh mắt.

Phó Tư Dịch thấy Trầm Hoan vẫn luôn nhìn người ở hàng phía trước, từ ánh mắt cô nhìn theo.

Tức khắc mày anh hung hăng nhíu lại một chỗ, ánh mắt lạnh lùng.

Trầm Hoan quay đầu nhìn mắt Phó Tư Dịch, thấy cảm xúc của anh tựa hồ có chút hơi khác thường, trong lòng suy đoán.

Lúc này đột nhiên đèn tắt, buổi biểu diễn bắt đầu.

Trầm Hoan thờ dài một tiếng, dừng những suy nghĩ hỗn độn trong đầu lại, chuyên tâm vào buổi thịnh yến khó có được này.

Buổi biểu diễn kéo dài một giờ, chủ đề là lãng mạn, khúc mở màn là khúc Thì thầm ngày thu kinh điển.

Richard như cũ là tây trang màu xanh da trời kinh điển, tươi cười mê người. Vương tử dương cầm tuần mỹ ngày xưa đã thành đại thúc, hiện giờ càng thêm vẻ thân thiết.

Năm tháng đúng là một con dao giết heo gây hoảng sợ, dung nhan có lẽ không còn như năm đó nữa, nhưng lại lắng đọng xuống thành khí chất thuần hậu cũng như năm tháng đã ban ân.

Trong bóng tối, Trầm Hoan quay mặt nhìn người bên cạnh. Anh lớn hơn cô 12 tuổi, suốt mười hai năm. Hiện nay, nữ thường sống lâu hơn nam, anh lại lớn hơn cô nhiều tuổi như vậy....

Một loại sợ hãi đột nhiên bủa vây cô, Trầm Hoan không muốn nghĩ tiếp, đột nhiên nắm chặt bàn tay dày rộng của Phó Tư Dịch.

Phó Tư Dịch quay đầu qua, trong bóng đêm, chăm chú nhìn cô.

Biết anh không nhìn rõ biểu tình của chính mình, Trầm Hoan yên tâm mà cười khẽ. Cô cúi người về phía trước, đưa tay trái vòng lên cổ anh, dùng chút lực, kéo xuống.

Phó Tư Dịch vẫn không phản ứng, bất giác trên môi mềm mại, là Trầm Hoan hôn anh.

Trong không khí toàn là mùi hương của Trầm Hoan, lượn lờ vờn quanh.

Sống lưng anh cứng đờ trong chớp mắt, lại nhanh chóng thả lỏng, đón ý hòa theo động tác của cô.

Cho rằng cô xúc động một chút rồi thôi, ai ngờ thế nhưng cô đường đường chính chính coi môi anh như chiếc kẹo, lặp đi lặp lại động tác, không tiếng

động ngậm lấy.

Lần đầu tiên cô chủ động, Phó Tư Dịch cố ý tùy cô nháo.

Sau khi nỗ lực hưởng thụ, Phó Tư Dịch vẫn nhẹ nhàng đẩy cô ra, ghé sát vào tai cô, hơi thở xâm chiếm, “Không thể lại náo loạn, nháo nữa liền cháy.”

Cháy?

Trầm Hoan ngửa đầu, bộ dáng hoang mang.

Phó Tư Dịch thấp thấp thở dài một tiếng, cảm bàn tay mềm mại của cô, để ở bụng dưới chính mình, hàm súc ám chỉ.

Trầm Hoan lại không thể không hiểu, gò má nóng lên, lập tức liền rút tay về, như người vô tội ngồi thẳng lại.

Phó Tư Dịch bất đắc dĩ nâng khóe môi, không còn có người tệ hơn so với cô.

Nhưng cố tình anh lại say mê.

Sau khi kết thúc buổi biểu diễn, Trầm Hoan muốn đi toilet, Phó Tư Dịch đứng ở hành lang chờ cô.

Trùng hợp chính là, anh lại đụng phải Triệu Tĩnh Nhiên. Nghĩ đến người phụ nữ vừa rồi, Phó Tư Dịch lại nhũn mỳ, đi về phía Triệu Tĩnh Nhiên.

“Sao lại ở chỗ này, hôm nay không phải sinh nhật của A Tĩnh sao? Sao lại không ở cùng cô ấy?”

Triệu Tĩnh Nhiên thấy Phó Tư Dịch còn chưa đi đến bên cạnh mình, đã mở miệng chỉ trích anh ta, trong lòng bất đắc dĩ, “Tư Dịch, rõ ràng chúng ta đều là đàn ông, nhưng lần nào cậu cũng đứng về phe cô ấy.”

Thanh âm Phó Tư Dịch nhàn nhạt nói, “Bất kể tôi đứng bên nào thì đều vì tốt cho hai người.”

Triệu Tĩnh Nhiên cười khổ một chút, tiện đà đưa cho Phó Tư Dịch một điều thuốc.

Phó Tư Dịch lắc đầu, “Không cần.”

Bạn đang đọc truyện *Chào Buổi Sáng, Phó Phu Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 44

“Sao lại không hút?”

Nghĩ tới Trầm Hoan, Phó Tư Dịch lộ ra vẻ tươi cười, “Muốn sống lâu thêm một chút.”

Triệu Tĩnh Nhiên liếc anh một cái, ngăn ra. Nhớ tới vừa rồi anh nhìn thấy cô gái đi cùng Phó Tư Dịch, anh ta đã hiểu rõ nguyên do, thu hồi điều thuốc.

Triệu Tĩnh Nhiên nhìn Phó Tư Dịch khôi phục lại khuôn mặt lạnh lùng, giờ phút này đang nhìn chằm chằm chính mình. Anh ta chỉ đành mở miệng giải thích, “Tôi thật sự không có mời Lâm Ngải đến đây, chỉ là trùng hợp gặp được.”

“Trùng hợp gặp được?” Phó Tư Dịch lạnh lùng cười nhạt, “Trên đời làm gì có nhiều trùng hợp như vậy?”

Triệu Tĩnh Nhiên trầm mặc.

Sau một lúc lâu, Triệu Tĩnh Nhiên lại mở miệng, thanh âm có chút mê mang, “Cô ấy cùng A Tĩnh không giống nhau, A Tĩnh quật cường như vậy, lại mạnh mẽ như thế. Còn cô ấy rất ôn nhu, cùng cô ấy ở bên nhau rất thoải mái.” Cho nên cho dù biết Lâm Ngải cố tình đi theo mình tới buổi biểu diễn, anh ta cũng không nói gì.

“Nhưng cậu chỉ yêu A Tĩnh.” Phó Tư Dịch đáp một câu.

Sắc mặt Triệu Tĩnh Nhiên cứng đờ, khuôn mặt anh tuần hiện lên bi thương, “Đúng, trên đời này tôi chỉ yêu A Tĩnh. Từ khi mười tám tuổi gặp được cô ấy, tôi liền biết đời này tôi chỉ biết yêu có mình cô ấy. Cho tới bây giờ tôi chưa từng nghi ngờ. Chính là, Tư Dịch, anh biết không? Sau khi kết hôn, sẽ có gì đó bị thay đổi. Ngày qua ngày, A Tĩnh cùng tôi đã trở thành như vậy, sau khi có con, lại càng thêm xa cách. Chính tôi cũng không biết tại sao lại trở thành như vậy?”

Phó Tư Dịch thương hại nhìn bạn thân nhiều năm, an ủi mà vỗ vỗ bờ vai anh ta, “Tĩnh Nhiên, vì Tiểu Tuấn, cậu không thể dễ dàng liền từ bỏ.”

Triệu Tinh Nhiên cau mày, không nói chuyện.

“Trở về đi, hôm nay là sinh nhật A Tinh, cậu nên ở bên cạnh cô ấy.”

Trầm Hoan từ toilet đi ra, đi qua chỗ rẽ, một người phụ nữ đưa lưng về phía cô, chặn đường cô đi.

Cô đang muốn lên tiếng nhắc nhở, đột nhiên nghe được âm thanh người đàn ông nói, “Trên đời này tôi chỉ yêu A Tinh A Tinh cùng tôi thành như vậy. . . .”

Theo phương hướng âm thanh phát ra, Trầm Hoan thấy được Phó Tư Dịch cùng . . Triệu Tinh Nhiên.

Tầm mắt cô nhìn lại người phụ nữ trước mặt.

Tên là Lâm Ngải?

Cô nhớ rõ kiếp trước 3 năm sau Lâm Ngải gả cho Triệu Tinh Nhiên. Hôn lễ tổ chức rất long trọng, không ít minh tinh được mời tham dự. Lúc ấy, Trầm Hoan là người phát ngôn sản phẩm mới của công ty Triệu Tinh Nhiên, cũng được mời tham dự.

Nghe nói trên lễ đường, Lâm Ngải còn bị minh tinh lớn nào đó mắng một trận.

Cô nhớ rõ minh tinh đó đã từng được Hồ Tinh một tay nâng đỡ.

Liên hệ với ký ức từ trước, Trầm Hoan nháy mắt liên tưởng gút mắc giữa ba người.

Thì ra Hồ Tinh thực sự đã ở bên Triệu Tinh Nhiên, hơn nữa cũng đã có con.

Kiếp trước bọn họ tách ra là bởi vì Lâm Ngải chen chân sao?

Bạn đang đọc truyện *Chào Buổi Sáng, Phó Phu Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 45

Trần San rõ ràng đã cảm giác được sự thay đổi của Trầm Hoan, trước đây luôn một khuôn mặt tĩnh lặng nay lại thường xuyên tràn đầy ý cười. Gần nhất khi kêu chị San, ngữ điệu cũng nhẹ nhàng không ít. Luôn cảm di động, không biết cùng ai nói chuyện, lại đột nhiên cười ra tiếng.

Dáng vẻ này, hẳn là yêu rồi đi.

Trần San cười một cái.

“Trầm Hoan, nên đi trang điểm.” Trần San hướng về phía gương mặt đang cười khế vì nói chuyện phiếm cùng Phó Tư Dịch.

“Vâng.” Trầm Hoan xa xa đáp một tiếng, vội vàng trả lời Phó Tư Dịch— em phải đi làm việc, quay lại sẽ nói.

Cũng không đợi Phó Tư Dịch trả lời cô, liền khóa màn hình trước.

Một tuần trước, ca khúc mới của Trầm Hoan ra mắt, được Hồ Tinh thúc đẩy thành tích cũng không tệ lắm. Nhưng Hồ Tinh rất không vừa lòng, lập tức liền bắt thu MV đầu tiên.

Ngày hôm sau khi nghe buổi biểu diễn với Phó Tư Dịch, cô đã bị Hồ Tinh đưa tới Iceland, bắt đầu khẩn trương thu hình.

Thời tiết ở Iceland hay thay đổi, rõ ràng mấy phút trước còn trời quang nắng đẹp, giây tiếp theo đã cuồng phong gào thét, vì thế nên rất khó khăn. Mỗi ngày đều là giành giật từng giây để thu hình.

Trầm Hoan đã có 1 tuần chưa gặp Phó Tư Dịch, bởi vì chênh lệch múi giờ, cô cũng chỉ có thể buổi tối cùng Phó Tư Dịch gọi điện thoại, có khi quá mệt mỏi, cũng không nói được mấy lời, liền ngủ rồi.

Cô cùng Trần San chân trước vừa mới vào phòng trong khách sạn, sau lưng liền có nhân viên phục vụ mang hoa đến gõ cửa.

Trần San vội tiếp nhận, sau khi tiễn người đi bắt đầu hỏi Trầm Hoan, “Cái này cũng ném?”

Trầm Hoan có chút phiền muộn, trực tiếp gạt đầu, “Ném.”

Bỏ bách hợp kia đã vào thùng rác.

“Thắm Khiêm muốn làm gì? Muốn theo đuổi em à?”

Thắm Hoan cời giày cùng áo khoác, hạ khóe miệng, không nói gì.

Cô vào ở khách sạn này ngày hôm sau đã đụng phải Thắm Khiêm, theo Hồ Tĩnh ứng phó một phen, vốn tưởng rằng không có việc gì, không nghĩ tới trưa hôm đó liền bắt đầu đưa hoa đến phòng cô.

Theo đuổi người khác xác thực là cùng một phương thức.

Mấy ngày nay đều là đưa hoa, kế tiếp chính là mời cô ăn cơm.

Con đường đều giống kiếp trước.

Trầm Hoan chỉ cầu mong nhiệt tình của hắn kéo dài 3 phút sẽ hết, cho cô một mảnh trời thanh tịnh.

“Chị San, buổi tối chúng ta ăn như thế nào?”

“Hôm nay không cần gọi đồ. Hồ Tĩnh nói buổi tối tổ chức buổi liên hoan cho tất cả mọi người. Nói chúng ta một lát nữa xuống.” Trần San nhìn thời gian, lại nói, “7 giờ, cũng nên xuống thôi.”

“Liên hoan? Ở chỗ nào?”

“Nhà ăn ở dưới lầu.”

Cô cùng Trần San tới đã muộn, vị trí trống chỉ còn lại một.

Quét mắt nhìn sắp xếp chỗ ngồi, bước chân Trầm Hoan không khỏi cứng lại.

Sao Thắm Khiêm cũng ở đây?

Thấy cô tới, Thắm Khiêm đứng dậy cười với cô, ngữ điệu thành thực, “Còn tưởng rằng cô không tới. Lại đây ngồi ở đây.” Thấy rõ bên cạnh Trầm Hoan còn một người, làm một thủ thế với người phục vụ đang rót nước, ý bảo thêm một vị trí.

Nhiều đôi mắt đang nhìn như vậy, Trầm Hoan cũng không dễ làm anh ta mất mặt, chỉ đành cười một cái, chịu đựng không vui ngồi xuống vị trí duy nhất bên cạnh anh ta.

Sau khi ngồi xuống, Thắm Khiêm đột nhiên lại gần cô nói nhỏ, “Đã nhiều ngày đưa hoa, em thích không?”

Thân mình Trầm Hoan cứng đờ, bất động thanh sắc mà ngồi thẳng, ngữ khí nhàn nhạt, “Thùng rác trong phòng tôi thích.”

Thắm Khiêm ngẩn ra, bỗng nhiên biết rõ nơi hoa đi nhiều ngày qua, anh ta cười, da mặt dày mà nói, “Phải không? Kia không bằng đưa nhiều thêm vài lán? Thùng rác thích loại nào? Là hoa hồng hay hoa bách hợp?”

Trầm Hoan lãnh đạm liếc anh ta một cái, đánh gãy lời anh ta, “Thắm tiên sinh, chúng ta không thân.”

Thắm Khiêm vẫn cười, “Không sao, tôi và thùng rác trong phòng em thân. Tôi đã tặng nhiều hoa như vậy mà.”

Bạn đang đọc truyện *Chào Buổi Sáng, Phó Phu Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 46

Anh ta có tâm dây đưa cùng cô, Trầm Hoan biết mình không nói lại anh ta, dứt khoát ngậm miệng, một chút cũng không nói câu nào.

Thắm Khiêm thấy cô chỉ chuyên tâm dùng bữa, đối với lời nói của anh ta không chút phản ứng nào, không để ý lắm mà cười, xoay người cùng người bên cạnh nói giỡn.

Cô ăn uống luôn luôn ít, chỉ chốc lát đã no. Thấy mọi người đang cao hứng, thường xuyên nói chuyện với nhau, Trầm Hoan cũng không thể đi, lại không muốn ngồi tại bên cạnh Thắm Khiêm, chỉ đành lấy cớ đi toilet.

Trên hành lang đi toilet, thấy cảnh sắc ngoài cửa sổ, liền sửa lại chủ ý.

Ngày hè ở Iceland, buổi tối 10 giờ mặt trời mới lặn.

Bây giờ mới 8 giờ, đang lúc hoàng hôn, chân trời mây nhiều màu còn lưu luyến, bị gió thổi thành hình giọt nước, tạo nên một vẻ đẹp độc đáo.

Buồn bực trên bàn cơm của Trầm Hoan vì cảnh sắc này đã biến mất không ít. Cô nhìn một hồi, muốn cầm di động chụp lại chia sẻ cho Phó Tư Dịch, tay sờ đến túi, mới nhớ tới do cô vội vàng ra ngoài nên không mang theo.

Chỉ phải từ bỏ ý tưởng này.

Thẩm Khiêm ra ngoài muốn hút một điều thuốc, không ngờ lại gặp được Trầm Hoan vốn nên ở toilet đang nhìn mây bay ngoài kia.

Điều thuốc dạo trên tay anh ta một vòng, lại thả vào hộp. Ôm cánh tay, dựa nghiêng trên đá cẩm thạch lạnh lẽ đánh giá cô gái đối diện.

Tới Iceland du lịch, thấy cô là ngoài ý muốn.

Lần đó ở khách sạn trường quay, Thẩm Khiêm thừa nhận chính mình xác thực có chút động tâm. Sau đó, mọi việc đều bận, đã sớm quên ở sau đầu.

Khi cùng Hồ Tĩnh nói chuyện, thoáng nhìn Hứa Trầm Hoan cố tình lãnh đạm không thêm che dấu sự thiếu kiên nhẫn, ý nghĩ ấy lại xông ra.

Anh ta nghe được số phòng cô, phái người đưa hoa, mỗi ngày một bó.

Tặng cũng có bảy tám ngày.

Mới vừa rồi cô nói, thùng rác trong phòng cô thích.

Đã ám chỉ kết cục của những bó hoa đó.

Sau khi khôi phục lại từ sự ngạc nhiên, Thẩm Khiêm theo bản năng nghĩ chính là lời nói của Trầm Hoan có phải có hàm nghĩa gì khác không?

Tỷ như nói, lạt mềm buộc chặt gì đó.

Sau một hồi nói chuyện qua lại, mới phát hiện thực sự Hứa Trầm Hoan chán ghét anh ta, không thêm che dấu.

Thẩm Khiêm không rõ chính mình đã làm việc đại gian đại ác gì, đến nỗi về khách sạn ngoài mặt cô cũng không muốn duy trì.

Chẳng lẽ hoa danh bên ngoài của anh ta đã làm cô sợ hãi?

Giờ phút này, khuôn mặt cô yên lặng, sừng mặt đắm chìm trong ánh sáng hoàng hôn, có một loại cảm giác đánh thẳng vào tim. Như ma quỷ xui khiến, Thẩm Khiêm đi qua.

“Đẹp không?”

Trầm Hoan cả kinh, quay người nhìn lại, thấy Thẩm Khiêm, cau mày không đáp.

“Em giống như rất chán ghét tôi.” Thần sắc Thẩm Khiêm chắc chắn.

“Thẩm tiên sinh, anh suy nghĩ nhiều.”

Thẩm Khiêm chớp mắt một cái, cười nói, “Nếu em không chán ghét tôi, đó có phải có nghĩa là tôi có thể tiếp tục đưa hoa cho thùng rác phòng em không?”

Trầm Hoan thấy rõ người đàn ông này xác thật là tới tìm ngược, sắc mặt cô lạnh xuống, “Thẩm tiên sinh, tôi nghĩ anh đã hiểu lầm. Tôi không phải loại phụ nữ này.”

Đôi mắt Thẩm Khiêm nhú lại, cảm thấy hứng thú nói, “Loại phụ nữ nào?”

Thế giới có hàng ngàn kiểu người, thứ kỳ quái đến thế nào cũng sẽ có. Có người trời sinh đã đứng trên đỉnh kim tự tháp, phong quang vô hạn, nhiều người tung hô.

Là ai cho bọn họ cái quyền đùa giỡn phụ nữ? Tiền tài? Địa vị?

Nếu một bên có nhu cầu một bên khác lại vừa vặn có năng lực đáp ứng, cũng thôi đi. Chính là, những người vô tội kia nên xử lý như thế nào đây?

Trầm Hoan hít sâu một hơi, ngẩng đầu nhìn chằm chằm Thẩm Khiêm, “Ồ trong mắt anh phụ nữ chỉ là thứ người đem ra làm lợi thế so với bạn bè? Hay vẫn là anh dựa vào tài phú của mình? Bản tính giải quyết nhu cầu như động vật.”

Thẩm Khiêm không nghĩ tới cô mở miệng đã bén nhọn như vậy, không khỏi không chút để ý mà cup mắt, khẩu khí trào phúng, “Như thế nào? Em khinh thường sao? Tôi đây cũng thật muốn thay chồng tương lai của em lo lắng?”

Yết hầu Trầm Hoan tắc nghẹn, “Không quan tâm anh nói thế nào, thỉnh cầu anh không cần đem tôi làm như vật phẩm thí nghiệm.”

Thẩm Khiêm nghe được muốn cười, hướng về phía cô chớp chớp mắt, “Em làm sao biết tôi đối với em không phải chân tình?”

Trầm Hoan không thể tin tưởng mà mở to hai mắt nhìn, “Anh cho rằng lợn giống sẽ trung trinh sao?”

Sắc mặt Thẩm Khiêm tối sầm, “Em đem tôi so sánh với lợn giống?”

Cô một bộ biểu tình nguoi không bằng một con lợn giống nhìn anh ta. Thẩm Khiêm cười, “Đầu heo này của tôi còn dõi theo em. Em có thể làm sao bây giờ đây?”

Trầm Hoan không nghĩ đến anh ta lại vô si như vậy, không khỏi lạnh lùng trào phúng, “Người Thẩm gia đều vô si như vậy sao?”

Người Thẩm gia

Rốt cuộc khuôn mặt cợt nhả của Thẩm Khiêm cũng thay đổi một lần, “Lời này của em có ý gì?”

Trầm Hoan hít thở thật sâu một hơi, “Em gái anh là như thế, Thẩm Khiêm anh cũng vậy. Đề đạt được mục đích đều không từ thủ đoạn.”

“A Dung? Như thế nào em lại chộc đến em ấy?!” Mây Thẩm Khiêm nhăn lại, sắc mặt hơi trầm.

Nghe một chút, đây là nói như thế nào. Còn chuyện gì cũng không biết, theo bản năng mà đem sai lầm quy kết đến trên người đối phương, uổng công nói chính mình luôn che chở em gái.

Cho nên, năm đó khi hãm hại Phó Tư Dịch, Thẩm Khiêm đương nhiên vui vẻ đồng lõa cùng em gái.

Vừa nhớ tới cô cùng Phó Tư Dịch ở dưới tình huống không rõ ràng đều bị gút mắc với người Thẩm gia, không khỏi cảm thấy vô lực.

Kiếp trước, ở thời điểm cô không biết Phó Tư Dịch đã kết hôn, Thẩm Khiêm theo đuổi cô. Đại khái theo đuổi cô bốn năm tháng, có lẽ là không chiếm được không cam lòng.

Ở một buổi yến hội hoạt động của nhãn hiệu nào đó, Thẩm Khiêm không biết xấu hổ mà hạ thuốc trong ly nước của cô. Cuối cùng, là Phó Tư Dịch đuổi tới kịp thời, cô mới tránh được một hồi tai họa.

Bạn đang đọc truyện *Chào Buổi Sáng, Phó Phu Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 47

Sau đó cô ở trong lòng ngực Phó Tư Dịch khóc thật lâu.

Lúc sau, Thẩm Khiêm nhưng thật ra lại không dây dưa với cô. Chỉ là nhiều năm sau, thế nhưng hắn còn gửi thư mời tiệc đính hôn cho cô.

Trầm Hoan không khỏi bức mình. Cô thật là hận chết anh em Thẩm gia.

Thẩm Khiêm thấy cô không nói lời nào, chỉ trầm khuôn mặt, càng cảm thấy quái dị. Hắn tinh tế suy nghĩ một chút, cảm thấy A Dung cùng Hứa Trầm Hoan cũng không có khả năng có gì gặp gỡ, càng không thể làm khó một người mới.

Kia lời Hứa Trầm Hoan nói là có ý tứ gì? Dường như có khúc mắc gì thật lớn?

Trầm Hoan xoay mặt muốn đi, bỗng nhiên bị Thẩm Khiêm kéo lấy cổ tay, “Đem mọi chuyện nói rõ ràng.”

Trầm Hoan như là đụng phải rắn rết, cảm xúc cực kỳ kích động, hét lên thất thanh, “Đừng chạm vào tôi.”

Cô hung hăng hất tay ra, Thẩm Khiêm không phòng bị, đã bị cô tránh đi, sai khi khôi phục lại tinh thần, lại kéo lấy cô, cau mày, “Em đừng kích động, tôi còn không có đem cô làm gì đâu.”

Trầm Hoan nào có nghe được hắn nói, chỉ vội vội vàng vàng muốn tránh khỏi hắn. Lực đạo của Thẩm Khiêm lớn như vậy, Trầm Hoan tránh thoát không được, đôi mắt đều nhanh đỏ.

Thẩm Khiêm nào nghĩ sẽ phát triển đến tình cảnh như hiện tại, xem cô một bộ cùng đường, trong lòng không nở, đang muốn buông cô ra, bỗng nghe phía sau, một tiếng trào phúng lạnh lùng.

“Thẩm Khiêm, anh thích ở trước mặt công chúng quấy rầy bạn gái người khác sao?”

Thẩm Khiêm theo bản năng quay lại nhìn, còn chưa thấy rõ là ai, liền thấy Trầm Hoan tránh thoát tay hắn, vội vàng chạy tới bên cạnh người đó.

Người đến là Phó Tư Dịch và Triệu Tinh Nhiên.

Thẩm Khiêm nhìn Trầm Hoan trực tiếp chạy tới phía sau Phó Tư Dịch, dường như còn khẩn cấp kéo tay áo hắn.

Trong nháy mắt đã hiểu tất cả.

Thẩm Khiêm âm trầm mím môi, bỏ qua sắc mặt bất thiện của Phó Tư Dịch, hướng Trầm Hoan nói, “Thì ra em là theo hắn, trách không được.”

Hắn còn nghi hoặc như thế nào cùng nhắc đến Thẩm Dung em gái hắn, nguyên lai là bởi vì Phó Tư Dịch.

Tâm tình Phó Tư Dịch cực độ không tốt, hắn không nghĩ tới Thẩm Khiêm vẫn như kiếp trước giống nhau quán lấy Trầm Hoan.

Càng bởi vì Thẩm Khiêm chăm chọc Trầm Hoan, giờ phút này cả người hắn đều mang hơi thở lạnh lùng như băng. Hắn nắm cổ tay Trầm Hoan, bởi vì phần nộ, quên mất thu liễm lực đạo, khiến Trầm Hoan đau nhứt mày, lại không nói lời nào.

Triệu Tinh Nhiên hiềm khi thấy bộ dáng Phó Tư Dịch tức giận như vậy, không khỏi tiến lên vỗ vai Phó Tư Dịch, “Tư Dịch, thả lỏng chút. Cậu dọa đến cô ấy.”

Phó Tư Dịch vội vàng nhìn về phía Trầm Hoan, thấy cô bộ dạng ần ần đau đớn, cả kinh, đột nhiên thả lỏng lực đạo, “Xin lỗi, rất đau sao?”

Bạn đang đọc truyện *Chào Buổi Sáng, Phó Phu Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 48

Anh nâng cổ tay Trầm Hoan, không nghĩ tới đã bị đồ, càng thêm áy náy. Trầm Hoan vội vàng cười cười, “Không có việc gì, không đau.”

Phó Tư Dịch nhìn mà đau xót, “Rất xin lỗi, anh đã tới chậm.”

Khôi phục lại bình tĩnh, Trầm Hoan thông thả lại kiên định lắc đầu, “Không, anh chưa bao giờ tới chậm.”

Kiếp trước là như vậy, lần này cũng vậy.

Đôi mắt cô nói cho anh biết.

Triệu Tinh Nhiên cảm thấy chính mình còn có Thẩm Khiêm bên kia sắc mặt vô cùng trào phúng đều là người dư thừa. Anh ta nhẹ nhàng lắc đầu, quyết định rời đi trước, “Tư Dịch, tôi đi trước nhìn A Tinh, chúng ta buổi tối gặp lại.”

Phó Tư Dịch gật đầu, Triệu Tinh Nhiên đi trước.

Trên hành lang cũng chỉ còn lại ba người bọn họ.

Thẩm Khiêm nhịn không được lạnh lùng trào phúng, “Tôi nói sao cậu lại muốn ly hôn, thì ra là vì cô ấy.”

“Tôi vì cái gì ly hôn anh lẽ nào không biết. Hà tất ở đây tỏ vẻ vô tội.”

“Lần trước việc đầu tư của tôi, là quý ý của cậu đi. Cậu cùng Giang Thời Thận thông đồng, dụ tôi lọt hồ, thật là mưu kế tốt.” Anh ta nghĩ đến đây thật là lửa giận nghi ngút, hận không thể đem Phó Tư Dịch lột da.

“Chỉ cần anh không trêu chọc đến tôi, tự nhiên tôi sẽ không gây khó dễ cho anh.” Phó Tư Dịch nhàn nhạt liếc mắt nhìn anh ta một cái, tay lờ lợ kéo Trầm Hoan rời đi.

“Phó Tư Dịch, lúc trước em gái tôi thực sự là mất bị mù.” Thẩm Khiêm nhìn chăm chú vào bóng dáng bọn họ rời đi lạnh lùng mở miệng.

Phó Tư Dịch bước chân không ngừng, “Cũng ít nhiều có anh trai tốt là anh đứng sau lưng quạt gió thổi lửa.”

Hiện tại Thẩm Khiêm hối hận muốn chết, lúc trước không nên bởi vì nhất thời mềm lòng, nghe theo tâm tư em gái anh ta thiết kế hãm hại Phó Tư Dịch, làm cho cục diện hiện tại chỉ có thể bị động.

“Anh ta bám theo em bao lâu rồi?” Không nhìn thấy thân ảnh Thẩm Khiêm nữa, Phó Tư Dịch hỏi vấn đề quan tâm nhất.

“Không lâu, mới mấy ngày nay.” Trầm Hoan hàm hồ.

“Sao em không nói cho anh biết?” Phó Tư Dịch nhìn Trầm Hoan, ngữ khí rất nghiêm khắc.

“Em cho rằng... mấy ngày anh ta sẽ hết hứng thú, không nghĩ tới sẽ như vậy.” Lần đầu tiên cô thấy Phó Tư Dịch nghiêm túc nói chuyện với cô như vậy, Trầm Hoan có chút sợ, cũng không dám ngắt đầu nhìn anh.

Phó Tư Dịch không nói.

Trầm Hoan tìm được phòng mở cửa, Phó Tư Dịch đi vào trước. Trầm Hoan sững sốt trong chớp mắt, buồn bực đuổi kịp.

Phó Tư Dịch đắm chìm trong suy nghĩ của mình, cũng chưa ý thức được cảm anh vẫn luôn căng chặt. Chờ anh phát hiện phòng quá mức an tĩnh, phòng khách đã không còn thân ảnh của Trầm Hoan.

“Trầm Hoan...” Anh ở phòng khách một mình gọi lên.

Không ai trả lời.

Phó Tư Dịch nhớ tới vừa rồi đối với cô khẩu khí quá mức nghiêm túc, trong nháy mắt liền khản trương.

“Trầm Hoan...” Anh bước nhanh đi vào phòng ngủ, còn chưa tới cửa, liền nghe thấy phía sau vang lên tiếng bước chân.

Quay đầu lại đã thấy Trầm Hoan cầm ly nước, an tĩnh mà đáp, “Em ở chỗ này.”

Cô lại hỏi, “Khát không? Em cầm cho anh ly nước.”

Phó Tư Dịch ngẩn ra một chút, bỗng nhiên bước nhanh đi đến trước mặt cô, cầm cả tay cô cả ly nước trong tay, “Vừa rồi anh không nên hung dữ như vậy, anh chỉ là...”

“Không cần giải thích, em đều hiểu.” Trầm Hoan nhìn anh, ôn nhu mà cười.

Cô biết anh lo lắng, cũng đồng dạng biết vì sao anh lại sợ. Bọn họ có chút tâm linh tương thông. Lo lắng của Phó Tư Dịch cũng đồng dạng là lo lắng của cô.

Cho nên, thật sự không cần xin lỗi.

Phó Tư Dịch từ trong mắt cô đọc hiểu lời nói, anh thở một tiếng thật dài, đem người ôm vào trong ngực, chậm rãi vuốt ve mái tóc đen nhánh của cô, không nói.

Hôm nay, Phó Tư Dịch rốt cuộc phát hiện chính mình lại yếu ớt như thế, lại còn trông gà hóa cuốc.

Lần đầu tiên Thẩm Khiêm xuất hiện trước mặt Trầm Hoan, là ở trường quay ghi hình đó. Lúc ấy, anh cũng không có để ý nhiều. Nhưng hôm nay, vốn dĩ anh nghĩ muốn cho Trầm Hoan một kinh hi, lại không nghĩ sẽ thấy một màn Thẩm Khiêm dây dưa với Trầm Hoan. Trời biết anh có bao nhiêu phần nộ.

Sau đó, đối với Trầm Hoan anh lại không khống chế được tính tình. Anh gọi cô, không ai đáp. Lúc ấy, điều đầu tiên nảy lên trong đầu anh lại là có phải Trầm Hoan tức giận rồi đi rồi hay không?

Thần kinh anh đã suy nhược đến mức này sao?

“Sao anh lại đến đây?” Trầm Hoan bị anh ôm trong ngực, phát ra thanh âm có chút buồn.

“Đáng lẽ anh tới từ hôm qua, chẳng qua mắc chút công việc. Chậm một ngày.”

“Sao không nói qua với em một tiếng?”

“Nghĩ sẽ cho em một kinh hi.”

Trầm Hoan nhấp miệng cười, càng khấn cấp mà trả lời anh, “Xác thực em rất kinh hi.”

“Đúng rồi, sao Triệu Tinh Nhiên cũng tới.” Lần trước buổi biểu diễn kết thúc, Phó Tư Dịch cũng nói qua chuyện của Triệu Tinh Nhiên cùng Hồ Tinh.

Lần này tới chẳng lẽ là tới làm hòa?

“A Tĩnh bị bệnh, cậu ta tới nhìn một cái.”

“Chỉ Tĩnh bị bệnh? Bệnh gì? Buổi sáng nay em nhìn chị ấy còn tốt a!” Trầm Hoan giật mình mà ngẩng đầu lên, cầm đặt trên ngực anh.

“Đừng lo lắng, là bệnh cũ của cô ấy, một năm tái phát vài lần. Huống hồ, có Tĩnh Nhiên ở cùng, sẽ không có vấn đề gì.” Trầm Hoan yên lòng, một lát sau lại do dự mà hỏi, “Đôi này bọn họ sẽ vẫn sẽ tách ra sao?”

Bạn đang đọc truyện *Chào Buổi Sáng, Phó Phu Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 49

Ánh mắt Phó Tư Dịch xa xăm, “Không rõ ràng lắm, vấn đề hôn nhân của bọn họ là năm xưa tịt cũ, trong chốc lát cũng không giải quyết được.”

Hồ Tĩnh từ hiện trường quay chụp trở về cảm thấy mệt mỏi lợi hại, ngày hôm qua khi cùng con trai gọi điện thoại, thanh âm nghẹn ngào, hôm nay khi mở miệng, cổ họng đau đến không chịu được. Nói cùng nhau liên hoan, kết quả chính mình chỉ có thể nằm ở trên giường, thực sự buồn bực.

Khi cảm thấy có chút phiền, nghe được trong phòng có tiếng bước chân vang lên, cho rằng lại là cô trợ lý đồng dài đến khuyên cô com nước. Hồ Tĩnh không kiên nhẫn nói, “Đều nói không ăn, cô còn tới làm gì?”

Nói xong lại nhắm mắt lại.

“Em không ăn cơm chiều sao?” Thanh âm người đàn ông trầm thấp lại có chút chần chờ.

Hồ Tĩnh trở mình, còn không có ngồi dậy đã cau mày lại hỏi, “Sao anh lại ở chỗ này?”

Triệu Tĩnh Nhiên không để ý ngữ khí lạnh nhạt của cô, chỉ là nhìn cô hiện tại gương mặt tái nhợt, thấp giọng giải thích, “Ngày hôm qua nghe Tuấn Tuấn nói em bị bệnh, tới nhìn xem.”

“Vậy hiện tại anh đã thấy được, có thể đi rồi.” Cô lại lật thân qua, đưa lưng về phía Triệu Tĩnh Nhiên.

“A Tĩnh, anh đến còn chưa đến một phút đồng hồ.” Triệu Tĩnh Nhiên thở dài.

Hồ Tĩnh nhắm mắt lại, không rên một tiếng.

Triệu Tĩnh Nhiên lại nói, “Dạ dày em không tốt, anh đi mua cho em ít cháo.” Dừng trong chớp mắt, anh lại nói, “Trong chốc lát, chúng ta nói chuyện thật tốt đi.”

Lông mi Hồ Tĩnh run lên, vẫn lại không nói cái gì. Một lát sau, Triệu Tĩnh Nhiên đi ra ngoài, xác nhận trong phòng thật sự không còn ai, Hồ Tĩnh mới mở to mắt.

Thật sự phải đi tới một bước này sao? Cô cho rằng cuộc hôn nhân rách nát này có thể căng thẳng mấy năm, thật là không nghĩ tới hôm nay chính là kết thúc. Cô biết gần đây nhất bên người Triệu Tĩnh Nhiên có một phụ nữ, cũng biết tình trạng mập mờ giữa bọn họ.

Kết thúc cũng tốt, cô căng thẳng lâu như vậy, mệt mỏi.

Chờ khi Triệu Tĩnh Nhiên trở về, Hồ Tĩnh đã từ trên giường xuống dưới, đem bản thân lộn xộn xử lý một lần, bày ra tư thế đàm phán.

“Ăn cháo trước đi.”

Hồ Tĩnh không có cự tuyệt, trạng thái tinh thần tốt là mấu chốt đàm phán thắng lợi, trước nay cô đều biết.

Triệu Tĩnh Nhiên thấy sắc mặt cô tuy lãnh đạm, nhưng cũng không cự tuyệt chính mình, không khỏi lộ ra một tia ý cười.

Đồ ăn của Iceland luôn tương đối mặn, cháo này từ đâu tới? Cô biết trung tâm thành phố có một nhà người trong nước mở cửa hàng cháo, cô đã từng ăn qua, hương vị cùng Triệu Tĩnh Nhiên mua giống nhau như đúc. Hay là, anh cố ý đi trung tâm thành phố mua? Khó trách lâu như vậy.

Trong lòng Hồ Tĩnh một mảnh chua xót, tức khắc không còn muốn ăn, cô gác cái muỗng xuống, đem chén đẩy đến một bên.

“No rồi?”

Hồ Tĩnh rút khăn giấy ra, xoa xoa miệng, không đáp lại lời anh.

“Tôi muốn Tuấn Tuấn.” Sau một lúc lâu, Hồ Tĩnh dẫn đầu cất lời, lời ít mà ý nhiều.

Tài sản gì đó, cô đều không để bụng, để ý duy nhất chỉ có Tuấn Tuấn.

Triệu Tĩnh Nhiên sắc mặt cứng đờ, khóe môi có chút châm chọc, “Em cho rằng anh muốn cùng em nói chuyện ly hôn?”

Hồ Tĩnh ngẩng đầu, bình tĩnh mà nhìn anh, “Chẳng lẽ không phải sao?”

Cô bình tĩnh hỏi lại, “Giữa chúng ta trừ bỏ cái này, còn có cái gì đáng nói sao?”

Triệu Tĩnh Nhiên không nhìn cô, đứng dậy đi tới trước cửa sổ sát đất, nhìn ngọn đèn dầu dần dần sáng lên, bỗng nhiên nhẹ giọng hỏi, “Em còn nhớ rõ lần đầu tiên chúng ta gặp nhau không?”

Sinh viên đại học S đều biết, khoa thương vụ quản lý S đại đều ra mỹ nữ. Mỗi năm thương viện tổ chức tiệc tối Nguyên Đán, trừ bỏ sinh viên của khoa, tới nhiều hơn chính là cầu độc thân mơ tưởng mỹ nữ thương viện.

Tiệc tối được tổ chức ở hội trường lớn Nam Giáo, còn chưa đến thời gian mở màn, đã không còn chỗ ngồi, lâu hai cũng đứng đầy người.

Triệu Tĩnh Nhiên âm thầm cảm thấy may mắn chính mình tới sớm, chiếm cứ vị trí cực tốt ở lầu hai.

“Thương viện xuất mỹ nữ quả nhiên là sự thật, cậu xem vừa rồi nữ sinh tiếp đón ngoài cửa rất xinh đẹp.” Triệu Tĩnh Nhiên đậm đậm cánh tay Phó Tư Dịch, thần sắc đắc ý.

Phó Tư Dịch đang sửa soạn ca khúc chính mình sáng tác, nào có tâm tư rảnh rỗi nghe anh nói cái gì, chỉ tùy ý mà ừ một tiếng, đều làm cho có lệ.

“À, còn có thể đăng bình luận trực tiếp. Rất cao cấp.” Triệu Tĩnh Nhiên dựa theo tin tức xuất hiện trên màn chiếu, tìm tòi tên trang, thích trang, tiến vào giao diện.

Đăng bình luận trên vị trí cao còn có lựa chọn chiếm vị trí đầu tiên, mười giây năm đồng tiền, một phút đồng hồ là 80 đồng tiền, sau đó theo thứ tự suy ra.

“Này ánh mắt của mỹ nữ thương viện cũng thật đáng tiền. Quý giá như vậy.” Triệu Tĩnh Nhiên nhìn đến lú lười, không khỏi chửi thầm.

Tiệc tối đúng 7h30 bắt đầu, bình luận trên trang phát trực tiếp cũng náo nhiệt lên.

“Học tỷ năm bốn ở đây.”

“Thỏ lộ tiểu tiên nữ người dẫn trình. Thẹn thùng.jpg”

“Thương viện tôi đẹp trai nhất.”

“.....”

“Đồ ngốc.” Triệu Tĩnh Nhiên vừa nhìn vừa cười, thuận tay gửi một biểu tình khinh bỉ lên bình luận.

Tiệc tối thật xuất sắc, mới một hồi đã nhìn thấy không ít mỹ nữ, Triệu Tĩnh Nhiên tỏ vẻ rất thỏa mãn.

Hồ Tĩnh là sinh viên năm nhất, đảm đương vị trí múa chính.

Múa chính được sắp xếp ở chính giữa sân khấu. Cô lúc ấy đã trang điểm tốt, váy múa màu trắng, tóc dài đến eo, tư thế lay động.

Bạn đang đọc truyện *Chào Buổi Sáng, Phó Phụ Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 50

Bối cảnh vũ đạo lấy tài liệu từ động đất, đại khái là nhân vật nữ chính bị chết trong tâm trận động đất, khiến chồng và thân nhân thống khổ.

Hồ Tĩnh múa chính cũng chính là nhân vật nữ chính.

Âm nhạc thê lương, người yêu lâm nạn, đều bị chấn động nhân tâm. Đó là một loại giã vụn đẹp đến nghẹn ngào, với những người nhạy cảm sẽ xúc động rơi lệ.

Vũ khúc kết thúc, tiếng vỗ tay như sấm dậy.

Lúc bọn họ chuẩn bị xuống sân khấu, đột nhiên có người cao giọng kêu gọi trên lầu hai, “Mỹ nữ múa chính, tôi là Triệu Tinh Nhiên, tôi thích cô.”

Tiếng la này khiến cho toàn trường chấn động, mọi người sôi nổi nhìn về phía phát ra thanh âm. Người quay phim cũng không biết nghĩ như thế nào, chuẩn xác tìm được vị trí của Triệu Tinh Nhiên, hơn nữa đem đèn tụ quang nhắm ngay anh.

Hồ Tinh ngẩng đầu nhìn lại, vừa lúc rơi vào một đôi mắt kiên định, tuổi trẻ, tính xâm lược cường thế.

Đột nhiên, tiếng hoan hô lại nổi lên.

Thì ra là trên màn hình chợt hiện một câu—Cô gái, em là của anh— Triệu Tinh Nhiên.

Sau đó bên trên phía bên phải là đồng hồ đếm ngược năm phút bắt đầu khởi động.

Sau khi bọn họ cúi chào khán giả, tức khắc đã xuống sân khấu. Khi Hồ Tinh tháo trang sức, tim vẫn đập nhanh. Cặp mắt vừa rồi khắc sâu trong đầu cô, vút đi không được.

Tên là Triệu Tinh Nhiên sao?

Triệu Tinh Nhiên lầu hai ‘vung tiền như rác’, trong lòng kích động trong chốc lát, bỗng nhiên đau lòng. Kia chính là 400 đồng tiền, nếu là ở ngày thường cũng không tính cái gì, nhưng tháng này anh tiêu quá nhiều, bị mẹ anh hạn chế tiền tiêu. 400 đồng tiền cũng là tài sản cuối cùng của anh rồi.

Phó Tư Dịch không nói gì nhìn bộ dáng đau khổ như cắt thịt của anh có chút cạn lời, “Ngày mai là tới tháng mới.”

“Đừng a. Ngày mai mình lại có tiền. Không sợ không sợ.” Dừng trong chớp mắt, Triệu Tinh Nhiên tính ra thời gian kết thúc bữa tiệc còn 1 giờ, còn có thể bá chiếm bình luận vị trí đầu. Nếu không liền bá một giờ.

Tiền của tháng sau hẳn là không có vấn đề.

Phó Tư Dịch thoáng nhìn anh lại chọn giao diện trả tiền, khoe miệng vừa kéo, “Cậu muốn ra ngoài bị chửi sao?”

A?

Triệu Tinh Nhiên không rõ ý cậu ta, hoang mang nhìn lại.

Cầm Phó Tư Dịch hát về phía màn chiếu, ý bảo Triệu Tinh Nhiên chính mình nhìn.

Tgif ra là có người không hài lòng anh bá chiếm lâu, phía dưới không ít người oán hận bình luận.

Môi Triệu Tinh Nhiên khê bĩu, khinh thường nói, “Có bản lĩnh các người cũng chiếm năm phút đồng hồ. Tôi đây là vì gia tăng thu nhập cho thương viện.”

Thế nhưng anh còn nói rất có lý. Phó Tư Dịch lắc đầu bật cười.

Cuối cùng Triệu Tinh Nhiên đánh mất chủ ý bá chiếm bình luận.

Sau đó, anh theo đuổi Hồ Tinh một năm, mới được như ước nguyện.

Lúc ấy Triệu Tinh Nhiên đắc ý nói, “400 đồng tiền kia đáng giá, sinh lễ giá trị chút, chiếm được một cô vợ.”

Nhớ lại chuyện cũ, trong mắt Hồ Tinh cùng Triệu Tinh Nhiên đều hiện lên ý cười.

“A Tinh, thời gian trôi thật nhanh, Tuần Tuần đã lớn như vậy.” Triệu Tinh Nhiên quay lại bên cạnh Hồ Tinh, nhìn cô nói nhỏ.

Hồ Tinh hít sâu một hơi, thanh âm khô ráp, “Hiện tại nói những cái này có ích gì đâu.”

Triệu Tinh Nhiên cứng lại, tiện đà hoàn thành mở miệng, “Có lẽ em cảm thấy vô dụng, nhưng anh nghĩ muốn nói với em. Hiện tại cảm giác của anh đối với em, giống như năm đó, chưa bao giờ thay đổi.”

Hồ Tinh chấn động, nhìn anh không thể tin.

“A Tinh, em không tin sao?” Triệu Tinh Nhiên suy sụp nhìn cô, cười đến vô lực, “Chúng ta đã thật lâu không bình tĩnh nói chuyện như vậy, em không tin cũng có thể hiểu được.”

“Ngày đó tốt nghiệp đại học, ở sân thể dục của trường, anh dùng nến cầu hôn em. Thời điểm đeo nhẫn cho em, khăn trương làm nhẫn lặn vào trong đám cỏ. Anh tìm nửa ngày, gấp đến mồ hôi đầy đầu. Tư Dịch ở một bên vui sướng khi người gặp họa, nói không tìm thấy nhẫn, lời cầu hôn sẽ không tính. Lúc ấy em cũng cười, thậm chí còn phụ họa lời cậu ta nói mà gạt đầu theo. Anh vẫn luôn muốn hỏi em, khi đó em cười cái gì đây?”

Đúng vậy, chính cô lúc ấy cười vì cái gì đây?

Buổi tối hôm đó, cô đang ở ký túc xá thu thập hành lý, vội đến một thân toàn mồ hôi. Triệu Tinh Nhiên gọi điện thoại gọi cô đi xuống, cô lê cái dép lê, buộc tóc rồi đi xuống.

Triệu Tinh Nhiên không nghĩ tới cô mặc như vậy.

Tùy ý, kinh ngạc mà nhìn dép lê trên chân cô, sau một lúc lâu mới lẩm bẩm một câu, “A Tinh, em mặc thế nào cũng đều đẹp.”

Hồ Tinh còn không biết anh nói câu đó là có ý gì, đã bị anh lôi đi.

“Đi đâu?”

Lời cô hỏi anh, Triệu Tinh Nhiên không để ý tới, chỉ nắm chặt tay cô vẫn luôn đi về phía trước.

Tới cửa nhỏ vào sân thể dục, đã bị anh bịt kín mắt, “Đi vào trước, chút nữa nhìn sau.”

Chờ đến lúc cô mở mắt ra, cô đứng ở giữa những ngọn nến, xung quanh phòng đều là ánh nến.

Triệu Tinh Nhiên quỳ một gối trước mặt cô, sắc mặt khấn trương.

Phó Tư Dịch đứng ở bên ngoài, mỉm cười nhìn bọn họ.

Trong nháy mắt Hồ Tinh hiểu rõ, cô nói lắp, “...Tinh Nhiên anh....”

“A Tinh, chúng ta ở bên nhau ba năm, quen biết bốn năm. Nhất kiến chung tình.”

Kỳ thật Hồ Tinh không có nghĩ kết hôn sớm như vậy, nhưng dưới sự hứa hẹn nghiêm túc của anh, cuối cùng cô cũng gật đầu.

Thời điểm anh đeo nhẫn cho cô, khuôn mặt rất nghiêm túc, ngón tay còn phát run. Dư quang Hồ Tinh thoáng nhìn dép lê màu trắng lộ ra ngón chân, cảm thấy lúc này quá mất mặt.

Sau đó, nhẫn không cẩn thận bị rơi vào bụi cỏ. Ngay lúc đó biểu tình của Triệu Tinh Nhiên có chút ngốc manh.

Anh ngơ ngác mà nhìn ngón áp út trống trơn của cô, lẩm bẩm, “Nhẫn.... Không có, A Tinh.” Giống như còn có chút ủy khuất.

Phó Tư Dịch không quen nhìn bộ dạng ngu ngốc của anh, “Tìm a!”

Bạn đang đọc truyện *Chào Buổi Sáng, Phó Phu Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 51

Dường như lúc này Triệu Tinh Nhiên mới phản ứng lại, lập tức cúi xuống, trong bụi hoa tìm tới tìm lui.

Phó Tư Dịch ở một bên trên gheo hắt, hắt cũng không rảnh cãi lại, chỉ phủ phục trên mặt đất tìm nhẫn.

Hồ Tinh vừa nhớ tới toàn bộ màn cầu hôn vừa rồi, nhin không được bật cười.

Trên mặt đất Triệu Tinh Nhiên ngẩng đầu ủy khuất mà liếc nhìn cô một cái, lại cúi đầu.

Nhớ lại chuyện đã qua, Hồ Tinh không khỏi cười ra tiếng, cô nhìn về phía Triệu Tinh Nhiên, “Bởi vì lúc ấy anh thật ngốc.”

Là rất ngốc, lại ngốc nhiều năm như vậy, cô nghĩ về điểm ngốc ghê tởm này của hắn, nhớ mãi không quên.

Bằng không, lấy tính tình của cô, nhiều năm như vậy không sống cùng, làm sao cần nhẫn nhịn đến bây giờ?

“Anh đã suy nghĩ, có lẽ chúng ta gặp nhau quá sớm, lập gia đình cũng quá sớm. Công việc của mỗi người còn chưa có chính thức bắt đầu, liền sớm lâm vào việc vặt trong nhà. Em là người đại diện, anh tiếp nhận công ty của gia tộc, cả ngày ai đi đường nấy, nói chuyện cũng ngày càng ít đi, đối xử với nhau càng không còn kiên nhẫn. Có đôi khi đến hai tháng cũng không thấy mặt nhau một lần. Mẹ anh hi vọng em có thể dứt khỏi công việc chăm sóc anh, nhưng anh biết khẳng định em không muốn, bởi vậy không nói với em.”

“Anh cho rằng có một đứa con làm ràng buộc, sẽ càng tốt. Lúc đó đã lên lút đôi thuốc tránh thai của em. Em mang thai, nổi trận lôi đình, nói giờ sinh con

còn quá sớm, muốn bỏ. Sau đó, mẹ anh khuyên em. Từ đó về sau, em ngày càng xa cách anh. Anh muốn làm hòa với em, em cũng không tha thứ.”

“Cứ như vậy qua nhiều năm, anh cũng từng nghĩ muốn từ bỏ. Nhưng mỗi lần chỉ cần nghĩ một chút lại thấy luyến tiếc. Tuấn Tuấn còn nhỏ như vậy, như thế nào lại không có cha mẹ quan tâm chăm sóc?”

“Mấy năm trước, Tư Dịch cũng đã khuyên anh. Nhưng anh vẫn nhất định muốn kéo dài.”

Hồ Tĩnh ngơ ngẩn, như là đang nghe lại như là không nghe.

“Tĩnh Nhiên, cảm ơn anh đã thành khẩn thẳng thắn. Chính là ở giữa chúng ta là tử cục, anh cho rằng chỉ cần nói chuyện một hồi là có thể giải quyết vấn đề này sao?”

“Mấy ngày trước, anh gặp anh họ cả. Hần mới từ nước ngoài trở về, hoàn cảnh của công ty cũng nói qua rất nhiều. Anh quyết định sẽ dần bỏ quyền tiếp quản....”

Hồ Tĩnh mày nhú chặt, “Anh hà tất phải như vậy? Ba mẹ sẽ không đồng ý.”

“Bọn họ đã đồng ý.” Triệu Tĩnh Nhiên cười, nhẹ nhàng thích ý.

Hồ Tĩnh kinh ngạc, “Bọn họ làm sao sẽ....”

“A Tĩnh, ở trong mắt ba mẹ, còn có cái gì có thể so sánh được với hạnh phúc của con cái đây?” Triệu Tĩnh Nhiên đi đến trước mặt cô, chân thật đáng tin mà cầm tay cô, “Chúng ta cần một cơ hội, ít nhất phải thử, anh không nghĩ sẽ để mình hối hận.”

“Được không? A Tĩnh.” Hần hỏi.

Hồ Tĩnh phảng phất quay trở về đêm tốt nghiệp hôm ấy, sao đầy trời đều không không so được ánh mắt tha thiết của Triệu Tĩnh Nhiên, hần ngẩng mặt, cũng hỏi cô như thế này, “A Tĩnh, gả cho anh đi.”

Cô gật đầu, “Vâng thử xem sao.”

Tác giả có lời muốn nói:

Lúc về nhà, muỗi thấy đặc biệt thân thiết, so với mẹ tôi còn thân hơn. (mặt tức giận.jpg)

Muỗi, “Cho ta hôn một cái.... có thể hay không....”

Tôi, “Lăn....”

Khụ khụ, ngày mai sẽ gì kia, thỉnh tự bị giao thông công cộng tap. (che mặt bỏ chạy)

“Thật vậy chẳng? Hần thật đem nhấn đánh mắt?” Trầm Hoan ở trong lồng ngực Phó Tư Dịch, nghe hần kể chuyện 囍 của Triệu Tĩnh Nhiên, cười không dùng được.

“Tìm rất lâu mới thấy.” Phó Tư Dịch cũng cười.

“Sau khi tốt nghiệp bọn họ liền kết hôn, cũng là quá sớm. Vì cái gì không đi làm vài năm, chờ hết thấy ổn định rồi lại bàn đây?”

“Anh cũng khuyên qua Tĩnh Nhiên, hần lại cảm thấy như vậy biến số quá nhiều. Sợ đánh mất A Tĩnh, nghĩ sớm một chút định ra.” Phó Tư Dịch thở dài một tiếng, “Cho nên sau này mới xuất hiện nhiều mâu thuẫn như vậy.”

“Rốt cuộc là còn quá trẻ.” Trầm Hoan vẫn là nhìn không được thờ dài.

Phó Tư Dịch nghe cô lại cảm thán một lần, có chút trầm mặc. Vuốt ve cổ tay cô thật lâu, mới do dự mà gọi một tiếng, “Trầm Hoan.”

“Dạ?”

“Năm nay em 23 phải không?”

“Vâng.” Trầm Hoan từ trong ngực anh trở mình, đối diện với anh.

Cô còn rất trẻ, còn một thời gian rất dài để phấn đấu cho sự nghiệp của mình. Phó Tư Dịch tin tưởng, dưới sự nâng đỡ của Hồ Tĩnh, thành tựu của cô nhất định vượt qua kiếp trước. Mà chính mình đã 35 tuổi, đối với cô mà nói, có chút già. Nếu cô muốn phấn đấu, tuy rằng anh già, cũng sẽ chờ cô.

“Trầm Hoan, muốn làm cái gì liền làm, anh sẽ đợi em.” Sau khi tự hỏi thật lâu, Phó Tư Dịch hạ quyết tâm.

Đột nhiên nghe Phó Tư Dịch nói một câu như vậy, Trầm Hoan có chút ngốc, nghĩ đến chuyện vừa rồi hai người nói, cô đã hiểu rõ. Cảm động rất nhiều, khó tránh khỏi nổi lên tâm tư trêu chọc.

Cô theo anh tiếp lời.

“Kỳ thật, em tính toán 35 tuổi mới kết hôn. Khi đó, sự nghiệp đã ổn định.” Cô 35, hần đã 47 đi. A, đủ già rồi.

Trầm Hoan giả vờ lơ đãng đánh giá Phó Tư Dịch, quả nhiên thấy thần sắc anh cứng đờ. Nửa ngày sau, mới rầu rĩ từ một tiếng.

Trầm Hoan muốn cười, lại nhịn xuống, lơ đãng mà nói, “Hiện tại người kết hôn rồi lại ly hôn, có rất nhiều. Chín đồng tiền giấy hôn thú cũng không thể bảo đảm. Kết hôn có lợi ích gì đâu? Còn không bằng không”

Lời nói còn chưa dứt, cổ tay liền bị anh nắm chặt, Phó Tư Dịch cúi xuống, nhìn thẳng vào mắt cô, gần từng chữ, “Trầm Hoan, đời này, anh chỉ nhận định em, sẽ không có người khác nữa. Em đừng nói những lời này.”

Vô luận là như thế nào, giấy hôn thú nhất định phải có. Kể cả có tới bảy tám mươi tuổi, cũng phải có.

Trên bia mộ anh, nhất định phải có tên cô.

Sống đã mang đến chết liền mang đi.

Cô từ trong ngực hần ngồi dậy, tay Phó Tư Dịch vẫn ôm eo cô, đen trán dán vào trán hần, nhỏ giọng nói, “Em vừa rồi là lừa anh, em không nghĩ kết hôn muộn như vậy. Muộn như vậy, đều thành lão yêu bà”

Trầm Hoan ngẩn ra một chút, phát giác chính mình chơi đùa ra lừa, đã đem anh dọa rồi.

Bạn đang đọc truyện *Chào Buổi Sáng, Phó Phu Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 52

Nói xong cô ngẩng đầu lên nhìn hần, trong mắt đều là ý cười khi thực hiện được ý đồ.

Phó Tư Dịch ngẩn ra, bỗng nhiên cắn chóp mũi cô một ngụm, vừa tức vừa yêu mà trừng phạt, “Kẻ lừa đảo, gạt anh chơi vui sao?”

Trầm Hoan thức thời mà vội vàng lắc đầu, trong miệng lại vẫn luôn đang cười.

“Còn cười...”

Hần bắt được tay cô đang lộn xộn, đuổi theo cắn cô. Trầm Hoan một bên trốn, một bên xin tha, “Phó Tư Dịch, em không dám, đừng náo loạn.”

Phó Tư Dịch không nghe, vẫn là nháo. Sau lại, không biết là ai đẩy ai, hai người đều ngã xuống sô pha.

Không sai, tư thế nam thượng nữ hạ.

Dưới là sô pha mềm mại, phía trên Phó Tư Dịch nắm cổ tay cô, cười nhìn cô. Trầm Hoan chợt thấy ngượng ngùng, nghiêng mặt đi, thanh âm thấp đi, “Anh đè nặng em...”

Phó Tư Dịch dừng một chút, cũng cảm thấy không ổn, xấu hổ ho nhẹ một tiếng, “Xin lỗi.”

Hần buông cổ tay cô, tận lực xem nhẹ bởi vì vừa rồi nháo đến lợi hại, khiến Trầm Hoan lộ ra đầu vai trắng nõn, chậm rãi từ trên người cô đứng lên.

Trầm Hoan cúi đầu, đỏ mặt, kéo áo lên, cũng chậm rãi ngồi dậy.

“Trầm Hoan...” Thanh âm Phó Tư Dịch ám ách, lại bắt được cổ tay cô.

Cô ngẩng đầu, đối diện đôi mắt thâm trầm của Phó Tư Dịch.

“Anh...” Phó Tư Dịch nhìn cô, chần chờ.

Trầm Hoan nhìn ngón tay chính mình, bỗng nhiên có chút khẩn trương.

Phó Tư Dịch thở dài, chuyển đề tài, “Ngày mai khi nào em bắt đầu công việc?”

Trầm Hoan rũ đầu, không đáp.

Sau một lúc lâu, cô đứng lên, tiến lên một bước, ngón chân co lại, kéo lấy cổ Phó Tư Dịch, đỏ mặt, “....Em có thể.”

Phó Tư Dịch thẳng tắp nhìn cô, bộ dáng có chút ngu ngốc.

Trầm Hoan nhắm mắt, hôn lên môi hắn.

Phó Tư Dịch phục hồi lại tinh thần, chế trụ eo cô, kéo cô lại gần.

Thở dài một tiếng, hắn gọi “Trầm Hoan”

Tiếng gọi này, giống như rượu ủ nhiều năm, tinh khiết và thơm say lòng người.

Hắn ôm cô, bước chân trầm ổn, đá văng cửa ra, phanh một tiếng, cửa lại khép lại.

Trầm Hoan rơi vào trong chăn màu trắng mềm mại, nhìn đèn chụp ở đỉnh đầu như chiếc mâm tròn, cảm thấy đầu vầng mắt hoa. Hắn đưa tay như khắc chế, lại lưu luyến với eo cô, trong say mê lại vẫn giữ lễ tiết quân tử.

Hắn hôn mặt mày cô, chóp mũi, mút vào cánh môi cô.

Vừa ôn nhu, vừa đưa tình.

Cánh tay cô vòng ở cổ Phó Tư Dịch, do dự mà đáp lại hắn. Thời điểm hắn hôn lên xương quai xanh cô, Trầm Hoan không ngăn được tràn ra một tiếng ngâm khẽ.

Sau đó, hết thảy đều đã thay đổi.

Màn được kéo xuống, đèn tắt.

Trong bóng tối, cảm giác càng thêm nhạy bén, cùng với khó nhằn nhìn.

Tiếng vang sần sật, quần áo cọ sát với khăn trải giường, váy ngắn đụng tới quần tây, giày vút trên mặt đất..... Tay cô chạm vào da thịt trước ngực hắn, không kiềm chế được mà lẩm bẩm, ... “ Rất cứng.”

Trong bóng đêm, hắn ngâm lấy một nụ hồng mai, cười trả lời, “Một hồi càng cứng....”

Không tránh được một trận đầu lúc đầu, cô đột nhiên thân thể cứng lại. Phó Tư Dịch kêu một tiếng, dừng lại, cúi xuống, hắn ôn nhu mà hôn môi cô, một lần lại một lần.

Trầm Hoan thả lỏng một chút.

Sau lại, cô cái gì cũng không nhớ rõ.

Chỉ cảm thấy chính mình bước lên một cái thuyền nhỏ, phiêu du một chặng đường dài, điên cuồng. Gặp được sóng gió, cô trốn tránh, lại bị túm ra, sau đó sóng gió càng nhiều.

.....

Ngày kế, khi cô tỉnh lại, đã 9 giờ. Mùa hạ ở Iceland, trời còn không có nóng.

Cô nghiêng người nằm, trên eo còn vòng một cánh tay, kẻ sát phía sau chính là Phó Tư Dịch.

Nhẹ nhàng xoay người, đối diện với khuôn mặt tuần tú đầy ý cười của Phó Tư Dịch. Thì ra, hắn đã tỉnh từ lâu, tay chống đầu, vẫn luôn nhìn cô.

“Sớm.” Hắn sờ sờ tóc cô, dẫn đầu nói.

“Vâng.” Cô đem chân kéo về phía trước, che đến đầu vai, bộ dáng có chút 囧.

“Ăn sáng gì đây? Anh đi làm.”

Phó Tư Dịch xốc lên một góc chăn, Trầm Hoan thoáng nhìn eo thon của hắn, còn có một đôi chân dài. Vội vàng thu hồi tầm mắt.

Tiếng vang sần sật qua đi, Phó Tư Dịch đã mặc chỉnh tề, cài nút áo cuối cùng, nhìn lại cô, dặn dò, “Một lúc nữa ra ăn cơm.”

“Vâng.”

Ấn xong chuông cửa, Trần San chờ Trầm Hoan tới mở cửa, bỗng nhiên từ cánh cửa rộng mở, xuất hiện đầu một người đàn ông, đặc biệt hơn là chủ nhân gương mặt là Phó Tư Dịch, Trần San cảm thấy đầu óc mình có chút không đủ dùng.

“Phó.... thầy Phó....”

“Là đưa quần áo cho Trầm Hoan sao?” Phó Tư Dịch liếc mắt một cái thấy túi trong tay cô ấy, so với Trần San còn tự nhiên hơn.

“Vâng.” Cô trả lời.

Bạn đang đọc truyện *Chào Buổi Sáng, Phó Phu Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 53

Phó Tư Dịch tiếp nhận túi, thấy cô ấy còn không đi, khách khí hỏi, “Còn có việc gì sao?”

Đầu óc Trần San xoay chuyển chóng mặt, lắc đầu.

Quay chụp buổi chiều, Trần San tới đón Trầm Hoan. Trầm Hoan thấy cô còn ngượng ngùng, vẫn luôn cúi đầu. Phó Tư Dịch lái xe đưa các cô đi đến chỗ công tác, trước khi bước xuống xe, Phó Tư Dịch ôn thanh dặn dò Trầm Hoan, nói trở về sẽ đón cô, nói cô chờ anh. Cuối cùng còn tặng kèm một nụ hôn tạm biệt.

Phó Tư Dịch còn đó, Trầm San đem tất cả nghi vấn trong đầu áp chế không thể hỏi cái gì. Chờ đến khi nghỉ ngơi, cô ấy bắt được Trầm Hoan.

“Em cùng Phó Tư Dịch ở bên nhau?”

“Vâng.”

“Hai người đã....” Trần San nghĩ đến cảnh tượng buổi sáng, cảm thấy đầu choáng váng.

“Chị San, chị hỏi nhiều như vậy để làm gì?” Trầm Hoan thật ngượng ngùng.

“Hai người từ khi nào... này tôi mặc kệ. Chị Tĩnh biết em cùng anh kết giao sao?” Trần San rất lo lắng, trước không nói bọn họ như thế nào lại ở bên nhau.

Cô nhìn Trầm Hoan cũng là người trầm ổn, sao ở thời điểm mấu chốt kéo đến chuyện này.

Trầm Hoan biết cô ấy đang sợ cái gì, không sợ mà cười một cái, “Chị San, việc này em tự có chừng mực. Nếu bị chụp lại, thì thừa nhận thôi.”

Trần San chừng to mắt, “Thừa nhận? Em nói thật đơn giản. Em cũng không nghĩ, hiện tại em không hề có chút tiếng tăm nào, truyền thông còn không biết bôi đen em như thế nào đâu. Em là vội vàng muốn đâm vào họng súng!”

“Chị yên tâm, em biết nặng nhẹ. Em biết bây giờ cái gì với em là quan trọng nhất. Danh khí gì đó, đều là mây bay thôi.” Trầm Hoan cười, trấn an cô ấy.

Phồn hoa cũng chỉ là khoảnh khắc, sống không mang đến, chết chẳng thể mang đi. Tư vị ở nơi địa vị cao kiếp trước cô đã trải qua, bận rộn rộn rịp, sống vội vàng, cô không nghĩ sẽ lại sống như vậy.

Nếu thật sự bị cho ra ánh sáng, cùng lắm thì lui, cô cũng không phải không thể tồn tại.

Kiếp này, con đường cô đi đều có thể nói là Phó Tư Dịch dẫn dắt, hơn nữa khi hai người quen nhau, một cái vô ý liền trở thành mảnh lời truyền thông.

Tương lai có thể đoán, con đường của cô cùng Phó Tư Dịch đi sẽ không dễ dàng.

Trầm Hoan vẫn luôn nghĩ như vậy, cho nên, ở thời điểm cùng Phó Tư Dịch quen biết, cô cũng không cố tình che che dấu dấu, hết thảy đều là thuận theo tự nhiên.

Nếu trước sau mưa gió đều phải đến, như vậy thì tới sớm một chút đi.

Mấy ngày nay, Phó Tư Dịch vẫn luôn ở bên cô. Cô đi quay chụp, Phó Tư Dịch đưa cô đến nơi làm việc, lại đánh xe trở về. Khi kết thúc, anh lại mang cô đi ăn cơm, đi nhà ăn đều tương đối bí mật, nếu thời gian dư dả, hai người còn có thể đi tản bộ.

Ở quốc gia khác, bước chậm trên đường, phía trước đều có người, thời gian trôi đi nhẹ nhàng thích ý.

Hồ Tĩnh thỉnh thoảng sẽ đến nơi xem một chút tiến độ quay chụp, chỉ cần nơi Hồ Tĩnh xuất hiện, Trầm Hoan đều có thể thấy Triệu Tĩnh Nhiên ở phía sau. Ngẫu nhiên thấy hai người nói chuyện với nhau, trên mặt Hồ Tĩnh sẽ hiện lên ý cười nhàn nhạt.

Trầm Hoan lén lút hỏi qua Phó Tư Dịch, Hồ Tĩnh và Triệu Tĩnh Nhiên hai người có phải đã tốt hơn rồi hay không.

Đối với chuyện của hai người ấy Phó Tư Dịch càng hiểu rõ hơn, chỉ là hàm hồ nói cái này khó mà kết luận.

Có hôm, Trầm Hoan cùng Phó Tư Dịch đi ăn cơm gặp phải Thẩm Khiêm, ôm một mỹ nữ tóc vàng, đi qua bên cạnh cô cùng Phó Tư Dịch, mắt nhìn thẳng.

Sau đó, Trầm Hoan đi toilet, khi ra tới, thấy Thẩm Khiêm dựa vào tường hít mây nhà khói.

Giả vờ không biết, Trầm Hoan đang muốn thông dong đi qua. Thẩm Khiêm ở sau lưng cô mở miệng, “Em giống như một chút cũng không sợ hãi.”

Trầm Hoan nhú mi một chút, bước chân không ngừng.

“Em cho rằng chỉ bằng Phó Tư Dịch là có thể bảo vệ được em sao?” Âm thanh trầm thấp, mang theo ý tứ cảnh cáo.

Trầm Hoan rút cuộc quay đầu lại nhìn anh ta, “Lời này của anh là có ý gì?”

Thẩm Khiêm phun ra một luồng khói, lại có ý hướng về phía mặt cô thổi một ngụm, khuôn mặt lạnh lùng lẫn trong sương khói có vẻ quý dị, “Ý trên mặt chữ.”

Trầm Hoan cảm thấy Thẩm Khiêm quả thực không hiểu ra sao, không rõ anh ta rút cuộc muốn nói cái gì. Lấy hiểu biết kiếp trước của cô, Thẩm Khiêm không có khả năng sẽ nói lời không có ý nghĩa.

Có lẽ là cô thần hồn nát thần tính.

Trầm Hoan không có tự hỏi nhiều.

Triệu Tĩnh Nhiên tuy nói vì cùng Hồ Tĩnh hòa hoãn quan hệ, tạm thời bỏ xuống công việc, nhưng cũng không thể luôn ở cùng Hồ Tĩnh. Huống hồ đem Tuấn Tuấn một mình ở chỗ cha mẹ anh ta, cả anh ta và Hồ Tĩnh đều không yên tâm, sau đó vài ngày, thương lượng một hồi với Hồ Tĩnh, chuẩn bị chính mình về nước.

Trước khi rời đi, bốn người bọn họ lần đầu tiên cùng ăn cơm.

Trầm Hoan đối với việc trên thương trường không biết gì, nghe bọn anh nói đến hướng đi của thị trường chứng khoán, giao dịch chứng khoán, cảm thấy đầu choáng váng, chỉ an tĩnh làm thỉnh giả, không rên một tiếng ăn đồ ăn trên bàn.

“Gần đây Giang Thời Thận đang bận rộn cái gì, lâu rồi không gặp cậu ta?”

“Không rõ ràng lắm.” Phó Tư Dịch một bên đáp Triệu Tĩnh Nhiên, một bên rót nước ấm cho Trầm Hoan.

Tuy rằng Phó Tư Dịch luôn cùng bọn họ nói chuyện, dư quang lại vẫn chú ý Trầm Hoan, thường thường thêm đồ ăn cho cô.

Trầm Hoan cũng không đến mức quá xấu hổ.

Bạn đang đọc truyện *Chào Buổi Sáng, Phó Phụ Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 54

Triệu Tĩnh Nhiên chú ý hành động đã lâu, rút cuộc nhìn về phía Hồ Tĩnh, nhin cười không được, “Trước nay chưa thấy Tư Dịch đối với ai săn sóc như vậy, lúc trước Thẩm Dung”

Ý thức được chính mình nói ra đề tài không nên nói, Triệu Tĩnh Nhiên theo bản năng nhìn Phó Tư Dịch cùng Trầm Hoan, thấy thần sắc hai người đều bình tĩnh, ngược lại là chính mình xấu hổ khụ một tiếng.

Hồ Tĩnh không khỏi trừng mắt liếc nhìn Triệu Tĩnh Nhiên một cái, Triệu Tĩnh Nhiên ngượng ngùng cười.

Mấy ngày nay Hồ Tĩnh vẫn luôn vội vàng chuyện của mình, cũng không cùng Phó Tư Dịch nói qua. Tóm được cơ hội này, cô ấy đem Phó Tư Dịch kéo đến một bên.

Phó Tư Dịch sao lại không biết cô ấy muốn nói gì, lúc này đi cùng, cũng không quên trêu đùa, “Chuyện gì quan trọng như vậy? Còn phải tránh Tĩnh Nhiên.”

Thế nhưng còn có tâm trạng cùng cô nói giỡn, nhìn dáng vẻ mấy ngày nay của Phó Tư Dịch thật sự trôi qua rất khá, Hồ Tĩnh nhướn mày nhìn lại, giọng điệu mang chế nhạo, “Gần đây xuân phong đặc ý nha.”

Phó Tư Dịch chỉ cười không nói.

Hồ Tĩnh bắt đầu đi cong khóe miệng, nghiêm túc, “Anh cùng cô ấy là tính như thế nào?”

“Trước lấy sự nghiệp của cô ấy làm trọng, việc về sau lại nói.” Anh nói rất tự nhiên.

“Kỳ thật không hỏi anh, tôi cũng biết là kết quả này. Mấy ngày nay, anh đưa cô ấy đến chỗ quay chụp, không lần nào ở lại, còn không phải sợ gặp phải thị phi.”

Thần sắc Phó Tư Dịch nhẹ nhàng, cũng không phản bác.

Hồ Tĩnh gật đầu, lại nói, “Tôi cũng nghĩ như vậy. Ở chỗ này, không có người biết còn tốt. Sau khi về nước, truyền thông đều nhìn anh chăm chăm, anh cùng cô ấy liên chú ý nhiều hơn chút.”

“Làm người đại diện của cô ấy, tôi đương nhiên không hi vọng chuyện tình cảm quá nhiều đến sự phát triển của Trầm Hoan. Nhưng làm bạn của anh, lại ngóng trông anh sớm ngày cưới vợ sinh con, rốt cuộc anh cũng đã 35. Lúc trước, bác trai bác gái bởi vì anh cùng Thẩm Dung ly hôn, tức giận đến không được. Anh sớm kết hôn một chút, cũng trấn an được bọn họ.”

“Xem ra anh tiền nhiều không có chỗ tiêu, như vậy nghĩ đưa tôi bao lì xì.” Phó Tư Dịch tay cầm trong túi, đầu hơi hơi ngẩng lên, hướng cô cười.

Biết anh không nghĩ đến việc này, Hồ Tĩnh lắc đầu, đơn giản không hề nói cái gì.

“Cô cùng Tĩnh Nhiên.” Phó Tư Dịch trái lại hỏi cô.

“Tôi cũng không biết, hiện tại tạm thời cứ như vậy đi, cũng không có biện pháp gì khác. Tốt thì tốt rồi, nếu không tốt.” Lời còn lại Hồ Tĩnh không nói ra, chỉ là trên gương mặt hiện lên chút bi thương.

Phó Tư Dịch nhìn cảnh đường phố bên ngoài, cũng không biết nói an ủi cái gì, cũng trầm mặc.

Triệu Tĩnh Nhiên đi rồi, Hồ Tĩnh có nhiều thời gian tới trông giữ Trầm Hoan. Phó Tư Dịch vẫn là qua lại bên ba tới đón cô, Trầm Hoan đã từng nghĩ nói Phó Tư Dịch ở đây cùng cô, cũng không cần chạy qua chạy lại. Kết quả Phó Tư Dịch nói không phiền toái, lại nói sợ quá rầy công việc của cô, vẫn bên ba qua lại.

Cũng may công việc cũng tiến vào giai đoạn kết thúc, cũng không yêu cầu Trầm Hoan bận rộn như lúc mới bắt đầu.

Khi một ngày cuối cùng kết thúc, Trầm Hoan nhìn Hồ Tĩnh sau khi tiếp điện thoại, sắc mặt nháy mắt liền tái nhợt, cùng người phụ trách nói gì đó, vội vàng rời đi. Khi Phó Tư Dịch tới đón Trầm Hoan, cô không nhận được hỏi anh.

“Em nhìn chị Tĩnh hôm nay sắc mặt không tốt lắm, sau khi nghe điện thoại vội vàng rời đi. Là xảy ra chuyện gì sao?”

“Là Tĩnh Nhiên xảy ra chuyện.” Phó Tư Dịch một mặt giúp cô thắt dây an toàn, một mặt trả lời.

Thần sắc anh ngưng trọng.

“Xảy ra chuyện gì?”

“Truyền thông chụp được cậu ta cùng Lâm Ngải ở khách sạn ngay người hai tiếng.” Phó Tư Dịch ngón tay ấn ấn đường, “Hiện tại nháo đến dư luận xôn xao.”

“Tại sao lại như vậy? Triệu Tĩnh Nhiên lại không phải nhân vật công chúng, truyền thông chụp anh ta làm gì?” Trầm Hoan thấy rất khó hiểu.

“Hiện tại, trạng thái hôn nhân của hai người họ bị truyền thông đưa ra ánh sáng. Thân phận A Tĩnh đặt nơi đó, truyền thông tự nhiên sẽ không bỏ qua.”

“Trước kia đều rất tốt, như thế nào đột nhiên bị phát hiện?”

“Kia Triệu Tĩnh Nhiên cùng Lâm Ngải là thật sự.”

Đối với vấn đề của Trầm Hoan, Phó Tư Dịch đều là trầm mặc lắc đầu. Lúc trước, anh gọi điện cho Tĩnh Nhiên rất nhiều cuộc, cũng không thấy bắt máy. Phó Tư Dịch vừa thu được tin tức đến, liền cho người đi tra, một chốc một lát cũng chưa tra được ra.

Hồ Tĩnh cùng Triệu Tĩnh Nhiên vừa mới quyết định hòa hoãn quan hệ, đột nhiên liền xuất hiện việc như vậy. Còn cùng Lâm Ngải treo lên quan hệ, Trầm Hoan cũng nhận không được thay Hồ Tĩnh cùng Triệu Tĩnh Nhiên lo lắng.

“Trầm Hoan, ngày mai khả năng anh sẽ về nước. Tĩnh Nhiên như vậy, anh không yên lòng.” Vốn dĩ anh cùng Trầm Hoan tính muốn ở Iceland du lịch một thời gian, xem ra kế hoạch chỉ có thể gác lại.

“Anh trở về đi. Chị Tĩnh như vậy, em cũng không yên tâm. Về sau còn có nhiều cơ hội để đi chơi.” Trầm Hoan dừng trong chớp mắt, lại bổ sung, “Nếu không, anh và em cùng về đi, dù sao bên này em cũng không còn chuyện gì.”

“Không được,” Phó Tư Dịch cự tuyệt quá nhanh, Trầm Hoan ngược lại ngẩn ra một chút, “Vì cái gì?”

“Anh có khả năng sẽ không rảnh chăm sóc em, em ở bên này, tránh xa thị phi, còn an toàn một chút.”

Anh cảm thấy chuyện này có điều không đúng. Về hôn sự của Hồ Tĩnh cùng Tĩnh Nhiên, Hồ Tĩnh vẫn luôn không để truyền thông đưa tin quá nhiều. Ở hồ sơ lý lịch cá nhân Hồ Tĩnh thường thường mơ hồ đánh dấu chồng là thương nhân tư liệu đơn giản như vậy.

Nhiều năm qua như vậy, cũng có xuất hiện qua tin Tĩnh Nhiên là chồng Hồ Tĩnh, nhưng cuối cùng đều bị anh hay Triệu Tĩnh Nhiên ngăn cản áp chế.

Tuy nói không có khả năng vạn vô nhất thất, huống hồ còn liên quan tới Lâm Ngải, trực giác Phó Tư Dịch nói cho anh biết chuyện không đơn giản như vậy.

Suy xét đến lời nói của Phó Tư Dịch, Trầm Hoan trầm mặc một hồi, vẫn là gạt đầu.

Phó Tư Dịch nắm thật chặt tay cô, thấp giọng khuyên giải an ủi, “Ở đây thêm ba ngày, được không? Chờ việc của Tĩnh Nhiên giải quyết xong, anh liền tới đón em.”

“Được.” Trầm Hoan thu hồi rầu rĩ không vui, ngẩng đầu, nỗ lực hướng anh cười.

Khi Hồ Tĩnh nhận được điện thoại, cũng đã đặt chuyến bay sớm nhất về nước.

Mẹ chồng cô gọi điện tới, nói là không tìm thấy Triệu Tĩnh Nhiên, còn nói Tĩnh Nhiên không phải người như vậy, nói Hồ Tĩnh trở về thương lượng nên làm thế nào bây giờ.

Sau khi Hồ Tĩnh cúp điện thoại, duy trì một tư thế bất động. Hồi lâu, mới gọi điện thoại cho Triệu Tĩnh Nhiên.

Gọi ba bốn cuộc, vẫn không có người nghe.

Cuối cùng cô không kiềm chế được bi thương, thất vọng rất nhiều, gửi tin nhắn thứ nhất cho Triệu Tĩnh Nhiên.

Tin nhắn gửi đi không bao lâu, di động Hồ Tĩnh vang lên. Cô gắt gao nhìn chăm chăm hồi lâu, nặng nề hít một hơi, ấn nút nghe, “A Tĩnh.”

Bạn đang đọc truyện *Chào Buổi Sáng, Phó Phu Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 55

Triệu Tĩnh Nhiên khàn khàn gọi một câu, lại không có động tĩnh.

“Có chuyện gì chờ tôi về nước nói. Trước tiên anh gọi cho ba mẹ đi.” Thanh âm cô bình tĩnh.

Thật lâu qua đi, đầu kia mới nhẹ nhàng truyền đến thanh âm của Triệu Tĩnh Nhiên.

Anh chỉ nói một câu, “Được.”

Tác giả có lời muốn nói:

Phó Tư Dịch, “Người có biết hay không, người đem ta viết tra.”

Ta, (mặt áy náy) “Biết”

Phó, “Còn có biện pháp cứu chữa sao?”

Ta, “Không có, người sẽ là nhân vật tra nhất dưới ngòi bút ta.”

Phó, (mặt âm trầm), “Người có thể đi chết rồi.”

Ta, “.....”

Khi cô đến sân bay, đã hơn 8 giờ tối.

Không biết tin tức cô về nước truyền ra từ đâu, truyền thông chen đầy lối ra, camera tầng tầng lớp lớp, mỗi người đều tranh nhau về phía trước, nghĩ muốn lấy một phần tin tức mới nhất hấp dẫn đại chúng.

Loại trường hợp này, cô trải qua ít nhiều khi bồi đường nghệ sĩ lớn có bé có, mà khi vai chính đổi thành cô, Hồ Tĩnh chỉ cảm thấy thật sâu vô lực.

Sau khi ném truyền thông ở phía sau, cô đánh xe đại học ngày trước đã từng học.

Từ sau khi tốt nghiệp, cô hiếm khi trở về. Vẫn là khi kỷ niệm một trăm năm thành lập trường, cô cùng Triệu Tinh Nhiên đồng ý làm khách quý trở về, sau đó hai người đều bận rộn công việc, tham gia xong xã giao, liền ra sân bay, cũng không có thời gian nhớ lại những kỷ ức đó.

Ngày mùa hè, lảng động lại một ngày khô nóng, gió đêm cũng thổi bớt một phần nào.

Trên sân thể dục, tản bộ, chạy bộ, trên đường băng plastic, tốp năm tốp ba sinh viên gặp nhau rồi lại tách ra. Ánh đèn cao cao rủ xuống, như là cô hồn đã quý.

Cửa vào sân thể dục, quẹo phải, có một đoạn cầu thang, đi lên, chính là khán đài.

Mỗi năm sinh viên năm nhất ở chỗ này tiếp thu kiểm duyệt.

Cô lướt qua những cặp đôi ôm nhau, thẳng tới cửa phía Đông. Nơi đó có một cây hạnh rất lớn, cô cùng Triệu Tinh Nhiên ở nơi đó đã từng hôn môi, ôm nhau nhìn ngắm trời đầy ánh sao.

Hiện giờ, dưới tàng cây một người ngồi, cô thấy được đầu ngón tay anh ánh lửa lập lờ.

Triệu Tinh Nhiên như là hòa làm một cùng đêm tối, mơ hồ lại giống như núi đá.

Tiếng giày cao gót lộc cộc vang lên, cô đứng yên bên cạnh anh, ở trên cao nhìn xuống.

Anh biết cô tới, lại không cách nào ngẩng đầu liếc nhìn cô một cái.

Bạn đang đọc truyện *Chào Buổi Sáng, Phó Phu Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 56

“Nhiều năm như vậy, trường học cũng không có gì thay đổi.” Thanh âm của cô bị bóng đêm nhiễm lạnh.

Thân mình Triệu Tinh Nhiên run một cái rất nhẹ, nhìn dưới chân đầy tàn thuốc, không nói.

“Trở về đi. Anh ngốc đủ lâu rồi.” Cô không nhìn hắn, lại xoay người. Giày cao gót lại vang lên, Hồ Tĩnh đã đi ra hai bước.

Triệu Tinh Nhiên như bùng tỉnh khỏi mộng, đột nhiên ngẩng đầu, con ngươi tràn ngập tơ máu.

Thanh âm hắn bi thương, “Anh không biết.”

Bước chân Hồ Tĩnh dừng lại, sống lưng thẳng thắn khác thường. Hắn lại nói, “Anh không biết có hay không cùng cô ta..... Anh uống say.....Cái gì cũng không nhớ được.”

“Anh chưa bao giờ là người mê rượu.” Thanh âm Hồ Tĩnh vẫn là bình tĩnh.

“Ngày hôm qua anh từ chức, mời những người liên qua. Bọn họ kính rượu, anh cao hứng. Đều uống hết.” Triệu Tinh Nhiên hung hăng nắm tóc, nắn lòng đến cực điểm, “Chờ khi anh tỉnh lại liền thành như vậy.”

Ngĩ đến sau khi từ chức, là có thể ở bên Hồ Tĩnh nhiều hơn, Triệu Tinh Nhiên cao hứng, liền uống nhiều mấy chén.

Hiện tại nghĩ đến, hẳn hối hận đến mức muốn giết chính mình.

“Là Lâm Ngải hãm hại anh.” Đây là giải thích duy nhất.

Hồ Tĩnh nháp môi, cười, thê lương như vậy, “Anh như thế nào biết là cô ta hãm hại anh, mà không phải.....”

Cô lại quả quyết im lặng, “Cái này đều không quan trọng, trước mắt quan trọng thể ổn định tình hình. Tuấn Tuấn không thể bị ảnh hưởng bởi chuyện này.”

Việc cô cùng Triệu Tĩnh Nhiên thế nào cũng được, chỉ cần không liên lụy đến đứa bé.

“Về nhà tắm trước.” Giờ phút này, trên mặt Triệu Tĩnh Nhiên xanh như tàu lá, thật sự suy sút, Hồ Tĩnh không quen nhìn bộ dạng chật vật của hắn như vậy.

Đột nhiên Triệu Tĩnh Nhiên cứng đờ người, hẳn ngừng đầu nhìn Hồ Tĩnh, lại không thể nào phân biệt cô là nói hắn tắm bởi vì hiện nay bộ dáng chật vật hay bởi vì.....

Sau khi trở về nhà, Triệu Tĩnh Nhiên đi phòng tắm. Hồ Tĩnh đứng ở cửa sổ sát đất, ôm cánh tay, thần sắc yên tĩnh, không biết suy nghĩ cái gì.

Khi Triệu Tĩnh Nhiên ra tới cô đều không có phát hiện, thẳng đến khi có đôi tay vòng đến eo cô. Hắn chôn đầu ở cổ cô, mới vừa tắm xong, hơi thở ẩm ướt phả trên má, làm Hồ Tĩnh hết sức không thoải mái. Đang muốn mở miệng, thanh âm Triệu Tĩnh Nhiên khàn khàn truyền tới hỏi, “A Tĩnh, chúng ta còn có thể sao?”

Thân hình cô cứng đờ, sau khi trầm mặc thật lâu, lại là đẩy tay hắn ra, “Việc này về sau lại nói. Hiện tại việc anh nên làm là tìm được Lâm Ngải thống nhất lý do thoái thác, giải quyết tình huống hỗn loạn hiện tại.”

Hồ Tĩnh xoay người đi ra khỏi phòng ngủ.

Triệu Tĩnh Nhiên nhìn chăm chú đôi tay bị đẩy ra, cười suy sụp.

Hắn gọi điện cho Lâm Ngải, lại không thể nào gọi được. Nghe giọng nữ máy móc, Triệu Tĩnh Nhiên siết chặt di động, sắc mặt tương đối khó coi.

Hắn không biết Lâm Ngải sẽ chơi trò gì, nhưng thực xác định cô ta sẽ không nói bậy trước truyền thông. Hiện tại không nhận điện thoại của hắn, bắt quá khiến hắn sốt ruột.

Điện thoại đột nhiên vang lên, là Phó Tư Dịch. Triệu Tĩnh Nhiên chân chờ trong chớp mắt, ấn nghe.

“Nghĩ nói với truyền thông như thế nào cho tốt chưa?” Sau khi Phó Tư Dịch xuống máy bay, liền liên lạc với Hồ Tĩnh, biết được đã tìm được Tĩnh Nhiên, tâm trạng lo lắng buông xuống được một nửa.

“Không có, tôi còn không có tìm được Lâm Ngải.”

Phó Tư Dịch cau mày, “Cô ta sẽ không tìm được truyền thông.....”

“Cô ta không dám.” Triệu Tĩnh Nhiên lạnh lùng cười, “Cô ta biết chọc giận tôi sẽ có kết quả gì. Lâm Ngải không ngu như vậy, bắt quá là vì nắm nhược điểm của tôi, treo giá thôi.”

“Tôi liên hệ Giang Thời Thận, giúp cậu tìm xem.”

“Tìm được rồi cho tôi biết, tôi muốn đích thân cùng cô ta nói chuyện.” Bộ dáng suy sụp của Triệu Tĩnh Nhiên lúc trước biến mất, thay vào đó chính là bộ dáng thương nhân quyết đoán cùng lãnh tuyệt.

Nhanh chóng quyết định, đồng thời hối hận vô tận như con kiến gặm cắn tim hắn.

Hắn không phải không biết tâm tư Lâm Ngải, buổi biểu diễn âm nhạc lúc ấy, liền đủ để hắn cảnh giác. Đáng tiếc, lúc ấy quan hệ của hắn cùng Hồ Tĩnh đang căng thẳng đến cực điểm, nhất thời lơ lửng, tạo thành mối họa của hôm nay.

Nếu chuyện này không thể giải quyết thích đáng, việc của Triệu Tĩnh Nhiên hẳn cùng Hồ Tĩnh thật sự là xong rồi.

Ngẫm lại mấy ngày trước, bọn họ ở Iceland chung đụng hòa hợp như vậy. Triệu Tĩnh Nhiên cơ hồ có cảm giác tìm về được thời đại học bọn họ ở bên nhau.

Chỉ là trong nháy mắt, thế sự vô thường.

Khi Giang Thời Thận tìm được Lâm Ngải đã là 11 giờ khuya, hắn đầu tiên liên báo cho Triệu Tĩnh Nhiên. Triệu Tĩnh Nhiên nói mình lập tức đến, hắn vừa ra đến trước cửa cùn Hồ Tĩnh nói.

Hồ Tĩnh không nhìn hắn, chỉ nhàn nhạt gật đầu tỏ vẻ chính mình đã biết.

Triệu Tinh Nhiên nhìn cô thật sâu, “A Tinh, nếu anh có thể chứng minh anh cùng cô ta cái gì cũng chưa phát sinh, em có thể tha thứ cho anh hay không?”

“Nếu anh cùng cô ta cái gì cũng chưa phát sinh, còn nói gì đến tha thứ hay không tha thứ đây?” Hồ Tinh không biểu tình mà nhìn hấn, không buồn không vui.

Trong lòng hồ Tinh có phán đoán của chính mình. Nếu Triệu Tinh Nhiên không có uống rượu, tự nhiên chuyện gì cũng chưa phát sinh. Chính là như những năm gần đây, cho dù quan hệ của cô cùng Triệu Tinh Nhiên không xong, Hồ Tinh cũng tin tưởng Triệu Tinh Nhiên chưa từng làm chuyện gì có lỗi với cô.

Chính là, sau khi chuyện xảy ra, Triệu Tinh Nhiên lại trốn đi. Đây là thuyết mình cái gì? Hết thấy không phải rõ như ban ngày sao? Còn nữa, mơ ước Triệu Tinh Nhiên không chỉ có một mình Lâm Ngải, vì cái gì cố tình Lâm Ngải lại đặc thù?

Tinh thậm chí còn yêu cầu khảo nghiệm, huống chi là đoạn tình cảm cũ?

Cuối cùng, Triệu Tinh Nhiên trầm mặc rồi đi.

Như Triệu Tinh Nhiên sở liệu, Lâm Ngải xác thực không dám tự tiện nói bậy với truyền thông, cho nên cô ta tính toán trước trốn tránh Triệu Tinh Nhiên. Nhưng mà, cô ta lại xem nhẹ năng lực của Triệu Tinh Nhiên.

Cô ta bị Giang Thời Thận chặn lại ở một quán bar, còn bị nhốt lại. Lâm Ngải kinh hoàng một chút, thật nhanh đã liền trấn định lại.

Cửa ghế lô phanh cái mở ra, thân mình Triệu Tinh Nhiên liền xông vào, theo sát phía sau là Phó Tư Dịch.

Triệu Tinh Nhiên đứng cách cô ta ba bước chân, mặt đều là sương lạnh, “Cô cho rằng cô còn có thể trốn thế nào?”

Lâm Ngải chưa từng gặp qua hấn phát ra tức giận lớn như vậy, nhất thời nhút nhát, nhấp khấn môi.

“Lâm Ngải, tôi không có thời gian cùng cô nói nhảm nhiều. Trước mặt truyền thông nói như thế nào, trong lòng cô nắm chắc, không cần tôi đến dạy dỗ chứ?”

Rõ ràng là nên có lời cầu khẩn với cô ta, lại cố tình hùng hổ dọa người như vậy, Lâm Ngải không khỏi cười lạnh, “Vậy nói tình hình thực tế thôi.”

Bạn đang đọc truyện *Chào Buổi Sáng, Phó Phụ Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 57

Triệu Tinh Nhiên mắt nhú lại, đi vào, gắt gao nắm lấy cảm cô ta, “Nói tình hình thực tế?”

“Đúng vậy, nói tình hình thực tế. Tôi và anh tình một đêm, liên đơn giản như vậy. Anh uống rượu say, tôi cũng say.” Lâm Ngải không tránh khỏi tay hấn được, chỉ phải tức giận giương mắt nhìn hấn.

“Đây là bộ dạng thực tế của cô? Xem ra bộ dáng ôn nhu trước kia đều là giả vờ.” Triệu Tinh Nhiên mắt lạnh đánh giá cô ta.

“Triệu tổng chẳng lẽ không đề mình bị quay vòng vòng? Tôi và vợ anh chính là phong cách bất đồng. Chính anh cũng nói qua, ở bên tôi rất thoải mái sao?”

“Xem ra lời tôi nói cô đều nghe được.” Nhớ tới bị cô ta lừa lâu như vậy, Triệu Tinh Nhiên nổi giận đùng đùng.

“Đúng vậy, khó được Triệu tổng đánh giá tôi cao như vậy. Cho nên, tối hôm qua chúng ta rất vui sướng.” Lâm Ngải khiêu khích mà nhìn hấn, khoe miệng là nụ cười châm chọc, “Kỳ thật, cũng không phải vui sướng như vậy. Đáng tiếc, Triệu tổng nhận sai người, đem tôi coi như Hồ Tinh, trong quá trình vẫn luôn gọi A Tinh.”

Triệu Tinh Nhiên trong lòng nhấp lên sóng to gió lớn, có thứ gì, phanh một tiếng, tan nát trong lòng hấn.

Trong đầu hấn trống rỗng, thế nhưng không nói lên lời.

Lâm Ngải là thật sự lợi hại, cư nhiên liền đánh trúng tử huyệt của hấn.

Nếu chỉ là khi say rượu, mơ màng hồ đồ cùng Lâm Ngải đã xảy ra việc không nên kia, Triệu Tinh Nhiên sẽ hối hận chính mình không nên say rượu.

Nhưng nếu là đem Lâm Ngải nhận sai thành A Tinh, như vậy.....

Hắn kêu chính là A Tĩnh, Triệu Tĩnh Nhiên chỉ cảm thấy cảnh tỉnh.

Vận mệnh không nên như thế!

Phó Tư Dịch nhìn bộ dáng Triệu Tĩnh Nhiên, thật sâu nhấn mày lại. Tương phản, Lâm Ngải ngược lại thích ý nhẹ nhàng mà lui qua một bên.

Phó Tư Dịch đôi mắt đen tối không rõ.

Vẫn là có chỗ nào đó không đúng.

Bỗng nhiên Phó Tư Dịch đi đến bên cạnh Lâm Ngải, làm như không chút để ý hỏi, “Lâm tiểu thư còn có một người em trai?”

Lâm Ngải phản ứng cực lớn mà ngẩng đầu, cảnh giác nhìn hắn, “Anh điều tra tôi?”

Xem phản ứng của cô ta, Phó Tư Dịch trong lòng có dự định, hắn đậm đậm cười, “Chỉ biết một chút tình huống như vậy, nghe nói em trai cô sinh bệnh?”

Lâm Ngải cắn chặt môi, trừng mắt Phó Tư Dịch.

“Là muốn đòi thân, đã tìm được chưa?”

Triệu Tĩnh Nhiên cau mày, chỉ chốc lát liền ý thức được cái gì.

Hắn đi nhanh đến trước mặt Lâm Ngải, xụ mặt, “Lâm Ngải, cô hại tôi như vậy, nếu tôi muốn mạng của em trai cô, cô cảm thấy thế nào?”

Nháy mắt Lâm Ngải liền khẩn trương, cô ta cuống quýt bắt lấy ống tay áo Triệu Tĩnh Nhiên, “Anh đừng động vào em trai tôi.”

Triệu Tĩnh Nhiên bỏ tay cô ta khỏi tay áo mình, hừ lạnh một tiếng, cười đến hung ác.

“Là Thẩm Khiêm, là Thẩm Khiêm yêu cầu tôi làm như vậy. Tôi và anh cũng không phát sinh việc gì, là tôi nói dối.”

“Thẩm Khiêm? Hắn nói gì?” Phó Tư Dịch thoáng có chút ngoài ý muốn, suy tư một chút, liền minh bạch.

“Hắn chỉ nói muốn tôi nháo ra tai tiếng, cũng chưa nói việc khác. Triệu Tĩnh Nhiên, tôi và anh chuyện gì cũng chưa có chuyện gì phát sinh, anh đừng động vào em trai tôi.”

.....

“Tư Dịch, cậu như thế nào biết việc của em trai Lâm Ngải?” Khi hai người đi ra ghế lô, Triệu Tĩnh Nhiên đã là một thân nhẹ nhàng.

“Tôi tra qua một chút tư liệu.” Phó Tư Dịch giải thích tuy rằng rất đơn giản, nhưng trên thực tế, trong tay hắn có tư liệu của không ít người.

Rất sớm trước kia hắn liền phòng bị những nguy cơ có khả năng xảy ra. Phó Tư Dịch so với người khác biết nhiều hơn một chút tiên cơ, đây là ưu thế của hắn, trùng hợp ở thời khắc mấu chốt đánh bại đánh bại dùng tới.

Ít nhất, kiếp trước hắn biết Lâm Ngải là một người cực kỳ nhẫn nại, ở bên người Triệu Tĩnh Nhiên không có tiếng tăm gì nhiều năm, cuối cùng mới được sự tán thành của Triệu Tĩnh Nhiên.

Theo lý thuyết, cô ta sẽ không khẩn cấp khó khăn nổi như vậy, làm ra việc ngu xuẩn như vậy, trừ phi là có việc không tưởng được xảy ra.

Không nghĩ tới thật là Thẩm Khiêm ở sau lưng giờ trở quý.

“Thẩm Khiêm làm như vậy là vì cái gì?” Triệu Tĩnh Nhiên cảm thấy không thể hiểu được, chính mình cùng hắn cũng không có cái gì gút mắc.

“Hắn là nhằm vào tôi, lúc trước tôi chơi hắn một ván, hắn tự nhiên là muốn tìm trở về mặt mũi.”

Hồ Tĩnh cùng Triệu Tĩnh Nhiên bắt quả là bởi vì hắn mà bị liên lụy.

Triệu Tĩnh Nhiên nhướn mi, “Gỗ sơn chân hồ sao?”

Ánh mắt Phó Tư Dịch đen tối, không nói gì.

Bạn đang đọc truyện *Chào Buổi Sáng, Phó Phu Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 58: (phiên ngoại: con gái phó gia)

Sau khi kết hôn nửa năm, Trầm Hoan sinh một bé gái, Phó Tư Dịch đặt tên là Phó Dao, nữ danh Dao Dao.

Lần đầu làm mẹ, Trầm Hoan kinh nghiệm không đủ, thật vất vả mới nuôi Dao Dao đến năm một tuổi.

Trầm Hoan đối mặt với con gái ba tuổi lại càng bất đắc dĩ.

Tính tình càng lớn càng thêm hiện rõ, Dao Dao là một kiểu tính khí kiêu ngạo.

Không chịu ăn được một chút khổ, cũng chịu không nổi một chút mệt.

Hôm qua quần lấy cô cả nửa ngày, nói muốn đi vườn bách thú.

Sáng nay ra cửa, liền nhắm thẳng trên người cô bò, trong miệng kiêu kiêu nộn nộn mà kêu gọi, “Mommy, con muốn ôm một cái.”

Lúc này, bọn họ chưa rời khỏi cửa nhà một bước, Trầm Hoan nhìn con gái, cảm thấy đau đầu, “Chúng ta còn không có ra khỏi cửa, chờ một mồi mẹ lại ôm, được không?”

“Kiêu Kiêu rất mệt, Kiêu Kiêu vừa rồi đi 50 bước.” Bé hướng phía cô đưa ra năm ngón tay trắng trắng nộn nộn, miệng dẩu cao.

Ở phía sau, Phó Tư Dịch phụ trách khóa cửa nghe được lời con gái nói, bật cười, trong ánh mắt giận dữ của Trầm Hoan, cúi xuống bế con gái lên, “Daddy ôm được không?”

Phó Dao được như ước nguyện, cười híp mắt, ngọt ngào vang dội trả lời, “Được.”

Dứt lời, còn đắc ý dào dạt mà liếc mắt một cái với mẹ.

“Phó Tư Dịch, anh sẽ chiều hư con.” Trầm Hoan ở một bên dờ khóc dờ cười.

“Nào có dễ dàng chiều hư như vậy. Không có việc gì, đi thôi, thời gian cũng không còn sớm.” Phó Tư Dịch dặt tay Trầm Hoan, một nụ hôn rơi xuống trên má cô.

Đây còn chưa phải điều đau đầu nhất, Phó Dao bình thường rất thích nhảy nhót, va va đập đập là không thể tránh được.

Nếu ngã không đau, liền bước nhỏ, lung lay chạy đến bên người Trầm Hoan, ủy ủy khuất khuất mà gọi một tiếng mommy cầu xin thương xót.

Nếu Trầm Hoan không để ý đến, liền lại chạy đến bên người Phó Tư Dịch, lại ủy ủy khuất gọi một tiếng daddy, lại cầu xin thương xót.

Phó Tư Dịch luôn luôn bó tay chịu trói với những kiểu làm nũng của con gái, quả nhiên ngoan ngoãn bế Phó Dao lên, “Bị ngã sao, Daddy thôi thôi.”

Phó Dao run rẩy giờ lên nắm tay nhỏ béo trắng trắng nộn nộn, đôi mắt mở thật to, trong miệng hô, “Daddy, đau.”

Phó Tư Dịch nhìn nắm tay nhỏ trước mắt, không tiếng động mà nhướn mi, hẩn như thế nào nhớ rõ, vừa rồi rõ ràng nhìn thấy con bé bị ngã là đứng vào chân a!

Nhưng Phó Tư Dịch vẫn là vân đạm phong khinh cầm nắm tay béo của con gái, chậm rãi thôi thôi.

Thôi nửa ngày, Phó Dao nhàm chán, lại muốn chạy đi ra ngoài chơi, liền rút tay về, ở trên người Phó Tư Dịch vịn vịn, muốn xuống dưới, “Daddy, không đau.”

“Thật không đau?”

“Không đau, không đau.” Phó Dao Dao liên tục gật đầu.

Nhìn thấy con gái bước chân ngắn nhỏ chạy xa, Phó Tư Dịch mới như hồi tiếc mà thở dài.

Nếu đau thật, Phó Dao sẽ liền nức nở khóc tại chỗ. Giống như thú nhỏ bị thương, vừa nức nở nhưng lại tỉnh tề.

Lúc này, Trầm Hoan mới bế con gái đang khóc lên, nhẹ nhàng vỗ vỗ sau lưng con gái, ôn nhu lặp lại, “Dao Dao, không khóc. Mommy ở đây.....”

Khuôn mặt thịt thịt của bé đỏ bừng, nước mắt rơi như hạt châu bị đứt dây, hai cánh tay quàng lấy cổ Trầm Hoan, chôn ở trong cổ cô, khịt khịt nhỏ nhỏ.

Lúc này đây, Trầm Hoan chỉ còn lại đau lòng con gái, dĩ vãng oán trách con gái kiêu khí, lúc này đã không còn.

Bạn đang đọc truyện *Chào Buổi Sáng, Phó Phu Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 59

Phó Dao chỉ biết muốn mẹ, cho dù Phó Tư Dịch đi tới muốn ôm bé, bé cũng không chịu, chỉ muốn ở trong lòng Trầm Hoan.

Khi Phó Tư Dịch đi công tác, đối với Dao Dao dặn dò, “Dao Dao, con phải chăm sóc mẹ thật tốt, không thể để mẹ bị bắt nạt.”

Phó Dao giống như bị mê mang, “Ai sẽ bắt nạt mẹ?”

Lúc này lời đáp lại không giống Phó Tư Dịch đã dự liệu, chẳng lẽ không phải con gái nên ngoan ngoãn mà đồng ý sao?

Phó Tư Dịch nhất thời liền ngây người, “Rất....rất nhiều người a.”

Phó Dao tức khắc cả kinh trừng lớn mắt, ôm lấy đùi Phó Tư Dịch, không cho hắn đi, “Daddy, daddy không thể đi, Dao Dao không đánh lại bọn họ.”

Bé đá đập chân mình, Phó Tư Dịch có chút 囧, vội vàng nhìn về phía Trầm Hoan, tìm kiếm viện trợ.

Trầm Hoan bật cười, nhìn Phó Tư Dịch, mang theo vài phần giảo hoạt mà lắc đầu.

Bên kia, Phó Dao còn kêu to, “Daddy, Daddy không thể đi, không thể đi, có người bắt nạt mommy.....”

“Daddy vừa rồi lừa con, không có người bắt nạt mommy. Không có người bắt nạt.” Mắt thấy Trầm Hoan lựa chọn thấy chết mà không cứu, Phó Tư Dịch chỉ có thể tự giải thích.

Phó Dao không tin, còn ở kia cố gắng nói lý.

“Nhưng daddy vừa rồi rõ ràng nói có.....”

Hai cha con vì vấn đề này tranh chấp năm sau phút, Trầm Hoan thấy Phó Tư Dịch còn không đi, liền không kịp giờ lên máy bay, mới đi đến giải vây.

Buổi chiều nào đó, Trầm Hoan ngủ trưa tỉnh lại, lại không muốn động dậy, liền nằm trên giường xuấ thần nhìn trần nhà.

Phó Tư Dịch từ thư phòng xử lý công việc trở về, thấy cô bộ dáng mất tinh thần, không khỏi ngồi ở mép giường, cười hỏi, “Nghĩ cái gì vậy?”

Trầm Hoan hoang mang mà híp mắt, “Anh nói Dao Dao giống ai?”

“Giống em nhiều một chút.” Con gái giống Trầm Hoan ở con người. Trong lòng hắn rất thích, trong lòng cảm thấy con gái giống cô, rất tốt.

Trầm Hoan gợn hấn liếc hấn một cái, “Ai nói, mẹ em nói khi em còn nhỏ rất nghe lời, mới không có kiêu khí như Dao Dao.”

Phó Tư Dịch bật cười, nguyên lai là phiền não cái này.

Lại nghe cô lẩm bầm lầu bầu, “Mẹ chồng nói, khi anh còn nhỏ nhưng lại ổn trọng. Dao Dao tính tình này là giống ai?”

Vừa không giống Phó Tư Dịch lại cũng không giống cô, là giống ai?

Khi Phó Tư Dịch đang muốn nói tình tình gì cũng tốt, Trầm Hoan bỗng nhiên bắt lấy tay hắn, thần sắc giật mình, “Không phải là khi còn nhỏ đã ôm sai rồi chứ?”

Phó Tư Dịch cười ra tiếng, hấn vừa bực vừa buồn cười nheo nheo đầu ngón tay cô, “Đây là lời người mẹ nên nói sao? Hả?”

Trầm Hoan 囧, ngượng ngùng đem đầu vùi trong lồng ngực hấn, “Em chính là tò mò!”

Từ sau khi sinh con gái, Trầm Hoan thường thường sẽ là hình tượng từ mẫu, thấy cô khó có khi lộ ra bộ dáng cô gái nhỏ, Phó Tư Dịch nhìn đến nóng trong lòng, không khỏi đưa lỗi tai qua, “Kỳ thật, em cũng thật sự kiêu khí.”

Trầm Hoan nghi hoặc nhìn hấn.

Hấn cắn vành tai cô, tay đặt trên eo, thanh âm khàn khàn, “Ngày hôm qua, chỉ là逗 em lên trên, em liền nháo lợi hại như vậy.....”

Trầm Hoan bỗng chốc lấp kín miệng hấn, thần sắc thẹn thùng, “Uy, anh nói cái gì vậy!”

Phó Tư Dịch gờ tay bao lại tay cô đặt bên môi, tiếp tục không thuận theo, “Ngày hôm qua, em cầu anh như thế nào? Hả? Em nói, là ai kêu.....?”

Nghe hấn nói lời lưu manh không thu liễm, còn càng hướng đến phương hướng phát triển không thể khống chế, Trần Hoan thật sự nóng nảy, vội vàng kêu, “Phó Tư Dịch.....”

Hấn nặng nề mà cười, bắt được đôi tay cô, hơi dùng lực một chút, Trần Hoan liền ở dưới người hấn, trong ánh mắt buồn bực của cô, Phó Tư Dịch hôn lên mặt cô.

Hôn một chút xuống phía dưới, đôi mắt Phó Tư Dịch tối đi mà nhìn cô, ám chỉ mà vuốt ve một bên eo cô, “Cùng anh trong một lát.”

Đối với khát vọng không che dấu của hấn, Trần Hoan liên tục lắc đầu, “Không được, Dao Dao lát nữa sẽ tỉnh.”

“Không có việc gì, có Tuấn Tuấn ở cùng con, con sẽ không đến đây nháo chúng ta. Em không phải không biết, con rất thích Tuấn Tuấn.”

Người này, tất cả đều đã tính toán hết rồi, lúc này mới không kiêng nể gì mà nháo cô. Nhưng Trần Hoan còn nhìn không được giấy giả, “...Này vẫn là ban ngày, chờ buổi tối.....”

Phó Tư Dịch không sợ cười, “Sợ cái gì, lần trước ở thư phòng, còn không phải.....”

Hấn không nghĩ nói chuyện tiếp, sáng suốt mà lấp kín miệng cô còn nghĩ cái cọ.

Trần Hoan ở nhà ăn mặc tương đối tùy tiện, hôm nay vừa lúc mặc váy dài, nhưng lại cực kỳ thuận tiện cho Phó Tư Dịch, chỉ cảm thấy một tay hấn đem váy cô vén tới eo.

Cái không nên lộ, đều đã lộ, Phó Tư Dịch mê luyến mà hôn, thỏa mãn mà ni non, “Lần sau còn mặc như vậy..... thuận tiện.....”

Cô đã không nghe rõ lời Phó Tư Dịch nói, hoàn toàn say mê với niềm vui hấn mang lại.

Cô tiếp nhận hấn, bao vây lấy hấn, như giả như thật mà kháng cự hấn, lại tham lam mà mút hấn vào.

Hấn chăm chú nhìn bộ dáng động tình của cô, âm thanh ám ách hỏi, “..... Thích sao?”

Thấy mặt cô ửng hồng, nhắm mắt không đáp, Phó Tư Dịch ý xấu mà dùng lực đạo, chạm cô, lại hỏi, “Hả? Thích sao?”

Đôi mày chính là tiếng thét kinh hãi của cô, cùng kịch liệt co rút lại, Phó Tư Dịch ám ách mà nói, “Ngoan, thả lỏng chút....”

.....

Sau một hồi, Trần Hoan bị hấn ôm gât gao, cô đẩy bả vai hấn, thanh âm mảnh mai, “Đứng lên.”

Phó Tư Dịch “ừ” một tiếng, lại vẫn bắt động ôm cô.

Thấy đẩy hấn vẫn bất động, Trần Hoan cả người vô lực mà bị hấn cuốn lấy, nhắm mắt, không đuổi hấn đi nữa.

Qua hồi lâu, Trần Hoan chọc chọc cánh tay Phó Tư Dịch, Phó Tư Dịch trợ mắt, lười biếng mà nhìn cô, “Làm sao vậy?”

“Anh nói, nếu sinh cho Dao Dao một em trai, con có phải sẽ sửa được tính tình?”

Trần Hoan vẫn vương vấn vấn đề giáo dục con gái.

Trong nháy mắt tinh thần Phó Tư Dịch tỉnh táo, lại chuẩn bị áp cô, “Được, anh tán thành.”

“Anh..... đừng.” Trần Hoan dở khóc dở cười, mới vừa.....Hấn như thế nào lại.....

Phó Tư Dịch nhìn cô bộ dáng hơi buồn rầu, ngược lại cười, “Lừa em thôi, anh cũng cần nghỉ ngơi.”

Phó Tư Dịch không hề hài hước, dừng một chút, thu ý cười, “Không sinh, một mình Dao Dao cũng khá tốt. Anh không nghĩ để em quá vất vả.”

Nghe hấn nói như vậy, Trần Hoan nhu nhu cười, trong lòng cảm động, nhưng đã có quyết định.

Vẫn là muốn sinh thêm một đứa, cô nghĩ như vậy.

Tác giả có lời muốn nói:

Ta, “Tái kiến, nhóm tra nam!”

Phó Tư Dịch, Triệu Tinh Nhiên, “Tái kiến, tra tác giả!”

Tác giả cùng hai nhân vật chính có chút chán ghét nhau nên vui sướng mà ước định cuộc đời này không hề gặp nhau.

Bạn đang đọc truyện *Chào Buổi Sáng, Phó Phu Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 60

Từ quán bar ra tới, Triệu Tinh Nhiên cùng Phó Tư Dịch tạm biệt, đánh xe về nhà.

Đã là rạng sáng, Triệu Tinh Nhiên suy đoán Hồ Tĩnh hẳn là đã ngủ, mặc dù giờ phút này hẳn rất hưng phấn, nhưng kiềm chế xúc động gọi điện thoại cho Hồ Tĩnh.

Xe tiến vào cửa lớn, cửa xe chưa khóa, Triệu Tinh Nhiên chân đã bước vào cửa nhà.

Tuần Tuần ở nhà ba mẹ Triệu Tinh Nhiên, bọn họ không tính thuê bảo mẫu, giờ này trong phòng cũng chỉ có một mình Hồ Tĩnh.

Chung cư tối tăm vắng lặng, hẳn nhẹ nhàng bước chân lên bậc thang, khoe miệng lại ngăn không được nhếch cao. Khi đi qua phòng ngủ, Triệu Tinh Nhiên do dự dừng lại.

Mười lăm âm lịch, ánh trăng khá tròn, lại rất sáng. Chiều sáng hành lang lầu hai, cũng chiếu sáng then cửa phòng ngủ.

Hắn cùng Hồ Tĩnh đã phân nhà, thật lâu không ngủ cùng nhau. Giờ phút này, hẳn biết việc chính mình nên làm nhất bây giờ là gì, tiếp tục đi thẳng, mở cửa phòng giành cho khách, cởi đồ đi ngủ.

Nhưng vừa trải qua một ngày đại bi đại hỉ, Triệu Tinh Nhiên lại rất muốn nhìn xem, nhìn xem cô còn ở đây không?

Do dự một lát, tay liền nắm lấy then cửa, rất nhỏ một tiếng “ca”, cửa mở ra.

Triệu Tinh Nhiên cảm thấy may mắn Hồ Tĩnh không có thói quen khóa cửa.

Bức màn không kéo, trên trời đêm giắt một vầng trăng tròn, ánh trăng rơi vào nhà.

Hắn thấy rõ hình dáng trên giường, tư thế nằm nghiêng đưa lưng về phía hắn.

Triệu Tinh Nhiên vòng qua đuôi giường, đi đến trước mặt Hồ Tĩnh. Thân ảnh cao lớn của hắn chặn ánh trăng, cả phòng quang mang âm đạm đi không ít, nhưng cũng không đủ để Triệu Tinh Nhiên thấy rõ vẻ mặt đang ngủ của Hồ Tĩnh.

Khuôn mặt cô an tĩnh, hô hấp vững vàng, một lọn tóc trên chóp mũi, Hồ Tĩnh không hề phát giác mà gạt ra, hơi hơi nhấp môi, đang ngủ ngon lành.

Triệu Tinh Nhiên không tiếng động mà cười, một lát sau, hắn chậm rãi vươn tay, đem lọn tóc gạt đến sau vành tai cô. Còn luyến tiếc không chịu đi, đầu ngón tay hắn dừng ở gần mi mắt cô, miêu tả từ chân mày đến đuôi mi, lại từ trên má cô lướt qua.

Có lẽ là bị quấy nhiễu đến, Triệu Tinh Nhiên phát hiện lông mi cô run lên nhẹ nhẹ, trong lòng nhảy dựng, thu hồi tay, không dám động nữa.

Tuy bất động nhưng cũng không bỏ được để rời đi, Triệu Tinh Nhiên nhẹ nhàng ngồi ở trên sàn nhằm ngo ngắ nhìn Hồ Tĩnh, ánh mắt là nhu tình khó giải thích.

Có bao nhiêu lâu rồi, có bao nhiêu lâu rồi hắn không nhìn thấy bộ dáng cô khi ngủ.

Không bao lâu nữa, có lẽ hắn sẽ lại được ôm cô vào trong ngực. Triệu Tinh Nhiên tưởng tượng như vậy, chỉ cảm thấy máu trong người chảy càng nhanh.

Ngồi hồi lâu, ánh trăng dần dần nhạt bớt, nhường cho ánh sáng nơi chân trời.

Triệu Tinh Nhiên chậm rãi đứng lên, lại nhìn Hồ Tĩnh trong chốc lát mới chậm rãi đi ra ngoài.

Hồi lâu, một tiếng thở thật dài vang lên. Trên giường Hồ Tĩnh đã mở bừng hai mắt, ánh mắt thanh minh, không có nửa phần buồn ngủ.

Cô vươn tay ngo ngắ sờ lên lông mày bên trái, ánh mắt trong ánh trăng trở nên mờ mịt.

Việc ra như vậy, ai còn có tâm trí ngủ say. Ở thời khắc Triệu Tinh Nhiên vào cửa, Hồ Tĩnh liền sớm phát hiện, không biết kết quả rốt cuộc là nhu thế nào, cô không có biện pháp dùng biểu cảm gì đối mặt với Triệu Tinh Nhiên, cho nên, chỉ có thể giả bộ ngủ.

Hắn tại đây ngồi chừng 40 phút, cho dù không rên một tiếng, Hồ Tĩnh vẫn là cảm nhận được loại khí tức bị thương này.

Cô lại than một tiếng, nhắm mắt.

Đáp án ngày mai công bố, cô muốn bổ sung đủ tinh thần, ít nhất cũng không đến mức quá chật vật.

Xa ở Iceland, Trầm Hoan chú ý động thái phát triển của sự việc, lúc chạng vạng nhận được điện thoại của Phó Tư Dịch, đơn giản mà nói cho cô việc đã được giải quyết cô không cần lo lắng.

Phó Tư Dịch nói có chút quá mơ hồ, Trầm Hoan thực hoang mang. Cô không rõ vì cái gì Phó Tư Dịch không đem toàn bộ tình hình thực tế nói cho cô, nhưng cũng tin tưởng Phó Tư Dịch làm như vậy là có lý do của hắn.

Cô tin tưởng hắn.

Ngày hôm sau, Trầm Hoan tỉnh lại từ sớm, động thái đổi mới, thì ra phòng làm việc của Hồ Tĩnh cùng công ty Triệu Tĩnh Nhiên bao gồm cả chính bản thân Lâm Ngải đều phát tin Weibo làm sáng tỏ.

Lý do thoái thác đơn giản chính là giao thiệp công tác bình thường.

Bạn đang đọc truyện *Chào Buổi Sáng, Phó Phu Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 61

Chẳng qua giải thích như vậy, căn bản không thể đủ sức thuyết phục đại chúng. Trên mạng vẫn có không ít bình luận, thậm chí còn có tờ báo công bố hình ảnh của con trai Triệu Tĩnh Nhiên.

Nhưng loại chuyện này xuất hiện phổ biến, không dùng được bao lâu sẽ trở thành chuyện cũ mèm, cũng chẳng có ai sẽ luôn chú ý.

Lúc trước, Phó Tư Dịch nói chờ xử lý xong việc của Triệu Tĩnh Nhiên, sẽ đến Iceland chơi cùng cô một khoảng thời gian, Trầm Hoan tuy rằng càng muốn về nước, nhưng cũng còn không ít chờ mong với lời nói về chuyến đi chơi trong miệng Phó Tư Dịch.

Nhưng mà, mấy ngày nay Phó Tư Dịch gọi điện thoại cho cô, lại không nhắc tới chuyện này, lại càng giống như câu nói đó chỉ là thuận miệng.

Chờ khi cô cùng Phó Tư Dịch lại trò chuyện, Trầm Hoan giống như lơ đãng mà nói, “Ngày mai tổ công tác liền trở về, em có thể nhìn thấy anh.”

Phó Tư Dịch ở đầu kia sững sốt, tiện đà hỏi, “Được, khi xuống máy bay, có muốn anh đi đón em không?”

Tay Trầm Hoan đang thưởng thức cánh hoa cứng đờ, lại lần nữa đem lời nói Phó Tư Dịch xác định một lần, miễn cưỡng cười nói, “Không cần, công ty sẽ phái xe đưa em trở về.”

Nghe đầu kia lại trầm mặc một hồi, giống như Phó Tư Dịch không có gì để nói, Trầm Hoan nhất thời có chút phiền lòng, cô tùy ý tìm lấy cái cớ, “Chị San kêu em, em đi qua.”

“Trầm Hoan.....”

Nghe hắn gọi chính mình, Trầm Hoan liền nhấp khắn môi chờ, bỗng nhiên, lại nghe hắn nhẹ giọng nói, “Chờ em trở về cùng nhau ăn cơm.”

“Được.” Trầm Hoan cảm giác âm thanh của mình có chút vỡ vụn. Sau khi cúp máy, cô còn ngơ ngẩn mà không phản ứng lại.

Nếu như Phó Tư Dịch nói thẳng với công việc không có biện pháp tới đón cô, cô cũng có thể giải thích, rốt cuộc cô cũng không phải người không nói lý. Nhưng hắn vì sao hỏi “có cần tới đón cô không?” như vậy đã thương người chứ.

Có cần không? Còn phải chờ cô tới quyết định sao?

Nếu hắn thật muốn tới đón, còn muốn hỏi nàng có cần không sao?

Trầm Hoan rất buồn, không biết có phải tại mình nghĩ nhiều hay không.

Ngày hôm sau, sau khi Trầm Hoan trở về, trực tiếp trở về ký túc xá. Phòng ở đều phủ một lớp bụi, cô sửa sang lại một chút đến tận trưa mới sạch sẽ.

Khi đến sân bay, cô liền gửi một tin nhắn cho Phó Tư Dịch, Trầm Hoan nhìn đi động thật nhiều lần nhưng cũng đều không nhận được tin nhắn hồi âm của hắn.

Tâm tình buồn bực mà trừng mắt nhìn đi động, nói thầm, không trả lời, đừng có mà trả lời nữa. Trầm Hoan đóng đi động mắt không thấy tâm không

phiền, trong chốc lát lại không nhận được thay hân diện bạch, nói không chừng là không thấy tin nhắn.

Ai, thật mâu thuẫn.

Khi cô đi phòng tắm lấy khăn trải bàn, quay đầu nhìn chính mình thoáng mình trong gương, không khỏi dừng lại.

Ai, mày nhú lại, khoe miệng hạ xuống, là bộ dáng không vui.

Trầm Hoan buồn bực mà vươn ngón tay, chọc chọc mặt kính, lầm bầm nói, “Ai, thật là....”

Thật là cái gì, cô nói không nên lời.

“Đình” một tiếng, là tiếng chuông cửa vang lên, Trầm Hoan vui mừng, ánh mắt sáng lên, vội vàng đi mở cửa.

“Giang Nhiên!” Trầm Hoan nhìn người đứng ngoài cửa, kinh ngạc kêu một tiếng.

“Chị Trầm Hoan!” Giang Nhiên cười, một bên hướng vào bên trong mà đi, một bên nói, “Nghe nói chị đã trở lại, vừa lúc tôi đến nhìn chút.”

“Hôm nay tôi vừa trở về.” Trầm Hoan kìm nén sự mất mát trong lòng, cười mời Giang Nhiên vào trong.

“Chị ở Iceland quay thuận lợi chứ? Album khi nào phát hành? Nửa tháng sau album của tôi có thể thuận lợi phát hành, còn không biết thành tích thế nào.” Giang Nhiên khó nén hưng phấn, đôi mắt bởi vì khát vọng mà sáng lấp lánh.

Trầm Hoan hơi hơi mỉm cười, “Yên tâm đi, sẽ tốt thôi.”

“Đừng rồi, tôi mua một căn hộ, hành lý đều đã đóng gói tốt, không sẽ không kịp thời gian.” Giang Nhiên đánh giá căn phòng không lớn, kiến nghị nghiêm túc với Trầm Hoan, “Chị Trầm Hoan, chị cũng nên suy xét tìm phòng ở, nói thật, nơi này không quá an toàn, hệ thống bảo an cũng không ổn. Về sau nếu có gặp gỡ những paparazzi xảo quyệt thì sẽ phiền toái.”

Trầm Hoan ngăn ra, đem lời nói của Giang Nhiên tinh tế suy nghĩ một lần, cũng cảm thấy mình cũng nên dọn.

Giang Nhiên xem thần sắc cô buồn lòng, nhiệt tình kiến nghị, “Tôi biết phía thành Tây có một tiểu khu không tồi, để tôi giới thiệu cho chị.”

“Trước không vội.” Cô còn không có sẽ chuyển ngay, không nghĩ tùy tiện quyết định.

“Được, chờ chị có yêu cầu lại liên hệ tôi.”

“Chị Trầm Hoan, nơi này của chị có nước không? Tôi khát.” Giang Nhiên bận cả ngày, hiện tại xác thật khát.

Trầm Hoan đáp ứng một tiếng, vào phòng bếp rót cho Giang Nhiên cốc nước, Giang Nhiên ngồi chờ trên sofa chán đến chết.

“Đồ...Đồ.....”

Di động trên bàn trà vang lên. Giang Nhiên không khỏi liếc mắt một cái, tức khắc liền kinh ngạc.

Trên màn hình hiện lên mấy chữ Phó Tư Dịch.

Giang Nhiên không khỏi nhớ tới ở nơi này cũng đã từng gặp qua bé trai Phó Gia Trạch. Trong yến hội gia tộc, Giang Nhiên đã từng gặp qua bé trai đó một lần, lúc ấy chính là đứng bên cạnh Phó Tư Dịch.

Trầm Hoan còn lừa cô nói là cháu ngoại trai của mình, xem ra quan hệ của Hứa Trầm Hoan cùng Phó Tư Dịch quả nhiên không đơn giản.

Giang Nhiên ngừng vài giây, cố tình ngồi ở vị trí khá xa bàn trà, trong miệng kêu, “Chị Trầm Hoan, chị có điện thoại.”

Trầm Hoan cầm ly ra tới, quả nhiên nghe thấy nhạc chuông của di động. Cô đem ly nước đưa cho Giang Nhiên, sau mới đưa mắt nhìn di động, lại liếc mắt nhìn Giang Nhiên đang cúi đầu uống nước, ấn đường hơi nhăn, cô làm như không có việc gì mà cầm di động.

Giang Nhiên cúi đầu, Trầm Hoan không biết rốt cuộc cô ấy có nhìn đến hay không, trong lòng có chút lo lắng, bắt qua rất nhanh trấn định lại.

Kế tiếp, hai người nói chuyện rầu rìa. Giang Nhiên thấy Trầm Hoan thiếu hứng thú, rất nhiều thời điểm đều nói cho có lệ, trong lòng hiểu rõ, không bao lâu, liền mượn cơ phải rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Chào Buổi Sáng, Phó Phu Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 62

Trầm Hoan cũng không giữ lại, sau khi đưa cô ấy ra khỏi cửa, rút điện thoại ra nhìn biểu tượng hiển thị trên màn hình.

Vừa thấy không khỏi lại càng buồn bực, chỉ thấy hiện lên một cuộc gọi nhờ.

Hắn chỉ gọi cho cô một cuộc điện thoại.

Trầm Hoan nói không rõ là có cảm xúc gì, ước chừng nhìn đi động một phút đồng hồ, mới xoay người đi ra ban công.

Hắn không gọi tới chỉ có thể để cô gọi lại.

Có lẽ là tâm linh tương thông, cô vừa mới mở giao diện ra, Phó Tư Dịch lại gọi tới.

Buồn bực cả một buổi trưa lúc này mới tan đi không ít, tùy ý để điện thoại vẫn luôn kêu, khóe miệng cô có ý cười nhìn điện thoại.

Khi reo đến 35 giây, Trầm Hoan như không có hứng thú mà tiếp điện thoại, “Uy?”

“Trầm Hoan?” Thanh âm đàn ông khàn khàn, như nỉ non.

Trầm Hoan kinh ngạc nhảy dựng, lúc này giọng Phó Tư Dịch giống như đêm ở Iceland, hắn quán lấy cô, ở bên tai cô cũng khàn khàn mà gọi.

“Vâng.” Trong bóng đêm đen đặc, âm điệu cô phát run.

“Anh ở dưới lầu.”

Hắn nói như thế.

Nghe được tiếng đập cửa, Trầm Hoan đi mở cửa.

Tay Phó Tư Dịch chống ở trên khung cửa, khóe miệng nhếch cao, nhìn cô từ trên cao.

Trầm Hoan ần ần cảm thấy hôm nay Phó Tư Dịch thoát nhìn không quá bình thường, lại ngửi thấy mùi rượu trong không khí, liền hiểu rõ, “Anh uống rượu?”

Tiếng Trầm Hoan có chút lớn.

Phó Tư Dịch gờ tay ấn huyệt Thái Dương ần ần đau, nhìn ánh mắt Trầm Hoan, chính hắn cũng không biết xin khoang dung, “Uống một chút.”

Trầm Hoan nhường ra chút không gian, nhìn bộ dáng lằng lằng của hắn bước vào, tiến lên đỡ lấy hắn, “Đây mà gọi là một chút.”

“Tĩnh Nhiên cao hứng, liền uống cùng hắn mấy chén.” Phó Tư Dịch tiến vào phòng khách, thân hình cao lớn rơi vào sô pha.

Hắn nhìn Trầm Hoan, khóe miệng vẫn là cười thỏa mãn.

Bộ dáng này của hắn, trông có chút ngu ngốc, Trầm Hoan nhìn, chút oán khí này tiêu tan đi không ít.

“Đau đầu không?”

“Có.” Phó Tư Dịch thành thật gật đầu.

“Trước ngồi đã, em đi rót cho anh ly nước ấm.”

Trầm Hoan tiến vào phòng bếp rót nước, khi trở ra Phó Tư Dịch đã nhắm hai mắt, tay đặt trên trán, giống như đã ngủ.

Cô bưng ly nước, nhẹ nhàng chọc cánh tay hắn, “Phó Tư Dịch, còn uống nước không?”

Nghe được âm thanh gọi hắn, Phó Tư Dịch mê mang mở mắt ra, tầm mắt di chuyển xung quanh, cuối cùng mới chuẩn xác rơi xuống trên người Trầm Hoan, “Trầm Hoan?”

Tiếng gọi này của Phó Tư Dịch, nghe như nghi hoặc, như là có chút kỳ quái vì sao cô lại ở chỗ này.

Đại khái là uống choáng váng, Trầm Hoan thấy hắn nghi hoặc mà nhìn chính mình, bất đắc dĩ, tiến lên.

Cô ngồi quỳ ở trên sô pha, một tay nâng đầu của Phó Tư Dịch, một tay đem ly đặt ở môi hắn, nhẹ nhàng nâng lên, ôn nhu nói, “Đến, uống nước.”

Qua ba năm giây, lực chú ý của Phó Tư Dịch mới dừng ở trên ly nước, liền mở miệng ra uống.

Một chén nước thấy đầy, Trầm Hoan nhìn đôi mắt hấn đã khôi phục vài phần tỉnh táo, hỏi, “ Còn uống nữa không?”

Phó Tư Dịch nhìn chằm chằm khuôn mặt ôn nhu người trước mặt, theo bản năng liền gạt đầu, Trầm Hoan đang muốn đứng dậy, hấn lại nắm lại cổ tay cô, hơi dùng chút lực, Trầm Hoan đã bị Phó Tư Dịch khóa lại trong lòng ngực.

Đầu cô gác trên vai hấn, một chân quỳ trên sô pha, một chân khác bị hai chân của Phó Tư Dịch kẹp lấy.

Ai, uống choáng váng, sức lực lại không thấy nhỏ đi chút nào.

Trầm Hoan than nhẹ.

Cô không thấy qua bộ dáng Phó Tư Dịch uống say, chỉ cảm thấy khó chơi, “Phó Tư Dịch, anh không uống nước nữa?”

Hấn không trả lời cô, lại dùng sức một cái, đem cô để trên sô pha.

“Ai?” Cô chỉ kịp đáp một tiếng, Phó Tư Dịch đột nhiên ngã vào trên người cô. Đầu hấn chôn ở hõm vai cô, thấp giọng lắm bầm, “Trầm Hoan, anh rất nhớ em.”

Cô bị Phó Tư Dịch ép tới khó chịu, chợt nghe lời nói có chút trẻ con, nhin không được chửi thề, nhớ cô như thế sao lại không gọi điện thoại cho cô.

Tóc Phó Tư Dịch ngắn đâm vào cổ ngứa, Trầm Hoan nhin không được đẩy hấn một chút. Có lẽ là cảm thấy người trong lòng ngực phải rời khỏi, Phó Tư Dịch lại tăng lực đạo, Trầm Hoan là thật sự đi không xong.

Này rốt cuộc là nháo thế nào a!

Bạn đang đọc truyện *Chào Buổi Sáng, Phó Phu Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 63

Không ngại người nọ đã găm ở cổ cô, Trầm Hoan cứng đờ, “Phó Tư Dịch.....”

Phó Tư Dịch mơ hồ mà “ừ” một tiếng, nhẹ nhàng cắn cằm cô, “Ngoan, cho anh ôm.”

“Anh đây là thật sự say sao?”

Nụ hôn kia dần có xu hướng đi xuống dưới, Trầm Hoan thật là dở khóc dở cười.

Trầm Hoan nhin một hồi, lại phát hiện Phó Tư Dịch đã bất động, hô hấp cũng vững vàng.

“Phó Tư Dịch.....” Trầm Hoan vươn ra ngón tay, chọc xuống đầu đang để trước ngực cô.

Chỉ nghe được tiếng hít thở của hấn.

Đây là..... Ngủ rồi?

Tư thế ngủ này, cũng chưa thấy ai ngủ được.

Trầm Hoan đợi một hồi, mới cố sức dịch người từ dưới hấn ra.

Không thể để hấn ngủ như vậy, Trầm Hoan khom người gọi hấn đi phòng ngủ, Phó Tư Dịch vẫn là không phản ứng.

Cuối cùng, cô chuẩn bị đem hấn dọn đến phòng ngủ. Mất đi một lực lớn, mới đem hấn đứng lên, khi vào cửa, lực không đủ, Phó Tư Dịch đông một tiếng đụng vào cửa.

“Ngô...” Hấn đau đến hừ một tiếng, lông mày nhíu lại cùng nhau.

Trầm Hoan cứng đờ, cô không phải cố ý.

Giờ tay sờ trán hấn, lông mày Phó Tư Dịch lại vừa nhíu.

Ai, xem ra là bị đâm đau thật.

Kế tiếp, Phó Tư Dịch được Trầm Hoan giữ cẩn thận, không bị động vào đầu nữa, bình an nằm trên giường. Trầm Hoan thay hần cởi giày cùng áo khoác, lại cầm lấy khăn lông ướt giúp hần lau mặt.

Phó Tư Dịch ngủ đến vô tri vô giác.

Ngày hôm sau Phó Tư Dịch tỉnh lại, thấy chính mình lê loi nằm trên giường, hần nhìn trần nhà nho nhỏ mà sững sốt.

Ý thức đã trở về, nhớ lại ký ức mơ hồ của tối hôm qua trong trí nhớ.

Hần say, Trầm Hoan mở cửa cho hần. Sau đó hần uống nước xong, hôn cô, lúc sau.....

Không nhớ nữa.

Phó Tư Dịch ảo não mà ngồi dậy, ngơ ngác nhìn mép giường.

Sau lại đã xảy ra cái gì, có hay không.....

Ngồi dậy mới phát hiện hần vẫn là trang phục ngày hôm qua, áo khoác tuy không có, nhưng áo sơ mi không đổi, đó chính là không phát sinh cái gì.

Phó Tư Dịch nhẹ nhàng thở ra, chính là cảm thấy tiếc hận.

Hần cười vỗ trán, khéo miệng không kiềm chế được hạ xuống.

Như thế nào đau như vậy?

Phó Tư Dịch lại tỉnh té sờ sờ, tức khắc khẳng định trên trán mình có chút sưng.

Đây là ngày hôm qua đúng tới lúc nào? Hần không có một chút ấn tượng nào.

Khi hần từ phòng ngủ ra, nghe được thanh âm Trầm Hoan.

“Chị trước hết giúp em nhìn xem như thế nào, nếu là ổn, em liền mua, đầu tháng hần sẽ chuyển đến.”

Trầm Hoan lại phân phó thêm vài câu, vừa quay đầu liền thoáng nhìn thấy Phó Tư Dịch đứng ở cửa, cô cười với hần một cái, mới nói với Trần San muốn cúp điện thoại.

Cô liếc mắt nhìn thấy trên trán Phó Tư Dịch vết sưng thấy rõ, nhất thời chột dạ đi vào.

Trầm Hoan chỉ chỉ trán Phó Tư Dịch, thần sắc xấu hổ, “Anh nặng quá, em không đỡ ổn, ngày hôm qua không cẩn thận liền.....”

Phó Tư Dịch như hiểu được, theo bản năng đưa tay ấn lên.

Bắt gác khéo miệng nhếch lên vì đau.

“Đau không?” Thấy hần như vậy, Trầm Hoan bỗng đứng đi lên phía trước.

Giờ phút này, hần cách cô rất gần, nhón mũi chân, ngón tay nhẹ nhàng xoa xoa trên vết sưng. Hô hấp nhọt nhọt của cô phả trên cổ Phó Tư Dịch, có chút ngứa, Phó Tư Dịch khụ một tiếng.

Phó Tư Dịch nhìn cô gương mặt nghiêm túc, chần chờ nói, “Có chút đau.”

Trầm Hoan liền càng bất an, “Thực xin lỗi, em bôi cho anh chút thuốc.”

Phó Tư Dịch nhớ tới hương vị vừa rồi, theo bản năng nghĩ nói không cần, Trầm Hoan đã vội vàng chạy đi lấy thuốc.

Lời hần nói cũng chưa kịp nói ra.

“Lại bôi thêm vài lần liền có thể tiêu sưng.” Trầm Hoan mở nắp tuýp thuốc, bóp ra chút thuốc trên ngón tay.

“Ừ.” Phó Tư Dịch vẫn luôn nhìn động tác của cô.

Phó Tư Dịch ngồi trên sofa, Trầm Hoan ngồi ở bên cạnh hần, thấy cô muốn thoa, liền hơi hơi cúi người xuống, tư thế phối hợp với cô.

Mùi thuốc có chút khó ngửi, Phó Tư Dịch nhú mi lại, Trầm Hoan tưởng do cô có chút mạnh tay, vội vàng ngừng đầu nhìn hần, “Rất đau sao?”

“Không đau.”

Tuy nghe Phó Tư Dịch nói không đau, Trầm Hoan lại càng nhẹ nhàng thoa thuốc, sau khi thoa đều, cô còn nhẹ nhàng thổi thổi một chút.

Phó Tư Dịch cười, “Em đây là xem anh giống hài tử dễ dàng sao?”

Hắn thấy cô có chút 囧, không khỏi lại cười, “Bất quá, anh thích như vậy.”

Trầm Hoan vội vàng đẩy nắp lại, đứng dậy, quyết định không để ý tới lời trêu đùa của Phó Tư Dịch.

Bạn đang đọc truyện *Chào Buổi Sáng, Phó Phu Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 64

“Trước đừng nhúc nhích.” Phó Tư Dịch cười nhìn cô.

“Làm gì?” Cô không nhìn hắn, sắc mặt ửng đỏ.

Đột nhiên Phó Tư Dịch liền cầm tay cô, “Lau một chút.”

Trầm oan mới chú ý tới trên ngón trỏ cô còn dính chút thuốc.

Tay cô cũng không phải nhỏ, bất quá so với bàn tay dày rộng của hắn, liền tính là gấp sự phụ.

Lòng bàn tay Phó Tư Dịch mát mẻ, kỳ quá chính là Trầm Hoan cảm giác chính mình bị hắn nắm trong tay vẫn luôn nóng lên.

Rõ ràng chỉ là chạm vào lòng bàn tay, hắn lại rất nghiêm túc mà đem toàn bộ ngón trỏ của cô đều lau một lần.

Trầm Hoan không khỏi cảm thấy buồn cười.

Quả thực có độc.

“Vừa rồi nghe em nói muốn mua phòng ở sao?” Phó Tư Dịch thu hồi tay, đem khăn giấy ném vào thùng rác, ngẩng đầu nhìn cô.

Trầm Hoan ngẩn ra, “Tính toán muốn mua.”

“Là ở Thanh Xuyên hay ở đây?”

“Thanh Xuyên đi.” Mẹ cô ở Thanh Xuyên, đương nhiên là muốn mua ở Thanh Xuyên.

“Em cảm thấy nhà anh như thế nào?”

“Rất được a.” Đột nhiên Phó Tư Dịch hỏi cái này, Trầm Hoan thật không thể hiểu được.

“Trầm Hoan, em chuyển đến ở cùng anh đi.” Phó Tư Dịch nhìn cô, ngữ khí rất nghiêm túc.

A?

Trầm Hoan kinh ngạc.

“Nơi đó của anh sẽ an toàn hơn một chút. Huống hồ, với tình hình của em ở đây khó tìm được phòng ở thích hợp. Không bằng đến ở chỗ của anh, hơn nữa.....” Phó Tư Dịch dừng một chút, tầm mắt dừng trên sườn mặt của cô, lỗ tai có chút hồng, “Hơn nữa, anh muốn cùng em càng gần hơn một chút.”

Trầm Hoan sau một hồi kinh ngạc ngẩn ngui, hoàn toàn thẹn thùng, “Như thế nào đột nhiên..... nói cái này?”

“Đột nhiên sao? Anh nghĩ cũng đã lâu.” Phó Tư Dịch cười nhìn cô, đôi mắt cũng sáng vài phần.

Vừa rồi lúc hắn đến, thấy cô đeo tạp dề trong phòng bếp, đang nấu cơm.

Không thể phủ nhận, một khắc kia Phó Tư Dịch trong lòng có xúc động mãnh liệt. Cảnh tượng này, trong mơ hắn đều nhìn thấy, lại trước nay đều không thể thực hiện.

Một loại ý nghĩa lập tức thành hình xúc động thổi quét hắn, Phó Tư Dịch nghĩ, kỳ thật kiếp trước kiếp này hắn đều chỉ cũng chỉ có một mong muốn là cùng một người như vậy tạo thành một gia đình.

Trầm Hoan cho dù không cần ngẩng đầu, cũng cảm thụ được ánh mắt tha thiết khát cầu của Phó Tư Dịch luôn chăm chú nhìn cô, chờ đáp án của cô.

Trầm Hoan cũng không sợ cái gì, chỉ là cảm thấy quá nhanh.

Trầm mặc hồi lâu, Trầm Hoan lắc đầu, “Trước để em suy nghĩ một chút đã.”

Cô không có minh xác cự tuyệt hẳn, chỉ là bởi vì, cô cũng sớm biết, một ngày nào đó, Phó Tư Dịch cùn cô sẽ ở cùng một chỗ.

Nhưng ngày này, không nên sớm như vậy.

Nghe được đáp án của cô, Phó Tư Dịch tươi cười có chút đi xuống. Nhưng Trầm Hoan cũng không đáp ứng cũng chẳng cự tuyệt, này cho thấy vẫn còn khả năng.

Phó Tư Dịch nhẹ nhàng thở ra, “Là anh quá nóng nảy, em trước suy xét thật tốt.”

Cô phát giác trong giọng nói của Phó Tư Dịch có mất mát, cảm thấy rất có lỗi, liền hướng hần ấy náy cười.

Phó Tư Dịch lúc này đã khôi phục thái độ bình thường, hần cầm tay Trầm Hoan, nhéo nhéo, nửa thật nửa giả mà uy hiếp, “Dù sao em cũng chạy không thoát.”

Cô ngẩn ra, tiện đà liền nhấp miệng cười.

Người này, thật đáng giận a!

Ký túc xá Trầm Hoan ở lúc trước đều là nơi Hạ Ngu dùng để cho nghệ sĩ ở, tuy rằng nhỏ, nhưng cũng rất đầy đủ.

Phòng tắm rất nhỏ, bồn cầu ở bên trong, trên tường có gương không lớn, giá để đồ chỉ đủ để ba lọ đồ trang điểm.

Sau khi Phó Tư Dịch đem đại khái cấu tạo nhà tắm chăm chú nhìn một lần, mở lớn vòi nước, vốc nước rửa mặt.

Bạn đang đọc truyện *Chào Buổi Sáng, Phó Phu Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 65

Nhìn thấy chỉ có một bàn chải đánh răng cùng một tuýp kem đánh răng, Phó Tư Dịch thần sắc không đổi mà cầm lấy, bóp kem đánh răng, tự nhiên sử dụng.

Trầm Hoan trong tay cầm túi đi vào, thấy hần đang đánh răng, chính là cầm bàn chải màu lam, ngây người.

Phó Tư Dịch bình tĩnh xoay người, phun bọt vị bạc hà trong miệng, “Chỗ này chỉ có một bàn chải đánh răng.”

“Đó là của em” Trầm Hoan vẫn có chút giật mình.

“À, xin lỗi.” Hần không thật tình nói một câu, thấy trong tay cô còn xách theo một cái túi, tự nhiên hỏi, “Trong tay em là cái gì?”

Lúc này Trầm Hoan mới phản ứng, lấy ra khăn lông cùng bàn chải đánh răng cô mua cho Phó Tư Dịch. Phó Tư Dịch khom lưng xúc miệng sạch sẽ, tiếp nhận khăn lông trong tay Trầm Hoan, lau mặt.

Phó Tư Dịch lắc lắc bàn chải mình vừa dùng qua, thích ý hỏi, “Cái này muốn ném sao?”

Trầm Hoan không biết nên trả lời như thế nào, theo lý mà nói bàn chải của mình bị người khác dùng qua, muốn ném, nhưng người kia lại là Phó Tư Dịch.

“Trước cứ đặt ở đó đi.” Thanh âm cô có buồn bực nhàn nhạt.

Phó Tư Dịch hơi hơi mỉm cười.

“Hôm nay em có việc sao?”

Ăn xong bữa sáng, Trầm Hoan nghĩ xem Phó Tư Dịch có cần phải đi hay không, chợt thấy hần hỏi.

“Không có việc gì. Làm sao vậy?”

“Em còn nhớ rõ lần trước anh mang em đi gặp Trần Băng không?”

Động tác thu chén đĩa của Trầm Hoan dừng lại, ngẩng đầu chờ hấn nói tiếp.

“Ngày mai Trần Băng phải đi rồi, muốn anh đến chỗ hấn một chút. Đi cùng anh chứ?”

Nói đến Trần Băng, Trầm Hoan không hỏi nhớ tới tiểu viện nhỏ kia, hứng thú tăng vọt, vẫn là có chút chần chờ nói, “Em có thể đi sao?”

Phó Tư Dịch từ trong tay cô tiếp nhận chiếc đĩa, mỉm cười, “Vì cái gì không thể? Hấn còn đặc biệt cường điệu muốn anh mang theo người nhà.”

Mang người nhà!

Cô tự nhiên hiểu rõ lời này là của ai, khuôn mặt Trầm Hoan đỏ lên, lẩm bẩm một tiếng, “Ai là người nhà của anh?”

Cũng mặc kệ chiếc đĩa trong tay Phó Tư Dịch, bung chén liền đi vào phòng bếp, giống như vợ vã trốn cái gì.

Trầm Hoan đi thật nhanh, Phó Tư Dịch ngược lại là sững sốt, rồi sau đó nở nụ cười, hấn chân dài đuổi sát theo sau, “Không phải người nhà là cái gì?”

Thất sách thất sách, cô nên biết không nên cùng Phó Tư Dịch tranh luận mấy vấn đề như thế này.

Ở đề tài này người bị hải vĩnh viễn là cô.

Lần trước đi là trên danh nghĩa công việc, lần này, thân phận là bạn gái Phó Tư Dịch.

Trầm Hoan so với lần trước có chút thấp thỏm, rớt cuộc, ngoài Hồ Tĩnh Triệu Tĩnh Nhiên, đây là người bạn thứ hai của Phó Tư Dịch.

“Khả trương như vậy?” Phó Tư Dịch nhìn ngón tay cô nắm lại cùng nhau, quay đầu hướng cô cười.

“Vâng, có một chút.” Trầm Hoan tìm đề tài, nghĩ muốn phân tán lực chú ý của mình, “Vừa rồi anh nói anh ấy phải đi?”

“Ừ, đại khái sẽ đi hai ba năm.” Ý cười của Phó Tư Dịch có chút thu lại.

“Đi lâu như vậy?” Cô còn nghĩ rằng Trần Băng chỉ là đi du lịch sưu tầm phong tục.

“Là thật lâu.” Phó Tư Dịch mắt nhìn con đường trống trải nơi xa, sâu kín thờ dài.

Sau một giờ đi xe, xe chuyển vào đường nhỏ nông thôn. Bên đường hoa cải dầu đã sớm không còn, hiện giờ trong tầm mắt đều là ruộng lúa xanh ròn.

Phó Tư Dịch đem xe đỗ bên ngoài, nắm tay Trầm Hoan đi qua cây cầu gỗ nhỏ.

Cửa mở rộng ra, thấy rõ bài trí của tiểu viện.

Trên hành lang từ đằng la cảnh cảnh nhánh nhánh, lan tràn tầng tầng lớp lớp.

Những chậu hoa trong sân đều được đặt dưới hành lang, không hề chịu chút gió mưa.

Đúng lúc Trần Băng từ trong phòng đi ra, thấy bọn họ, cười, “Tôi cảm thấy hai người nên tới.”

Nói vẫn là giống tiên nhân như đức.

“Giữa trưa làm cơm, tôi đói bụng.” Phó Tư Dịch bày ra bộ dáng khách nhân, lại quay đầu nói với Trầm Hoan, “Tay nghề của Trần Băng rất tốt, ngày thường không hay xuống bếp, hôm nay có cơ hội, em nhất định phải ăn nhiều hơn.”

“Như thế nào cậu lại vẫn canh cánh trong lòng, may mắn tôi đã sớm chuẩn bị tốt, bằng không, còn không đủ cho cậu ăn.”

Một chai rượu vang đỏ giá trị xa xỉ, com, tuy thanh đạm nhưng có vị.

“Đây vẫn là 5 năm trước tôi đưa cho anh?” Phó Tư Dịch nhìn chai rượu vang đỏ, cảm thấy kinh ngạc.

“Đã để nhiều năm. Đặt ở đây lãng phí, hôm nay thừa dịp cao hứng liền lấy ra uống.”

Trần Băng vận nắp chai, thay Trầm Hoan cùng Phó Tư Dịch rót một ly.

“Chờ anh trở về lại đưa cho anh một chai.” Phó Tư Dịch nâng chén.

Trần Băng cười cười, không tỏ ý kiên.

“Hành trình đều an bài tốt?”

“Trước đi Châu Âu ở một năm, trước kia cô ấy muốn đi nhất, lần này xem như thỏa mãn nguyện vọng của cô ấy. Jerusalem, Đan Mạch đều sẽ đi, sau khi quay trở lại, sau cùng là đi Tây Tạng.”

Đây là lộ trình dài nhất, Trần Băng nói đến nhẹ nhàng thích ý, thậm chí giống như bộ dáng khát cầu thật lâu rồi cuộc đã được thực hiện.

Trầm Hoan không khỏi ngẩng đầu nhìn Trần Băng.

Trần Băng lớn hơn Phó Tư Dịch 5 tuổi, nhưng làm bạn đã nhiều năm. Nhưng nhìn hần không giống với độ tuổi, ngoại trừ ánh mắt sáng ngời có thần, trên người điểm nào cũng thấy hần đã già rồi.

Tóc đã điểm bạc, hai bên thái dương đặc biệt nhiều, nếp nhăn trên trán rất sâu, thoáng thấy khi hần nâng ly rượu.

Người đàn ông này quá độ già nua.

Trần Băng vừa rồi nói đến cô ấy, Trầm Hoan không biết, cũng không biết người ấy trong miệng Trần Băng là nam hay nữ, nhưng khi hần nói đến người này, đau xót trong mắt không thể tránh né mà tràn ngập.

Cô thất thần, cũng liền bỏ lỡ hơn nửa nội dung câu chuyện của Trần Băng cùng Phó Tư Dịch, chờ khi cô phục hồi tinh thần lại, liền thấy Trần Băng cùng Phó Tư Dịch chạm một ly, “Tôi đi rồi, đem chìa khóa cho cậu, nếu có rảnh tới giúp tôi quét dọn chút.”

Bạn đang đọc truyện *Chào Buổi Sáng, Phó Phu Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 66

Phó Tư Dịch không tiếng động gật đầu.

Trần Băng quay đầu, cười đối với Trầm Hoan giải thích, “Mặn lặn trước hương vị không tồi phải không? Sang năm Trầm Hoan cô tới tự mình hái đi, đừng để lãng phí.”

Trần Băng đối đãi với cô như một văn bối, ánh mắt thực ôn hòa, chuẩn xác hơn mà nói là hiền lành.

Không biết vì cái gì, Trầm Hoan không dễ chịu, tuy rằng cô cùng Trần Băng là bởi vì có quan hệ với Phó Tư Dịch mới có duyên quen biết, nhưng bầu không khí ly biệt vẫn vây quanh cô.

Có lẽ Trần Băng cũng cảm thấy áp lực, nhìn Phó Tư Dịch mặt ngưng trọng, trêu đùa, “Chờ khi tôi trở lại, cậu cùng Trầm Hoan đều nên có con rồi. Đến lúc đó, đứa bé có thể suy xét nhận tôi làm ông nuôi.”

Phó Tư Dịch lắc đầu bật cười, “Anh cũng thật sẽ nghĩ, đây là chiếm tiện nghi của tôi.”

Trầm Hoan thực sự không nghĩ tới Trần Băng lấy cô cùng Phó Tư Dịch ra trêu đùa, liền đỏ mặt.

Sau khi ăn xong, Trần Băng cùng Phó Tư Dịch ngồi ở hiên trước cửa, vừa nói chuyện vừa đánh cờ. Trầm Hoan nhìn ra bọn họ còn có chuyện cần nói, liền đi cách xa bọn họ một chút, nhìn tiểu viện phát ngốc.

3 giờ chiều, Trần Băng đứng lên đưa bọn họ rời đi. Lúc gần đi, Phó Tư Dịch và Trần Băng còn ôm nhau, Trầm Hoan nghe Phó Tư Dịch dặn dò Trần Băng nói, “Giữ liên lạc, có chuyện gì liền mở miệng.”

Trần Băng vỗ bả vai Phó Tư Dịch thật mạnh gật đầu cười.

Khi trở về, Phó Tư Dịch cầm trong tay chìa khóa Trần Băng đưa cho, tâm sự nặng nề.

“Em cảm thấy Trần Băng là người như thế nào?” Phó Tư Dịch quay đầu lại nhìn vào mắt cô, trong thanh âm có tia khổ sở.

Trầm Hoan biết Phó Tư Dịch sẽ không vô duyên vô cớ mở miệng, cũng không có đáp lại, chỉ im lặng mà chờ hần nói ra đáp án.

“Hần chính là vì âm nhạc mà sinh ra.” Thời trẻ Phó Tư Dịch tuy rằng cũng chạm qua âm nhạc, nhưng chỉ là lựa chọn nhân sinh thứ nhất thôi, chứ không đến nỗi nể giá hết thảy vì âm nhạc.

Trong nhà Trần Băng là thế gia âm nhạc, cha là lão sư của học viện âm nhạc, mẹ lại là ca sĩ. Từ nhỏ Trần Băng liền bày ra thiên phú âm nhạc cực cao, được người trong nhà sùng ái.

Sau lại, hấn gặp người đã thay đổi cả cuộc đời hấn. Khi Trần Băng ở hậu đài, gặp Quan Chi, cũng chính vợ của Trần Băng sau này. Khác với Trần Băng, Quan Chi không hiểu gì về âm nhạc, cô ấy đi nghe hát là đi tìm bạn, trùng hợp nghe thấy Trần Băng hát.

Lúc ấy Trần Băng hát là một bài dân ca nước Mỹ, Quan Chi lại nghe đến cảm động, thậm chí ánh mắt rung rung.

Sau lại tiếp xúc sâu hơn mới biết Quan Chi sẽ không ca hát, thậm chí ngũ âm không được đầy đủ, nhưng đối với âm nhạc cô ấy lại có cách nhìn cùng lý giải độc đáo với âm nhạc.

Sau đó Quan Chi cùng kết hôn với Trần Băng, khi đó, Trần Băng lâm vào bình cảnh, vẫn không có cách nào đột phá, hấn liền nghĩ đến đi đây đi đó.

Quan Chi lại hết sức tán đồng, vì hấn đóng gói hành lý, đưa hấn lên đường. Trần Băng đi nửa năm, sau khi trở về, xác thật đột phá bình cảnh.

Quan Chi hiểu Trần Băng, cũng nguyện ý vì sự nghiệp âm nhạc Trần Băng mà hi sinh. Loại tình cảm này không chỉ vì yêu Trần Băng mà cũng đến vì cô đối với âm nhạc có hiểu biết cùng yêu thích.

Có vợ duy trì, Trần Băng sáng tác đã không chịu một chút tác động hay lực cản gì từ gia đình. Nếu đúng vào kỳ nghỉ của Quan Chi, hai người thông thường sẽ đi du lịch khắp nơi, thâm nhập xã hội, xuất nhập nơi cư trú của dân tộc thiểu số, chỉ vì đạt được nhiều linh cảm.

Hôn nhân như vậy duy trì mười lăm năm, sáng tác của Trần Băng tuy có khởi sắc nhưng không lớn, ngược lại là Quan Chi mắc ung thư, thời kỳ cuối, không có cách nào khác.

Đến cuối sinh mệnh, Trần Băng từ bỏ hết công việc, thuận theo tâm nguyện của Quan Chi quyết định đi khắp nơi. Bọn họ bái phỏng thánh địa Phật giáo, cũng đi qua giáo đường của Châu Âu, đi qua thành thị phồn hoa cũng đi qua trấn nhỏ điền viên,...

Quan Chi cuối cùng không qua được mùa thu, ở một trấn nhỏ ở gần Tây Tạng vĩnh viễn khép lại đôi mắt. Sinh thời tâm nguyện cuối cùng của cô là triều bái Tây Tạng, cô nghĩ muốn khẩn cầu thần linh phù hộ chồng cô bình an cả đời, không cô tịch.

Trần Băng đem tro cốt Quan Chi trở về, từ đó không nói chuyện tình cảm, toàn tâm toàn ý như cũ làm âm nhạc của hấn.

Ở nửa tháng trước, hấn mơ thấy Quan Chi. Quan Chi vẫn luôn nhìn hấn không nói lời nào, phảng phất như xuất hiện trong mộng hấn cũng chỉ là vì liếc hấn một cái.

Sau khi Trần Băng tỉnh lại, thức tới bình minh, rồi sau đó nghĩ đến chuyến đi lần này.

Hấn muốn một mình, mang theo mong đợi từng có của Quan Chi lên đường.

Sau đó buông tâm...

Ngày đó tiền Trần Băng đi, khai mạc lễ trao giải âm nhạc mỗi năm một lần, Phó Tư Dịch làm khách quý được mời tham dự. Trầm Hoan nhờ quan hệ của Hồ Tĩnh cũng may mắn được mời.

Sau khi nhận được thư mời, Trầm Hoan vẫn luôn cân nhắc lễ phục, hiện tại cô không có đoàn đội chuyên phụ trách, lễ phục bước trên thảm đỏ cũng phải chính mình chuẩn bị.

Nghĩ chính mình chỉ có chút tiền ấy, Trầm Hoan buồn bực phát hiện, chuẩn bị một bộ lễ phục không tốn kém lại đủ cấp bậc lễ nghĩa thực sự có chút gian nan.

Khi buồn bực, Phó Tư Dịch đã phái trợ lý gửi đồ cho cô. Chân trước trợ lý vừa đi điện thoại của Phó Tư Dịch liền đến.

“Nhận được đồ anh gửi chưa?” Thanh âm Phó Tư Dịch nghe tới thật vui sướng, Trầm Hoan bị hấn lây nhiễm, cũng cười, cô tò mò hỏi, “Trong đó là gì vậy?”

“Mở ra nhìn xem liền biết.”

Ra về thần bí.

Trầm Hoan đưa điện thoại di động kẹp lên vai, tìm kéo cắt mở bọc bên ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Chào Buổi Sáng, Phó Phụ Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 67

Sờ lên rất mềm, cô hồ nghi suy đoán, “Đồ chơi bằng nhung sao?”

Phó Tư Dịch chỉ cười một tiếng.

Không phải món đồ chơi, là gì đây?

Cô cắt mở một tầng, xé mở tầng túi cuối cùng, mở ra, thấy rõ đồ trong hộp, nhìn không được lắm lắm, “....Phó Tư Dịch.”

“Thích không?” Thanh âm Phó Tư Dịch cách điện thoại hết sức rõ ràng.

Trầm Hoan vui mừng mà đem lễ phục mở ra, trước mắt chính là chiếc váy màu xanh xám dài đến đầu gối, kiểu dáng rất đơn giản, trên làn váy điểm xuyết ngôi sao, tuy không hoa lệ, nhưng cảm giác rất trang trọng.

Rất đơn giản nhưng cũng trang trọng.

“Thật xinh đẹp.” Kiếp trước, thăm đồ lớn bé cô đều đã đi qua, lễ phục vừa ý cũng có không ít. Nhưng đây là lễ phục đầu tiên Phó Tư Dịch tặng cô, Trầm Hoan thực sự vui vẻ.

Nguyên liệu mềm mại lại thanh tân thoải mái, thời tiết này cũng rất thích hợp.

“Thích là tốt.” Phó Tư Dịch nhàn nhạt cười.

Trầm Hoan ôm váy không buông tay, nghe vậy, ngực liền nóng lên. Sau đó, nghĩ đến cái gì, cô không khỏi xiu xuống, “Hôm nay anh cùng ai bước trên thảm đỏ thế?”

Cô khẳng định là đi cùng với Hồ Tĩnh.

Phó Tư Dịch sao...

Kia cùng Phó Tư Dịch là không có khả năng.

Thân phận giống Phó Tư Dịch, muốn cùng hắn bước trên thảm đỏ khẳng định sẽ có rất nhiều người.

“Đi cùng Thời Thận.”

“Chỉ hai người các anh?”

“Bằng không còn có ai?” Phó Tư Dịch nhìn không được cười, “Anh cũng nghĩ đưa giai nhân đi cùng, chính là giai nhân đã có hẹn. Cho nên cũng chỉ có thể để hai người đàn ông đi cùng nhau. Em nhìn qua Thời Thận bước trên thảm đỏ chưa?”

“Không có.”

“Đêm nay nếu có cơ hội, em nhất định phải nhìn thật kỹ. Mỗi lần đều giống như một con bướm, hoa hòe lộng lẫy, anh đều thay hắn mất mặt.”

“Ngô.” Trầm Hoan cắn môi cười.

“Đêm nay gặp.”

“Dạ, buổi tối gặp.” Trầm Hoan vuốt ve lễ phục, vui vẻ đáp lại hắn.

Lễ trao giải âm nhạc này đã sáng lập được mười năm, cũng coi như là một lễ trao giải lớn thường niên.

Kiếp trước Trầm Hoan chính là khách quen của lễ trao giải âm nhạc, nhưng mỗi lần đến đều có thể nghiệm mới mẻ.

Vào ban đêm, Trầm Hoan đi cùng Hồ Tĩnh, các cô bước trên vị trí thảm đỏ được an bài trước, chính là tối quá sớm, Hồ Tĩnh không kiên nhẫn chờ, dắt Trầm Hoan chen ngang đi vào.

Người dẫn chương trình đang khen ngợi, vừa nhấc đầu, bỗng nhiên thoáng nhìn nơi sân Hồ Tĩnh đi vào, thiếu chút nữa liền đọc sai tên.

Tuy Hồ Tĩnh là người phía sau màn ảnh, nhưng trong vòng danh khí vẫn rất lớn. Hướng chi, đây là khoảng thời gian từ khi có tai tiếng tới nay, Hồ Tĩnh lần đầu công khai đối mặt truyền thông, người xem đối với các cô tuy không quá chú ý, nhưng là đèn flash của truyền thông nhưng vẫn bắt giữ thân ảnh hai người.

Khóe miệng Trầm Hoan vẫn luôn ngậm ý cười nhàn nhạt, nện bước không nhanh không chậm, cô đều tự mình hiểu lấy, tuy rằng lần trước cô cùng Tần Thành song ca qua một ca khúc, nhưng mức độ nổi tiếng cũng không có mở ra, hiện trường này cũng không có người sẽ chú ý đến cô.

Hồ Tĩnh từ trước đến nay không thích bước trên thảm đỏ, lần này vì nghĩ đến Trầm Hoan, nện bước chậm rất nhiều, Trầm Hoan cùng đi cùng cô cũng là có chút cố hết sức.

Hồ Tĩnh không khỏi quay đầu liếc nhìn Trầm Hoan một cái, “Đây là váy hần chọn?”

“Vâng.”

“Rất đẹp.” Hồ Tĩnh thiệt tình khen ngợi.

Trầm Hoan có vài phần vui sướng mà cười.

“Trầm Hoan.”

Trầm Hoan đi tới cuối thảm đỏ, liền lập tức phải tiến vào hội trường, liền nghe phía sau có người gọi cô. Cô quay đầu, thấy rõ người tới, không khỏi lộ ra mỉm cười.

“Như thế nào anh cũng tới?”

Phía sau Tần Thành vài bước là một cô gái mặc váy đuôi cá, nhìn bộ dáng Tần Thành hận không thể ném cô gái kia đi, Trầm Hoan cười đến càng sâu.

“Cô đã quên, tôi cũng đã từng là người đứng đầu bảng xếp hạng âm nhạc nhiều tuần liền.” Tần Thành ổn định hô hấp, giữa mày không che dấu được đắc ý.

“Tôi nhớ rõ, là liên tục hai tuần. MV quay không tồi, tôi nhìn, đáng người anh rất được.” Trầm Hoan nhin không được chế nhạo, MV kia đúng là thỏa mãn được tâm của không ít thiếu nữ.

“Khụ khụ, kia chính là...” Tần Thành nhớ tới tình huống quay chụp, sắc mặt thế nhưng xấu hổ, Trầm Hoan nhìn đến ngạc nhiên không thôi.

Bọn họ vừa đi vừa nói chuyện, Hồ Tĩnh cũng không để ý tới người phía sau, chính mình đi tới, bạn gái đi cùng Tần Thành cùng nhau bước trên thảm đỏ liền không vui, một đường đều cương mặt.

Vị trí của Hồ Tĩnh được an bài ở phía trái hàng ghế thứ tư, Trầm Hoan ở bên cạnh. Tần Thành ở hàng ghế thứ ba, thấy Trầm Hoan ngồi ở hàng ghế thứ tư, liền có lẽ muốn người bên cạnh cô thay đổi vị trí.

Tần Thành cung kính cùng Hồ Tĩnh chào hỏi xong, liền ngồi ở bên cạnh Trầm Hoan.

“Anh như vậy được sao?”

“Có cái gì không tốt, ánh đèn bên này tối chút, che dấu tốt, tôi không muốn camera tìm thấy tôi. Máy ngày nay, đều đóng phim một chết tôi, một lúc nữa sẽ nghỉ ngơi cho tốt.” Tần Thành lại lần nữa đánh giá vị trí này, không tồi, góc độ rất tốt, hần rất vừa lòng.

Trầm Hoan, “.....”

“MV lần trước quay chụp khi nào phát hành, là người thầy trước tự mình hướng dẫn, tôi rất mong chờ.”

Khách quý lục tục tiến vào, vị trí dần dần được lấp đầy, Trầm Hoan nhìn thấy Phó Tư Dịch cùng Giang Thời Thận đi tới, hai người đang nói với nhau cái gì đó.

Trầm Hoan nhin xuống ý muốn vẫy tay với Phó Tư Dịch, tầm mắt đi theo Phó Tư Dịch, miệng lại trả lời vấn đề của Tần Thành, “Năm tháng sau.”

Có lẽ ánh mắt của cô quá mức mãnh liệt, Phó Tư Dịch rút cuộc cũng nhìn thấy cô, trên mặt liền hiện lên ý cười vui vẻ. Tầm mắt lại lệch về một bên, Phó Tư Dịch liền nhìn thấy Tần Thành ngồi cạnh Trầm Hoan, hần không dấu vết mà nhú mí, lại thực nhanh khôi phục lại thái độ bình thường.

Bạn đang đọc truyện *Chào Buổi Sáng, Phó Phu Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 68

Giang Thời Thận cũng phát hiện Trầm Hoan, nhưng hần không rụt rè như Phó Tư Dịch, lúc ấy liền hướng cô ra dấu tay, ngược lại liền chế nhạo Phó Tư Dịch.

Phó Tư Dịch liếc hần một cái, hướng Trầm Hoan gật đầu, ở hàng ghế thứ hai ngồi xuống.

Tần Thành hồ nghi đánh giá vài lần, nhưng cũng không nói gì.

Sau nửa canh giờ, đúng giờ bắt đầu, tiết mục khai mạc là một tiết mục biểu diễn của nghệ sĩ đang nổi, biểu diễn hết năm phút, liền vào phần chính. Trầm Hoan quay đầu nhìn Tần Thành, lại thấy người này tay chống trán, mắt híp lại, tưởng là đã ngủ.

Trầm Hoan vốn dĩ cũng chỉ muốn làm người xem an an tĩnh tĩnh, liền sợ Tần Thành có hạng mục gì, mà bộ dạng hẩn ngủ bị truyền thông bắt được, kia chính là sẽ thực khôi hài.

Ai, phiền toái.

Hồ Tĩnh cùng người bên cạnh luôn thấp giọng nói chuyện với nhau, quan hệ có vẻ rất tốt.

Trầm Hoan thực nhàm chán, liền nhìn gáy Phó Tư Dịch phát ngốc.

Cô cảm thấy vô cùng may mắn Phó Tư Dịch ngồi ở phía trước.

Thân mình hẩn ngồi thẳng thẩn, cùng đồ lười biếng Giang Thời Thận lười nhác hình thành một hình ảnh đối lập, đầu vẫn luôn đối diện sân khấu, giống như chuyên chú lắng nghe. Khi người khác nói chuyện cùng hẩn, thân thể Phó Tư Dịch sẽ nghiêng giống đối phương, lỗ tai thấp, bộ dáng nghiêm túc lắng nghe.

Cô nhớ tới Phó Tư Dịch khi cùng cô nói chuyện, thường thường đều là mỉm cười, hẩn nghiêm túc mà chăm chú nhìn cô, cho cô trăm phần trăm lực chú ý. Trong tay nếu có chuyện gì, không vội liền dừng lại, chuyên tâm nghe cô nói chuyện. Nếu là việc gấp, lực chú ý của Phó Tư Dịch sẽ thu hồi vài phần, nhưng hẩn cho người ta cảm giác vẫn là trăm phần trăm.

Cô đánh giá đến không kiêng nể gì, căn bản không sợ gì cả, thẳng đến đi động trên đầu gối chân động nho nhỏ.

Đây là nhắc nhở có tin nhắn.

Trầm Hoan nghi hoặc mà rút ra đi động, tay che trên màn hình đi động, trộm mở tin nhắn.

“Trầm Hoan, em lại nhìn anh nữa, gáy anh liền phải cháy.”

Người gửi, Phó Tư Dịch.

Trầm Hoan chạm mặt liền nóng. Cô vội vàng ngẩng đầu nhìn Phó Tư Dịch, trùng hợp Phó Tư Dịch cũng quay đầu lại nhìn cô, trong mắt Phó Tư Dịch là ý cười chế nhạo, gương mặt Trầm Hoan càng nóng, bịt tai trộm chuông mà xoay đầu.

Ngạch ngạch, người hát trên sân khấu còn khá tốt.

Trầm Hoan đỏ mặt nghĩ như thế.

Còn tưởng bịt tai trộm chuông đi xuống, đi động lại chân động, Trầm Hoan ngừng thở mấy hơi, lại nhìn.

Hôm nay em rất xinh đẹp.

Lúc này tới là khen ngợi.

Trầm Hoan không tiếng động mà cười một tiếng, trong tay nhanh chóng trả lời.

Ngày nào em không xinh đẹp?

Phó Tư Dịch cúi đầu thoáng nhìn nội dung tin nhắn, câu môi cười một cái.

Đúng vậy, em mỗi ngày..... Hẩn đánh ra mấy chữ này lại xóa đi. Thoáng suy tư, lại nhanh chóng gõ lại một câu.

Mỗi ngày em đều làm anh mê muội.

Quả nhiên Phó Tư Dịch lời nói âu yếm gì đó, nói rất êm tai.

Khuôn mặt Trầm Hoan nhanh chóng nóng. Cô nhấp đi động ở trong bóng tối mỉm cười.

Thậm chí liền người dẫn chương trình nói gì đều không nghe được.

Trong hội trường truyền đến tiếng xôn xao rất nhỏ.

Đột nhiên Giang Thời Thận đâm một cái vào cánh tay Phó Tư Dịch, liền thối đối phương ngẩng đầu lên, trên khóe miệng không che dấu được ý cười.

Giang Thời Thận càng giật mình, “Anh không nghe thấy người dẫn chương trình kêu anh lên sân khấu trao giải sao?”

Trên sân khấu, người dẫn chương trình đọc thoại nội tâm, tôi đều gọi hai lần cho mời Phó tiên sinh. Phó Tư Dịch anh là ngủ mất rồi sao?

Phó Tư Dịch ho nhẹ một tiếng, trong ánh mắt kinh ngạc của Giang Thời Thận, giống như không có việc gì mà bỏ điện thoại vào trong túi.

Hắn đứng lên, hướng trên sân khấu đi.

Trầm Hoan cũng vừa từ trong mê mang khôi phục lại, thấy mọi người đều nhìn Phó Tư Dịch, thực nghi hoặc.

Hồ Tĩnh bỗng nhiên lại quay sang tới, cười hỏi, “Vừa rồi cô cùng Phó Tư Dịch nói cái gì, làm hại hẳn người dẫn chương trình kêu cũng không nghe thấy?”

Trầm Hoan mờ mịt mà trừng lớn mắt, nghĩ đến tình cảnh vừa rồi, bỗng dưng cười ra tiếng.

Rốt cuộc từ trong giấc ngủ tỉnh lại, Tần Thành mê man mà nhìn cô, “Cô cười cái gì?”

Hắn lại thấy Hồ Tĩnh quay sang, bỗng nhiên giờ tay lau khóe miệng, không có nước miếng a.

Đang lúc trao giải cho người mới tốt nhất, nữ MC lẫn lộn đầu đuôi mà phỏng vấn Phó Tư Dịch, Phó Tư Dịch tượng trưng trả lời vài câu, lại đem đề tài chuyển tới người mới. Khi trao giải, còn xuất hiện một ít biến cố. Sau khi Phó Tư Dịch đem cúp trao cho ca sĩ nữ đó, thân mình đều đã rút về, đối phương đột nhiên ôm hẳn một chút.

Thực rõ ràng là fans linh tinh ôm.

Phó Tư Dịch hiển nhiên kinh ngạc nhảy dựng, sau lại thông dong mà cười.

Bạn đang đọc truyện *Chào Buổi Sáng, Phó Phu Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 69

Trầm Hoan ở dưới không nhịn được lẩm bẩm, “Thật đúng là được hoan nghênh a.” Tần Thành nghe thấy, gật đầu phụ họa, “Tôi muốn có một ngày cũng có thể được giống như thầy Phó. Không cần nổi danh quá, chỉ hy vọng khi người ta nhắc tới Tần Thành tôi đều nghĩ, hẳn không chỉ là một tiểu thị tơi, cũng là một nghệ sĩ ưu tú chuyên nghiệp.”

Lần đầu tiên Tần Thành ở trước mặt Trầm Hoan nói đến mộng tưởng của hắn, Trầm Hoan quay đầu lại, đối với hắn chân thành tha thiết cổ vũ, “Sẽ có một ngày như vậy.”

Sau khi Tần Thành nói xong, đôi mắt liền xuất hiện mê man yếu ớt, một lát sau, lại kiên định trở lại.

Trầm Hoan thấy rõ hết thấy, thờ dài rất nhỏ.

Lúc này Tần Thành cùng bạn gái hắn ở giữa đã xuất hiện vấn đề, lại không lâu sau hẳn phải lựa chọn giữa bạn gái cùng sự nghiệp. Lựa chọn của hắn vẫn giống kiếp trước sao? Kiếp này cơ bản quỹ đạo của Tần Thành đều không thay đổi, này chẳng phải nói.....

Trầm Hoan lại nghĩ đến cuộc sống của Tần Thành hơn ba mươi tuổi, cực độ không đành lòng. Sau một lúc lâu do dự, cô hỏi, “Tần Thành, nếu sau khi đạt được mục tiêu, anh lại hy sinh một ít đồ vật trân quý, lúc ấy hối hận thì làm sao?”

“Tôi nghe nói có chuyện trong giới, năm đó người này vì sự nghiệp từ bỏ người yêu lúc ấy, sau đó thực sự thành công, nhưng ngày trôi qua không quá tốt, trong cuộc sống chỉ còn lại công việc. Đồng thời hắn vẫn còn luôn không thể quên được người yêu đã chia tay, trôi qua thật sự không tốt. Anh cảm thấy như vậy có đáng giá không?”

Tần Thành kinh ngạc nhìn cô, vừa rồi hắn còn tưởng rằng Trầm Hoan nói là chuyện của chính mình, Tần Thành suy nghĩ một lát, chậm rãi mở miệng.

“Tôi không rõ ràng lắm đối phương là người như thế nào, cho nên cũng không thể tự tiện phỏng đoán”, dừng một lát, Tần Thành lại nói, “Nếu là tôi, trừ khi bắt buộc dĩ mới có thể làm ra lựa chọn như vậy. Cho dù hối hận, kia thì cũng là chuyện của thật lâu về sau mới hiểu được, chỉ cần làm tốt việc cần làm của hiện tại.”

Trầm Hoan bỗng nhiên minh bạch lời hắn nói có ý tứ gì, Tần Thành nói, ít nhất hiện tại hắn sẽ không hối hận.

Tần Thành trả lời xong câu hỏi của Trầm Hoan, lâm vào trầm mặc thật lâu.

Đáng giá sao?

Khi bắt đầu tiến vào vòng này ngày đầu tiên, Tần Thành liền biết chính mình sẽ lâm vào tình trạng khó khăn. Tự nhiên cũng rõ ràng cảm tình với bạn gái cũng sẽ ngày càng phai nhạt. Hẳn không có thời gian ở cùng người ấy, người ấy gặp khó khăn cũng không thể kịp thời đuổi tới, hẳn không có biện pháp

để người ấy ý lại.

Đây là việc không còn cách nào khác, hẳn không làm được tốt cả hai việc cùng lúc. Cho nên chỉ có thể từ bỏ tình cảm. Hiện tại hẳn chỉ có thể làm như vậy.

Cùng Tần Thành nói xong, Trầm Hoan liền lâm vào cảm xúc buồn bực, cũng may tin nhắn của Phó Tư Dịch cứu vớt cô.

Sau khi kết thúc ra xe chờ anh, nơi này anh còn có việc sẽ trì hoãn vài phút.

Sau khi cô cùng Tần Thành tạm biệt, liền đi hướng bãi đỗ xe. Trên đường không ít phóng viên giải trí thông dong vòng Trầm Hoan đuổi theo những mình nổi tiếng, trong đó có phóng viên trực tiếp đem cô ngăn lại, trong miệng kêu tên là một mình tình đang nổi.

Trầm Hoan giải thích chính mình không phải người ấy, cô gái kia ngậy người vài giây, mới xấu hổ mà cười, thấp giọng nói xin lỗi, xoay người lại đuổi theo.

Trầm Hoan nhìn thân ảnh nhanh chóng biến mất của đối phương, không nhịn được bật cười. Cô gái kia cảm giác thật sự ngây ngô, như là vừa mới vào nghề, bằng không như thế nào còn có thể nhận sai người.

Xoay người, bỗng nhiên thoáng nhìn người đứng một mình bên cạnh, ánh mắt càn rỡ, ý cười trên mặt Trầm Hoan liền cứng lại.

“Đã lâu không gặp.” Tay cầm trong túi, Thẩm Khiêm bước chân nhàn nhả, hướng Trầm Hoan đi tới. Người trước mắt ngày càng xinh đẹp, bởi vì lễ phục, lại có vẻ thanh lãnh hơn so với bình thường.

Thẩm Khiêm là trong lúc vô ý gặp phải Trầm Hoan, vốn dĩ không nghĩ có tâm tư dây dưa, chẳng qua, nhìn cô bộ dáng bật cười, nhịn không được muốn trêu chọc.

Ánh mắt hắn càn rỡ dao động trên dưới, Trầm Hoan không khỏi nhớ tới kiếp trước, tức khắc cả người không khỏe, nhắc chân muốn đi.

“Hồ Tĩnh hiện tại còn tốt đi.” Thẩm Khiêm không chút để ý mà quét mắt liếc cô một cái, trên mặt là tươi cười khó lường.

Trầm Hoan cau mày, xoay người lại, Thẩm Khiêm phốc cười, vài phần khiêu khích, “Em nói, hôn sự của Hồ Tĩnh cùng Triệu Tĩnh Nhiên như thế nào bị truyền thông công bố, Triệu Tĩnh Nhiên còn bị chụp cùng Lâm Ngải?”

Thẩm Khiêm cười đến đắc ý, thậm chí có chút cao cao tại thượng, Trầm Hoan nghĩ tới cái gì, “Là anh làm?”

“Như thế nào, Phó Tư Dịch không nói cho em?”

Trầm Hoan nhìn chằm chằm hắn, không nói tiếng nào.

Tuy Trầm Hoan biết, việc của Triệu Tĩnh Nhiên cùng Lâm Ngải không đơn giản như vậy, nhưng cô không biết Phó Tư Dịch biết nhiều hay ít. Chẳng lẽ Phó Tư Dịch giấu cô?

“Anh làm như vậy là vì cái gì?”

“Không vì cái gì a,” Thẩm Khiêm cảm thấy lời nói của cô có chút buồn cười, “Tôi chính là nhằm chán, muốn tìm chút việc để làm. Ai nói tôi không được nhìn các người khó chịu đâu?”

“Anh...” Trầm Hoan chán nản, “Anh có biết hay không thiếu chút nữa anh đã phá hủy một cuộc hôn nhân? Thẩm Khiêm, anh là có bệnh à?”

“Nguyên lai em cũng biết tôi thiếu chút nữa phá hủy một cuộc hôn nhân. Bất quá, không phải không thành công sao? Tôi còn nghĩ hướng em thỉnh giáo kinh nghiệm, rốt cuộc loại sự tình này không phải em quen đường sao?” Thẩm Khiêm đến gần vài bước.

Thẩm Khiêm là muốn dả kích trả thù, Trầm Hoan bỗng nhiên minh bạch, loại sự tình này, là không có biện pháp tránh né. Cô không nên cùng hắn dây dưa nhiều, Trầm Hoan không để ý, đi nhanh về phía trước.

Phía sau vẫn còn truyền đến lời nói dụng tâm kín đáo của Thẩm Khiêm.

“Khuyên em đừng cùng Phó Tư Dịch quá thân mật, đến lúc đó mất mặt đừng trách tôi.”

Bước chân Trầm Hoan chợt dừng trong chốc lát, lại vẫn sải bước về phía trước.

Thật là người điên.

Trầm Hoan dần dần đi xa, Thẩm Khiêm hừ một tiếng, hướng bên kia đi đến.

“Anh. Vừa rồi anh cùng ai nói chuyện, không phải là niềm vui mới nào đi?” Mới đi chưa được mấy bước, liền nhìn thấy Thẩm Dung đứng cách đó không xa về mặt ghét bỏ mà nhìn hắn.

“Em vẫn luôn đứng ở đây?” Thẩm Khiêm không có nhiều ít tươi cười, nhìn kỹ vẻ mặt vui sướng khi người gặp họa của em gái.

“Không phải, vừa tới vài phút.” Tầm mắt Thẩm Dung lướt qua Thẩm Khiêm, vẫn luôn nhìn theo phương hướng Trầm Hoan rời đi, “Nhìn đáng vẻ, anh không được người ta hoan nghênh a! Kia rốt cuộc là ai, nhìn bóng dáng có chút quen thuộc.”

Thẩm Khiêm ngăn trở tầm mắt Thẩm Dung, đem em gái không ngừng suy tư kéo đến bên người, xoay chuyển đề tài, “Chuyện của em làm thế nào?”

“Cơ bản đã bị em thuyết phục, tin tưởng không lâu sau người phụ nữ kia liền giải ước*. Tình huống của Tĩnh Môi vốn đã không lạc quan, nếu những nghệ sĩ trụ cột của họ dần dần giải ước, người phía dưới cũng sẽ dần dần đi theo. Đến lúc đó, chúng ta thu mua liền tiện hơn rất nhiều.” Mục đích lần này Thẩm Dung tới chính là khuyên người nghệ sĩ nữ kia giải ước, hoàn thành kế hoạch thu mua của công ty.

*Giải ước: hủy hợp đồng ký kết (với công ty chủ quản)

“Trước đó không phải cô ta còn nói không chịu rồi đi sao? Em như thế nào nói được?”

“Này còn không đơn giản, em tìm mấy paparazzi, bắt được cảnh chồng cô ta dưỡng dâm ông, cường bức thêm với dùng lợi ích dụ dỗ, còn sợ cô ta không đồng ý sao?” Thẩm Dung vỗ vỗ tay, khinh thường cười.

Thẩm Khiêm ôm vai Thẩm Dung, bắt đắ dĩ mà mở miệng, “Như thế nào em lại dùng thủ đoạn cũ này, cũng không thấy đổi mới?”

“Đổi cái gì? Hữu dụng là được, quan gì nó quang minh chính đại hay không?”

“Trầm Hoan, em làm sao vậy, như thế nào này giờ không nói gì?” Xe đã chạy đến dưới lầu, Phó Tư Dịch tắt máy, kéo Trầm Hoan đang muốn rời đi.

Từ lúc lên xe tới giờ, Trầm Hoan vẫn luôn dựa vào cửa sổ xe, rừ mắt, khi nói chuyện cũng ỉu xiu. Phó Tư Dịch cho rằng cô là vì ngồi lâu nên mệt mỏi, thấy cô mệt, mặc cho cô nhìn cửa sổ xe nghỉ ngơi.

Ý thức được chuyện không thích hợp là khi Phó Tư Dịch kéo tay Trầm Hoan, cô tránh đi. Trầm Hoan vẫn rừ mắt không đáp, Phó Tư Dịch thế mới biết Trầm Hoan không vui, mà khả năng nguyên nhân khiến cô không vui có lẽ là từ chính hấn.

Phó Tư Dịch nhớ tới một màn khi ở trên sân khấu bị người mới đứng nhận giải ôm, nhưng lại cảm thấy Trầm Hoan không phải người keo kiệt như vậy, huống hồ lúc ấy chính mình vẫn là bị động.

Bạn đang đọc truyện *Chào Buổi Sáng, Phó Phu Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 70

Nghĩ không ra nguyên nhân, Phó Tư Dịch chỉ có thể mở miệng hỏi cô.

Trầm Hoan quay đầu nhìn Phó Tư Dịch, dưới ánh đèn nhợt nhạt, Phó Tư Dịch nhíu mi nhìn cô, đồng tử hiện lên lo lắng cùng bất an.

Không vui khi gặp Thẩm Khiêm cũng tại đây tiêu tan phân nửa, do dự một hồi, cô rầu rĩ mở miệng, “Chuyện của Triệu Tĩnh Nhiên cùng Lâm Ngải đến tột cùng là như thế nào?”

Không dự đoán được cô sẽ hỏi chuyện này, Phó Tư Dịch ngẩn ra, mày nhíu càng sâu, “Chính là không cần thận mắc mưu người khác.”

Phó Tư Dịch trả lời tránh nặng tìm nhẹ, nửa thật nửa giả. Trầm Hoan có chút bi thương, cô biết Phó Tư Dịch có suy tính của hấn, chính là cảm giác bị gạt phi thường không dễ chịu, đặc biệt là biết được chân tướng từ Thẩm Khiêm, cô lại càng không thoải mái.

“Trầm Hoan, có phải em nghe được cái gì không?” Biểu tình bi thương của Trầm Hoan khiến Phó Tư Dịch thật bất an, hấn cầm tay Trầm Hoan, thử thăm dò hỏi.

Lần này Trầm Hoan không tránh đi, cô nhìn thẳng hấn, dùng ngữ khí nhẹ nhàng băng quơ nói, “Hôm nay em gặp Thẩm Khiêm.”

“Khi nào, như thế nào em không nói cho anh biết?” Thanh âm Phó Tư Dịch bỗng nhiên cất cao, còn mang theo chút khản trương.

“Không phải anh cũng không nói cho em Triệu Tĩnh Nhiên là bị Thẩm Khiêm bày trò sao?”

Phó Tư Dịch sùng sốt, đột nhiên ra tiếng, “Trầm Hoan, anh.....”

Trầm Hoan nghiêng đầu, không chịu cho hấn nhìn thẳng. Giằng co hồi lâu, cuối cùng là Phó Tư Dịch thở dài một tiếng, con người thâm trầm toàn là bắt đắ dĩ.

“Em biết Thẩm Khiêm vì sao ra tay với Triệu Tĩnh Nhiên không?”

Trầm Hoan rút cuộc quay đầu qua, nghĩ vấn đề Phó Tư Dịch nói, cũng không có đáp án mà lắc đầu.

“Trầm Hoan, hẳn đây là giết gà dọa khỉ. Em nghĩ lại xem, nguyên nhân là tại ai a?”

Nghi hoặc trong đầu nháy mắt biến mất, Trầm Hoan trừng lớn mắt, “Là chúng ta…….”

“Anh không nói cho em, là sợ em áy náy, cũng không muốn em lo lắng. Anh chỉ nghĩ muốn em yên tâm gây dựng sự nghiệp của riêng mình, bên ngoài mưa gió, anh đều vì em che chở, làm em vui vẻ, không có sầu lo. Anh không phải cố ý muốn gạt em, cho nên có thể không cần tức giận không?”

Đôi tay Phó Tư Dịch gặt gao bắt lấy tay cô, nửa người cô ở trong ngực hắn, vừa nhắc đầu phía trên chính là ánh mắt chân thành tha thiết của Phó Tư Dịch.

Trầm Hoan cảm thấy chua xót, Phó Tư Dịch vì cô mà suy xét rất nhiều, cô cảm động, lại vẫn không nhìn được bức mình, “Em và anh ở bên nhau, nếu là việc liên quan đến hai người chúng ta, như thế nào anh lại không cho em biết?”

“Phó Tư Dịch” Trầm Hoan rút tay ra, vòng qua cổ hắn, đôi mắt chăm chú nhìn vào mắt hắn, Phó Tư Dịch có thể thấy rõ ảnh ngược của hắn trong mắt cô, tâm động liền ôm lấy eo Trầm Hoan, chờ đợi câu nói tiếp theo của cô.

“Phó Tư Dịch, em không sợ Thẩm Khiêm, không sợ hắn sẽ ngáng chân. Chúng ta là một thể, chúng ta còn con đường rất dài phải đi, chúng ta sẽ kết hôn, sinh con, nuôi con, còn sẽ phải cùng nhau đối mặt với khó khăn. Phó Tư Dịch, em và anh là bình đẳng, đều hẳn là vì phần tình cảm này có trách nhiệm, cùng anh ở bên nhau ngày đầu tiên, em cũng đã chuẩn bị tốt. Phó Tư Dịch, anh hiểu không? Chúng ta hẳn là sống vai nhau cùng đi.”

Trầm Hoan nói, giống như sấm sét, chấn động thần kinh Phó Tư Dịch, hắn ngây ngốc.

Hồi lâu mới lấy lại tinh thần.

Nguyên lai, cô đã chuẩn bị tốt, thậm chí đã có kế hoạch tốt cho tương lai. Đại não Phó Tư Dịch khôi phục tự hồi, xúc động nhìn cô, run run gọi một tiếng Trầm Hoan.

Nói ra lời trong lòng, buồn bực của Trầm Hoan biến mất, nhìn mặt mày hớn hờ của Phó Tư Dịch phảng phất như bị sét đánh.

Nằm trong lồng ngực hắn, cô bị thu hút, cắn mạnh cằm Phó Tư Dịch, để lại hai hàng dấu răng chính tề, Phó Tư Dịch đau mà hừ một tiếng.

“Phó Tư Dịch, em hỏi hận.” Cô nói.

Phó Tư Dịch còn không hiểu rõ là có ý tứ gì, khó hiểu nhìn cô.

“Em muốn dọn đến ở cùng với anh.”

Ầm một tiếng, Phó Tư Dịch cảm thấy sấm sét giữa trời quang.

Thời điểm ngồi thang máy, tay Phó Tư Dịch chặt chẽ cầm tay cô, lực đạo hơi lớn làm Trầm Hoan có chút đau.

Đây còn không phải là điều sợ nhất, sợ nhất chính là ánh mắt như ngọn lửa của Phó Tư Dịch càng ngày càng nóng, khi cô nói xong đoạn thổ lộ kia, lửa này bắt đầu chậm rãi bốc cháy, đến khi Trầm Hoan tìm chìa khóa, liền cháy đến đỉnh điểm.

Cô cúi đầu, nhìn đỉnh đầu cô chăm chú, tay run rẩy mở cửa.

“Ca” một tiếng, cửa mở.

Người đàn ông phía sau cũng động, hắn cực nhanh cực chuẩn cầm tay cô, xoay tròn một cái, Trầm Hoan rơi vào lồng ngực của Phó Tư Dịch.

Ngay sau đó, “phanh” một tiếng, Phó Tư Dịch đá cửa.

Phục hồi lại tinh thần, cả người Trầm Hoan cũng đã bị hắn đặt trên tường. Trong bóng đêm, cô chỉ cảm nhận được hô hấp nặng nề của Phó Tư Dịch, cùng mùi hương ần ần trên người hắn.

Nếu là biết Phó Tư Dịch sẽ có phản ứng này, vừa rồi cô nên uyển chuyển thổ lộ, hiện tại bị hắn đè trên tường như thế này, Trầm Hoan hẳn trương vạn phần.

“.....Phó Tư Dịch” Trầm Hoan nhẹ nhàng gọi.

“Hả?” Phó Tư Dịch chậm rãi liền tới gần cô, Trầm Hoan chỉ cần nhắc đầu, hai người liền trực tiếp sẽ có tiếp xúc thân mật.

Bạn đang đọc truyện *Chào Buổi Sáng, Phó Phu Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 71

“Tôi quá, có thể hay không...”

Trầm Hoan còn chưa nói dứt lời, Phó Tư Dịch liền hôn tới, hân giống như không kiềm chế được mà hôn tới cánh môi, liếm. Liếm hàm trên, lại lưu luyến mà cuốn lấy đầu lưỡi trốn tránh trái phải của cô.

Phó Tư Dịch dẫn đường tay Trầm Hoan đặt trên cổ, dọc theo đường cong eo thon vuốt ve, ôn nhu mà nồng nhiệt dụ dỗ cô.

Hắn rút cuộc nhắm nháp đủ hương vị cánh môi cô, theo cổ bóng loáng đi xuống dưới, cô đã động tình, ngẩng cổ, bị Phó Tư Dịch hôn ý loạn tình mê. Cùng lúc đó, bàn tay chui vào đùi cô, sau đó vén lên làn váy, liềm kiểm chế vòng eo mảnh khảnh của Trầm Hoan.

Đây thật là muốn mạng a, Trầm Hoan trong lúc đó thảm nghĩ. Cả người chỉ có thể mềm yếu không xương mà ý lại hân.

Hân nhưng nhớ cô hồi lâu, đã cách nhiều ngày với lần ở Iceland, có khi, cô vào trong giấc mơ của hân, nhiệt tình mà trúc trắc quấn lấy hân.

Mỗi khi hân tỉnh lại, đều là bộ dáng không thể cầm lòng, hết sức chặt vật.

Hôm nay cô nói bọn họ sẽ ở bên nhau kết hôn, sinh con, nuôi con. Bởi vì lời này, hân so với các lần khác đều kích động hơn vạn phần, càng thêm không thể kiềm chế.

Chỉ nghĩ khác sâu cô vào cơ thể, hiện tại, lập tức.....

*

Nếu đã nhận lời Phó Tư Dịch muốn dọn đến nơi hân ở, Trầm Hoan cũng không làm ra vẻ mà kéo dài, ngày hôm sau khi tiễn Phó Tư Dịch tham gia cuộc họp, cô liền bắt đầu thu dọn hành lý.

Những nỗi nhỏ, muốn linh tinh cô mua trong phòng bếp đều bỏ, Trầm Hoan thu thập tốt liền gọi người quét dọn vệ sinh tới. Hành lý chỉ có quần áo, cùng một chút đồ vật yêu thích của cô, vali còn trống một chút.

Buổi tối Phó Tư Dịch tới đón cô, thay cô đem hành lý để xuống dưới, Trầm Hoan cũng không cùng hân khách khí, đến bây giờ eo cô vẫn đau, thu thập một buổi trưa, lại càng mệt mỏi.

Một bàn tay Phó Tư Dịch có thể xách được vali, một tay nắm lấy tay Trầm Hoan, khi hân đi đường, bước chân nhẹ nhàng, khoe miệng mỉm cười, bộ dáng rất sung sướng.

Thỏa thuê đắc ý a! Trầm Hoan xoa eo chua xót âm thầm nói, Phó Tư Dịch như có cảm giác mà quay đầu lại, đúng lúc thấy bộ dáng xoa eo buồn khổ của cô, ý cười càng sâu, “Một như vậy sao?”

Trầm Hoan mặt đỏ lên, hàm hồ mà đáp một tiếng.

“Là anh sai, trở về giúp em xoa xoa.” Trong mắt hân lúc này tất cả đều là bồn chột. Trầm Hoan cứng lại, quay đầu không để ý đến hân.

Xem xem, càng ngày càng được một tác lại muốn tiến một thước.

“Buổi tối ăn cái gì, anh nói Tiểu Dư mua đến đây, buổi tối anh xuống bếp.”

Trầm Hoan suy nghĩ một lát, cũng không có gì đặc biệt muốn ăn, may mà xoay đầu tới, “Anh quyết định đi.”

Tầm mắt cô vừa vắn liếc đến cổ hân, nhất thời liền ngây ngẩn cả người. Vừa rồi một đường lại đây không phát hiện, nguyên lai cổ Phó Tư Dịch nơi đó có vết thương nhỏ thon dài, hồng hồng, đã kết vảy.

Đêm qua trước lúc trở về, còn không có đâu. Đây là từ đâu mà có, Trầm Hoan vươn tay muốn chạm vào một chút, tay vừa mới vươn tới, hình ảnh nơi nào đó không khống chế được mà nháy ra trong đầu.

Ngạch, đây giống như là cô ngày hôm qua, ngạch, khi đó làm ra.

Phó Tư Dịch nhìn cô vẫn luôn nhìn cổ hân, biểu tình còn mang theo chút vi diệu không thể nói, liền tiện tay sờ soạng vết thương trên cổ phát hiện từ buổi sáng, cười xấu xa, “Tôi hôm qua rất kịch liệt.”

Trầm Hoan xấu hổ không thôi, lại nhìn móng tay của mình, “Anh không thể che đi sao?” Như vậy lộ ra, chuyện không phải rõ như ban ngày sao?

“Cả ngày hôm nay anh đều mặc như vậy??” Trầm Hoan nhớ tới việc càng kinh khủng hơn, buổi chiều Phó Tư Dịch đi một lúc, ngách ngách, nhiều người như vậy.

Trời ơi!

“Đừng lo lắng, hôm nay là hộp video.” Bọn họ sẽ không dễ dàng nhìn thấy.

Phó Tư Dịch mở cửa, sau khi tiến vào, hắn mang theo vali chờ cô.

Trầm Hoan đang ở cửa đôi dép lê, trước khi cô tới, Phó Tư Dịch đã chuẩn bị dép riêng cho cô.

Sau khi cô tiến vào, ngừng khi Phó Tư Dịch nghiêm túc hỏi, “Trầm Hoan, em là muốn ở phòng dành cho khách hay là.....”

Còn để lại một chút mật mờ chưa nói.

Trầm Hoan cho rằng hắn là hỏi nghiêm túc, vấn đề này, còn có chút ngượng ngùng ngẩng đầu nhìn hắn. Kết quả, liền nhìn thấy trong mắt Phó Tư Dịch tràn ngập ý cười, hắn rõ ràng chính là trêu cô.

Trầm Hoan trừng mắt liếc mắt một cái, “Anh muốn em ngủ ở đâu em ngủ ở đó.”

Phó Tư Dịch nhin nửa ngày, bật cười, “Anh đã biết.” Hắn xoay người mang theo vali vào phòng ngủ của hắn.

Trầm Hoan, “.....”

Như vậy đùa cô có ý tứ sao? Hôm nay Phó Tư Dịch một chút đều không bình thường.

Cô đi theo vào, tính toán dọn dẹp, Phó Tư Dịch muốn giúp cô, Trầm Hoan cảm thấy không cần, hắn liền đi ra ngoài chuẩn bị bữa tối.

Cách lần trước tới đã một đoạn thời gian, Trầm Hoan thấy lạ lắm.

Mở vali ra, đem quần áo của mình đặt ở mép giường. Cô cũng không nóng lòng mở ra tủ đồ mờ Phó Tư Dịch chuẩn bị cho cô, mà là tò mò mở ra tủ quần áo của Phó Tư Dịch.

Trong tủ quần áo là một hàng tây trang các kiểu, màu sắc chủ yếu là màu tối, tầng trên là cà vạt được sắp xếp chỉnh tề, để bên cạnh là một cái ngăn, không khóa, Trầm Hoan nhìn một cái, mặt đỏ, đây đều là quần lót của Phó Tư Dịch a.

Thói quen sinh hoạt thật tốt, mỗi ngăn đều được sắp xếp ngăn nắp.

Cô cũng không xem tiếp bên dưới, mặt đỏ mở tủ đồ của cô.

Thói quen của cô đều mang quần áo treo lên, quần áo không nhiều lắm, chỉ có năm sáu bộ, còn dư lại không ít không gian, Trầm Hoan liền đem nội y treo lên.

Sau khi sửa sang lại quần áo, Trầm Hoan liền xách theo túi vào phòng tắm. Còn có sữa tắm sữa rửa mặt chưa bỏ ra.

Đồ rửa mặt của Phó Tư Dịch luôn luôn ít, cùng phong cách với Trầm Hoan. Sau khi cô sắp xếp đồ rửa mặt lên giá, còn dư nhiều chỗ.

Giá trên tường pha lê, chính là để bàn chải đánh răng, hai chiếc, Phó Tư Dịch cùng cô. Trước kia cô nhớ rõ Phó Tư Dịch dùng ly pha lê, lúc này lại đổi, cùng chiếc của cô đối lập, thực rõ ràng là ly tình nhân.

Trầm Hoan nhìn hai ly dựa sát vào nhau, cảm lòng không được liền cười.

Cô cảm thấy mình càng ngày càng không quen biết Phó Tư Dịch, không nghĩ tới hắn thế nhưng cũng có thể để ý đến những điều này.

Trầm Hoan ở trong phòng tắm cười đến vui vẻ, Phó Tư Dịch liền theo thanh âm đi vào, người còn chưa có tiến vào, liền cười hỏi, “Chuyện gì mà vui vẻ như vậy?”

Ngón tay Trầm Hoan chỉ hướng hai cái ly kia, hạ mi, bộ dáng giống như đang nói, cái này xem anh giải thích như thế nào?

Bạn đang đọc truyện *Chào Buổi Sáng, Phó Phu Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 72

Phó Tư Dịch mất tự nhiên dời đi tầm mắt, thanh âm kiệt lực bảo trì trấn tĩnh, dùng ngữ khí như không có việc gì xảy ra, “À, cái kia a, cũng không có gì, anh nhìn thấy đẹp liền mua.”

Trầm Hoan búng tỉnh mà gật đầu, “Thì ra là như thế, em còn tưởng anh cố ý mua cốc đôi.”

Phó Tư Dịch bỗng dung ho nhẹ một tiếng, “Em cứ xem, trong bếp còn xào rau, anh đi nhìn trước.”

Trong ánh mắt kinh ngạc của Trầm Hoan, Phó Tư Dịch gần như chặt vật mà chạy.

Tình huống chân thật là thế này, buổi chiều khi Phó Tư Dịch đi siêu thị mua đồ dùng sinh hoạt cho Trầm Hoan, đi ngang qua kệ hàng để cốc, thấy hai cái cốc rất đáng yêu.

Lúc ấy hần liền nghĩ, nếu là về mỗi ngày, hai người cùng nhau đánh răng, dùng cốc giống nhau, như vậy sẽ có bao nhiêu ấm áp.

Tâm niệm vừa động, liền quyết định mua.

Không nghĩ tới bị Trầm Hoan phát hiện, còn cười nhạo hần. Phó Tư Dịch xoa nhẹ huyết thái dương, rất ảo não vì phản ứng vừa rồi của mình, hần là nên hào phóng một chút.

Cơm chiều hài hòa qua đi, hai người rúc trên sofa xem chút phim điện ảnh, gần 10 giờ, Trầm Hoan mệt mỏi, vào phòng ngủ rửa mặt, khi ra tới thấy Phó Tư Dịch trên giường, tư thái lười biếng, trên tay quyển sách đọc được vài trang.

Nghe thấy tiếng bước chân, Phó Tư Dịch ngẩng đầu, khi thấy trên đầu cô bọc khăn lông, nghiêng đầu lau tóc còn đang ướt. Phó Tư Dịch để sách trên tay xuống, hướng cô vẫy tay.

Ý tứ này giống như gọi thú cưng vậy. Bước chân Trầm Hoan dừng một lát, vẫn là đi qua, “Làm gì?”

“Ngồi, anh tìm cho em máy sấy.” Phó Tư Dịch xoay người từ trên giường xuống dưới, đem cô ấn xuống mép giường, sau đó vào phòng tắm.

Ngạch, Trầm Hoan nghĩ kỳ thật tóc cô vẫn luôn là hong gió tự nhiên, bất quá nhìn bộ dáng Phó Tư Dịch tri kỷ như vậy, cô cũng liền vui vẻ hưởng thụ phúc lợi.

Hai chân Phó Tư Dịch đặt ở mép giường, quỳ gối sau lưng Trầm Hoan. Để đầu cô gối trên đùi, Phó Tư Dịch mở ra lòng bàn tay lưu loát vén tóc đen, thấy cô đã thoải mái nhắm mắt lại, liền ấn nút, gió nóng thổi tới.

Hiển nhiên hần là lần đầu tiên làm việc này, cũng không thuần thục, vô thức mà cầm tóc, chần chờ vài giây, từ đỉnh đầu thổi đến đuôi tóc, không nề hà phiền phức mà sấy.

Có đôi khi giống như trấn an tiểu hài tử, chậm rãi vuốt ve. Trầm Hoan ngủ trong không khí mùi dầu gội tán mát ra như mùi hoa, có chút say mê, vì đề tỉnh thần tỉnh táo, sẽ thỉnh thoảng nói chuyện câu được câu không nói với Phó Tư Dịch.

Phó Tư Dịch một bên chú ý giúp cô sấy tóc, một bên kiên nhẫn trả lời chuyện phiếm không chút ý nghĩa của Trầm Hoan.

Đại khái sấy có chút lâu, Trầm Hoan lăn lộn một ngày cũng mệt mỏi, không lâu cô liền ghé vào đùi Phó Tư Dịch ngủ mất. Phó Tư Dịch hồi lâu không nghe cô lại kêu hần, theo bản năng hướng cô nhìn lại, lại thấy Trầm Hoan nhắm miệng, ngủ ngon lành, không nhận được mà bật cười.

Tóc đã sấy không sai biệt lắm, dầu nóng hầm hập, Phó Tư Dịch tắt máy sấy, cẩn thận dịch thân mình Trầm Hoan đến giường, đem gối đầu để dưới đầu cô, thay cô đắp một chiếc chăn mỏng, lại đem đèn giảm độ sáng.

Phó Tư Dịch ở giữa trán cô đặt một nụ hôn, mới đứng dậy đi ra mở tủ quần áo.

Sau khi mở tủ quần áo, cả người hần đều ngưng, trước mắt hần xuất hiện không phải tây trang, mà là quần áo Trầm Hoan còn có..... nội y.

Tím nhạt, vàng nhạt,..... Phó Tư Dịch dời mắt, trầm thấp cười cười.

Nhưng thật ra hần lại quên mất, suy nghĩ cho Trầm Hoan tìm quần áo, hần đem tủ quần áo của hần đổi vị trí cho cô, vừa rồi, theo thói quen hần tính mở ra, kết quả lại nhầm.

Phó Tư Dịch lại mở ra tủ quần áo bên cạnh, lúc này mới chính xác.

Khi Phó Tư Dịch từ phòng tắm ra tới, một thân toàn hơi nước, hần đứng tại chỗ một lúc, mới nhẹ nhàng xốc chăn một góc giường lên, Trầm Hoan đã thay đổi tư thế ngủ, biến thành đối mặt với hần.

Hần lặng lẽ nhìn cô một hồi lâu, mới hoàn toàn tắt đèn. Phó Tư Dịch cẩn thận kéo cô gần một chút, cánh tay vòng lấy eo cô, thỏa mãn mà nhắm mắt lại.

Hiện tại Thẩm Dung vẫn là chủ biên của “Tuần san âm nhạc” nhưng từ nhỏ cô ta đã được trải qua dạy dỗ của cha mình, cho nên ngẫu nhiên cũng sẽ tham dự công việc của công ty, làm trợ thủ cho Thẩm Khiêm.

Sau khi trở về từ một buổi ghi hình, cô ta về thư phòng báo cáo tiến độ công việc cho cha mình, cha cô ta nghe xong gật đầu, “Mẹ con tìm con có việc, con đi xem rồi nghỉ ngơi.”

“Còn có thể có chuyện gì, khẳng định là khuyến khích con hẹn hò. Thật là phiền chết, con nào có nhiều thời gian như vậy.”

Cha Thẩm Dung gác văn kiện trong tay xuống, thay cô ta đổ một ly nước ấm, đối với con gái từ từ khuyên bảo, “Việc này là ta ủng hộ mẹ con, con cũng đừng nghĩ trốn cả ngày. Lúc ấy không nên theo con tùy hứng, làm hại con giờ trên lưng còn đeo cái danh ly hôn.”

Cha Thẩm Dung tự nhiên càng là oán trách Phó Tư Dịch, nhưng hôm nay việc đã đến nước này, ông ta chỉ có thể vì con gái tìm kiếm người trong sạch, mới sẽ không làm người nhà lo lắng.

Nghe lời nói của cha mình hình như có ý hối thúc, Thẩm Dung nhú mày, lại ngại uy nghiêm của cha, cuối cùng không dám nói gì.

Cha Thẩm Dung biết con gái luôn luôn quật cường, sợ chính mình vô ý nói lời gì đó, chọc con gái thương tâm, lập tức hướng cô vẫy vẫy tay, ý bảo cô ta về nghỉ ngơi.

Từ thư phòng ra tới, Thẩm Dung vẫn là buồn bực bất bình, không nghĩ đối mặt với mẹ già cả ngày một bộ nữ nhi bà già rồi lại không suy xét liên không gả đi được, phỏng chừng lúc này anh trai cô còn chưa ngủ, liền muốn tìm Thẩm Khiêm giải buồn.

Cô tiến vào phòng Thẩm Khiêm luôn luôn không gõ cửa, vào cửa, nghe thấy được trong phòng tắm ào ào tiếng nước, là anh trai cô đang tắm, Thẩm Dung liền ở một bên chờ Thẩm Khiêm ra. Thói quen Thẩm Dung ngồi ở thư án chờ anh trai cô ta, tùy ý lật tới lật lui, giết thời gian.

Thẩm Dung cảm lấy tờ báo mở sẵn trên bàn, còn chưa thấy rõ cái gì, ánh mắt liền bị một chồng ảnh chụp hấp dẫn.

Đó là một tấm chính diện một cô gái, áo bông màu trắng, trên cổ quấn một chiếc khăn màu hồng, ánh mắt ôn hòa, một người khá ái.

Thẩm Dung xuy một tiếng, anh trai cô ta đây là đôi khẩu vị, liền có cả ảnh chụp của đôi phương. Ai, thật xấu xu tâm người đẹp lại tái phát.

Nhưng, Thẩm Dung đem bức ảnh đầu tiên tinh tế nhìn một lần, như thế nào nhìn cô gái này có chút quen mắt, giống như đã gặp qua ở nơi nào rồi?

Bạn đang đọc truyện *Chào Buổi Sáng, Phó Phu Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 73

Thẩm Dung lại tùy tiện xem những bức tiếp theo, vẫn là cô gái kia, nắm tay đi bên cạnh lại là..... Phó Tư Dịch.

Da mặt Thẩm Dung đột nhiên cứng đờ, không thể tin tưởng đem ba bốn bức ảnh còn lại xem hết. Đề là một nam một nữ.

Hoặc dắt tay hoặc dựa vào nhau, quan hệ rõ như ban ngày, không phải một đôi là cái gì.

Lửa giận thành linh đến thiêu đốt Thẩm Dung ngàn ngút, hấn thế nhưng cười đến vui vẻ như vậy, hấn thế nhưng cùng một người phụ nữ lôi lôi kéo kéo.

Thẩm Dung thấy trời đất đều quay cuồng.

Sau khi phát lửa giận thật lớn, cô ta nhanh chóng bình tĩnh lại, lại nhìn kỹ ảnh chụp của cô gái kia, bỗng nhiên hừ lạnh một tiếng.

Trách không được nhìn quen mắt như vậy, cô ta nghĩ tới lần trước đi chỗ Trần Băng, Thẩm Dung đã gặp qua, kêu Hứa gì đó, là cấp dưới của Phó Tư Dịch.

Cô ta cũng không biết hai người đó thông đồng từ khi nào, Thẩm Dung một khuôn mặt lạnh, ngồi chờ Thẩm Khiêm ra sẽ hỏi hấn.

Thẩm Khiêm đang tắm bên trong không thể ngờ được ảnh chụp đặt trên bàn sách bị em gái hấn nhìn thấy, lúc này, khi hấn ra tới, nhìn em gái ngồi nghiêm chỉnh, ảnh chụp trên bàn cũng lộ ra, trong lòng lộp bộp một tiếng, thàn than một tiếng không xong rồi.

“Anh, đây là có chuyện gì? Anh vì sao có ảnh chụp của bọn họ?” Thẩm Dung nghe thấy âm thanh mở cửa, phần nộ đứng lên, một khuôn mặt dày đặc mây đen, thanh âm vì phần nộ không kiềm chế được mà run rẩy.

Biết là giấu không được, Thẩm Khiêm thờ dài, đoạt ảnh chụp từ trong tay Thẩm Dung, “Vì sao lại thế này còn không rõ ràng sao?”

Thẩm Dung hung hăng trừng mắt, bị khuất nhục thật lớn, Thẩm Khiêm vỗ vỗ bả vai em gái, “Chuyện này em cũng đừng quản, đều để anh trai trút giận giúp em.”

“Không cần, chuyện này em muốn đích thân giải quyết.” Thẩm Dung nghiêng răng nghiêng lợi mà nhìn ảnh chụp hết sức chói mắt trong tay Thẩm Khiêm, hạ quyết tâm.

Thẩm Khiêm không tán đồng mà lắc đầu, lời nói thâm thía, “A Dung, nếu các người đã ly hôn, em hiện tại cũng có cuộc sống của mình, anh hy vọng em không cần có bất kỳ liên quan gì với Phó Tư Dịch. Anh biết em cảm thấy không cam lòng, anh tất nhiên là đứng về phía em, sẽ không cho bọn họ như ý.”

“Anh biết em không cam lòng, nên để em tự giải quyết.” Thẩm Dung vẫn là không muốn.

“Em giải quyết, em nghĩ giải quyết như thế nào?”

“Lúc ấy Phó Tư Dịch vội vã muốn thoát khỏi em, không phải làm muốn làm quan hệ sạch sẽ sao? Em càng không như ý hấn. Trên đời nào có việc tiện nghi như vậy, chỉ cần em phơi bày chứng cứ Phó Tư Dịch có tình mới khi vẫn đang trong quan hệ hôn nhân, chuyện như vậy cũng có thể hủy hoại Phó Tư Dịch, huống chi hấn còn là người nâng đỡ Hứa Trầm Hoan.”

Dựa vào hiểu biết với em gái mình, hấn biết sẽ là kết quả như vậy, nghĩ tới cổ chấp của em gái, Thẩm Khiêm quả quyết quát lớn, “Hò đồ, em muốn làm như vậy, em còn muốn thanh danh hay không, mặt mũi Thẩm gia vứt đi đâu? Em là nghĩ như thế nào, thế nhưng còn nghĩ ra hầu tòa sao? Em phải nhớ kỹ, là một phần tử của Thẩm gia, không thể tùy tiện làm việc mình yêu thích.”

Trước nay Thẩm Khiêm không quát cô ta qua như vậy, các loại cảm xúc ủy khuất cùng si nhục nhất thời cùng nhau kéo tới, Thẩm Dung không cam lòng mà dậm chân một cái, “Chẳng lẽ để yên như vậy sao?”

“Anh khi nào nói để như vậy, tuy muốn cố kỵ thanh danh Thẩm gia, anh cũng không để hấn trắng trợn khi dễ em. Em cái gì cũng không cần làm, chỉ cần nhìn là được.” Thẩm Khiêm nắm chặt ảnh chụp trong tay, khuôn mặt hiện lên vẻ dữ tợn thoáng qua.

==

Đối với chuyện ở chung này của Trầm Hoan và Phó Tư Dịch, phản ứng lớn nhất vẫn là Hồ Tĩnh, khi Trầm Hoan cẩn thận thông báo cho cô ấy, Hồ Tĩnh tức giận đến quát lớn cô, tức giận cô tiền trăm hậu tấu. Thái độ Trầm Hoan tốt đẹp, Hồ Tĩnh nói cái gì liền đáp cái đó, ngoan đến không tưởng được.

Cảm giác của Hồ Tĩnh như đánh vào bạch bì, hết sức vô lực, chỉ phải lập tức gọi điện thoại cho Phó Tư Dịch, Phó Tư Dịch còn chưa cất tiếng nào, Hồ Tĩnh đã đi thẳng vào vấn đề, “Phó Tư Dịch, không phải anh đã nói lấy sự nghiệp của cô ấy làm trọng sao? Vậy anh hiện tại như vậy là làm cái gì?”

“A Tĩnh, cô trước đừng nóng giận, chuyện này đều là tôi làm, nghe tôi giải thích. Vốn dĩ tôi là tính toán lấy sự nghiệp của cô ấy làm trọng, nhưng trung gian còn có một chút chuyện, tôi chính là không thể kiên định với quyết tâm của mình.” Thanh âm Phó Tư Dịch nghe tới có chút bất đắc dĩ.

“Phó Tư Dịch, nếu bị truyền thông bắt được anh ở chung với Trầm Hoan, anh biết sẽ xảy ra chuyện gì? Còn có, lập tức Trầm Hoan liền phải ra album, anh như thế nào lại ra quyết định qua loa như thế ở thời điểm này? Xảy ra chuyện, anh có thể giải quyết sao?” Tuy rằng Phó Tư Dịch là bạn tốt của cô, Hồ Tĩnh vẫn không không chế được tính tình, liều mạng trừng mắt với không khí, phảng phất như đang trừng Phó Tư Dịch.

“Tôi biết như thế này sẽ mạo hiểm. Trước đó vài ngày, bởi vì tôi, cô cùng Tĩnh Nhiên phát sinh chuyện, tôi rất xin lỗi. Đồng thời, cũng cho tôi hiểu rõ, tới thời điểm cần thiết cùng Thẩm Khiêm ngã bài hoàn toàn rồi. Tôi dự cảm trước thời điểm Trầm Hoan ra album, Thẩm Khiêm sẽ ra tay.”

“Anh đây là tương kế tựu kế? Có nắm chắc không?” Hồ Tĩnh nhíu mày, có chút không xác định.

“Nắm chắc, lần này tôi sẽ đem mọi chuyện giải quyết rõ ràng. Nhưng, dự định phát hành album của Trầm Hoan cần lùi lại. Chỉ có thể thả chút mồi, đừng làm thật.” Phó Tư Dịch nghĩ đến Trầm Hoan vì quay album rất vất vả, rất không đành lòng.

Hồ Tĩnh sùng sốt, sắc mặt rất không đẹp, “Thật không thể phát hành sao? Trầm Hoan làm chuẩn bị rất nhiều, cô ấy sẽ không khổ sở sao?”

“Tôi sẽ giải thích với cô ấy, cô ấy có thể hiểu.” Thanh âm của Phó Tư Dịch cũng rất buồn.

“Nếu anh đã chuẩn bị tốt, tôi có thể phối hợp.” Hồ Tĩnh thờ dài, thay Trầm Hoan tiếc hận.

Sau khi dọn vào chung cư của Phó Tư Dịch ở, Trầm Hoan còn chưa kịp hưởng thụ mấy ngày thoải mái, đã bị an bài một loạt các thông cáo, nhưng vì album, cô vẫn rất cao hứng.

Bởi vì bị Hồ Tĩnh hung hăng mắng một trận, hôm nay tâm tình cô đều không tốt lắm, cơm trưa cũng không ăn nhiều.

Buổi chiều vừa ra đến trước cửa, Phó Tư Dịch đem kế hoạch của chính mình tỉ mỉ nói với cô, sợ Trầm Hoan không vui, cuối cùng Phó Tư Dịch liên tục bảo đảm sẽ không lùi lại lần.

Mất mát vẫn có, nhưng trước mắt có chuyện quan trọng hơn, Trầm Hoan cũng hiểu, cho nên cũng không có dao động cảm xúc quá lớn, trái lại vẫn luôn an ủi Phó Tư Dịch bất an, “Em biết việc Thẩm Khiêm càng quan trọng hơn, chỉ có tiêu trừ tai họa ngầm này, về sau em mới có thể phát triển tốt hơn, miễn cho hắn không bỏ tính toán với chúng ta.”

Biết Trầm Hoan có thể hiểu, Phó Tư Dịch cười, hắn kéo chặt tay cô, lại một lần nữa hứa, “Anh sẽ không để em có việc gì.”

Trầm Hoan thuận thế dựa sát vào trong lồng ngực Phó Tư Dịch, mặt chôn vào trước ngực hắn, thấp giọng nói, “Em biết.”

“Công ty có chút chuyện, ngày mai anh phải đi công tác, chỉ sợ phải đi đêm ba bữa. Khi anh không ở đây, em phải tự chăm sóc tốt bản thân.” Phó Tư Dịch vuốt ve đỉnh đầu cô, ánh mắt sâu kín nhìn về phía xa.

Phó Tư Dịch đi công tác rồi, Trầm Hoan liền một mình ở thành phố M, hắn vốn muốn cho Trần San đến với cô, bị Trầm Hoan cự tuyệt.

Mấy ngày nay công việc của Trầm Hoan cũng bận rộn, liên tiếp có mấy cái thông cáo, trời vẫn luôn mưa, cô ở trong mưa liên tiếp làm việc bận tới tới lui lui mấy ngày, không cẩn thận một chút liền bị cảm.

Nghẹt cả hai mũi, rất khó chịu, một hộp khăn giấy dùng cũng không đủ. Hôm nay kết thúc show buổi tối, cô sớm quay lại chung cư, ngã đầu liền ngủ.

Đã mệt mỏi nhiều ngày, hơn nữa đầu có chút đau, cô vừa ngủ liền đến ngày hôm sau hơn 8h mới tỉnh.

Khi tỉnh lại, ngoài cửa sổ còn mưa nhỏ bay bay, sắc trời âm u.

Buổi sáng không có lịch trình, Trầm Hoan không vội dậy, sờ đến di động đặt bên giường, ở trên giường cuộn chăn lẩn một vòng, mới mở di động.

Sau khi mở ra di động, tức khắc hoảng sợ, di động có rất nhiều cuộc gọi nhỡ. Phó Tư Dịch, mẹ Trầm Hoan, Hồ Tĩnh,... còn có Trần San.

Đây là toàn thế giới đều đi tìm cô sao?

Trực giác Trầm Hoan mách bảo đã xảy ra chuyện, cô gọi cho Phó Tư Dịch, di động mới reo hai chuông, đã có người bắt máy.

“Trầm Hoan.” Thanh âm Phó Tư Dịch có chút dồn dập, Trầm Hoan căng thẳng, “Có chuyện gì vậy?”

“Ừm, Thẩm Khiêm ra tay, em trước mở Weibo, nhìn tiêu đề.” Phó Tư Dịch vững vàng mệnh lệnh.

Bạn đang đọc truyện *Chào Buổi Sáng, Phó Phu Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 74

Con buồn ngủ của Trầm Hoan không cánh mà bay, cô ngồi dậy, click mở Weibo, tức khắc phát hiện có rất nhiều người ở trên Weibo tag cô. Mở ra xem, thì ra là một nick khá nổi công bố ảnh chụp cô cùng Phó Tư Dịch ở Iceland, tiêu đề là “Thật giả bạn gái Phó Tư Dịch là một ca sĩ mới.”

Đăng bốn bức ảnh, đều là ảnh chụp Trầm Hoan ở Iceland cùng Phó Tư Dịch bên nhau. Trừ bỏ ảnh đầu tiên cô cùng Phó Tư Dịch nắm tay nhau tương đối rõ ràng, những ảnh khác đều mờ mờ hồ hồ, nhưng ảnh chụp cô cùng Phó Tư Dịch có cử chỉ thân mật, quan hệ như thế nào vừa xem sẽ hiểu ngay.

Xem lướt qua bình luận, đều là tỏ vẻ nghi vấn, hoặc là dò hỏi thân phận Trầm Hoan.

“Thẩm Khiêm ra tay?” Có lẽ biết ngày này chắc chắn sẽ đến, sau khi Trầm Hoan trải qua khiếp sợ ngán ngủ, lập tức bình tĩnh lại.

“Đúng vậy, hiện tại em cái gì cũng không cần đáp lại, cái gì cũng đừng nói, an tâm gốc là được. Chuyện này hắn sẽ còn có hậu chiêu, em đừng lo lắng, tất cả giao cho anh.”

“Em biết.” Trầm Hoan nhìn chằm chằm mấy tấm ảnh chụp kia, đóng giao diện Weibo. Cô lại gọi lại cho Hồ Tĩnh, Hồ Tĩnh dặn dò cô mấy ngày nay tạm dừng công việc, trước nhìn xem động tĩnh, Trầm Hoan nhất nhất đồng ý.

Theo kế hoạch, hôm nay sẽ là ngày cô phát hành album, chẳng qua nghe xong Phó Tư Dịch nói, bên ngoài sẽ giả như theo kế hoạch phát hành. Không nghĩ tới, đêm qua lại tới tin tức như vậy.

Thật là tính kế cô không từ thủ đoạn.

Cô đem sự việc sắp xếp lại một lần, trước tiên nghĩ kỹ cách ứng đối với mẹ. Phỏng chừng mẹ cô nhất định sẽ hỏi cô những vấn đề này.

Sau khi ấn gọi đi, Trầm Hoan khẩn trương, mẹ cô thật nhanh nhận điện thoại.

“Trầm Hoan a, trên tin tức rớt cuộc là như thế nào? Di nhỏ con hỏi có phải thật hay không, ta nói không phải, con nói cho mẹ biết, có phải những phóng viên này nói bậy đúng không?” Quà nhiên điện thoại vừa thông, mẹ cô liền có một đồng câu hỏi thật lớn.

“Mẹ, đừng có gấp,” móng tay bấm sâu vào sô pha, Trầm Hoan hít sâu một hơi, “Trên tin tức nói là sự thật, nhưng....”

“Con đùa nhỏ này, yêu đương như thế nào không nói với mẹ, im lặng không nói năng gì, làm mẹ lo lắng một hồi.” Mẹ Trầm Hoan còn không vừa ý lời con gái nói, nhìn không được trách cứ.

“Mẹ, con....” Trầm Hoan chần chờ.

“Người kia kêu Phó Tư Dịch, đang làm gì, trên báo viết là ca sĩ, sao trước nay mẹ không nghe nói qua?”

“Mẹ, đừng hỏi nhiều như vậy, anh ấy trước kia là ca sĩ hiện tại làm kinh doanh. Sự việc cụ thể thế nào chờ con về sẽ nói tỉ mỉ cho mẹ, nếu người ngoài hỏi, mẹ đừng nhận. Chuyện này xảy ra, con cũng rất đau đầu.” Trầm Hoan hướng mẹ giải thích lợi hại nặng nhẹ.

“Mẹ biết, mẹ biết nặng nhẹ, nếu đã xác định thì mang về nhà mẹ xem”

“.....Mẹ.” Trầm Hoan quả thực dở khóc dở cười.

Hiện tại cũng không biết hướng đi của dư luận như thế nào, cô cũng không biết Thẩm Khiêm sẽ làm gì tiếp theo. Hay sẽ tiết lộ việc hôn nhân của Phó Tư Dịch? Nếu thật làm như vậy, sự tình sẽ khó giải quyết, mẹ cô có khả năng sẽ mất chết cô.

Không đi công việc được, cô lại không có hứng thú ra ngoài chơi, ở nhà ngơ ngác buồn rầu một buổi sáng, thời điểm buổi chiều đầu cô choáng váng hơn, ăn cơm qua loa, ngã đầu liền ngủ.

Trầm Hoan ngủ trưa đều là từ 2 giờ đến 3 giờ, lần này cô ngủ nhiều hơn so với bình thường nửa giờ, nếu không phải tiếng chuông di động đánh thức cô, cô còn có thể ngủ lâu hơn.

Kéo bức màn phòng ngủ, ánh sáng không rõ ràng lắm, cô nhìn một hồi mới thấy rõ lý cuộc gọi của Phó Tư Dịch, động tác trước ý thức, cô tiếp điện thoại, “Phó Tư Dịch?”

Cô vừa mới tỉnh, thanh âm mơ hồ, Phó Tư Dịch một chut liền nghe ra được, “Mới vừa tỉnh?”

“Vâng.” Âm thanh trầm trầm, mũi giống như bị chặn lại.

“Trầm Hoan, em không thoải mái?”

“Cảm mạo một chút thôi.”

“Mấy ngày rồi? Đã uống thuốc chưa?” Âm thanh Phó Tư Dịch thoáng ngưng trọng.

“Mới hôm qua, thuốc..... ừm... em.... Không uống....” Từ cao trung tới nay, cô bị cảm mạo chưa bao giờ uống thuốc, trừ khi có sốt cao sẽ uống thuốc hạ sốt, vừa rồi cô có sốt trán, chỉ sốt nhẹ thôi.

“Không uống?” Thanh âm Phó Tư Dịch hơi cao lên, “Trầm Hoan, không thể không cần uống thuốc.”

Trầm Hoan đau đầu mà nhủ mảy, cô thật không muốn uống.

“Hôm thuốc có thuốc trị cảm, em có sốt không? Uống thuốc xong lên giường nghỉ một lát, chờ ra mồ hôi là được.” Phó Tư Dịch ở đầu kia dặn dò, Trầm Hoan khô khan gật đầu, chính là nằm trên giường không nghĩ muốn động dậy.

Phó Tư Dịch đại khái cũng đoán được, vừa bắt đầu dĩ nhưng cũng kiên trì mà yêu cầu, “Trầm Hoan, trừ khi em uống thuốc nếu không anh sẽ không cúp máy.”

Về mặt Trầm Hoan đau khổ, từ trên giường bò xuống, chân mềm không có sức lực, khi xuống giường còn lảo đảo, “Em uống.”

Tìm được hòm thuốc, lấy ra thuốc trị cảm mạo và thuốc hạ sốt, lại đi đến phòng bếp rót ly nước ấm, đưa đi động để ở tủ đầu giường, “Em bắt đầu uống đây.”

Đầu kia “ừm” một tiếng, lại nói “Anh nghe thấy.”

Trầm Hoan buồn bực mà bĩu môi, lấy ra hai viên con nhộng thuốc trị cảm mạo, lại lấy thêm viên thuốc hạ sốt, tất cả ném vào trong miệng.

Ngửa đầu, vội vàng uống thêm mấy ngụm nước ấm, lại đưa điện thoại di động để bên cổ họng, để Phó Tư Dịch nghe âm thanh cô nuốt thuốc.

“Ừng ực” một tiếng, thuốc theo nước ấm trôi qua cổ họng, yết hầu hơi đau, Trầm Hoan liên tục uống thêm vài ngụm nước.

Phó Tư Dịch ôn hòa nói, “Uống thuốc xong, đi ngủ ngay đi, ngày mai anh sẽ trở lại.”

“Vâng, được.” Nghe được anh sẽ về, Trầm Hoan nhin không được cao hứng, âm điệu liền cao không ít, nhưng bởi vì cảm mạo, nghe vẫn mềm như bông.

Nghe thanh âm cô hữu khí vô lực, Phó Tư Dịch nhợt nhạt nhíu mi, anh thúc giục, “Trầm Hoan, đi ngủ đi.”

Trầm Hoan đứng là buồn ngủ, không thể tập trung lực chú ý, liền nghe lời.

Lại lần nữa tỉnh lại đã là 6 giờ, trán lấm tấm mồ hôi, cảm giác tốt lên rất nhiều, cô đi phòng tắm, cân nhắc buổi tối ăn gì.

Dù sao chỉ có một mình, nấu một chút là được.

Ở trong phòng bếp vừa mới rửa xong hành, đang muốn cắt thì nghe tiếng chuông cửa vang lên, Trầm Hoan lau tay, lúc này ai đến đây?

Cửa mở ra, lại là người đưa cơm hộp, “Xin hỏi là cô Hứa Trầm Hoan phải không? Có một phần cơm hộp đưa cho cô.”

“Tôi?” Trầm hoan có chút ngốc.

“Vâng, một vị Phó tiên sinh đã đặt.”

Trên mặt Trầm Hoan hiện lên nụ cười, cô nói tiếng cảm ơn, liền mang theo hộp cơm mang vào nhà ăn. Bên trong có cháo thịt gà, mấy ngày nay cô ăn cái gì cũng đều không có hương vị, mùi hương cháo thịt gà nồng đậm, làm Trầm Hoan có chút thèm ăn.

Phó Tư Dịch đi công tác còn lo cho cô, Trầm Hoan cảm thấy rất thỏa mãn.

Bạn đang đọc truyện *Chào Buổi Sáng, Phó Phu Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 75

Cháo ăn được một nửa, Phó Tư Dịch lại gọi lại, bên phía anh rất ồn, nghe được âm thanh ăn uống linh đình, nói vậy Phó Tư Dịch đang trong bữa tiệc.

“Hiện tại đã tốt chưa? Ăn cơm sao?” Anh mở miệng hỏi trạng thái của cô.

“Hiện tại tốt nhiều rồi.” Cô lại múc một muỗng cháo đưa vào trong miệng, vui mừng gật đầu, “Đang ăn, cháo thịt gà rất ngon.”

Phó Tư Dịch cười một tiếng cực nhẹ, dần dần âm thanh bên kia im lặng dần, bên tai Trầm Hoan chỉ nghe được tiếng hít thở của Phó Tư Dịch.

“Ngày mai anh về, có muốn cái gì không?” Phó Tư Dịch đi tới hành lang, tránh đi khỏi đám đông.

Cô cũng không thiếu cái gì, cũng không muốn cái gì, Trầm Hoan gật đầu suy nghĩ nửa ngày, mới đột nhiên ngừng đầu, “Không có, chỉ cần anh trở về là được.”

Phó Tư Dịch ngẩn ra, tiện đà lại bật cười một cách thoải mái, cô nghe được chột ngượng ngừng, lại tìm có cúp điện thoại.

Không nghĩ tới bạn anh ở bữa tiệc thấy anh đi lâu không trở về, liền tới tìm Phó Tư Dịch thấy người tới, câu môi dưới rất khó phát hiện, “Buổi tối lại gọi cho em, bên này có người tới.”

“Vâng vâng.” Trầm Hoan liền tục gật đầu.

Ăn cơm chiều, cô liền lên giường sớm, đổi mới Weibo, nhìn xem qua một ngày, động thái Weibo như thế nào.

Hiện tại cư dân mạng thật lợi hại, mỗi người nói vào một câu, fans của cô thật ra cũng không nhiều không ít, thật không thể hiểu nổi, Trầm Hoan cảm thán một tiếng, xem bình luận.

Cho tới bây giờ, bình luận vẫn là nghi ngờ quan hệ của cô cùng Phó Tư Dịch. Rốt cuộc cho tới bây giờ phòng làm việc đều không có phát ra thông cáo rõ ràng, mặc cho mọi người suy đoán.

Trầm Hoan cẩn thận xem một lượt, xác định không có người bỏ đá xuống giếng, tâm tư mới thả lỏng một chút.

Cô ở đây một mảnh trời riêng hứng trí bưng bưng lật xem bình luận. Lật xuống dưới, Trầm Hoan cảm thán thế nhưng fans của Phó Tư Dịch nhiều như vậy, Weibo không nổi danh lắm của cô cũng có đến hai mươi nghìn bình luận.

Chỉ mong ngày mai tình huống sẽ tốt hơn một chút.

Tình huống ngày tiếp cũng không tốt lắm, trên Weibo bắt đầu có người đồn đại dẫn đường, rắp tâm khác mà công khai gia cảnh của Trầm Hoan. Đồng thời, nghi ngờ tài nguyên của cô đạt được trước kia là ca khúc chủ đề trong bộ phim đô thị tình yêu của cô hợp tác cùng Tần Thành là không minh bạch.

Thậm chí mơ hồ mà dẫn dắt hướng đi dư luận nói cô bị tiềm quy tắc.

Trầm Hoan dậy sớm xem vài trang web, cảm xúc từ tức giận đến dần khôi phục lại bình tĩnh, tựa như Phó Tư Dịch nói, càng công khai, cuối cùng đối phương sẽ không còn nhược điểm gì để bắt nữa. Coi như đây là bước đầu tiên cô cần trải qua.

Nhưng Thẩm Khiêm thật đúng là đáng giận.

Sáng sớm, Thẩm Khiêm xem vài trang web, hần cảm thấy mỹ mãn khi phát hiện mướn thủy quân đã thành công làm sai lệch hướng đi dư luận, bình luận nghi ngờ ngày càng nhiều. Đây cũng đủ để Phó Tư Dịch vất cả ứng phó rồi, tuy không thể tạo thành tổn thương trực tiếp, nhưng cũng có thể làm cho anh ngột ngạt, Thẩm Khiêm cũng mừng rỡ cao hứng.

Nhưng, chuyện nên dừng ở đây, Phó Tư Dịch đặt chân lên lĩnh vực này ngày càng nhiều, ngày sau không tránh khỏi sẽ hợp tác cùng Thẩm gia, cũng không thể nháo loạn đến mức quan hệ cứng nhắc được.

Anh có thù tất báo, mấy năm nay Phó Tư Dịch dốc sức trên thương trường cũng không phải ăn chay.

Thẩm Khiêm đã chuẩn bị buông chuyện này, bắt đầu bắt tay vào thu mua, nếu có thể thu mua thành công, tương lai đối với việc khuếch trương Thẩm thị có lợi rất lớn.

Trợ lý đi vào, nhắc nhở Thẩm Khiêm thời gian bắt đầu cuộc họp còn 5 phút đồng hồ, Thẩm Khiêm thu thập tài liệu liên tính toán đứng dậy đi vào phòng họp, đúng lúc này, Thẩm Dung đến, trên mặt cô ta tràn đầy tươi cười, thân mật gọi, “Anh.”

Thẩm Khiêm liếc liếc mắt một cái, “Cao hứng như vậy?”

Đối với nguyên nhân sáng sớm đã làm em gái cao hứng như vậy, Thẩm Khiêm đương nhiên đoán ra, đơn giản là vì dư luận trên mạng, nhưng bây giờ, hần không có thời gian thảo luận cùng cô ta.

Thẩm Dung phát tay để trợ lý đi xuống, chính mình tiến lên dựa góc bàn, cười hỏi, “Anh, kế tiếp làm sao bây giờ?”

Thẩm Dung nhìn sắc mặt anh trai không đúng lắm, trên mặt cứng đờ, im lặng, không nói chuyện.

“A Dung, chuyện này dừng ở đây.” Thẩm Khiêm nhìn chằm chằm cô ta, khuôn mặt nghiêm túc.

“Vì sao? Anh, không phải chuyện đang rất tốt sao? Chỉ cần lại công bố chuyện Phó Tư Dịch ngoại tình, kia hần liền xong rồi sao?”

Thẩm Khiêm khinh thường, “Em có chứng cứ sao? Hần là ly hôn với em trước sau đó với ở bên Trầm Hoan, nếu không có chứng cứ cuối cùng em nghĩ muốn xong việc dễ dàng như thế sao?”

“Em không cần chứng cứ, lời đồn là đủ rồi.”

Thẩm Khiêm đưa tay lên, nhìn thời gian, hần đứng lên, vừa đi vừa nói, “A Dung, chuyện này cứ như vậy đi. Đừng quên trước kia anh đã nói với em, không cần hành động thiếu lý trí.”

Thẩm Dung oán hận mà dậm chân, không đồng ý mà kêu một tiếng, “Anh.”

Thẩm Khiêm xua xua tay, không hề nhìn cô ta.

Thấy thân ảnh Thẩm Khiêm biến mất, trên mặt Thẩm Dung thần sắc không cam lòng ngày càng rõ ràng.

Cơ hội tốt như vậy, cô ta sẽ không bỏ qua. Lần này, cô ta nhất định phải chinh chết Phó Tư Dịch. Ủy khuất nhiều năm như vậy, không có khả năng cô ta sẽ dễ dàng bỏ qua như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Chào Buổi Sáng, Phó Phu Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 76

Phó Tư Dịch trở về vào buổi sáng, không có thông báo cho Trầm Hoan là muốn cho cô một bất ngờ, nhưng mà máy bay vừa hạ cánh, mẹ anh gọi điện thoại thức giấc hẳn trở về ăn cơm.

Đương nhiên là không phải đơn giản là ăn cơm như vậy, chỉ sợ là thấy tai tiếng hai ngày qua nên tìm anh nói chuyện.

Khi anh mở cửa nhà, Phó Gia Trạch vui mừng chạy đến, ôm lấy đùi anh, thân thiết kêu một tiếng cậu.

Phó Tư Dịch bế Gia Trạch lên, đồng thời bắt động thanh sắc nhìn nhị lão đang nghiêm chỉnh ngồi trong phòng.

“Gia Trạch, mau vào phòng làm bài tập, một lúc nữa lại xuống ăn cơm.” Thanh âm bà Phó nhàn nhạt.

Gia Trạch rầu rĩ từ trên người Phó Tư Dịch trượt xuống, không tình nguyện về phòng, ông Phó đầu gối đặt tờ báo, nghe vậy ho nhẹ một tiếng, ngấm con trai liếc mắt một cái.

“Ba, mẹ.” Phó Tư Dịch gọi một tiếng, ngồi xuống một bên.

Ông Phó ừ một tiếng, bà Phó không nói lời nào.

“Hôm nay tôi đến, chị Trương chuẩn bị món ngon gì nào?” Chị Trương đang bày trái cây ở trên bàn trà, Phó Tư Dịch sau khi cầm miếng dưa hấu, cười hỏi.

“Có nhiều, có thịt kho tàu cậu thích, cá chép dầm đường. Bà còn dặn riêng tôi.....”

“Chị Trương, chị đi nấu cơm trước đi.” Bà Phó vội đánh gãy lời chị Trương, chị Trương sững sốt, lúc sau liền hiểu rõ mà đi vào nhà bếp.

Phó Tư Dịch làm như không thấy, vẫn hứng thú bưng bưng mà cầm thêm một miếng dưa hấu, một bên còn khen ngợi. Ông Phó thoáng nhìn vợ càng lúc càng giận, vội đưa mắt ra hiệu cho con trai, để anh đừng quá làm càn.

Phó Tư Dịch làm như không biết dụng tâm lương khổ của cha già, ngược lại quan tâm hỏi, “Ba, mắt ba làm sao vậy?”

Ông Phó không còn lời nào mà trừng mắt nhìn con trai giả hồ hồ đồ, bà Phó biết tính tình con trai xưa nay, cũng không cho chính mình mặt mũi, đơn giản khỏi đầu nói, “Trên tin tức có phải sự thật không?”

Phó Tư Dịch đem miếng dưa hấu cuối cùng ăn xong, đem cây xiên hoa quả ném vào thùng rác, lúc này mới không nhanh không chậm gật đầu, thừa nhận nói, “Con cùng Trầm Hoan đang tìm hiểu.”

“Còn chuyện nói cái gì mà tiềm quy tắc, rốt cuộc là như thế nào?” Phó gia là dòng dõi thư hương, bà Phó sinh hai trai một gái, con cả kế tục, đang làm phiên dịch viên. Con gái duy nhất tuy mất sớm, nhưng cũng là giáo viên, con trai thứ hai Phó Tư Dịch thời trẻ phản nghịch một hai muốn làm ca sĩ, bảy tám năm trước lại tuyên bố rời khỏi, hiện giờ lại làm doanh nhân.

Gia cảnh Phó gia thanh bạch, chưa bao giờ có lời nào không tốt truyền ra, bà Phó vừa thấy tin tức, liền nóng nảy, chạy nhanh đem con trai kêu trở về hỏi rõ sự việc.

Biết khúc mắc của mẹ, Phó Tư Dịch cũng không gạt, đem việc của anh cùng Trầm Hoan đại khái nói rõ cho hai người nghe, đương nhiên là việc trọng sinh vợ vẫn sẽ không nói tới.

Ông Phó nghe xong, thở dài một tiếng, đem báo trong tay đặt xuống, nói với vợ, “Tôi đều nói phải tin tưởng Tư Dịch, con làm việc có chừng mực, sẽ không xằng bậy.”

Bà Phó hừ một tiếng, “Cũng không biết con rốt cuộc nghĩ như thế nào, lúc trước một hai phải ly hôn với A Dung, một cô gái tốt như vậy, con nói ly hôn liền ly hôn, một chút tình cảm cũng không màng, giờ lại vừa ý một tiểu minh tinh.”

“Mẹ.” Phó Tư Dịch hít một hơi thật sâu, chậm rãi đứng lên, “Con cùng Thẩm Dung là chuyện đã qua, mẹ không cần nhắc lại, huống hồ con tính sẽ cưới Trầm Hoan, là muốn cử hành hôn lễ. Con biết hiện tại mẹ vẫn còn liên hệ với Thẩm Dung, trước kia thì thôi, về sau mẹ không cần lui tới nữa.”

“Ông nghe xem, con trai ông đang nói cái gì!” Bà Phó kích động, vội muốn chồng tới nói chuyện giúp mình.

“Khụ khụ, Tư Dịch con nói chuyện với mẹ con như thế nào?” Ông Phó khí thế trước sau không đủ.

Trong mắt Phó Tư Dịch tối đen không rõ cảm xúc, thoáng nhìn sắc mặt cha mẹ nhưng lại không nói gì nữa.

Một lát sau, chị Trương lục tục mang cơm trưa lên, nghĩ Trầm Hoan còn đang sinh bệnh ở nhà, Phó Tư Dịch cũng không có khẩu vị, chỉ ăn tượng trưng một lát.

Ông Phó thấy con trai còn nửa chén cơm, ánh mắt vô định, thất thần, trong lòng liền hiểu rõ, ông mặt không biểu tình hỏi, “Gần đây công việc bận rộn phải không?”

“Vâng, rất bận.”

“Ăn xong liền đi thôi, chờ qua đợt này, đem cô bé tới ăn bữa cơm.”

Ý tứ này là ngầm đồng ý.

Ánh mắt Phó Tư Dịch sáng ngời, bật cười, nhẹ nhàng nói vâng.

Bà Phó hung hăng trừng mắt liếc chồng một cái, lại cũng không nói lời phản đối, thấy con trai không đi, đôi mắt vẫn nhìn đĩa kim hoàng viên trên bàn cơm, không khỏi hỏi, “Con nhìn cái gì?”

Phó Tư Dịch xấu hổ khụ một tiếng, “Mẹ, chị Trương hôm nay làm món này rất ngon, con mang một chút về ăn.”

Sắc mặt bà Phó trầm xuống, ông Phó lại cười ha hả mở miệng, “Mang đi mang đi, thích ăn thì mang đi.” Nói xong còn kêu chị Trương toi mang đồ đi gói lại.

Chờ sau khi Phó Tư Dịch mang theo đồ ăn đi, ông Phó an ủi vợ, “Đừng tức giận, không phải là làm cho con trai ăn sao?”

“Nếu là mang về để nó ăn, tôi cũng không nói nhiều lời. Từ nhỏ Tư Dịch không thích đồ ăn ngọt, nó mang về cho ai ăn, tôi còn không biết sao? Hiện tại hai đứa nó ở chung không sai.”

“Đừng tức giận, nhớ tới việc này tôi cũng đã trải qua, Tư Dịch là di truyền của tôi.” Ông Phó nhớ tới chuyện cũ, rất là tự đắc.

Khi bà Phó với chồng yêu đương, ông Phó đã từng trộm ở nhà một mâm điểm tâm bà thích ăn, lúc ấy bà đều dờ khóc dờ cười.

Bà Phó cũng hết giận, cười một hồi, bắt đầu đi nói, “Trong mấy đứa con, Tư Dịch giống ông nhất.” Dừng một chút lại nói, “Kỳ thật, tôi cũng không phản đối, tôi cũng ước gì hân nhanh chóng kết hôn sinh con, chính là A Dung tốt như vậy, Tư Dịch lại phụ con bé a.”

“Con nói tốt mới được, hai người chúng ta nói tốt cũng không được.” Ông Phó không đồng ý mà lắc đầu.

Sau khi Phó Tư Dịch trở về chung cư, Trầm Hoan đang ngủ trưa, anh thử độ ẩm trán Trầm Hoan, mới thả lỏng. Nhìn cô đang ngủ ngon, liền không quấy rầy. Phó Tư Dịch đi xuống phòng bếp, kết quả lại phát hiện trừ bỏ một chút hamburger và cháo, tủ lạnh cũng không còn cái gì.

Buổi tối Phó Tư Dịch đã đặt chỗ, nếu giờ lại nấu cơm, như vậy buổi tối liền lãng phí. Lúc này, hân đem điểm tâm mang về cất vào mâm, nghĩ để Trầm Hoan ăn tạm một chút.

Làm xong hân đi phòng dành cho khách tắm rửa một chút, lại cẩn thận trở về phòng ngủ, chính mình cũng nằm xuống, tay nhẹ nhàng đặt lên eo Trầm Hoan, Phó Tư Dịch nhắm mắt, đường đi mệt mỏi, mới nhắm mắt lại trong chốc lát, anh liền ngủ mất.

Ba giờ chiều, Trầm Hoan đứng giờ tỉnh, mở mắt một lát, liền ngơ ngẩn.

Phó Tư Dịch tuy nói là sắp trở về, lại không nói cụ thể là khi nào, không nghĩ tới chỉ là tỉnh lại sau một giấc ngủ trưa, người này đã nằm bên người, giống như đang nằm mơ.

Trầm Hoan nhìn không được nhẹ nhàng cười, cô không còn buồn ngủ, đơn giản liền nằm đó, ở trong không khí dùng ánh mắt dịu dàng miêu tả hình dáng anh.

Đây là lần đầu tiên Phó Tư Dịch đi công tác kể từ khi hai người ở chung tới nay, đi ba ngày. Trước đây, mỗi đêm Phó Tư Dịch đều ôm cô ngủ, cô ở trong ngực anh, ngủ rất an ổn. Nhưng ngày đầu tiên anh đi công tác, cô liền mất ngủ, đến rạng sáng mới miễn cưỡng ngủ được.

Khi anh không ở đây, cô ngủ không yên, huống chi nói ăn cơm, mỗi ngày đều là ứng phó qua loa, trưa hôm nay cũng nấu cháo.

Trầm Hoan nghĩ, cô không chỉ có thói quen hân ở bên làm bạn, lại càng không muốn cùng anh chia lìa dù chỉ ngắn ngủi.

Bạn đang đọc truyện *Chào Buổi Sáng, Phó Phu Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 77

Phó Tư Dịch tỉnh lại đã là nửa giờ sau, anh vừa mở mắt đã thấy ánh mắt Trầm Hoan ôn nhu chăm chú.

“Tỉnh?” Cô hỏi trước một câu vô nghĩa.

Phó Tư Dịch gật gật đầu, nhìn cô vẫn là cười, tay liền duỗi đến trên bụng cô, “Trưa em ăn com?”

“Ăn, em……” Trước ánh mắt như nhìn thấu hết tất cả của Phó Tư Dịch, Trầm Hoan rót cuộc lắm bầm, “Em chỉ uống một chút cháo.”

Phó Tư Dịch thờ dài, “Anh biết mà……” Anh ngồi dậy, chuyển tới một bên bụng một đĩa điểm tâm ra, đưa đến bên miệng cô một miếng, “ Ăn trước một chút lót bụng, buổi tối anh mang em ra ngoài ăn.”

Anh biến ra điểm tâm như một nhà ảo thuật, Trầm Hoan rất vui vẻ, thỏa mãn bò dậy, dựa vào gối đầu, đem chiếc đĩa trên tay Phó Tư Dịch nhìn một lượt, ngạc nhiên nói, “Còn có viên chiên?”

Phó Tư Dịch bất động thanh sắc, “Ừ, khoai lang tím” Cô thích ăn khoai lang tím. Chị Trương làm khoai lang tím viên ăn ngon nhất, nhưng lại không thường làm, thông thường khi có khách đến nhà, hay là khi mẹ anh muốn ăn, chị Trương mới có thể rút ra chút thời gian rảnh để làm, bằng không anh cũng sẽ không……

Phó Tư Dịch nghĩ đến cảnh tượng ở nhà vừa rồi, không ngăn được đưa tay lên ấn trán.

Đại khái là anh có chút động kinh đi.

Bên ngoài là bột chiên giòn vàng óng, bên trong là khoai lang tím, Trầm Hoan đưa tới bên miệng, chỉ vừa mới nhắm nuốt một chút, đôi mắt liền sáng lên, “Ăn ngon thật.”

“Lần sau lại mang cho em” Anh hứa hẹn.

“Lần sau? Lần sau anh còn đi công tác chỗ đó nữa sao?” Đến bây giờ Trầm Hoan còn nghĩ đây là đồ mang về khi Phó Tư Dịch đi công tác.

Phó Tư Dịch khựng lại, tiện đà gật đầu, mơ hồ ừ một tiếng.

Trầm Hoan không để ý, nhón một viên đưa tới bên miệng Phó Tư Dịch, Phó Tư Dịch nhìn ánh mắt chờ mong của cô, thoáng hạ mày, vẫn là mở miệng, Trầm Hoan thuận thế ném vào.

Anh giống như nghe được bùm một tiếng, Phó Tư Dịch ghét bỏ mà nhìn cô, ngại động tác thô lỗ của cô.

Trầm Hoan le lưỡi liền cười.

Đại khái là bởi vì thích người cho ăn, nên đồ ăn bình thường không ăn lúc này cũng có một hương vị khác.

Trầm Hoan lại cho anh một viên khác, chính mình cũng ăn thêm vài miếng, nhớ tới buổi tối Phó Tư Dịch còn mang cô ra ngoài ăn com, liền không dám ăn nhiều nữa.

Trầm Hoan từ phía sau Phó Tư Dịch để chiếc đĩa lên tủ đầu giường, Phó Tư Dịch hỏi cô, “Không ăn nữa?”

“Vâng, ăn no rồi.” Trầm Hoan đặt đĩa xuống.

Phó Tư Dịch nhìn đồng hồ kéo bức màn lên, nhẹ nhàng cười, hần chỉ nhẹ nhàng lật người một cái, liền nhẹ nhàng đem cô đè dưới người.

Trầm Hoan phục hồi lại tinh thần, Phó Tư Dịch liền cắn vành tai cô, trầm giọng hỏi, “Mấy ngày nay có nhớ anh hay không?”

“Có.” Cô thành thành thật thật trả lời.

Phó Tư Dịch lại cười, rời khỏi vành tai đã nóng, mặt dán vào mặt cô, đôi mắt cực nóng đối diện hàng mi đang xấu hổ, anh hỏi, “Vừa rồi đã ăn no rồi?”

Anh đã tắm, trên người thay đổi thành áo ngủ, vừa rồi trong lúc dây dưa, tay Trầm Hoan gác trên lưng anh, ý thức được việc sẽ phát sinh, Trầm Hoan nhỏ giọng đáp lại, “Không... em còn không có ăn no.”

“Phải không? Kiểm tra một chút.”

Đây là muốn kiểm tra như thế nào? Trầm Hoan ngần ra, tay Phó Tư Dịch liền gục theo vật áo trượt vào, cô cảm thấy anh xoa nhẹ vài cái dưới bụng nhỏ, sau đó ngẩng đầu lên, đứng đắn nhìn cô, “Đúng là chưa no, nhưng cũng đủ trong nửa giờ.”

Nửa giờ?

Trầm Hoan cảm thấy hoa mắt.

Trầm Hoan nghĩ thấy mùi hương sữa tắm trên người anh, là loại sữa tắm anh hay dùng để trong phòng tắm. Khi Phó Tư Dịch không ở đây, ngày hôm qua cô còn lên dùng tắm, nếu bị Phó Tư Dịch biết được, cô sẽ bị anh cười chết.

Trong lúc đang thấp thòm, quả nhiên, Phó Tư Dịch ngẩng lên từ hõm vai Trầm Hoan, khuôn mặt hài hước cười đến rất quá phận, “Dùng sữa tắm của

anh?”

Trầm Hoan lúc này chỉ muốn tìm một cái động để chui vào, cô đem chính mình vùi càng sâu vào trong lòng anh, tránh né ánh mắt anh.

Giữa bọn họ đã xảy ra chuyện này không biết bao nhiêu lần, Phó Tư Dịch biết phương pháp khiến cô động tình nhanh nhất. Vòng eo cô rất nhạy cảm, anh thoáng chạm vào, Trầm Hoan liền nhịn không được mà co rúm.

Anh thường xuyên cắn vành tai cô, nhiều thời điểm là dùng để phân tán sự chú ý của cô, lúc này Phó Tư Dịch sẽ một chút một chút lộ ra khát vọng, cô ngưng ngừng nhưng cũng dung túng anh, anh hứng thú sẽ làm mấy tư thế, Trầm Hoan mỗi lần đều là ủy ủy khuất khuất mà theo anh.

“Anh vào được.” Anh nhẹ nhàng tiếp đón, rồi sau đó liền xong đi vào, Trầm Hoan kêu lên một tiếng.

Bọn họ quả thật rất phù hợp, cô chính vì anh mà sinh ra.

(tính lược nhiều nhiều chữ)

.....

**

Trải qua một hồi □□ cô vừa mệt vừa đói bụng, đồ ăn mới bụng lên, Trầm Hoan nhịn không được thấy hơi đói.

So sánh với cô, Phó Tư Dịch vẫn là bộ dạng tinh lực tràn đầy, anh thông thả ung dung cắt thịt bò, một chút đều không nóng nảy, ngẫu nhiên sẽ dừng lại nhìn Trầm Hoan nuốt đồ ăn không chút hình tượng.

Thấy Phó Tư Dịch thường xuyên nhìn mình, Trầm Hoan nhịn không được thu liễm chút, Phó Tư Dịch đem bỏ bớt tét cắt xong đặt sang đĩa của cô, “Chút nữa còn muốn ăn gì không?”

Trầm Hoan tinh tế cảm thụ tình huống bụng đang reo hò, chỉ đành thành thật gật đầu, cô xác thật là còn muốn ăn thêm nữa.

“Như thế nào mà đói như vậy? Rõ ràng người xuất lực chính là anh.”

Bạn đang đọc truyện *Chào Buổi Sáng, Phó Phu Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 78

Chợt nghe anh nói không chút che giấu, Trầm Hoan bỗng nhiên khựng lại, vội bụng chén rượu vang đỏ nhấp một ngụm.

Phó Tư Dịch không hề làm phiền cô, an an tĩnh tĩnh nhìn cô ăn.

Sau khi tính tiền, Phó Tư Dịch nói muốn mang cô đi ăn mì, dường như anh rất sợ cô ăn chưa đủ no.

Anh nắm tay cô từ tầng lầu kim bích huy hoàng đến lúc xuống dưới, gặp không ít người, tưởng là có người nhận ra hai người đang ở đầu sóng ngọn gió, chờ Trầm Hoan đi xa một chút liền bắt đầu ghé tai nhau nói thầm.

Phó Tư Dịch phát hiện, sắc mặt trầm xuống, Trầm Hoan vội xoa bóp tay anh, muốn an ủi, lúc này sắc mặt Phó Tư Dịch mới hơi hòa hoãn một chút.

Vừa mới ra khỏi cửa lớn, bọn họ liền bị truyền thông chặn lại, người không nhiều lắm, có hai ba phóng viên.

Thấy đương sự đều đã đi ra, liên tục chụp ảnh, một nữ phóng viên tóc ngắn nhanh chóng lên đến trước mặt Phó Tư Dịch, “Nghe nói Phó tiên sinh đã kết hôn, thật vậy không?”

“Có người nói, ngài ngoại tình, mà đối tượng ngoại tình là tiểu thư Hứa Trầm Hoan, ngài có giải thích gì không ạ?”

Phó Tư Dịch lờ đi tay Trầm Hoan, sai bước đi về phía trước, toàn bộ hành trình sắc mặt đều ngưng trọng, không nói một lời.

Trầm Hoan bị phóng viên nói dọa sợ, sắc mặt tái nhợt, cô chỉ là cùng Phó Tư Dịch ra ngoài ăn bữa cơm chiều, dư luận lại có phát triển mới.

Phóng viên thấy Phó Tư Dịch không để ý tới, ngược lại hỏi Trầm Hoan, “Trầm Hoan tiểu thư, xin hỏi trước khi Phó tiên sinh kết thúc cuộc hôn nhân trước, cô là tiểu tam sao?”

Phó Tư Dịch bị từ này chấn trụ, càng khẩn trương nắm chặt tay Trầm Hoan, rốt cuộc đối diện với phóng viên hỏi câu đầu tiên, “Vị tiểu thư này, mong cô

chú ý tìm từ, nếu lại để tôi nghe được từ nào tương tự, tôi không ngại để cô nói chuyện trực tiếp với luật sư của tôi.”

Phóng viên kia bị biểu tình hung ác của Phó Tư Dịch dọa sợ, còn trong lúc ngỡ ngàng, Phó Tư Dịch đã mang Trần Hoan đi ra thật xa, hơn nữa nhanh chóng lên xe.

Sau khi lên xe, trước tiên Phó Tư Dịch gọi cho trợ lý của anh, “Nhìn xem hôm nay hướng đi dư luận như thế nào.” Âm thanh hẳn rất bình tĩnh, nhưng thật ra Trần Hoan có chút phát run.

Phó Tư Dịch ngoại tình, tin tức như vậy khẳng định lên top 1, nhưng thật đáng buồn chính là, thế nhưng Trần Hoan lại không thể nào có lý do thỏa đáng để phản bác.

Anh là người trọng sinh, tình cảm với cô vẫn luôn không đổi, cùng so sánh với việc ngoại tình, quả thực là....

Đầu óc cô có chút loạn, suy nghĩ đều không rõ ràng lắm, chỉ nghe được Phó Tư Dịch gọi hết cuộc điện thoại này đến cuộc khác, rất bình tĩnh xử lý.

“Thả ra tin, ngày mai tôi muốn đơn độc định ngày hẹn với Tống Minh Khang.” Tống Minh Khang là tổng giám đốc của công ty Thẩm Khiêm muốn thu mua.

Bên kia thực nhanh liền nói sẽ đi xuống chuẩn bị, sau khi phân phó xong, Phó Tư Dịch cảm thấy nhẹ nhàng không ít, thậm chí nghĩ đến không lâu nữa sẽ giải quyết xong việc này, về mặt khó lòng che dấu hưng phấn.

“Trần Hoan, không cần lo lắng, anh đã sớm nghĩ đến Thẩm Khiêm sẽ làm như vậy, chuyện này muộn nhất là ngày mai có thể giải quyết, rất nhanh hẳn sẽ chủ động tới tìm ta đàm phán.” Khi Phó Tư Dịch nói chuyện, con người tất cả đều chỉ là kiên định, Trần Hoan bị anh lây nhiễm, lo lắng mới buông xuống, cô cười với anh một cái, “Vậy là tốt rồi.”

“Đi thôi, anh mang em đi ăn mì.”

Trần Hoan vừa rồi trải qua chuyện kia, kỳ thật cũng không quá muốn đi ăn, nhưng nhìn bộ dáng kiên trì của anh, chung quy vẫn là đồng ý.

“Sau khi trở về, tiếp tục làm việc làm chưa xong.” Con người Phó Tư Dịch áp ủ cảm xúc mãnh liệt nào đó.

Trần Hoan khóc không ra nước mắt, trách không được anh luôn hỏi cô ăn no không, là sợ đến lúc đó sức lực của cô không đủ dùng đi!

Hôm nay Thẩm Khiêm vẫn luôn vội vàng sắp xếp họp đồng thu mua, không có gì xảy ra bất ngờ, ba ngày sau liền có thể ký kết hợp đồng.

Sau khi hết bận, mở di động ra tin tức Weibo ùn ùn kéo đến, click mở giao diện, hoàn toàn chính chính nhìn động thái mới nhất, mày Thẩm Khiêm gặt gao nhều lại, sắc mặt ngưng trọng.

Hắn không có nửa phần cảm giác vui sướng, trận tai tiếng này theo kế hoạch hẳn là kết thúc, vì sao lại có tình huống động trời như vậy.

Theo bản năng Thẩm Khiêm nghĩ ngay đến em gái lỗ mãng của mình, hắn nhanh chóng gọi điện thoại cho Thẩm Dung, âm thanh bên kia của Thẩm Dung rất ổn, hình như tham gia tiệc.

“Anh, có chuyện gì?” Thẩm Dung nghe đến rất vui sướng.

“A Dung, việc của Phó Tư Dịch là do em làm ra?” Thanh âm Thẩm Khiêm chân thật đáng tin.

Thẩm Dung cũng không nói không, ngược lại cô ta chỉ ha hả cười một tiếng, “Anh, anh làm gì vậy?”

Trước nay Thẩm Dung đều không sợ hậu quả, chuyện này là do cô ta làm ra, cô ta cũng sẽ không sợ hãi rụt rè mà nói chính mình không có làm.

Thẩm Khiêm cau mày, âm điệu bỗng nhiên cao lên mấy độ, “Lời nói của anh em đều nghe như gió thoảng qua tai, có phải hay không? Em đã lớn như vậy rồi, có thể đừng tùy hứng như vậy hay không?”

Vẫn là từ khi lớn lên tới nay, anh trai cô ta vẫn là lần đầu tiên mắng cô ta như vậy, Thẩm Dung nhất thời cũng bị mắng cho kinh hãi, nhưng cô ta vẫn là cứng đầu không thôi, “Anh, anh sợ cái gì? Chính là em dẫn đường cho dư luận, không có làm ra chuyện gì cả.”

Thẩm Khiêm đau đầu mà xoa huyệt thái dương, ngàn nói vạn nói, Thẩm Dung vẫn là không nghe vào, cũng không phân rõ nặng nhẹ, thật là ngu xuẩn.

“Hiện tại em đang ở đâu, mau về nhanh cho anh. Chuyện này anh sẽ báo cho cha, em liền chờ giáo huấn đi.” Hắn không muốn cùng Thẩm Dung nói vô nghĩa trong điện thoại.

Sau khi cúp máy, Thẩm Khiêm tức giận đến vỗ bàn. Hắn hít sâu vài hơi, mới chậm rãi ổn định lại, liền phui tay trở về nhà, hắn cần bàn bạc thật tốt với cha một chút.

Tất nhiên Phó Tư Dịch sẽ có động tác, lần trước Phó Tư Dịch cùng Giang Thời Thận liên thủ, làm cho Thẩm Khiêm không duyên cơ ăn lỗ nặng, lần này không biết Phó Tư Dịch sẽ phản kích như thế nào.

Trước mắt là thời khắc mấu chốt của Thẩm thị, nếu có thể thành công bắt lấy công ty Tổng Minh Khang, ngày sau sẽ là trợ lực lớn cho sự phát triển của Thẩm thị. Lấy hiểu biết của Thẩm Khiêm đối với Phó Tư Dịch, nếu nói trả thù, tất nhiên Phó Tư Dịch sẽ xuống tay ở ngay lúc nào, hắn muốn làm tốt phòng bị.

Chỉ là hắn còn không có qua cửa liền có tin tức của trợ lý truyền tới, nói Phó Tư Dịch cố ý hện Tổng Minh Khang tiến hành hợp tác, cũng may trước mắt không có quyết định ngày gặp mặt cụ thể.

Thẩm Khiêm nghe thấy tin tức này mặt lạnh đi, trầm giọng cúp điện thoại.

Bạn đang đọc truyện *Chào Buổi Sáng, Phó Phu Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 79

Sau khi Thẩm Dung trở về sau bữa tiệc, kết quả phát hiện trong nhà đèn đuốc sáng trưng, vẫn chưa ai ngủ, đều đang chờ cô ta trở về.

Cô ta nhẹ gõ cửa thư phòng của cha, thế nhưng chân lại phát run.

Cho đến khi người bên trong cho cô ta đi vào, cô ta mới dám mở cửa tiến vào, Thẩm Khiêm ngồi ở sofa luôn luôn trầm mặt, khi Thẩm Dung tiến vào, hắn ngẩng đầu lên nhẹ nhàng nhìn thoáng qua, lại lãnh đạm cúi đầu.

Đối với cô em gái này, hắn thật sự không biết nói cái gì mới tốt.

Cha Thẩm vẫn đang luyện chữ, đây là thói quen đã nhiều năm của ông, khi gặp chuyện gì mất bình tĩnh ông đều dựa vào việc luyện chữ để lấy lại bình tĩnh. Ông luyện nửa giờ, Thẩm Dung cũng ở bên cạnh đứng nửa giờ.

Đầu bút long dừng một chút, cha Thẩm thu bút long, ông nhàn nhạt liếc liếc Thẩm Dung một cái, ánh mắt như Thái Sơn áp xuống, thân hình Thẩm Dung cứng đờ, thanh âm khô khốc, “Cha”

“Phó Tư Dịch lộ ra tin tức muốn hợp tác cùng Tổng Minh Khang, con thấy thế nào?” Cha Thẩm dùng khăn xoa tay, thanh âm bình tĩnh.

Đột nhiên Thẩm Dung cả kinh, “Tổng Minh Khang đã đồng ý để Thẩm thị thu mua, như thế nào có thể lại hợp tác cùng Phó Tư Dịch.”

“Hừ”, cha Thẩm lạnh lùng, “Đồng ý có thể dùng cái rắm! Ta hỏi con, hợp đồng đã được ký chưa?”

“Cha, con.....”

“Không có thực lực còn muốn lấy trứng chọi đá, như thế nào con lại có thể ngây thơ như vậy, cảm thấy trả thù đủ rồi sao? Không màng đến sự phát triển của Thẩm thị mà trả thù riêng, từ nhỏ đến lớn, ta dạy con như thế nào? Người đã hơn ba mươi tuổi rồi, còn tùy hứng như vậy, khó trách Phó Tư Dịch không cần con.”

Lời nói này thật ngoan tuyệt, ngày xưa Thẩm Dung đều là được cha phụng trong lòng bàn tay mà lớn lên, hôm nay lại bóc ra miệng vết thương của cô ta, Thẩm Dung chật vật đến cực điểm.

“Hiện tại nên làm cái gì bây giờ?” Tin tức đều đã đưa ra ánh sáng, không có biện pháp thu hồi. Đến tận cùng là em gái ruột của mình, Thẩm Khiêm cũng không nghĩ nhìn cô ta chật vật như vậy, từ sofa bên kia đi tới, nhẹ nhàng vỗ bả vai cô ta, “Trước mắt chỉ có thể chờ.”

“Chờ cái gì?”

Khóe miệng Thẩm Khiêm hiện lên ý cười châm chọc, hai tròng mắt anh ta híp lại, nhìn về phía khối mực đen đặc trên bàn sách của cha, nhẹ giọng nói, “Anh ta muốn chính là thanh danh lưỡng toàn, thứ này chỉ có thể có em cho anh ta. Anh ta sẽ đến tìm chúng ta.”

Thẩm Dung tỉnh tể cân nhắc lời anh trai nói, không lâu liền như vào hầm băng. Nếu muốn lời đồn đãi biến mất, thanh danh lưỡng toàn, Phó Tư Dịch sẽ yêu cầu bằng chứng từ người vợ trước là cô ta.

Thẩm Dung không nghĩ tới, cô ta tự mình đào hố, lại yêu cầu tôn nghiêm của chính mình vào. Không cam lòng cực độ thổi quét cô ta, chính là tương tượng đến vận mệnh của Thẩm thị, đột nhiên Thẩm Dung vô lực.

Cũng không cần chờ lâu, đại khái sau 10 giờ, trợ lý của Phó Tư Dịch gọi điện đến, nói chuyện cùng Thẩm Khiêm gần năm phút đồng hồ.

Kết quả đàm phán, hai bên đều tương đối hài lòng, Phó Tư Dịch không can thiệp vào việc thu mua của Thẩm thị, Thẩm Dung ra mặt bác bỏ tin đồn.

Đến nỗi từ ngữ bác bỏ tin đồn, Phó Tư Dịch cũng cùng nhau bàn bạc xong xuôi.

Thẩm Dung xem xong 300 từ, nhìn không được cười lạnh, cái gì được kêu là nguy quân tử, chính là Phó Tư Dịch.

*

Lúc này, Thẩm Hoan mới vừa ăn xong với Phó Tư Dịch trở về, ăn có chút no, sau khi tắm rửa xong đứng tiêu thực. Từ khi về đến nhà, Phó Tư Dịch vẫn luôn ở ban công nói chuyện điện thoại, đại khái nói nửa giờ.

Bọn họ ở lầu 4, không cao cũng coi như không quá thấp, nhìn không thấy ngôi sao lấp lờ nơi xa, nhưng cũng nhìn được bầu trời đầy sao, nhưng ở trong thành phố trường hợp sau hiển nhiên là một loại yêu cầu xa vời, cho nên ở nhiều thời điểm, ban công trừ bỏ một ít thực vật, cũng dùng khi hóng gió đêm.

Trầm Hoan ngẫu nhiên nhắc tới ý tưởng này cùng Phó Tư Dịch, không nghĩ tới Phó Tư Dịch lại nhớ, cùng ngày liền mua ghế dài đủ ba người đặt ở ban công.

Phó Tư Dịch tiếp điện thoại liền ngồi trên ghế dài, dáng người đoan chính, ngẫu nhiên sẽ đi qua đi lại, Trầm Hoan thấy anh đi qua đi lại vài lần, liền mang một ly nước qua cho anh.

Phó Tư Dịch đang cùng trợ lý an bài chi tiết ngày mai làm sáng tỏ tin đồn, khi Trầm Hoan tiến vào, đã phân phó không sai biệt lắm, liền thuận thế cúp điện thoại.

Trầm Hoan đem ly đưa cho anh, hỏi, “Sự tình đã xử lý tốt sao?” Hắn đã ở đây nửa giờ. “Đều an bài tốt” Từ ngày mai anh ở cùng Trầm Hoan sẽ không có lỗi lo, nghĩ đến hạnh phúc sắp đến, Phó Tư Dịch mỉm cười không thôi.

Trên ban công gió lạnh thoải mái, người nóng nảy cũng được làn gió trấn an, Trầm Hoan thoải mái ngồi xuống, vỗ vỗ vị trí bên cạnh, hướng phía Phó Tư Dịch âm áp cười, “Ngồi xuống đi.”

Phó Tư Dịch đem điện thoại cho vào túi, chính mình trước tiên ngồi xuống một bên, sau đó kéo cô ngồi lên đùi, “Sao còn chưa đi ngủ?”

“Anh không ở đó, không ngủ được.” Trầm Hoan cầm đầu ngón tay của hắn nhàn chán xoa nắn, đối với cô tự nhiên bày ra tính trẻ con Phó Tư Dịch cảm thấy mới lạ, lại dung túng đưa ra một nhón tay khác.

Trầm Hoan vui vẻ đem chúng nó đều nắm trong lòng bàn tay, Phó Tư Dịch tiếc hận mà nhẹ “Sách” một tiếng. Trầm Hoan vui vẻ không nói chuyện.

Lăn lộn lâu như vậy, thật sự cô rất mệt mỏi, nho nhỏ ngáp một cái, Phó Tư Dịch phát hiện đem đầu cô ấn vào ngực mình, ôn nhu hỏi, “Đi ngủ?”

Ở ban công ánh đèn sáng tỏ như ánh trăng, trong mắt cô còn lưu lại ánh nước khi nãy ngáp ngủ, giống như giọt sương sớm trên hàng mi dài, Phó Tư Dịch chỉ cảm thấy một đợt rung động trong lòng.

Trầm Hoan vực dậy tinh thần, lười nhác dựa vào lồng ngực anh, “Vậy còn anh?”

“Anh cũng muốn ngủ, ngày mai tất cả sẽ tốt.” Cánh tay anh xuyên qua chân cô, hơi dùng chút lực, liền bế lên vào phòng ngủ.

Phó Tư Dịch không nháo cô, Trầm Hoan ngủ rất yên ổn, ngủ một giấc dậy, liền đến hơn 7 giờ sáng hôm sau.

Phó Tư Dịch ăn xong cơm sáng liền đến công ty, lúc gần đi anh dặn dò Trầm Hoan, họp báo làm sáng tỏ sự việc sẽ diễn ra lúc 9 giờ rưỡi.

Phó Tư Dịch đi rồi, Trầm Hoan nói chuyện điện thoại cùng Trần San, nói tới nói lui đề tài lại dẫn đến trên người Phó Tư Dịch.

Đại ý Trần San muốn cô không được qua loa, không cần xúc động, yên lặng chờ đợi. 9 giờ rưỡi, phòng làm việc của Phó Tư Dịch và phòng làm việc Hồ Tĩnh đồng thời phát biểu thanh minh.

Đồng thời còn có Weibo của Thẩm Dung.

Trầm Hoan đem phần tin kia xem một lần, không khỏi chấn động.

Một bên Thẩm Dung thừa nhận cô ta cùng Phó Tư Dịch từng có quan hệ hôn nhân, nhưng đã ly hôn 3 năm trước, cho nên cô Hứa Trầm Hoan không phải chịu tội là người phá hoại hôn nhân của người khác.

Tuy rằng không biết cụ thể Phó Tư Dịch dùng thủ đoạn gì làm Thẩm Dung đầu hàng, nhưng kết quả cuối cùng rất làm người vừa ý.

Không bao lâu tai tiếng này sẽ dần dần chìm xuống, việc ra album của cô cũng có thể bắt đầu lại lần nữa, quan trọng nhất chính là, về sau ở giữa cô và Phó Tư Dịch sẽ không có gì mâu thuẫn.

Quả thực rất tốt.

Trầm Hoan mới vừa cao hứng một hồi, chuông cửa liền vang lên.

Cô tưởng Phó Tư Dịch đã trở lại, liền cao hứng chạy tới mở cửa, còn chưa kịp xem người ngoài cửa là ai.

Bạn đang đọc truyện *Chào Buổi Sáng, Phó Phu Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 80

Cửa mở, liền ngơ ngẩn.

Bên ngoài một phụ nữ đáng vẻ cao nhã đang đứng, tuổi tầm 50.

Người phụ nữ kia cũng giật mình khi thấy Trầm Hoan, đem cô nhìn từ trên xuống dưới đánh giá một lượt.

Trầm Hoan phục hồi lại tinh thần, do dự hỏi, “Dì, đi tìm ai?”

Bà Phó nhìn chằm chằm người đang ở nhà con trai, ngày hôm qua trên TV đã nhìn thấy cô gái trẻ này, cảm khê nâng, “Ta tìm con trai!”

“Dì, mời dùng trà.” Trầm Hoan cung kính dâng lên một ly trà, bà Phó hai tay khoanh lại, cũng không có ý tứ muốn nhận, Trầm Hoan cứng người một hồi, an tĩnh đem ly trà đặt ở một bên.

Tai tiếng đã qua nhiều ngày nhưng lại làm bà Phó gấp muốn chết, thanh danh Phó gia bà không thể không màng, gọi điện thoại cho Phó Tư Dịch, ở bên kia chỉ một mực nói chính mình sẽ xử lý tốt, còn chi tiết nửa phần cũng không chịu nói cho bà.

Bà Phó bắt mắt con trai có thái độ có lệ, liền tự mình tới cửa hỏi chuyện, thuận tiện cũng muốn nhìn xem người làm cho con trai mê mẩn tâm hồn đến cùng là người như thế nào.

Thành thật mà nói, cô gái này tướng mạo tốt đúng là làm bà Phó vui mừng, chỉ là chuyện đã diễn ra nhiều ngày trước, bà nhìn Trầm Hoan có vài phần không vừa ý.

Nhưng bà Phó đã sống hơn nửa đời người, tuy rằng tuổi ngày càng lớn, nhưng cũng không hồ đồ, bà đem chút không vừa ý với Trầm Hoan giấu thật sâu, trên mặt nhìn qua chính là bộ dáng bình đạm không gợn sóng.

Từ khi vào cửa tới giờ bà Phó vẫn không lên tiếng, chỉ nghiêm túc đem căn nhà đánh giá một lượt.

Hai tháng trước, bà Phó mang theo Gia Trạch qua thăm Phó Tư Dịch, đối với cách trang trí của nhà con trai vẫn còn chút ký ức. Hiện giờ vừa thấy, bài trí trong phòng có chút thay đổi.

Ban đầu nhìn phòng có chút lạnh lẽo giờ đã có nhiều đồ vật ấm áp, trên sofa có thêm gối dựa trắng in hình phim hoạt họa.

Trên bàn trà đặt rõ hoa quả tre, còn có một bộ cốc đôi dựa sát vào nhau, biểu thị sinh hoạt tương đối tốt của đôi phương.

Trên ban công bày mấy chậu hoa, thậm chí còn có giấy dán tường ầu trĩ chồ công tắc đèn.

Đây không phải là trang trí nhà của một người đàn ông độc thân.

Bà Phó đã vui mừng lại thờ dài, vui mừng vì con trai cuối cùng có bộ dáng sinh hoạt gia đình, thờ dài vì con dâu lại không phải là người chính mình vừa ý nhất.

Đây là lần đầu tiên thấy mẹ của Phó Tư Dịch, tâm trạng khẩn trương có chút run rẩy, “Dì, Phó Tư Dịch đang đi làm, có cần gọi điện cho anh ấy trở về không ạ?”

Bà Phó xua tay, “Không cần gọi cho nó, ta chỉ là tùy tiện đến xem một chút.”

“Dạ.” Trầm Hoan lại không biết lấy lòng như thế nào, lại không thể cứ xấu hổ ngồi như thế này, vì thế vụng về mà tiếp đón, “Dì, đi có ăn trái cây không? Hay ăn điểm tâm ạ?”

Đối với sự lấy lòng vụng về của cô, bà lại xua tay, sắc mặt đẹp lên một chút, “Không cần vội, ta ngồi một lát liền đi.”

“Vâng.” Trầm Hoan đang định đứng lên, bà lại gạt đầu để cô ngồi lại.

“Hai người bình thường là đi ra ngoài ăn hay tự mình xuống bếp.” Thanh âm bà Phó nhàn nhạt.

“Phần lớn thời gian đều là tự mình xuống bếp, khi nào rảnh rồi, sẽ ra ngoài ăn.”

Trầm Hoan rũ mắt, khuôn mặt an tĩnh.

“Là cô làm hay là Tư Dịch làm?” Ánh mắt bà Phó dừng trên đôi cổ tình nhân, con người xẹt qua vài phần không vui.

Bà Phó có lẽ càng muốn nghe đáp án là Trầm Hoan sẽ làm, nhưng trên thực tế rõ ràng thời gian Phó Tư Dịch xuống bếp nhiều hơn cô. Trầm Hoan cũng không nghĩ đơn thuần vì muốn mẹ của Phó Tư Dịch vui, liền nói sai sự thật. Hơn nữa, chính cô cũng không làm được, “Hai người ai rảnh sẽ làm, hoặc là cùng nhau làm.”

Bà Phó nghe xong cũng không có phản ứng gì, chỉ nhàn nhạt “Ừ” một tiếng.

Khóa cửa truyền đến tiếng vang, tiếp theo “Ca” một tiếng, then cửa chuyển động, thân hình cao lớn của Phó Tư Dịch liền xông vào, ánh mắt anh trước dừng lại trên người Trầm Hoan, thấy thần sắc cô vẫn còn bình tĩnh, tâm trạng lo lắng mới dần mất đi. Phó Tư Dịch lại nhìn về phía mẹ, “Mẹ, mẹ đến sao không để con tới đón?”

“Đường như vậy, còn cần con đến đón sao? Mẹ có thể tự mình tới. Nhưng ngược lại là con, không phải đi làm sao? Như thế nào quay lại nhanh như vậy?” Vừa rồi khi tiến vào, thần sắc của Phó Tư Dịch có vài phần nôn nóng, bà Phó nhìn trong lòng nảy lên.

Chẳng lẽ con trai là sợ chính mình ăn cô.

Phó Tư Dịch khom lưng đem chìa khóa để trên bàn trà, đứng dậy đến bên cạnh Trầm Hoan, vị trí hần đứng cách bà Phó càng gần hơn, đồng thời cũng chặn lại không ít ánh mắt bà Phó nhìn Trầm Hoan, “Hôm nay không có việc gì, có cuộc họp, nghe nói mẹ tới, con liền trở về xem một chút.”

“Nhìn xem mẹ bắt nạt người như thế nào sao?” Bà Phó không biểu tình cười một tiếng.

“Sao lại vậy, chỉ là là đầu tiên Trầm Hoan gặp mẹ, khó tránh khỏi sẽ thấp thỏm, con trở về nhìn xem có chỗ nào va chạm mẹ. Huống hồ, mẹ biết cô ấy là người con thích, lại như thế nào có thể bắt nạt cô ấy.” Khi Phó Tư Dịch nói lời này chân thành nhìn ánh mắt sắc bén của mẹ.

Trầm Hoan ở bên cạnh Phó Tư Dịch nhưng thật ra có chút thẹn thùng, đây là lần đầu tiên anh thể hiện thái độ của mình ở trước mặt người thân, Trầm Hoan cao hứng, nếu không phải mẹ anh ở chỗ này, chỉ sợ lúc này, cô đã cao hứng mà cười ra tiếng.

Bà Phó liếc mắt một cái, nhất thời hoảng hốt. Những năm trước, Phó Tư Dịch cùng Thẩm Dung chưa ly hôn, tết nhất lễ lạc gì cũng sẽ về nhà một chút.

Thẩm Dung là người biết ăn nói, thường xuyên chỉ cần nói vài câu đã làm bà Phó cười to vui vẻ, nhưng chỉ cần bà vừa quay đầu lại, liền phát hiện con trai bà chỉ trầm mặc ngồi một chỗ, không liên quan đến bầu không khí bên này.

Thẩm Dung sẽ ngẫu nhiên tìm Phó Tư Dịch lên tiếng ủng hộ, hỏi một câu, “Anh nói phải không?”

Khi đó trong tay Phó Tư Dịch hoặc là tờ báo đang mở, hoặc là chuyên chú nhìn TV, nghe thấy Thẩm Dung nói, cũng không quay đầu lại, chỉ nhàn nhạt ừ một tiếng.

Bà Phó suy nghĩ rất nhiều, nhìn không được trong lòng có chút đắng chát, dù sao cũng là con trai thân sinh, bà tự nhiên lấy con trai làm trọng, con trai nhìn Trầm Hoan trong mắt tình ý biến hóa rõ ràng, bà không phải không nhìn thấy.

Cho nên bà Phó cũng không nói cái gì nhiều, bà ngại người hỏi lâu, lúc này đứng lên nói với Phó Tư Dịch một tiếng phải đi.

Thấy anh muốn giữ lại, bà Phó liên tục xua tay, “Ba con còn chờ mẹ trở về, mẹ liền không ở nơi này của con ngại người.” Ngừng lại một chút, lại nói, “Ba người nói rảnh thì con liền mang Trầm Hoan trở về ăn cơm.”

Câu cuối cùng có ý nghĩa gì, Trầm Hoan và Phó Tư Dịch đều hiểu rõ.

Phó Tư Dịch cười, nghiêm túc nói với bà, “Mẹ, cảm ơn mẹ.”

Bạn đang đọc truyện *Chào Buổi Sáng, Phó Phu Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 81

Hứa Thiến thời thời khắc khắc đều chú ý động thái của con gái, sáng nay thấy động thái mới nhất trên Weibo, tức giận đến không được.

Chờ đến trưa, Hứa Thiến cũng không có tâm trạng nấu cơm, trực tiếp gọi điện cho Trầm Hoan.

Lúc ấy Trầm Hoan đang ăn cơm, thoáng nhìn điện thoại, nhìn không được vẻ mặt hiện lên chút đau khổ, ở trong ánh mắt nghi hoặc của Phó Tư Dịch, Trầm Hoan đi ra ban công, cô sợ mẹ nói cái gì đã thương người bị Phó Tư Dịch nghe được.

Sự thật chứng minh cô quả nhiên là có dự kiến trước, dưới ánh nắng cực nóng, thanh âm mẹ Trầm Hoan nổi giận đùng đùng truyền đến, “Trầm Hoan, con cho mẹ, nói rõ ràng rốt cuộc là chuyện như thế nào? Phó Tư Dịch đã từng kết hôn? Con làm sao có thể cùng một người đã từng ở bên nhau? Mẹ xem tư liệu của anh ta, so với con lớn hơn mười hai tuổi, rốt cuộc là con nghĩ như thế nào?”

Trầm Hoan nghĩ tới khả năng mẹ cô đối với điều kiện của Phó Tư Dịch sẽ có phê bình kín đáo, chính là không nghĩ tới phản ứng kịch liệt như vậy.

Trầm Hoan miệng mở lại khép, cuối cùng cũng chỉ vô lực kêu một tiếng, “..... Mẹ.....”

“Đừng có đồng dài, đem nói rõ ràng, nếu là mẹ không hỏi con, có phải con tính toán sẽ lừa gạt mẹ cho qua phải không?”

Chuyện quan trọng như vậy, Hứa Thiên không thể để con gái vâng vâng dạ dạ.

Trầm Hoan cúi đầu, cắn môi, không biết mở miệng như thế nào, hồi lâu mới nhẹ nhàng trả lời, “Mẹ, anh ấy đã từng kết hôn, nhưng trong đó có ả tình, cũng là bắt đết đi.....”

“Cái gì ả tình mẹ mặc kệ, mẹ chỉ biết mẹ sẽ không gả con gái cho một người đàn ông đã ly hôn một lần.”

Trầm Hoan nóng nảy, còn nghĩ muốn nói cái gì nữa, bỗng nhiên một bàn tay đặt trên bả vai. Trầm Hoan quay đầu lại, không biết Phó Tư Dịch có nghe được hay không, nỗ lực hướng anh cười, cô chỉ chỉ đi động, dùng ngữ điệu bắt đết đi, “..... Là mẹ em.”

Phó Tư Dịch gật gật đầu, tay hơi hơi dùng sức, con người đen kịt ả ả cảm xúc phức tạp khó thấy.

“Trầm Hoan, nói chuyện.” Không thấy con gái nói tiếng nào, Hứa Thiên lại tăng lớn ngữ điệu, Trầm Hoan cả kinh, vội vàng nhìn thoáng qua Phó Tư Dịch, nhỏ giọng trả lời, “Mẹ, mấy ngày nay công việc bận rộn, chuyện này sau khi con trở về sẽ giải thích cho mẹ.”

“Mẹ đã nói, con nhanh chóng chia tay, chuyện này mẹ sẽ trăm triệu lần không đồng ý, con nhanh.....”

Hứa Thiên lại nói một đồng lớn, Trầm Hoan đã không thể trắng trợn táo bạo phản bác, cũng không có biện pháp vào lúc này thuyết phục mẹ mình, chỉ có thể trầm mặc nghe.

Phó Tư Dịch hẳn là đoán được nội dung cuộc nói chuyện, đứng bên cạnh cô, ôm bả vai cô an ủi.

Trầm Hoan nửa là ủy khuất nửa là đối với Phó Tư Dịch thực xin lỗi, mẹ cô rốt cuộc nói gì, cùng với khi nào cúp điện thoại, cô cũng không biết.

“Không có việc gì, về sau anh sẽ tìm đi tự mình nói rõ.”

Trầm Hoan buồn buồn dựa trong lồng ngực anh, “Mẹ em không có ý gì khác, bà ấy chính là sợ em dấn vào vết xe đổ của bà.”

“Anh hiểu.” Tầm lòng cha mẹ, đều là có thể hiểu.

“Anh biết việc của nhà em sao?” Trầm Hoan ở trong lồng ngực anh ngẩng đầu, do dự, quyết định thẳng thắn với Phó Tư Dịch.

Phó Tư Dịch lắc đầu, anh chỉ biết gia đình cô là gia đình đơn thân, nguyên nhân cụ thể cũng không biết.

“Mẹ em cùng..... ông ta là tự do yêu đương,” Trầm Hoan không muốn gọi người đàn ông kia là cha, “Trước kia ông ta là thầy giáo, sau lại mạo hiểm kinh doanh, gây dựng sự nghiệp thành công sau đó ngoại tình. Năm ấy em học cấp hai, mẹ em ly hôn với ông ta, lúc ấy ông ta còn có đứa con khác. Toà án đem em phán quyết cho mẹ nuôi.”

“Nhiều năm như vậy qua đi, tuy rằng tuy mẹ em vẫn luôn không nhắc đến ông ta, nhưng em biết bà là hận. Bà đặc biệt sợ em trên con đường giống bà, cho nên sau khi bà biết tình huống của anh, liền đặc biệt..... Phản đối.” Cô nói ra lời này, thật là gian nan.

Cô còn tưởng rằng người nhà Phó Tư Dịch đồng ý chuyện này, liền sẽ không còn gì cách trở, không nghĩ tới lại.....

Hốc mắt Trầm Hoan đều đỏ, Phó Tư Dịch thương tiếc cô, vẫn luôn nhẹ vỗ về bả vai cô, lẩm bầm, “Không có việc gì, anh sẽ thuyết phục mẹ em.”

Phó Tư Dịch nói gì cô đều tin, Trầm Hoan bình phục tâm trạng, hướng anh cười.

Trầm Hoan com ăn một nửa liền tiếp điện thoại, Phó Tư Dịch lại đem cô đẩy trở về phòng khách.

Vừa rồi Phó Tư Dịch muốn hỏi cô đối với cha cô có cảm giác như thế nào, nhớ tới Trầm Hoan còn không muốn gọi là cha, liền cảm thấy đã thuyết minh tất cả.

Huống hồ kiếp trước khi Trầm Hoan bởi vì cha cô còn nhào ra chuyện xấu gièm pha, anh nhớ rõ là cha Trầm Hoan phá sản, hấn đến tìm con gái đòi tiền, bị Trầm Hoan cự tuyệt.

Chuyện này bị truyền thông đề ý đến, nói Trầm Hoan không hiếu thuận, sau đó vẫn là Phó Tư Dịch ra mặt giải quyết chuyện này.

Thôi, không hỏi cũng thế, không phải là người tốt gì.

Anh chỉ cần bảo hộ tốt Trầm Hoan là tốt rồi, những người khác không cần quan tâm đến.

Phong ba tạm dừng, nhưng dư âm vẫn còn, mấy ngày nay Trầm Hoan không ra khỏi cửa, Phó Tư Dịch tự giải quyết xong chuyện tai tiếng, cô cũng không quá chú ý động thái sự việc.

Thẳng đến khi công việc của cô một lần nữa bắt đầu, mới biết ngoài giới bao gồm truyền thông vẫn luôn chặt chẽ chú ý cô cùng Phó Tư Dịch.

Buổi sang, Phó Tư Dịch muốn đưa cô ra cửa, căn cứ nguyên tắc điều thấp, Trầm Hoan cự tuyệt. Sau khi tới studio, tiếp thu ánh mắt nhân viên công tác như có như không tìm kiếm, Trầm Hoan mới cảm giác được chính mình làm đúng.

Phòng hóa trang, Trần San nói mỉa cho cô, sau khi ngắm cô liếc mắt một cái “Mấy ngày nay có phải em béo lên không?”

Trầm Hoan đang lật xem Weibo Tần Thành, nghe một câu này, kinh ngạc ngẩng đầu, vội vàng soi gương, sau khi tỉ mỉ nhìn một lần, cô có cảm giác chính mình không béo lên a.

Trần San duỗi tay nheo xuống gương mặt cô, nặn ra một nắm thịt, cười hài hước, “Đây là em gặp chuyện vui, đều hiện hết trên mặt. Mấy ngày nay, có phải em vui đến quên cả trời đất không?”

Trần San biết chuyện cô ở chung cùng Phó Tư Dịch

Bạn đang đọc truyện *Chào Buổi Sáng, Phó Phu Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 82

Không đến mức vui đến quên cả trời đất, nhưng thực sự là rất thư thái, Trầm Hoan buồn bực đẩy tay Trần San, không tin hỏi lại, “Thật sự béo sao?”

Trầm Hoan đã trang điểm xong, Trần San nhìn hiệu quả không sai biệt lắm, liền cất bút, cọ, đồng thời còn không quên chế nhạo cô, “Thầy Phó chưa nói em béo sao?”

Trầm Hoan, “.....”

Sau khi trở về cô phải hồi ký một chút.

“Đúng rồi, vừa rồi chị còn nhìn thấy Tần Thành, chút nữa em có đi gặp cậu ta không?” Còn có mười phút, Trần San ngồi xuống nói chuyện phiếm với Trầm Hoan.

“Tần Thành a..... Cậu ta gần đây đang bận cái gì?” Trầm Hoan còn chưa khôi phục lại từ sự thật cô đang bị mập, vẫn thất thần.

“Nghe nói cậu ta nhận một tác phẩm nước ngoài, không lâu nữa sẽ phải ra nước ngoài quay chụp.”

Không lâu nữa Tần Thành sẽ ra nước ngoài, đến lúc đó cô cũng sẽ bận bịu việc tuyên truyền, đúng là sẽ không dễ dàng gặp nhau như vậy. Trầm Hoan nghĩ nghĩ, “Chút nữa, em đi gặp cậu ta.”

Hôm nay Trầm Hoan tới Hạ Ngu chủ yếu là chụp bổ sung một album hậu kỳ tranh tuyên truyền, cùng Trần San chân trước chân sau vào studio.

Sau khi ánh đèn được người phụ trách điều chỉnh tốt độ sáng, đối với người chụp ảnh đưa thủ thế ok, Trầm Hoan tự giác đi đến vị trí đã được chuẩn bị tốt trước đó.

Hình ảnh bối cảnh phía sau là một sông băng thật lớn, nhiếp ảnh gia muốn xây dựng bối cảnh nhân vật chính ở dưới trời tuyết rơi lạnh thấu xương đi tới.

Trầm Hoan mặc váy dài màu lam quét đất, quạt máy phả gió ô ô, Trầm Hoan điều chỉnh vị trí, tóc dài tùy ý tung bay.

Chụp ảnh loại này rất đơn giản, cô chỉ cần biểu diễn từng bước, xây dựng ra ý cảnh nhiếp ảnh gia muốn có.

Tuy rằng nói là đơn giản, nhưng dù sao cô cũng có mười mấy năm kinh nghiệm kiếp trước, tùy tiện lấy tới dùng một chút, cũng đủ.

Tần Thành cũng biết Trầm Hoan sẽ đến, cậu ta tiếp xúc với Trầm Hoan cũng không tính là quá nhiều, nhưng Tần Thành vẫn rất vui lòng cùng cô kết giao bạn bè. Khi cậu ta cùng Trầm Hoan nói chuyện phiếm, Tần Thành cảm thấy cậu ta nói gì Trầm Hoan cũng đều có thể hiểu.

Lúc trước khi lộ ra tin tức cô cùng Phó Tư Dịch, Tần Thành còn không tin, kết quả không qua mấy ngày, đã được người trong cuộc chứng thực, thực sự

làm cậu ta lấp bắp kinh hãi.

Hôm nay thật vất vả thấy Trầm Hoan, Tần Thành đương nhiên là muốn cẩn thận hỏi một câu. Khi cậu ta tiến vào studio, vừa lúc thấy cô đang chụp ảnh, thẳng thắn mà nói, cậu ta nhìn cô quay chụp ảnh mất đầu tiên, là chán động. Tần Thành không nghĩ tới cô còn có thể không chế tình cảnh này.

Đạo diễn hô dừng, đi đến bên cạnh Trầm Hoan nói gì đó, Trầm Hoan vẫn luôn gật đầu, sau còn khiêm tốn khom người cảm ơn.

Dường như cô đã sớm nhìn thấy Tần Thành, sau khi đạo diễn nói xong, liền trực tiếp cười hướng chỗ cậu ta đi tới, Trần San đuổi theo khoác áo khoác màu đen cho cô, khi mặc áo trầm hoan còn hướng Tần Thành gật đầu xin lỗi.

Tựa hồ khách khí quá mức, Tần Thành trực tiếp đi đến bên người cô, ôm cánh tay, cùng cô hai mắt nhìn nhau.

“Nghe nói cậu muốn hướng tới sân khấu quốc tế? Chúc mừng chúc mừng, về sau chính là ngôi sao quốc tế.” Trầm Hoan nhin không được chế nhạo cậu ta.

Tần Thành khinh thường mà đem khoe miệng thoáng nâng lên, có chút không vui, “Cái gì mà hướng tới sân khấu quốc tế, là giúp người nước ngoài đánh tiến thị trường Trung Quốc cố ý dùng người Trung Quốc làm mảnh lái, tôi chính là người đi ngang qua sân khấu.”

“Cũng không phải ai cũng đều có thể dùng làm mảnh lái, còn có nhiều người muốn như vậy nhưng không thể đó, Tần Thành cậu không cần khiêm tốn như vậy!” Trầm Hoan nhìn thẳng cậu ta, mặt lộ vẻ chán thành.

Cảm thấy lời nói của cô rất đúng, Tần Thành cười sau đó cũng không phản bác.

Trầm Hoan kéo áo khoác, liền thấy Tần Thành nhìn chăm chăm vào cô, biểu tình khó lường.

Trầm Hoan không được tự nhiên mà nhìn trang phục của mình, “Làm sao vậy?”

Tần Thành do dự một hồi, tầm mắt nhìn về một bên, “Cô cùng..... Phó..... thầy Phó là..... Chuyện gì?” Lời này nói ra có chút gian nan, đặc biệt là khi biết Phó Tư Dịch lại từng đã kết hôn, tiếng thầy Phó thế nhưng lại kêu thật sự do dự.

Trên mặt Trầm Hoan tươi cười không giảm, “Lại đến một người lắm chuyện!”

“Cô không cần ủy khuất bản thân như vậy, người có điều kiện tốt như cô vậy, hà tất tìm một người..... Từng ly hôn.” Sau một lúc lâu Tần Thành dần đo cuối cùng là nhin không được đem lời trong lòng nói ra.

Trầm Hoan không nghĩ tới Tần Thành là có ý kiến này, tươi cười dần dần giảm xuống, nhưng ánh mắt vẫn như cũ trầm tĩnh mà nhìn Tần Thành, “Tần Thành cảm ơn cậu quan tâm, chỉ là, cậu không phải tôi, như thế nào biết tôi ủy khuất bản thân mình.”

Tần Thành nhiu mày, không nói thêm gì nữa.

“Cậu cùng mẹ tôi quan điểm thật giống nhau, cảm thấy tôi làm bản thân ủy khuất. Nhưng là, nếu là đứng ở góc độ khác, có lẽ liền sẽ cho rằng tôi là ai, như thế nào có tư cách sống vai cùng Phó Tư Dịch. Mỗi người đều có quan điểm của chính mình, đều không giống nhau. Cho nên, chỉ cần tôi cùng anh ấy tốt, sẽ không nói đến có cái gì ủy khuất hay không ủy khuất.”

Tần Thành duy trì trầm mặc.

Trầm Hoan vẫn nhìn cậu ta, thẳng đến khi Tần Thành quay đầu lại, “Cậu cũng đừng tới moi chuyện tôi, mấy ngày nay thật là bị lấn qua lấn lại đủ rồi, thời gian công tác, không nói chuyện riêng tư.” Trầm Hoan nghiêng đầu cười một cái.

Tần Thành cũng phụ họa mà cười một cái.

“Đúng rồi, album của tôi sắp phát hành, đến lúc đó đưa cậu một cái.”

“Được.”

“Tôi cảm giác lần này nam chính MV không quá đẹp trai, lần sau Tần Thành cậu có muốn suy xét cùng ta hợp tác hay không?” Kiếp trước cô cùng Tần Thành còn chưa từng hợp tác qua, hiện tại suy nghĩ lại một chút còn thấy thật sự đáng tiếc.

Tần Thành đã ổn định lại cảm xúc, nghe vậy, nhướng mày cười, “Thù lao đóng phim của tôi chính là rất cao, thấy cô là bạn bè của tôi, có thể giảm giá 20% cho cô.”

Trầm hoan nhin không được, phụt một tiếng cười.

Bạn đang đọc truyện *Chào Buổi Sáng, Phó Phu Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 83

Căn cứ vào hành trình của Trầm Hoan, qua vài ngày, cô phải rời thành phố M, Phó Tư Dịch cảm thấy lúc này có thể mang Trầm Hoan đi gặp cha mẹ anh, cho nên, liền chọn thời gian, muốn mang cô đi.

Trầm hoan vừa nghe nói, cảm thấy khẩn trương đến không được, còn nghĩ mua cái gì cho cha mẹ Phó Tư Dịch. Phó Tư Dịch đã sớm lên kế hoạch tốt, cha anh có sở thích, chính là chơi cờ. Trước kia sau khi học xong Phó Tư Dịch thường bị cha anh tóm được bắt chơi cờ tướng, thiếu niên hoạt bát sống sờ sờ bị cha hấn huấn luyện thành tay chơi cờ lão luyện.

Trầm Hoan cảm thấy cái này được không, đã gãi đúng chỗ ngứa, cũng còn không tầm thường.

“Vậy đưa đi cái gì?”

Phó Tư Dịch đầu ngón tay mon trón cảm, làm bộ dáng trầm tư, “Mẹ anh gần nhất có sở thích với điểm tâm, mấy ngày hôm trước còn tính toán mua bánh mì cơ.”

Trầm Hoan, “.....”

Lần đầu gặp mặt đưa bánh mì? Trầm Hoan liên tục lắc đầu, này không đáng tin cậy.

Phó Tư Dịch nhìn cô bộ dáng trừng lớn mắt, bật cười, “Làm khó em, như thế nào sẽ đưa bánh mì đây? Là đưa em tới gặp mẹ chồng, lại không phải để em đi cứu tế?”

Trầm hoan đại 囧, “Vậy anh còn nói bậy.....”

“Anh đã thay người suy xét tốt, mẹ anh thích thêu thùa, bây giờ lại là mùa hè, mua cho bà quạt tròn thêu thùa là được.”

Trầm Hoan sùng sốt, “Cảm giác giống như bà lão quý tộc triều Thanh xuống dốc.”

Cô so sánh sau đó Phó Tư Dịch ngăn ra, phản ứng lại, hấn bầm tay bắn xuống trán Trầm Hoan, “Dám nói mẹ chồng chính mình là bà lão quý tộc xuống dốc, lá gan không nhỏ.”

Trầm Hoan che lại cái trán, rời khỏi lồng ngực anh, rất ủy khuất, “Làm gì?”

Phó Tư Dịch lại cười, đem người kéo lại trong lồng ngực mình, cảm nhẹ đặt trên đỉnh đầu Trầm Hoan, làm xong chuyện xấu sau đó lại nhu thuận an ủi, “Chớ sợ chớ sợ a, mua cái gì cũng được, chỉ cần là em mang về, ba mẹ anh đều sẽ thích.”

Hừ, nhìn phân lượng lời âu yếm anh nói thật dễ nghe, cô sẽ cố mà làm mà tha thứ cho anh.

Trừ phần Phó Tư Dịch đã chuẩn bị, Trầm Hoan lại mua hai hũ dưỡng nhan mật ong cho mẹ anh cùng mua hai bao đại hồng bào cho cha anh.

Tiền lương loáng cái cạn kiệt, a, ba tháng tới không có công việc, Phó Tư Dịch thoáng nhìn biểu tình đau thịt của Trầm Hoan, dờ khóc dờ cười, ở bên tai cô nói nhỏ, “Đều nói đề cho đề anh chuẩn bị, em lại càng muốn tự mình tiêu phí.”

“Đây không phải vì em biểu hiện thành tâm thành ý sao?” Cho nên nói, đau thịt cũng là đáng giá.

Phó Tư Dịch không tỏ ý kiến, cuối cùng, lại ở bên tai cô hài hước, “Cũng là đáng giá, đến lúc đó em chỉ cần ngoan ngoãn gọi hai tiếng cha mẹ chồng, hai cái hồng bao lớn liền đến tay, sẽ không cần lại đau thịt.”

Trầm Hoan, “.....”

Trầm Hoan phát hiện từ khi cô quyết định muốn đi gặp cha mẹ Phó Tư Dịch, Phó Tư Dịch hai ngày nay liên luôn luôn trêu đùa cô, luôn dùng danh xưng cha mẹ chồng giễu cợt cô.

Thật là người đáng giận.

Kiến nghị của Phó Tư Dịch thật sự rất hữu dụng, khi Trầm Hoan đem lễ vật đưa cho nhị lão, cha Phó Tư Dịch vẫn luôn cười ha hả, rất từ ái, mẹ anh cũng không nói cái gì làm khó dễ, mỉm cười liền tiếp nhận.

Bà Phó đi xuống phòng bếp thu xếp đồ ăn, Phó Tư Dịch bồi cô cùng ông Phó nói chuyện. Ông Phó rất hòa ái, hỏi gia cảnh cô, Trầm Hoan đáp đúng sự thật, ông cũng không toát ra biểu tình coi khinh, ngược lại thở dài mẹ đơn thân không dễ dàng.

Dù sao cũng là nhà thư hương, phương diện đối nhân xử thế không chỉ có mọi mặt chu đáo, cũng làm người nhìn không ra sai lầm.

Phó Tư Dịch nhìn ra cô không khoẻ cùng mất hồn, rất nhiều thời điểm cố ý đem đề tài nhẹ nhàng chuyển phương hướng, không để cô khẩn trương quá

mức.

Ông Phó đem biểu hiện vội vàng của con trai cất vào đáy mắt, sang sàng cười, thật là bộ dáng vừa lòng.

Chu tàu bung lên tám đĩa đồ ăn, chay mặn mỗi loại một nửa, rồi sau đó lại đem bánh khoai lang tím đi lên.

Ông Phó lão nhìn phía con trai dụng tâm kín đáo mà cười, Phó Tư Dịch có chút xấu hổ, nhẹ nhàng khụ một tiếng, ý bảo cha mình đừng nói chuyện lung tung.

Trầm Hoan cũng phát hiện trên bàn cơm có bánh khoai lang tím, nhưng cô không nghĩ đến phương hướng khác, chỉ nhìn thoáng qua, liền an tĩnh đem tâm mắt dừng trên chén cơm của mình.

Trong bữa tiệc, bà Phó cũng hỏi cô rất nhiều vấn đề, Trầm Hoan nhìn ra, bà Phó đối với biểu hiện hôm nay của cô cũng là vừa lòng.

Nghẹn nửa ngày ông Phó rốt cuộc nhịn không được, mỉm cười kêu một tiếng Trầm Hoan.

Trầm Hoan ngẩng đầu nhìn lại.

“Lần trước, Tư Dịch về nhà, sau khi ăn lung tung một ít đồ ăn ở trên bàn cơm, liền muốn trở về. Trước khi về, còn đặc biệt đem đem khoai lang tím bánh đóng gói. Ta cũng không biết khi nào nó bắt đầu ăn đồ ngọt.” Dứt lời, ông vui tươi hơn hờ mà cười, bà Phó cũng bật cười.

Trên một lần? Bánh khoai lang tím?

Trầm Hoan đều hiểu rõ tất cả, một cô còn nghĩ rằng đó là Phó Tư Dịch đi công tác mang về.

Trầm Hoan chỉ cảm thấy vạn phần xấu hổ, Phó Tư Dịch vẫn như cũ ngồi nghiêm chỉnh, thậm chí mặt không đổi sắc mà khen ngợi, “Bánh khoai lang tím Chu tàu xác thật ăn rất ngon.”

Trầm Hoan, “.....”

Bạn đang đọc truyện *Chào Buổi Sáng, Phó Phu Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 84

Cô đã cảm nhận được thiện ý lớn nhất đến từ Phó gia, Trầm Hoan cảm thấy không có gì tiếc nuối, duy nhất làm cô sầu lo chính là thái độ của mẹ cô.

Tuyên truyền ở thành phố M kết thúc, ngày mai Trầm Hoan liền phải khởi hành đi Thanh Xuyên trước, đến lúc đó tránh không được phải đi gặp mẹ, cô nói với Phó Tư Dịch, Phó Tư Dịch dường như đã định liệu từ trước, chỉ dùng lời nói trấn an cô.

Phó Tư Dịch kết thúc công tác, chính anh nói muốn đi tuyên truyền cùng cô.

Đến buổi trưa, Hồ Tĩnh mang theo con trai cô ấy Triệu Kiều Tuấn đi tới chỗ Phó Tư Dịch. Triệu Kiều Tuấn hơn bảy tuổi, so với Gia Trạch lớn hơn một tuổi, là một bạn nhỏ rất hiểu chuyện, mới vừa vào cửa, liền thân thiết mà kêu chú đi.

Triệu Kiều Tuấn di truyền toàn bộ ưu điểm của Hồ Tĩnh cùng Triệu Tinh Nhiên, đôi mắt to, sáng ngời, con ngươi đen tuyền khi nhìn người đối diện có vẻ vô cùng chuyên chú.

Trên mặt hẳn cho người ta cảm giác non nớt, nhưng nhất cử nhất động lại có vẻ thành thục dị thường, loại cảm giác tương phản nà, luôn dễ dàng khiến người yêu thích.

Hồ Tĩnh đi theo phía sau Phó Tư Dịch tiến vào, cười với Trầm Hoan, “Tôi cùng Tuấn Tuấn đi ngang qua chỗ này, liền tới nhìn cô một cái.”

“Tinh Nhiên đâu?” Phó Tư Dịch chụp xuống đầu Triệu Kiều Tuấn, ý bảo bé ngồi xuống.

“Anh ấy muốn gặp một người bạn trước, sau đó tới đón tôi cùng Tuấn Tuấn.”

Trầm Hoan lấy ra một ít trái cây, cũng mang cho Triệu Kiều Tuấn và đưa lên nước chanh mật ong ướp lạnh cho từng người, đôi tay Triệu Kiều Tuấn tiếp nhận, rất nghiêm túc nói một tiếng cảm ơn với Trầm Hoan, sau đó ở một bên yên lặng uống nước.

Trầm Hoan ngồi xuống bên cạnh Phó Tư Dịch.

Nước chanh mật ong là cô dùng để giải nhiệt giải khát, mới vừa học gần đây, nhưng Phó Tư Dịch lại khen rất ngon, nên cô cũng muốn lấy ra chiêu đãi

khách.

Hồ Tĩnh nói chuyện phiếm với Phó Tư Dịch, đề tài liên chuyển tới trên người Trầm Hoan.

“Tôi tính toán như thế này, nếu cậu đã công khai cùng Trầm Hoan, không bằng liền thừa dịp chuyện này đang nóng tuyên truyền luôn album của Trầm Hoan.” Hồ Tĩnh đề cái ly xuống, nhìn về phía Phó Tư Dịch.

“Tính toán tuyên truyền như thế nào?”

“Cũng không cần quá cố tình, Trầm Hoan không phải lập tức phải đi Thanh Xuyên, không phải cậu muốn vẫn luôn đi cùng sao, dù sao ở sân bay tuyên truyền thích hợp là được, chủ yếu là mượn một chút nhiệt độ.”

Hồ Tĩnh nhìn Phó Tư Dịch, Phó Tư Dịch mỉm cười tỏ vẻ chính mình không dị nghị, cô ấy lại nhìn về phía Trầm Hoan, Trầm Hoan lại là chần chừ, “Thật phải làm như vậy sao? Em không nghĩ muốn công việc của em trộn lẫn cùng việc riêng tư.”

“Hơn nữa, người khác sẽ đối đãi với em như thế nào? Nói không chừng sẽ nghi ngờ trước đây đều là do em muốn dựa dẫm.” Trầm Hoan không muốn tình cảm của cô cùng Phó Tư Dịch bị người có tâm chỉ trích thành có rập tâm khác.

Huống hồ, cô cũng tự cảm thấy, nếu dựa theo phương pháp của Hồ Tĩnh, vậy thật sự trở thành sự thật, cô vốn là hết đường chối cãi, vậy sẽ hoàn toàn không có biện pháp xoay người.

Hồ Tĩnh cùng Phó Tư Dịch liếc nhau.

“Em có ý nghĩ như vậy rất tốt, chỉ là tình huống hiện nay chính là phức tạp như vậy. Vừa lúc các em công khai tình yêu cũng là lúc tuyên truyền album, cho dù em là trong sạch, cũng tránh không được dư luận dị nghị.”

“Chỉ cần em cùng Phó Tư Dịch hai người đều hiểu rõ, liền không cần sợ người ngoài đánh giá thế nào. Cho nên nói thuận theo sự phát triển của tự nhiên, không bằng chúng ta nắm giữ quyền chủ động.”

“Trầm Hoan, em yên tâm, tôi đã là người đại diện nhiều năm như vậy, huống hồ em lại là người Phó Tư Dịch sủng ở trong lòng, tự nhiên tôi sẽ không để em xảy ra chuyện.”

Hồ Tĩnh hạ xuống màn hình trong tay, bình tĩnh tự nhiên cười, ngữ khí nói chuyện của cô ấy xác thật khiến người không thể nghi ngờ.

Trầm Hoan trầm mặc nhìn về phía Phó Tư Dịch, Phó Tư Dịch mỉm cười, giống như đang nói tất cả đều nghe cô.

Cô vẫn do dự.

Trầm Hoan cùng Phó Tư Dịch giống nhau đều xem trọng đối phương, Phó Tư Dịch nghĩ muốn giúp Trầm Hoan đi được xa hơn, chuyện này là Phó Tư Dịch nghĩ ra, Hồ Tĩnh là được anh gửi gắm, đến nơi này.

Trầm Hoan lại muốn giữ vững tình yêu sạch sẽ không vụ lợi, chuyện này ở giới giải trí nào dễ dàng như vậy, Trầm Hoan vẫn là quá ngây thơ, lại khờ dại khiến người hâm mộ.

Ít nhất, cô có một Phó Tư Dịch có thể đem khả năng lớn nhất bảo vệ phần ngây thơ này.

Hồ Tĩnh nhìn bộ dáng do dự của Trầm Hoan, trong lòng hơi hơi sốt ruột, ngược lại cô nhìn về phía Triệu Kiều Tuấn, đứa bé đã uống xong ly nước chanh mặt ong thùy, nhìn như là còn chưa đã thêm, lặng lẽ vurun lưỡi liếm chút nước bên khóe môi.

Hồ Tĩnh nhìn cười, Phó Tư Dịch lại thay bé lấy thêm một ly, “Muốn uống cháu liền tự mình lấy, ở nơi này của chú còn cần câu thúc sao?”

Triệu Kiều Tuấn cầm cái ly, ngượng ngùng cười.

Hồ Tĩnh cũng không có vội vã muốn lấy đáp án, dù sao cô ấy chỉ là người truyền lời, huống hồ, cô biết trầm hoan nhất định sẽ đồng ý, chỉ cần Phó Tư Dịch nói mấy câu, còn có cái gì không thể.

Bọn họ lại ngồi thêm một lúc, Triệu Tĩnh Nhiên tới đón. Bởi vì còn có chỗ muốn đi, Triệu Tĩnh Nhiên bọn họ liền không ở lại lâu.

Sau khi tiễn Hồ Tĩnh đi, Trầm Hoan ở trong phòng bếp trầm mặc rửa mấy cái ly, Phó Tư Dịch biết kỳ thật là cô đang tự suy nghĩ, liền để cho cô có không gian, để cô yên lặng suy nghĩ.

Hành trình tuyên truyền cùng Trầm Hoan, anh đã sớm quyết định. Yêu cầu đi ít nhất cũng phải hơn nửa tháng, Phó Tư Dịch phải tay với việc quản lý, nhưng lại khổ Giang Thời Thận đến thu thập tài liệu.

Phó Tư Dịch đều đã đem mọi chuyện an bài, nửa giờ sau Giang Thời Thận nghe xong, nhin không được phun trào, “Phó Tư Dịch có người như cậu vậy sao? Cậu phải tay đi bồi bạn gái nhỏ của cậu du sơn ngoạn thủy, lại muốn tôi ở trong công ty làm cu li.”

Trên bàn sách cả một trang giấy đều là việc Phó Tư Dịch muốn dặn dò Giang Thời Thận, nửa giờ qua đi, bút máy như vẽ đã ghi lại những công việc cần

chú ý, tâm tình Phó Tư Dịch rất tốt, “Coi như là vì bổ sung những ngày nghỉ vô duyên vô cớ từ trước đến nay của cậu, tôi sớm nói qua tất cả sẽ đều phải trả lại.”

Giang Thời Thận búng tỉnh đại ngộ, giống như bị lừa mà kêu to, “Trách không được trước kia xin cậu nghỉ cậu đều đồng ý sáng khoái như vậy, có phải cậu sớm biết rằng có hôm nay hay không, bấy đã bày ra chờ sẵn cho tôi nhảy vào!”

Phó Tư Dịch thần nhiên chuyển đặt bút viết, chỉ cười không nói.

Giang Thời Thận, “.....” Tiểu nhân đề tiện.

Sau khi xong việc, Phó Tư Dịch đi ra ngoài tìm Trầm Hoan, cô đã không ở trong phòng bếp, Phó Tư Dịch lại đi vào phòng ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Chào Buổi Sáng, Phó Phu Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 85

Trầm Hoan đang ở phòng ngủ thu thập hành lý, cô chỉ mang theo hai ba bộ quần áo, cùng một ít đồ trang điểm, mà rương hành lý quá lớn, sau khi xếp xong quần áo của cô, còn thừa rất nhiều không gian.

Phó Tư Dịch mặc quần áo ở nhà tiến vào, thấy Trầm Hoan ngồi xổm trên mặt đất thu thập, anh liếc liếc mắt rương hành lý một cái, cong lưng xuống, ngữ khí nghi hoặc, “Sao lại không có quần áo của anh?”

Trầm Hoan sững sốt chớp mắt một cái, “Anh muốn để chung đồ với em sao?”

“Hiện tại đang đề xướng tiết kiệm tài nguyên, chúng ta muốn bảo vệ môi trường. Quần áo của anh đều đặt chung chỗ em.” Phó Tư Dịch gật đầu, ngữ khí nghiêm trang.

Trầm Hoan, “.....”

Phó Tư Dịch là đang nói giỡn đi. Cô yên lặng nghĩ.

Phó Tư Dịch nói xong, mở tủ quần áo, nếu là cùng cô đi tuyên truyền, ăn mặc vẫn là đơn giản một chút, Phó Tư Dịch lấy mấy bộ quần áo màu sẫm, xếp thành một xấp nặng đưa tới trước mặt Trầm Hoan, hạ mi cười cười.

Trầm Hoan yên lặng liếc mắt một cái, biểu tình vi diệu tiếp nhận, không phát hiện người nào đó khẽ cong khóe miệng.

Cô đem quần áo của mình đẩy sang một bên, lại để Phó Tư Dịch quần áo vào, bởi vậy trong rương hành lý hai xấp quần áo nằm song song, một xấp kiểu nam, một xấp kiểu nữ.

Từ trước đến nay đi ra ngoài nhiều lần, đều là cô tự mình sửa sang lại rương hành lý, nhưng đây vẫn là lần đầu tiên rương hành lý của cô xuất hiện quần áo đàn ông.

Nói như thế nào đây? Tâm tình vẫn là có chút kích động. Giống như lúc trước cô mới vừa vào ở nhà của Phó Tư Dịch, cảm giác giống như khi mình nhìn thấy hai chiếc ly tình nhân.

Phó Tư Dịch cũng ngồi xổm xuống ở bên cạnh, cẩn thận xem xét một lần, thấy Trầm Hoan trầm mặc, còn nghĩ rằng cô phát ngốc vì việc Hồ Tĩnh đã nói, Phó Tư Dịch trầm ngâm một hồi, nói, “Việc A Tĩnh nói em không cần nghĩ nhiều, không cần khó xử như vậy. Em chỉ là thuận tiện nhắc đến một chút, không có ý gì khác.”

Trầm Hoan chậm một chút mới biết được lời Phó Tư Dịch nói có ý tứ gì, ngón tay cô vô ý thức mà kháy khóa mặt nạ, rốt cuộc quyết định, “Em không nghĩ như vậy, công việc chính là công việc, vì cái gì lại muốn đặt cùng việc tình cảm riêng tư?”

“Em không muốn?”

“Em không muốn, hơn nữa em cũng không nghĩ đến.” Trầm Hoan nói rất kiên quyết.

Phó Tư Dịch chờ cô nói tiếp.

Trầm Hoan ảo não nhìn anh, “Em không phải vì nổi tiếng mới ở bên anh. Em chỉ nghĩ làm để không thẹn với lương tâm.”

Thời gian dài như vậy, đều là Phó Tư Dịch giúp cô, có vẻ Trầm Hoan cảm thấy chính mình rất vô dụng. Có khi cô rất sợ Phó Tư Dịch cảm thấy tính kể anh.

Đột nhiên Trầm Hoan nói một câu như vậy, Phó Tư Dịch có chút không vui, nhưng anh không chế được không biểu hiện ra ngoài. “Em không muốn anh giúp em?”

Sau khi Trầm Hoan do dự một lúc lâu, gật đầu.

Thì ra là cô nghĩ như vậy, Phó Tư Dịch nói không rõ là cảm giác gì, dù sao cũng đều có chút buồn bực.

Vì thế, hai người đều trầm mặc.

Trầm Hoan rất nhanh ý thức được Phó Tư Dịch đang giận, bởi vì một câu anh cũng không nói, cũng chỉ là nhìn cô như vậy, làm Trầm Hoan có một loại cảm giác chột dạ.

“..... Phó Tư Dịch.” Trầm Hoan cẩn thận gọi một tiếng.

“Ừm.”

“Anh tức giận sao?”

“Không có.” Phó Tư Dịch thanh âm rất đậm mặc.

“Em biết anh tức giận. Anh đừng không thừa nhận.” Trầm Hoan xoay đối diện anh, lấy lòng mà ôm lấy cổ anh, tình tế giải thích, “Em biết lấy thân phận của anh và em, nếu muốn phui sạch rất khó.”

Phó Tư Dịch bởi vì hai chữ phui sạch, nhúu mày.

Trầm Hoan lại nói, “Em nghĩ sẽ bắt đầu một cách sạch sẽ, em mặc kệ người khác nói như thế nào, chỉ cần trong lòng em hiểu rõ là được. Về sau, anh nghĩ muốn giúp em như thế nào thì giúp, em đều sẽ đồng ý hết. Lần này, anh đồng ý với em đi.”

Trầm Hoan lắc lắc cánh tay anh, tha thiết nhìn anh.

Phó Tư Dịch nhìn cô chăm chú hồi lâu, mới thở dài, thanh âm thực nhẹ mà nói, “Được, đều theo ý em.”

Cũng chỉ có thể theo ý em.

Ở trong lòng anh bất đắc dĩ mà nghĩ.

* *

Ngày hôm sau đi sân bay, vẫn luôn là Phó Tư Dịch đẩy cái vali. Anh không có mặc trang phục nghiêm túc, áo somi màu xám, kính râm tối màu, giày thể thao màu trắng, trang phục rất giản tiện, cũng có vẻ rất có sức sống.

Trang phục Trầm Hoan cũng rất đơn giản, sơ mi trắng, chân váy màu lam, giày trắng nhỏ. Trước khi ra cửa cô còn chuẩn bị mũ lưỡi trai, mục đích là để che mặt.

Phó Tư Dịch một tay nắm tay cô, một tay đẩy rương hành lý, trông khá nhẹ nhàng, còn nghĩ sẽ bình an không có việc gì, kết quả vẫn là bị người nhận ra.

Có người yêu cầu chụp ảnh chung, hành trình toàn bộ Trầm Hoan đều duy trì gương mặt tươi cười, rất mát tự nhiên.

Khi chụp ảnh chung, mũ của cô không cẩn thận đụng phải cánh tay Phó Tư Dịch, lúc chạm vào, trực tiếp che khuất mặt mày. Trầm Hoan duỗi tay chỉnh lại, nhưng không nhanh bằng Phó Tư Dịch, hần cười đem mũ lấy xuống, một lần nữa đem tóc tán loạn trên trán chỉnh lại một lần, nhìn không có gì không ổn, mới giúp cô đem mũ đội lại.

Nghe được tiếng hăm mộ nhỏ nhỏ chung quanh của một người, Trầm Hoan bình tĩnh cười một cái.

Nhưng mà, nội tâm cô nghiêng răng nghiêng lợi.

Nói là phải khiêm tốn đâu!

Cô trừng liếc mắt người đang làm loạn, Phó Tư Dịch cười vô tội, ý cười trong mắt anh như đang nói, đây đã là rất khiêm tốn.

Gần 11 giờ chuyến bay đến Thanh Xuyên, Phó Tư Dịch cùng cô đến khách sạn trước, bởi vì buổi chiều phải bắt đầu công việc, cho nên sau khi com trưa xong, hai người cũng không ra ngoài.

Trầm Hoan đã gọi điện thoại cho Hồ Tĩnh, cố ý nói mình cự tuyệt đề nghị lãng xê. Hồ Tĩnh nghe xong, ngược lại hỏi ý của Phó Tư Dịch, khi cô biết được Phó Tư Dịch tôn trọng lựa chọn của Trầm Hoan, Hồ Tĩnh không biết cảm xúc ra sao đành cười. Thờ dài nói, “Cô và Phó Tư Dịch. Ai. Tùy hai người lãn lãn như thế nào đi.”

Kết quả cuối cùng phù hợp với mong muốn của chính mình, trầm hoan đối với phản ứng Hồ Tĩnh tuy rằng thấy hơi lạ, lại không mệt mỏi theo đuổi.

Buổi sáng hôm nay đúng 10 giờ, công bố album, căn cứ số liệu thống kê bước đầu, vẫn là chấp nhận được, dù sao cũng là người mới.

Khi cô vừa đến Thanh Xuyên liền gọi cho điện thoại mẹ, mẹ Trầm Hoan lại đem chuyện của Phó Tư Dịch giáo huấn cô một hồi, Trầm Hoan tuân thủ nguyên tắc chỉ nghe không phản bác, kiên trì hàm hồ vâng dạ.

Một cuộc điện thoại này kết thúc, Hứa Thiển đối thái độ của con gái đã hiểu biết vài phần, tức giận đến mấy cũng chỉ nghĩ sẽ đem con gái kéo về nhà, tiến hành giáo dục lại.

Sau khi Trầm Hoan cúp điện thoại, thấy thông báo Weibo liên tục, sợ tới mức thiếu chút nữa ném di động.

Hiện tại tin tức quá nhiều, buổi sáng cô cùng Phó Tư Dịch ở sân bay liếc mắt đưa tình, chuẩn xác mà nói là Phó Tư Dịch đơn phương liếc mắt đưa tình với cô đã lên hot search.

Người chụp hình rất thành công, một ảnh Phó Tư Dịch một tay dắt cô, một tay đẩy hành lý. Quả thực là bạn trai lực max. Ảnh thứ hai, hai người cười cùng fans chụp ảnh chung, fans nữ mặt đánh mosaic. Ảnh thứ ba, Phó Tư Dịch thay cô chỉnh mũ, mà biểu tình của Trầm Hoan hơi hơi kinh ngạc. Ảnh cuối cùng, là lúc Trầm Hoan trùng Phó Tư Dịch, mà bộ dáng Phó Tư Dịch vô tội mỉm cười.

Còn tốt, cô đã sớm gọi điện thoại cho mẹ, chậm một chút nữa mà bị nhìn thấy, Trầm Hoan còn không phải sẽ bị mẹ cô mắng chết sao?

“Phó Tư Dịch. Xong rồi, chúng ta bị chụp rồi. Em còn nói muốn khiêm tốn mà.” Khóe miệng Trầm Hoan giật nhẹ, cô nghĩ muốn an tĩnh một chút, hình như là không thể.

Phó Tư Dịch mới từ phòng tắm ra, trên người bọc áo ngủ màu trắng, lộ ra một mảnh ngực. Nhìn Trầm Hoan ghé trên sofa, mặt ủ mảy ẽ mà lướt đi động, nhìn không được cười, “Nghiêm trọng như vậy sao?”

Phó Tư Dịch đi qua đem người thoải mái kéo vào trong lòng ngực, cả người Trầm Hoan bị anh ôm giống như đứa trẻ, không được tự nhiên mà xoay tới xoay lui, Phó Tư Dịch giơ tay chụp hông cô, “Đừng nhúc nhích.”

Đây là lần đầu tiên anh đánh cô. Mông, nháy mắt mặt Trầm Hoan đỏ rực, như tría cà chua chín ngồi im trên đùi Phó Tư Dịch, một cử động nhỏ cũng không dám.

Phó Tư Dịch không chú ý tới phản ứng của Trầm Hoan, anh chú ý đến hình ảnh trên màn hình điện thoại, sau khi nhìn vài lần, đánh giá đúng trọng tâm, “Chụp cũng không tệ lắm, thần thái của nhân vật được thể hiện đầy đủ. Bất được lúc em đang giận dữ □□, sự sùng nịch của anh đối với em cũng được biểu hiện rất khá.”

Trầm Hoan, “.....”

Ngạch, trọng điểm chú ý của anh có phải không đúng lắm không?

Phó Tư Dịch phóng đại bình luận, đầu dựa gần vào Trầm Hoan, hứng thú bưng bưng lật xem, “Nhìn xem fans đánh giá.”

“Phần lớn mấy người đều chúc phúc, nói rải cầu lương gì đó.”

Bạn đang đọc truyện *Chào Buổi Sáng, Phó Phu Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 86

“Có người nói em không xinh đẹp, a, ánh mắt gì đây, đây là không mang mắt kính phải không?” Phó Tư Dịch nhìn bình luận, khó chịu nhíu mày.

Trầm Hoan, “.....”

“Cũng có người đang hỏi em mũi lưỡi trai mua ở đâu. Đúng rồi, trước đây không thấy ai đội, là mua ở đâu?”

“Gần nhà em có một cửa hàng bán si, giảm giá 20%, 35 tệ.” Không cùng tần suất nói chuyện, mệt mỏi.

Phó Tư Dịch sùng sốt chớp mắt một cái, bật cười. Rốt cuộc anh phát giác Trầm Hoan đang giận dữ, đặt di động xuống, thom thom má cô, “Giận à?”

Trầm Hoan lắc đầu.

“Nếu em không thích, về sau chúng ta liền thu liễm một chút. Nhưng, hiện tại với tình trạng này, thu liễm cũng không có tác dụng gì, chờ qua đợt này thì

tốt rồi.”

“Cũng chỉ có thể như vậy.” Trầm Hoan nhứt chí xuống khỏi đùi anh. “Kỳ thật, chưa nói tới có thích hay không, chính là không quen. Trước kia cũng không phải không bị chụp qua, nhưng đều là phương diện trang điểm quần áo, chưa từng bị chụp với người khác giới nào.”

Phó Tư Dịch hiểu rõ ý tứ của cô, anh xoa bóp ngón tay Trầm Hoan, cười đến sung sướng, “Đây là vinh hạnh của anh.”

Buổi chiều có một cuộc phỏng vấn platform*, bởi vì còn có chuyện quan trọng, từ rất sớm Trầm Hoan liền đi chuẩn bị, trang điểm gì đó.

* Platform: là một nền tảng kết nối. Nó cho phép người mua liên hệ với người bán để giao dịch trực tiếp. Platform không định giá cho hàng hóa. Nó chỉ là công cụ trung gian và hàng hóa được định giá bởi người mua lẫn người bán thực tế. (editor: mì cũng không hiểu vụ này lắm, cái này là chị gg hỗ trợ)

Tuy rằng đã nói qua một lượt, phỏng vấn chỉ đề cập đến công việc, không nói chuyện cá nhân, kết quả thời điểm khi đến buổi phỏng vấn trong mười vấn đề cuar phóng viên liền có đến một nửa câu hỏi liên quan tới Phó Tư Dịch.

Ví dụ như đối phương sẽ hỏi, “Ồ trong album của cô, Phó Tư Dịch có phải đã cho cô ý kiến góp ý gì phải không?”

“Hôm nay Phó Tư Dịch cùng cô Hứa Trầm Hoan cùng đến Thanh Xuyên, Phó Tư Dịch là đi tuyên truyền cùng cô sao?”

Đối với vấn đề như vậy, Trầm Hoan hoặc là phủ nhận, hoặc là hàm hồ nói vài câu, cố ý lẫn lộn trọng điểm đề tài.

Nửa giờ phỏng vấn, nếu không phải Trầm Hoan có kinh nghiệm kiếp trước, chắc là hôm nay cô sẽ bị lúng túng, liền trực tiếp bại lộ một số chuyện.

Vội vàng phỏng vấn xong, cô lại phải đi đài truyền hình tuyên truyền. Bốn ba cả một buổi trưa, Trầm Hoan mệt gần như kiệt sức.

Tuyên truyền vẫn chưa phải chuyện khó nhất, khó nhất không gì hơn là đối mặt với mẹ của Trầm Hoan.

Một ngày về nhà kia, Trầm Hoan đặc biệt gọi điện cho mẹ thoại làm nũng, dặn dò bà làm thêm vài món ăn ngon. Hứa Thiển không nghĩ nhiều, liền lập tức đồng ý.

Lúc cô cùng Phó Tư Dịch mang theo quà tặng gỗ cửa, sau khi cánh cửa mở ra, tất cả mọi người đều sững sờ.

Phó Tư Dịch, Trầm Hoan sững sờ là bởi vì trong nhà ngoại trừ mẹ cô, thế nhưng còn có thêm dì nhỏ và cô em họ.

Mẹ Trầm Hoan sững sờ là không nghĩ tới con gái lại dám không nói lời nào lại tự mình mang Phó Tư Dịch về nhà.

Trầm Hoan hơi chột dạ kêu một tiếng mẹ, sau đó lại xấu hổ lên tiếng chào dì nhỏ và em họ đang có vẻ mặt kinh ngạc.

Phó Tư Dịch còn tính là trấn định, gọi một tiếng dì.

Hứa Thiển kéo kéo khoe miệng, hồi lâu mới khờ khan tiếp đón, “Trầm Hoan mang bạn về a, đều vào đi.”

Phó Tư Dịch lễ phép cong eo, “Cảm ơn dì.”

Hứa Thiển biết có dì nhỏ của con gái bà ở đây, không thể đem Phó Tư Dịch chặn ở ngoài cửa, cũng không thể lúc nào cũng xụ mặt, nhưng bà cũng không phải rất nhiệt tình, một câu đã đem thân phận của Phó Tư Dịch định định xuống thành bạn của Trầm Hoan mà không phải bạn trai.

Trầm Hoan thế cô chưa từng trải qua thờ điểm nào xấu hổ hơn thời điểm này, người một nhà ngồi vây quanh bàn trà, thế nhưng lại không nói gì.

Dì nhỏ Trầm Hoan là bởi vì chị gái bà không lên tiếng, hơn nữa bà cũng nhìn ra một chút quý dĩ, tự nhiên không thể đi quá giới hạn thân phận của chị gái. Bà chỉ than hôm nay không nên mang con gái tới.

Ngạch, nhưng, bạn trai cháu gái mang về lại thật là tuần tú lịch sự a!

“Dì nhỏ, Đình Đình thi đại học xong muốn nộp nguyện vọng vào trường nào? Đã suy xét xong chưa?” Trầm Hoan quyết định vẫn là cứu vãn tình huống xấu hổ trước mắt, trước tiên xuống tay từ dì nhỏ của cô.

“Đình Đình muốn nộp vào đại học D. Nhưng, với điểm của nó có chút nguy hiểm, cũng không biết có thể đậu hay không?”

Phó Tư Dịch trầm ngâm, thành khẩn góp ý, “Đình Đình được bao nhiêu điểm? Đại học D còn có bạn học, nếu dì cần, con có thể hỗ trợ hỏi một chút.”

Dì Trầm Hoan liên tục nói lời cảm tạ, Đình Đình hơi ngượng ngùng, ngẩng đầu nhìn mắt Phó Tư Dịch, lại cúi đầu.

Lúc này, Hứa Thiển ho nhẹ một tiếng, “Trầm Hoan, tới phòng bếp giúp mẹ một tay.”

Trầm Hoan liếc mắt trộm nhìn Phó Tư Dịch, vội vàng theo sau.

Vừa mới tiến vào cửa phòng bếp, Hứa Thiển lạnh lùng nói, “Đóng cửa.”

Trầm Hoan run lên, vội vàng làm theo.

“Trầm Hoan, lá gan của con thật đủ lớn, một tiếng không nói liền dám đem người về nhà. Con là chê mẹ con không đủ mặt, đúng không? Đi ra ngoài một chuyến, con thật là có tiền đồ.”

Thật ra Trầm Hoan còn có kế sách khả thi, thoáng nhìn mặt mẹ cô trầm như nước, vội vàng đánh mất ý niệm. Chỉ có thể thành khẩn khai báo, “Đây còn không phải vì sợ mẹ không muốn gặp anh ấy sao?”

“Con cũng biết mẹ con không nghĩ muốn gã hần, thế nhưng con còn dám.....”

“Mẹ, con rất thích anh ấy. Hơn nữa, con cũng xác định đời này của con không phải anh ấy thì không thể. Mẹ cứ cho anh ấy cơ hội biểu hiện, Phó Tư Dịch anh ấy đối xử với con thật sự rất tốt. Mẹ không thể bởi vì người ta đã từng ly hôn một lần, liền hoàn toàn phủ định, đây là không công bằng.”

“Huống hồ, người ta tới cũng tới rồi, còn mua thật nhiều quà tặng cho mẹ, mẹ không thể liền đem người trực tiếp đuổi đi, rất là không phải phép.” Trầm Hoan bắt đầu năn nỉ i ôi, không ngừng khuyên.

“Mẹ bắt cậu ta mua cho mẹ sao?” Hứa Thiến lại trầm mặt, rất bất mãn.

“Mẹ..... Mẹ.....” Trầm Hoan ôm lấy cánh tay bà dùng sức lắc, “Lâu như vậy, con mới thích một người. Mẹ, mẹ không thể nghe thử xem anh ấy sẽ nói gì sao?”

Hứa Thiến nhìn chằm chằm con gái, sau một hồi, không kiên nhẫn mà phát tay, “Con thích cậu ta như vậy sao?”

“Mẹ, khả năng con đã không thể rời khỏi anh ấy.”

Trầm Hoan là một tay bà nuôi lớn, bà rất hiểu biết tính tình con gái mình. Từ sau khi ly hôn, Trầm Hoan rất hiểu chuyện, cơ hồ không cần để bà phải bận tâm quá nhiều. Đến bây giờ, bản tính của nó bà đều biết, bình thường nhìn rất ôn hòa, nhưng có đôi khi rất cố chấp, rất quật cường.

Hứa Thiến nặng nề thở dài, sau khi trầm mặc thật lâu mới nói, cuối cùng cũng thỏa hiệp, “Nếu cậu ta có thể thuyết phục mẹ, liền tốt còn, nếu là cậu ta không thể, nhất định con và cậu ta phải chia tay.”

Rốt cuộc chờ đến khi mẹ thỏa hiệp, Trầm Hoan liền vui vẻ.

Khi đến bữa cơm trưa, Trầm Hoan và Phó Tư Dịch ngồi cùng nhau, trong nhà đều là phụ nữ, chỉ có một mình anh là đàn ông, cho nên đề tài có thể nói đến cũng không nhiều.

Hứa Thiến tượng trưng hỏi mấy vấn đề về gia cảnh, Phó Tư Dịch hỏi gì đáp nấy, hơn nữa có đôi khi còn chủ động đề cập, Trầm Hoan ở một bên phối hợp, sau một bữa cơm, không khí vẫn tĩnh là hòa hợp.

Bạn đang đọc truyện *Chào Buổi Sáng, Phó Phụ Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 87

Nhưng thật ra trong lúc nói chuyện, Trầm Hoan không cẩn thận làm lộ việc cô đã qua nhà Phó Tư Dịch, Hứa Thiến nghe xong, thần sắc cứng đờ, ánh mắt trừng cô, Trầm Hoan ha hả cười trừ.

Di nhỏ Trầm Hoan nhìn ra ý đồ của chị gái, sau khi ăn cơm xong, lại nói chuyện phiếm một lúc liền mang theo con gái ra về.

Người chân trước vừa đi, Hứa Thiến phân phó Trầm Hoan, “Trầm Hoan, trong nhà không có trái cây, con đi mua chút trái cây trở về.”

Trầm Hoan nhìn về phía Phó Tư Dịch.

“Người ta là khách, con đi là được rồi, đừng phiền toái Phó Tư Dịch.” Hứa Thiến lại nhanh chóng bồi thêm một câu.

Đây rõ ràng là muốn cô rời đi để đơn độc nói chuyện cùng Phó Tư Dịch, Trầm Hoan lo lắng cho Phó Tư Dịch, chậm chạp không chịu đi.

Phó Tư Dịch lại rất thông dong, “Đi mua đi, mua nhiều thứ em thích ăn trở về.”

“Ngồi đi.” Hứa Thiến đối với vị trí sofa tùy ý đưa tay.

“Cảm ơn đi.” Phó Tư Dịch biết thời khắc mấu chốt nói chuyện đã tới, trừ khi anh thuyết phục được mẹ Trầm Hoan, không có lựa chọn nào khác.

“Nói vậy tôi cũng đã biết, tôi cũng không vừa ý cậu, cũng sẽ không đem con gái của tôi giao cho người đàn ông đã từng li hôn.” Hứa Thiến mở miệng liền không chút nào nề tình, thẳng đánh vào điểm yếu.

Một khi bắt đầu đã là trực tiếp như vậy, đã trong dự kiến của Phó Tư Dịch.

“Trầm Hoan hẳn đã nói qua tình huống của gia đình tôi cho cậu, tôi là người làm mẹ, đương nhiên hy vọng nó không cần phải lại vết xe đổ của tôi. Huống hồ, cậu còn lớn tuổi hơn Trầm Hoan nhiều như vậy.” Hứa Thiến vừa nhớ tới cái này, càng thêm bức bối, về sau già rồi, chẳng lẽ còn muốn Trầm Hoan phải chiều cổ cậu ta?

“Dì, lúc trước kết hôn không phải là xuất phát từ ý tứ của con, tình huống tương đối phức tạp, ở chỗ này nhất thời cũng không thể nói rõ ràng. Nói đến dì cũng có thể không tin, con chỉ thích một người là Trầm Hoan. Cô ấy là vợ được định sẵn của con, nửa đời sau không phải cô ấy thì không thể.” Phó Tư Dịch nhìn thẳng tập về phía Hứa Thiến, con người cảm xúc kiên định của anh không thối, làm cho Hứa Thiến chần động một phen.

“Các cậu là người trẻ tuổi chỉ có nói suông nhưng lại không làm được, cậu cho rằng cậu nói cái gì tôi sẽ tin ngay sao?” Sau lúc chần động ngắn ngủi, Hứa Thiến vẫn rất khinh thường như cũ.

Phó Tư Dịch hiểu ý mà cười, “Con biết con nói như vậy dì cũng sẽ không tin, con chỉ nghĩ sẽ hỏi dì một câu, dì hy vọng Trầm Hoan hạnh phúc sao?”

“Trầm Hoan là con gái tôi, còn cần cậu tới nói?”

“Vậy đem cô giao cho con, con có thể làm cô ấy hạnh phúc,” Phó Tư Dịch vuốt ve nắm tay, thoáng nhìn biểu tình giống như muốn phản bác của Hứa Thiến, anh lại trầm tĩnh mở miệng, “Hôm nay tới nơi này, con không phải tới trưng cầu ý kiến của dì, con là tới thông báo cho dì, từ nay về sau con sẽ bảo hộ Trầm Hoan. Cho dù dì có phản đối, con cùng cô ấy cũng sẽ kiên trì đến cùng.”

“Cậu.....” Hứa Thiến trăm triệu không nghĩ tới Phó Tư Dịch sẽ cường thế nói ra như vậy, bà tức giận đến giương mắt nhìn, cũng không biết nói cái gì mới được.

Từ túi áo trên trong Phó Tư Dịch móc ra một túi nhỏ, rút ra một chồng ảnh, đặt hết trước mặt Hứa Thiến, “Con biết kỳ thật dì lo con lớn hơn Trầm Hoan quá nhiều tuổi, sợ về sau con không thể chăm sóc tốt cho Trầm Hoan. Kỳ thật sau khi ở bên cô ấy, con đã làm tốt chuẩn bị. Dì xem, đây đều là quá trình tập thể hình của con, cả năm, 5 năm đều có. Còn đó là khi con leo núi, đấu kiếm, con đều rất kiên trì.”

Mới đầu Hứa Thiến còn tưởng rằng Phó Tư Dịch lấy □□ tới khoe, sau lại thoáng nhìn chữ trên tờ quá trình tập thể hình, phần nộ lúc ban đầu phần qua đi chỉ còn lại sự chần động không nói lên lời.

“Mỗi năm con đều sẽ đi bệnh viện làm kiểm tra sức khỏe toàn diện, hiện tại báo cáo kiểm tra sức khỏe nói thân thể con rất khỏe mạnh. Dì, con muốn nói với dì, con nói có thể làm cho Trầm Hoan hạnh phúc cũng không phải chỉ là lời ba hoa chích choè, con đều làm tốt việc chuẩn bị.”

“Không có những thứ này, làm sao con dám cầu cô ấy ở bên con?” Phó Tư Dịch thay đổi thái độ cường thế của lúc trước, thành khẩn mà nhìn mẹ Trầm Hoan khẩn cầu.

Sau khi Hứa Thiến nghe xong lời trong lòng Phó Tư Dịch, rũ mắt nhìn những giấy tờ trên bàn, thật lâu không nói lời nào.

Ngoài cửa Trầm Hoan hốc mắt hồng hồng, nước mắt tí tách từng giọt từng giọt rơi xuống, làm ướt một mảnh đất nơi đó.

Vừa rồi cô không yên tâm một mình Phó Tư Dịch nói chuyện với mẹ cô, sau khi cô ra khỏi cửa, lại đứng luôn bên ngoài nghe lén.

Lời nói của Phó Tư Dịch cô đều nghe được.

Trái tim thỉnh thoảng thỉnh thoảng, tốc độ nhảy nhót trước kia chưa từng có, Trầm Hoan đưa tay che kín miệng, khóc không thành tiếng.

* *

Chạng vạng, sau khi tiễn Phó Tư Dịch đi, Trầm Hoan ở lại với mẹ, cô không nhắc lại Phó Tư Dịch, chỉ là luôn làm việc nhà cùng mẹ, nói một ít chuyện cô gặp được, những chuyện thú vị từng trải qua, Hứa Thiến nhìn con gái cao hứng phấn chấn, tâm tình cũng tốt lên rất nhiều, cùng Trầm Hoan hàn huyên chuyện Đình Đình thi đại học cùng công việc của cô.

Buổi tối Trầm Hoan ngủ cùng mẹ, đã lâu mẹ con không gặp, nói chuyện phiếm suốt nên cũng không cảm thấy buồn ngủ. Đang lúc nói chuyện, Phó Tư Dịch gọi điện thoại đến, Trầm Hoan liếc liếc mắt một cái nhìn qua mẹ già, chột dạ tắt âm.

Nhìn phản ứng của Trầm Hoan, Hứa Thiến chẳng lẽ còn không biết là ai, bà xoay người, “Sao lại không nghe?”

“Ngạch, là điện thoại quấy rầy.”

Hứa Thiến thở dài, vạch trần lời nói dối vụng về của cô, “Là cậu ta gọi.”

Trầm Hoan cười gượng vài cái.

Hứa Thiến nhìn chăm chú lên trần nhà, cũng không biết suy nghĩ cái gì.

Trầm Hoan nhích sát vào mẹ, ôm lấy cánh tay lác lác, thanh âm rầu rĩ của cô hơi chút buồn ngủ, “Mẹ, hôm nay mẹ nói chuyện cùng Phó Tư Dịch, con đều nghe được.”

“Mẹ biết.” Lúc ấy vị trí ngồi của bà đối diện cửa, khi thấy khe hở đó, liền biết Trầm Hoan nghe lén ở ngoài cửa.

Hứa Thiến xoay người đối mặt với con gái, tay nhẹ nhàng vuốt ve tóc dài, vẫn là nhìn không được thờ dài, “So với con cậu ta lớn hơn quá nhiều, mẹ sợ về sau con sẽ phải chịu ủy khuất.”

Bạn đang đọc truyện *Chào Buổi Sáng, Phó Phu Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 88

“Có mẹ ở đây, con sẽ không ủy khuất.” Trầm Hoan cố ý xuyên tạc ý tứ của bà.

Hứa Thiến bất đắc dĩ mà trừng mắt liếc cô một cái, Trầm Hoan ha ha cười.

“Mẹ, Phó Tư Dịch vẫn luôn chăm sóc con, mẹ không cần lo lắng. Hơn nữa, mẹ phải công bằng một chút. Anh ấy yêu quý con gái mẹ nhiều năm, đến lúc về già, lại để con gái tới chăm sóc anh ấy có cái gì không đúng. Về sau, anh ấy không thể đi lại, con sẽ là gây chồng của anh ấy, anh ấy không thể nhìn, con là đôi mắt của anh ấy.” Bỗng nhiên Trầm Hoan lại cười, “Huống hồ, chuyện tương lai ai có thể đoán được, vạn nhất là con không thể đi, vạn nhất là con sinh bệnh trước thì sao?”

Hứa Thiến nhìn kỹ con gái, bỗng nhiên nhớ tới thần thái của Phó Tư Dịch khi nói chuyện với bà, cũng giống như Trầm Hoan bây giờ, hoặc là nói thậm chí còn kiên định hơn so với Trầm Hoan. Nội tâm Hứa Thiến gãy gập, khi đối diện với hốc mắt hồng hồng của Trầm Hoan, rốt cuộc thỏa hiệp, “Ài, được, con thích là được.”

Trầm Hoan sau khi sừng sốt ngẩn ngui, liền kinh hi hôn mạnh lên mặt mẫu thân đại nhân một cái thật kêu, “Mẹ, mẹ tốt quá.”

Hứa Thiến nghiêm mặt, “Mẹ còn chưa nói xong đâu.”

Trầm Hoan chờ câu tiếp theo.

“Trong vòng hai năm tới, không được kết hôn.” Trầm Hoan còn quá nhỏ, sau hai năm nữa mới có thể nói hoàn toàn thành thực trưởng thành, đến lúc có thể xem xét lại lựa chọn của bản thân.

Hứa Thiến nghĩ đến, Trầm Hoan cũng nghĩ đến, tuy rằng cô có bất mãn, nhưng cũng biết đây là nhượng bộ lớn nhất mà mẹ cô có khả năng làm ra, cho nên Trầm Hoan cũng không nói lại cái gì.

Huống hồ, Trầm Hoan nghĩ, trên có chính sách, dưới sẽ có đối sách. Chỉ cần trong nhà đồng ý Phó Tư Dịch, việc kết hôn sẽ là việc vô cùng đơn giản.

Trầm Hoan cảm động, vội vàng xuống giường.

Hứa Thiến ở sau kêu, “Đi đâu đó?”

“Nói cho Phó Tư Dịch, anh ấy có mẹ vợ.” Trầm Hoan hi hi cười.

Hứa Thiến bất đắc dĩ cười.

Trầm Hoan ở Thanh Xuyên ngủ ba ngày, ngày hôm sau sẽ đi, sau khi kết thúc công tác tuyên truyền, cô vẫn luôn ở cùng mẹ, Phó Tư Dịch cũng sẽ đến chơi.

Hứa Thiến cũng không còn lãnh đạm với Phó Tư Dịch như trước, cũng dốc lòng xuống bếp trở tài chiều đãi.

Hứa Thiến hàm súc hỏi về chỗ ở sau khi bọn họ kết hôn, Phó Tư Dịch không che giấu, nói là sẽ làm theo ý thích của Trầm Hoan. Nói vậy Hứa Thiến rất vừa lòng với đáp án này, thái độ với Phó Tư Dịch lại tốt hơn vài phần.

Phó Tư Dịch đối với ý kiến trong vòng hai năm tới không kết hôn của Hứa Thiến không tỏ ý kiến gì.

Chỉ cần anh muốn, liền có thể thuyết phục Trầm Hoan.

Trong mắt anh lời này cơ bản thùng rỗng kêu to, sau đó đúng là thực tế đã chứng minh suy nghĩ này của anh là đúng.

Một tháng sau, Trầm Hoan đi vào giai đoạn cuối của việc tuyên truyền – địa điểm cuối cùng là Hàng Châu. Hiệu quả một tháng tuyên truyền đã rất rõ ràng, mấy ca khúc chủ đề của Trầm Hoan đều có vị trí cao trong mấy bảng xếp hạng âm nhạc, thành tích không tồi. Tuy rằng Trầm Hoan không muốn thừa nhận, nhưng sự thật là tác dụng của Phó Tư Dịch trong chuyện này rất lớn, tới hậu kỳ tuyên truyền, đại khái giới truyền thông thăm dò hành trình của Phó Tư Dịch, không ít bên chủ động đưa ra lời mời.

Mùa hè nóng bức đã qua đi, thời tiết dần dần trở lạnh, ở Hàng Châu chỉ cần ngốc hai ngày là được, chạng vạng đến Hàng Châu, Trầm Hoan có một cuộc phỏng vấn nhỏ.

Cuối ngày sẽ là một cuộc họp mặt fans nho nhỏ, đại khái fans biết sẽ có sự xuất hiện của Phó Tư Dịch, người tới nhiều gấp hai so với dự định.

Lúc ấy ở hậu trường Trầm Hoan thoáng nhìn thấy không ít fans giơ lightstick Phó Tư Dịch, khoe miệng run rẩy, có bạn trai quá nổi tiếng cũng không phải chuyện tốt gì, cảm giác phụ nữ toàn thể giới đều đứng lên đoạt bạn trai với cô.

Bị Trầm Hoan oán niệm tranh đoạt Phó Tư Dịch lại rất vô tội, lúc đó anh đang cùng nhân viên công tác thương thảo chi tiết trên sân khấu.

Hôm nay, Trầm Hoan bị Trần San nhắc mãi, bởi vì trên cổ cô bị người nào đó làm ra dấu hôn.

“Đã nói với em bao nhiêu lần rồi, không được lưu lại dấu vết, em muốn cho toàn thể giới người đều biết tối hôm qua em đã làm gì sao?!”

Trầm Hoan yên lặng làm đà điều, cô cũng không muốn a, chủ yếu là ngày hôm qua quá Phó Tư Dịch cường thế, cô hoàn toàn không có đường sống mà phản kháng.

Đến nỗi nguyên nhân anh cường thế..... Khụ khụ, sớm biết sẽ xảy ra chuyện như vậy cô sẽ không bao giờ mặc chiếc áo ngủ kia, hoàn toàn là tự tìm ngược. Trầm Hoan hậu tri hậu giác nghĩ.

Cuộc họp mặt này sẽ diễn ra trong một giờ, bầu không khí xây dựng cũng không tệ lắm, Phó Tư Dịch toàn bộ hành trình đều ngồi ở một góc, một chút cô đều không khán trương.

Rất nhiều lần, khi cô trả lời câu hỏi của người dẫn chương trình, đều sẽ phát hiện Phó Tư Dịch đang nhìn cô. Là loại ánh mắt trầm mặc, không cười nhìn chăm chú, trong mắt anh áp ủ thâm trầm như là biển rộng đêm khuya, làm người hoảng hốt.

Sau đó đến phần hát, khi Trầm Hoan lại nhìn lại, Phó Tư Dịch đã không có trong góc, lúc ấy cô liền hoảng hốt, chờ mười phút sau, Phó Tư Dịch đã trở lại, cô mới cảm thấy bình tĩnh lại.

Bạn đang đọc truyện *Chào Buổi Sáng, Phó Phu Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 89

Có lẽ chỉ là anh đi toilet, Trầm Hoan suy đoán, không nghĩ tới chính mình thế nhưng lại kinh hoàng như vậy, nghĩ đến thật là buồn cười.

Buổi tối sau khi về khách sạn, Phó Tư Dịch không có nháo cô, hai người rửa mặt liền lên giường.

Trầm Hoan rất mệt mỏi, nghịch điện thoại một lúc, liền không nhịn được mệt rãi rồi.

Phó Tư Dịch đang xem một quyển sách, lại như đang thất thần, đột nhiên anh hỏi Trầm Hoan, “Ngày mai chúng ta không quay về, ở Hàng Châu thêm một ngày thế nào?”

Theo lý mà nói, đây là một đêm cuối cùng ở Hàng Châu, ngày mai bọn họ nên trở về.

“Ở nơi này làm gì?” Trầm Hoan không tiếng động mà ngáp một cái.

Phó Tư Dịch khép lại quyển sách, “Ngày mai đi chùa Hành Dân* nhìn một chút.”

(*tên chùa tui không biết dịch sao, ai biết địa danh này mong chỉ giáo)

“Rất đẹp sao?” Trầm hoan mê mang hai mắt, lại ngáp một cái, cô đã rất mệt rồi.

Phó Tư Dịch tắt đèn, giống như bình thường đem người đang không muốn mở mắt ra kéo vào trong lồng ngực, “Đi tạ thần.”

Đúng, là đi tạ thần, những lời này ở trong não Trầm Hoan còn không chạy qua một lần, cô đã ngủ.

Phó Tư Dịch nhẹ nhàng cười một cái, rồi cuộc cũng nhắm mắt.

Chùa Hành Dàn ở khu Từ Sơn của Tây Hồ Hàng Châu, hiện tại đã không còn tăng nhân trụ trì, cho nên trở thành một công viên.

Nghe nói tế công ở chỗ này viên tịch, sau khi Hoảng Nhất pháp sư ở chỗ này tuyệt thực mười bảy ngày, quy y, thụ giới xuất gia.

Trong đó có một đoạn duyên trần làm cho hậu nhân thần thức, Trầm Hoan đã đọc được trong sách.

Hoảng Nhất pháp sư từ Nhật Bản mang về một vị thê tử. Sau đó ông lại trầm mê Phật học, xuất gia ở chùa này, vị thê tử này từng tìm đến cầu ông hoàn tục, nhưng cách cánh cửa chùa Hoảng Nhất pháp sư trước sau đều không đồng ý. Sau đó, vị thê tử này thương tâm rồi đi.

Không biết bao nhiêu năm sau, Hoảng Nhất pháp sư cùng bạn bè leo núi, sau khi bước lên đỉnh núi, vắng lặng vô ngữ.

Người bạn hỏi, “Hình như có tâm sự?”

Đáp, “Có.”

Người bạn hỏi lại, “Chuyện gì?”

“Việc nhân gian, chuyện trong nhà.”

“Kỳ thật suy nghĩ một chút, xưa nay vẫn nhân lên núi, khả năng đều sẽ có cảm giác như Đổ Phủ nhìn hàng ngàn ngọn núi nhỏ thẳng tới trời cao. Nhưng Hoảng Nhất pháp sư lại nghĩ đến việc nhân gian, chuyện trong nhà. Nghĩ đến chưa bao giờ ông làm được chuyện thoát ly hồng trần, đang ở Phật môn, lòng lại đang ở nhân gian. Khi ông viên tịch lưu lại bốn chữ bi hân giao thoa*, có thể thấy được là không thể siêu thoát. Nếu không thể siêu thoát, cần gì phải cưỡng cầu? Đến cuối cùng còn có phụ tấm chân tình của người khác.”

*vui buồn lẫn lộn

Trầm hoan là thật sự thờ dài thay vị nương tử kia, cách song vượt biển, rồi bỏ quê nhà, đi theo người yêu, đến cuối cùng thế nhưng người yêu lại xuất gia, thật là châm chọc.

“Có lẽ đại sư cũng không cần siêu thoát, không có ai có thể vô tình vô dục, Phật gia dạy tứ đại giai không là gạt người. Nói nhiều như vậy, điều em cảm khái lại là Hoảng Nhất pháp sư phụ thê tử của ông, thật đúng là.....” Phó Tư Dịch lắc đầu bật cười, cũng không biết nói sao mới tốt.

Bị Phó Tư Dịch vạch trần, mặt Trầm Hoan đỏ lên. Không có biện pháp a, nữ sinh thích chính là chuyện tình tài tử giai nhân. Nếu không phải biết Hoảng Nhất pháp sư trải qua một đoạn tình cảm, chỉ sợ cô cũng sẽ không mất công đi tìm hiểu một vị nhân sĩ Phật môn.

Đến chùa Hành Dàn, Trầm Hoan đang muốn cẩn thận xem bản đồ, Phó Tư Dịch ngăn lại, nắm tay cô hướng vào phía bên trong đi, “Không cần nhìn, anh biết đi như thế nào.”

“Anh biết? Trước kia anh đã tới?” Trầm Hoan khựng lại, bỗng nhiên nhớ tới đêm qua lúc sắp ngủ Phó Tư Dịch nói, “Ngày hôm qua anh nói muốn làm lễ tạ thần, xem ra là đã tới. Nguyên vọng của anh đã được thực hiện?”

Phó Tư Dịch nắm tay cô chặt chẽ, nhìn lại gương mặt tò mò của cô, ánh mắt chợt vui chợt buồn, “Thực hiện được.”

Tiện đà, ánh mắt anh nhìn hướng về phía nơi xa.

Đêm qua có một trận mưa, không khí trong núi tươi mát, cây cối xanh um tươi tốt, chim bay về sơn cốc, có khách đến.

Cảnh tượng tương tự như thế, Phó Tư Dịch giống như trở về với kiếp trước

Bạn đang đọc truyện *Chào Buổi Sáng, Phó Phu Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 90

Sau khi Trầm Hoan chết một năm, cả ngày anh đều sống vô thức, cả ngày dùng công việc làm tê liệt bản thân, nhà cũng không trở về.

Chạng vạng, sau khi anh ký kết xong một hợp đồng, liền tới tản bộ, vào chùa Hành Dàn, chính anh không màng đường xa, lang thang không có mục tiêu đi tới, bỏ lỡ thời gian trở về, đêm hôm đó đành ở lại trong chùa.

Anh nhớ rõ ngày đó ban đêm ánh trăng rất tròn, một mình anh ngồi trên thềm đá, cứ như vậy ngơ ngác nhìn hồi lâu.

Suy nghĩ giống như nước chảy giống nhau không chịu không chế của anh mà tuôn ra, vì thế Phó Tư Dịch giống cái gì cũng không nghĩ, lại giống cái gì cũng đều suy nghĩ.

Nghĩ đến lần đầu tiên mỗi ngày đều nhìn thấy Trầm Hoan, nghĩ đến bộ dáng bất an lần đầu tiên cô gọi anh, nghĩ đến ở trên sân khấu khi anh cùng cô hát một bài hát duy nhất, anh đặt tay cô, lòng bàn tay cô rất nóng. Nghĩ đến lễ tang của cô, rất nhiều người mặc lễ phục màu đen, rất nhiều vòng hoa, mưa rất to, trên ảnh chụp cô cười đến thực đẹp.

Phó Tư Dịch góp nhặt ảnh chụp lúc sinh thời của cô, video buổi biểu diễn, ban đêm khi không có người, lấy ra nhìn một cái, có đôi khi không cẩn thận liền nhìn đến rưng rưng.

Anh nhớ cô như vậy, nhưng cô chưa từng đi vào mộng của anh, trong mộng vĩnh viễn là một màu đen vô tận, vĩnh viễn là như thế.

Hắn là cô hận anh, bằng không như thế nào sẽ không tới gặp anh dù chỉ một lần, chỉ là một cái nhìn cũng không chịu để anh nhìn, khẳng định là cô hận anh.

Phó Tư Dịch không ngừng nghĩ như vậy.

Ban đêm, anh ngồi dưới ánh trăng yên tĩnh không người, ánh trăng sáng tỏ chiếu vào người anh nay đã ở tuổi 46.

Mới qua hơn một năm, hai bên tóc mai Phó Tư Dịch đã bạc, như là già thêm mười tuổi, Trần Băng hỏi anh như thế nào lại thành cái dạng này.

Phó Tư Dịch không trả lời được, cũng không có tinh lực đi tìm đáp án. Mỗi khi nói đến, tất nhiên lại là đau đến tận xương tủy.

Dần dần, giống như hắn đã ngủ rồi.

Hắn mơ một giấc mơ, trong mơ không phải là một mảnh đêm đen tĩnh mịch, mà là ánh dương ấm áp.

Có người ở dưới ánh nắng gọi anh, thân ảnh mỏng lung, rất giống..... cô.

Chắc là ảo giác, cũng có thể là anh nhớ cô đến điên rồi.

Phó Tư Dịch không màng tất cả mà đuổi theo, cô đi phía trước, không có quay đầu lại, vẫn luôn gọi anh. Phó Tư Dịch đuổi theo thật lâu thật lâu, đuổi theo một góc ảo của cô, giống như cô phải trở về nơi nào đó, sau đó.....

Tĩnh mộng.

Bên tai chỉ có không gian núi rừng yên tĩnh cùng kia ánh trăng ngàn năm không đổi, lạnh nhạt mà đánh giá anh, cũng nhân từ mà chiếu rọi anh.

“Nếu..... Nếu có thể sống lại, tôi có thể dùng quãng đời còn lại để đổi, nếu có thể sống lại.”

.....

“Phó Tư Dịch, anh làm sao vậy?”

Trầm Hoan nghi hoặc vẩy vẩy tay trước mặt Phó Tư Dịch, như thế nào này giờ anh không nói gì.

Phó Tư Dịch phục hồi lại tinh thần, hơi mê man gọi tên cô, “..... Trầm Hoan.”

Cô là chân thật, có độ ẩm, sẽ cười?

“Làm sao vậy,” Trầm Hoan nắm tay anh nhìn đám người càng ngày càng đông, nhìn không được muốn tránh né, cô sợ bị nhận ra. “Chúng ta nên đi vào.”

Đúng rồi, cô là thật.

Trầm Hoan cảm thấy Phó Tư Dịch cả ngày nay đều đặc biệt kỳ lạ, cô nhìn không được kêu một tiếng, “..... Phó Tư Dịch.”

“Em không ngại ở chỗ này anh hôn em chứ?” Anh rất đột ngột thỉnh cầu cô.

Trầm Hoan kinh ngạc mở to mắt.

Anh đã kéo cô vấp trong ngực, trước giầy dựa của cô, cúi xuống hôn cô.

Một cái hôn rất nhẹ, giống như chỉ là muốn xác nhận cái gì đó, khi anh rời đi, cô còn chưa phục hồi lại tinh thần.

“Ở chỗ này anh đã tìm được em.” Thanh âm Phó Tư Dịch thực nhẹ.

Trầm Hoan chớp mắt, có chút không rõ nguyên do.

Phó Tư Dịch lại không nói thêm lời nào giải thích, anh chỉ là lần thứ hai dắt tay cô, đi vào bên trong.

Bọn họ đi xa, thanh âm đứt quãng truyền đến.

“Trầm Hoan, anh lớn hơn em rất nhiều tuổi.” Thanh âm người đàn ông thực buồn rầu.

“Yên tâm, em không chê anh già.”

Đáp lại cô là âm thanh người đàn ông được trấn an, phát ra tiếng cười trầm thấp.

Qua hồi lâu, Trầm Hoan nắm thật chặt tay người dắt tay cô, “Phó Tư Dịch, em muốn anh tập luyện nhiều.”

“Được.”

“Thường xuyên đi bệnh viện kiểm tra sức khỏe.”

“Được.”

“Muốn anh sống lâu hơn em. Đừng để em một mình, em sợ.”

“Được.” Anh nhất định sẽ chết sau em.

Ánh mặt trời càng ngày càng gắt, cảnh sắc càng ngày càng rõ ràng, du khách càng ngày càng nhiều, thân ảnh bọn họ, dần dần dung nhập vào dòng người, càng lúc càng xa.

Tác giả có lời muốn nói:

Kết cục, nói thật ta rất thích kết cục này.

Cảm ơn đã đi cùng ta một đường này, ngày mai sẽ có ngoại truyện.

Bạn đang đọc truyện *Chào Buổi Sáng, Phó Phu Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 91: Phiên Ngoại – Phó Tư Dịch

Mẹ Trầm Hoan đã qua đời, cô còn một người cha trên danh nghĩa, ngoài việc ông ta là người cha chưa tận chức, còn là thân nhân duy nhất chủ trì tang lễ của Trầm Hoan. Người phụ nữ cha cô tái hôn mang theo con của họ túc trực bên linh cửu, mặc áo tang, nước mắt nước mũi giàn giụa.

Người chết đi chính là như vậy. Bị thương là người khác, nước mắt cũng là của người khác. Hư tình giả ý cũng được, đau đến tâm can cũng được, đều là người khác. Cửa Hứa Trầm Hoan, chính là một tấm di ảnh.

Khởi điểm Phó Tư Dịch là không bị được mời, nguyên nhân, là Tần Thành không đồng ý, sau đó là Trần Băng mời Tần Thành ăn bữa cơm, nói gì đó, cậu ta mới đồng ý. Nhưng Tần Thành yêu cầu, thời gian Phó Tư Dịch không thể vượt quá nửa giờ.

Sau khi Phó Tư Dịch trầm mặc thật lâu, chưa xốt gậy đầu.

Khi đi về hướng người nhà biểu đạt sự thương tiếc, người phụ nữ đã tái hôn đó, chỉ là cong eo, máy móc gậy đầu, không nhìn người trước mặt.

Sự bị thương là sự thật.

Trần Băng vẫn luôn ở bên người Phó Tư Dịch, hôm qua anh vừa mới xuất viện.

Luật sư tuyên đọc di chúc, thì ra Trầm Hoan đã sớm làm di chúc đem toàn bộ tài sản trên danh nghĩa sở hữu của cô đi từ thiện, cô còn nói muốn đem tro cốt rải xuống biển rộng. Nhưng, điều này không thể như nguyện.

Máy bay cô đi rơi xuống chỉ còn một chút mảnh vỡ, nhà nước phái ra nhân viên tiến hành trục vớt, đều không có tìm được di hài. Duy nhất tìm được về, là rương hành lý của cô, mấy bộ quần áo, một quyển sách, trừ những thứ đó ra, còn có một tấm bưu thiếp, có thể phân biệt là chữ viết Trầm Hoan. Trên bưu thiếp có một câu: Em đi qua trùng trùng song núi, nhớ rõ nhất rõ ràng chính là anh. Ở cuối tấm bưu thiếp có một chữ cái tiếng Anh: F. Viết đứt quãng, giống như người viết khi đó rất do dự.

Cảnh sát cảm thấy đây là tâm nguyện của người đã qua đời, hy vọng có thể giúp cô tìm được người cô muốn gửi, dò hỏi một vòng, Tần Thành đứng dậy, nói là Trầm Hoan viết cho cô.

Cảnh sát so sánh tên, cảm thấy không thể tin, “Tên của cậu lại không chứa ký tự này, như thế nào có thể xác định là của cậu?”

Tần Thành nhìn chằm chằm tấm bưu thiếp kia, trong mắt chứa châm chọc, “Anh cảm thấy loại đồ vật này sẽ có người đứng ra nhận loạn sao? Huống hồ đây là đồ vật tôi cùng cô ấy lên ước định, người ngoài không có khả năng biết đến.”

Cảnh sát rất hồ nghi, nhưng là bọn họ còn quá nhiều việc cần xử lý, hơn nữa cũng cảm thấy chính mình đã cố gắng hết sức, liền đem đồ vật giao cho Tần Thành.

Thời điểm Trần Băng đem chuyện này nói lại cho Phó Tư Dịch, anh vừa mới tỉnh lại ở bệnh viện.

Phó Tư Dịch nghe xong, đồng tử phiếm nước mắt, anh lẩm bẩm, “Đó là viết cho tôi.”

Trần Băng không nói lời nào.

Tìm không thấy di hài, liền đem rương hành lý của cô đốt cháy, đem tro rải xuống biển, xem như thành toàn tâm nguyện khi sinh thời của cô.

Di ngôn tuyên đọc xong, liền phải nhập liệm. Phó Tư Dịch đi về hướng Tần Thành, sau khi đứng yên một lúc, trầm tĩnh mở miệng, “Bưu thiếp Trần Hoan để lại cho tôi là cậu đang cầm?”

“Thầy Phó không khỏi cũng quá tự mình đa tình, chỉ bằng một chữ cái, liền kết luận là viết cho anh?”

“Cậu biết, đó chính là tôi.”

Tần Thành giống như cảm thấy chuyện này thật vớ vẩn, xoay người muốn đi, Phó Tư Dịch kéo lấy tay áo Tần Thành, “Đồ vật của cô ấy, tôi không có cái gì cả, mong cậu đem bưu thiếp trả lại cho tôi.”

Tần Thành hừ lạnh một tiếng, trong con ngươi là căm hận ngút trời, cậu khinh thường hỏi lại, “Đây là anh cầu xin tôi sao?”

Phó Tư Dịch vẫn bình tĩnh như cũ, từng câu từng chữ mở miệng, “Đúng, là tôi cầu xin cậu.”

Tần Thành vì cừu hận mà nhìn chằm chằm anh, bỗng nhiên một quyền hướng về phía Phó Tư Dịch, không một chút lưu tình, Phó Tư Dịch nhắm mắt ngã xuống đất.

Hai ba người đang ở nơi xa nói chuyện phát ra tiếng kính hô.

“Nếu không phải là do anh, cô ấy cũng sẽ không chết.” Lại thêm một quyền, Phó Tư Dịch thâm đàm mà cười, không có đánh trả, anh chỉ thẳng tắp nhìn Tần Thành, “Bưu thiếp, đưa tôi.”

Nắm tay Tần Thành rơi xuống càng mạnh.

Trần Băng kịp thời lại đây đẩy Tần Thành ra, một bên anh ta đỡ Phó Tư Dịch lên, thanh âm lạnh lùng, đối với Tần Thành quát, “Cậu là muốn đánh chết cậu ấy sao?”

Tần Thành con ngươi sung huyết gắt gao nhìn chằm chằm Phó Tư Dịch, “Anh ta không nên chết sao?”

Phó Tư Dịch lùi lại một bước, anh ngửi được mùi máu tươi ở khóe miệng, cũng cảm thấy má phải hơi sưng. Tất cả những điều này, Phó Tư Dịch đều bất chấp, “Tần Thành, đem bưu thiếp đưa cho tôi.”

Trần Băng nhìn về phía Tần Thành.

Tần Thành đã thoát khỏi phục bình tĩnh, trong con ngươi tơ máu chưa lui, cậu lau vết máu dính lên nắm tay, “Không có, đều bị tôi đốt rồi, đều đã rải xuống biển.”

“Tôi tình nguyện hủy nó đi, cũng sẽ không cho anh.”

Biểu tình của Phó Tư Dịch trong nhắm mắt liền tỉnh mạch. Trong óc anh trống rỗng lặp đi lặp lại lời nói của Tần Thành, “Không có, đều bị tôi đốt rồi, đều đã rải xuống biển.”

“Tôi tình nguyện hủy nó đi, cũng sẽ không cho anh.”

Đúng rồi, Tần Thành hận chết anh, nếu giết người không phạm pháp, như vậy Phó Tư Dịch hiện tại đã chết không toàn thây.

Trầm Hoan là bạn tốt nhất của cậu, Tần Thành chưa bao giờ chán ghét một người như vậy. Trong suy nghĩ của cậu, là Phó Tư Dịch hại chết Trầm Hoan, căn bản là cậu không hy vọng Phó Tư Dịch tham gia lễ tang của Trầm Hoan.

Nhưng Trần Băng nói, nếu là Trầm Hoan biết, cô ấy cũng sẽ nguyện ý để Phó Tư Dịch tới nhìn cô.

Đúng, cô đương nhiên nguyện ý, cái cô gái ngốc nghếch này, thật là lương thiện đến dễ bắt nạt.

Cậu thay Trầm Hoan cảm thấy không đáng giá.

Cuối cùng Tần Thành nhìn Phó Tư Dịch một cái thật sâu, xoay người liền đi.

Trận đánh nhau này khiến cho mọi người vây xem, Trần Băng đỡ Phó Tư Dịch đi ra ngoài, Phó Tư Dịch bướng bỉnh tránh thoát, nhưng vừa rồi anh bị Tần Thành đánh một trận, căn bản không nhắc nổi kính.

Trần Băng nhìn lướt qua mọi người sôi nổi nghị luận, ở bên tai Phó Tư Dịch khuyên giải, “Cậu như thế này lễ tang còn như thế nào bình an cử hành, Tư Dịch, trở về đi, cậu để cô ấy ra đi bình thân đi.”

Nghe vậy, động tác Phó Tư Dịch giây giụa dừng lại, anh mê mang ngẩng đầu, làm như không muốn tin tưởng hỏi, “Tôi ở đây, cô ấy ra đi sẽ không thanh thản sao?”

Trần Băng quét mắt nhìn đám người vẫn luôn dùng ánh mắt chỉ chỉ trỏ trỏ, không nói gì.

Phó Tư Dịch hiểu rõ, anh ra sức tránh thoát Trần Băng, thẳng tắp đi vào trong mưa.

Thì ra, anh ở đây, cô sẽ đi không tốt.

Chuyện xảy ra trong lễ tang không biết như thế nào lại truyền đi ra ngoài, nhiều năm trôi qua, điểm gút mắc giữa Trầm Hoan và Phó Tư Dịch, đặc biệt là khi biết Trầm Hoan là vì buổi biểu diễn của Phó Tư Dịch mới qua đời, sau ngày thứ hai Trầm Hoan hạ táng, chuyện xưa này rất nhanh liền trở thành đề tài câu chuyện cho mọi người.

Trong lúc ấy, chuyện gì cũng được nhắc đến.

Cùng ngày Tần Thành đưa ra thông cáo thanh minh, cậu nói Trầm Hoan cùng cậu đều đã đang nói chuyện bàn hôn luận giả, lần này trở về sự thật chính là bàn bạc chuyện hôn sự của hai người, thuận tiện tham gia buổi biểu diễn của Phó Tư Dịch, không nghĩ tới lại xảy ra chuyện như vậy.

Đến cả việc tranh chấp cùng Phó Tư Dịch, Tần Thành đơn giản quy kết thành nguyên nhân là do mình đau thương quá độ, mới cùng Phó Tư Dịch nổi lên tranh chấp.

Hắn còn nói Trầm Hoan vẫn luôn coi Phó Tư Dịch là trường bối, cũng không có mạo phạm đến Phó Tư Dịch.

Lúc ấy, ở nơi xảy ra tranh chấp với Phó Tư Dịch ít người, lại không có camera, Tần Thành nói như vậy không có gì phải sợ hãi.

Cuối cùng, Tần Thành hy vọng các công ty truyền thông có thể để cho người chết an giấc ngàn thu, còn đối tượng nào có rắp tâm bất chính, ác ý phi báng kể cả các phương tiện truyền thông, cậu sẽ khởi tố, truy cứu đến cùng.

Vì cho thấy thái độ của bản thân, buổi chiều Tần Thành đã đưa đơn kiện đối với một công ty truyền thông đưa tin ác ý.

Dưới sự trợ giúp của Tần Thành, phong ba được bình ổn, bảo toàn thanh danh của Trầm Hoan sau này.

Đối với cách nói của Tần Thành, Phó Tư Dịch vẫn luôn bảo trì trầm mặc.

Bởi vì anh không có lập trường, anh cũng không nghĩ sẽ lại mang đến điều gì không tốt đối với danh tiếng của Trầm Hoan. Ngay cả tham gia lễ tang cũng là một loại bối rồi.

Anh ở lì trong văn phòng, di động tắt máy, đèn cũng tắt, cả căn phòng một màu đen tĩnh lặng.

Cửa sổ rộng mở, gió đêm thoang thoảng, làm giấy trên bàn làm việc ào ào lật mở.

Kỳ thật, anh đã ly hôn.

Một tháng trước, hôn nhân thâm đậm của anh cùng Thẩm Dung, rốt cuộc chấm dứt, là Thẩm Dung nói ra.

Thẩm Dung kiêu ngạo, cô ta tốn bao nhiêu tâm tư kéo người đến cạnh mình, cuối cùng cũng chứng minh chỉ là mua dây buộc mình. Cuộc hôn nhân kéo dài nhiều năm, trước mặt người khác cô ta vất vả che lấp, sau người lại là lạnh băng cô tịch.

Cô ta lựa chọn ly hôn, ngày đó ký tên, Phó Tư Dịch ngồi ở phía đối diện cô ta, nắm bút máy, khuôn mặt bình tĩnh, không có một chút ít do dự.

Sau khi ký tên xong, Thẩm Dung thu hồi trang giấy, nhìn người cơ hồ là huỷ hoại cả đời cô ta- Phó Tư Dịch, nhin không được nguyên rủa, “Phó Tư Dịch, tôi chúc anh cô độc sống quãng đời còn lại, trăm năm không nơi nương tựa.”

Bạn đang đọc truyện *Chào Buổi Sáng, Phó Phu Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 92

Khuôn mặt luôn bình tĩnh của Phó Tư Dịch xuất hiện một khe nứt, Thẩm Dung đứng lên, cười đến sinh động dị thường.

Con thuộc về Thẩm Dung.

Anh hẳn là không nên có gì hy vọng thêm nữa, còn là không thể không chế được.

Cõi lòng đã đóng băng có một tia khát vọng, anh tổ chức một buổi biểu diễn, muốn Trầm Hoan trở về, sau đó, chuyện thành đáng về này.

Cô độc sống quãng đời còn lại, trăm năm không nơi nương tựa.

Thì ra là như vậy.

Từ ngày đó, Phó Tư Dịch nhanh chóng già đi, người cảm thấy sự thay đổi rõ nhất là Trần Băng.

Vì chiếu cố Phó Tư Dịch, Trần Băng dọn tới nhà anh, đại khái ngày người nửa tháng. Cậu ta buộc Phó Tư Dịch ăn cơm, nghỉ ngơi, buộc anh nỗ lực sinh hoạt.

Phó Tư Dịch vừa không đón ý nói đùa cũng không cự tuyệt, hờ hững chống đỡ.

Nửa tháng sau, một ngày sáng sớm, Phó Tư Dịch tỉnh lại, đá tỉnh người đang ngủ ở phòng cho khách- Trần Băng, “Trần Băng, cậu đi đi, từ hôm nay trở đi tôi sẽ chiếu cố tốt bản thân.”

Trần Băng mới vừa tỉnh, mắt buồn ngủ mông lung, “Cậu nói cái gì?”

“Tôi nói, cậu đi đi. Tôi muốn bắt đầu công việc.” Phó Tư Dịch đưa lưng về phía ánh dương sáng sớm, biểu tình mơ hồ không nắm bắt được.

Trần Băng đi rồi, Phó Tư Dịch bắt đầu xử lý bản thân, nửa tháng nay, râu đã mọc dài, khi thấy rõ bộ dáng mình ở trong gương, Phó Tư Dịch sùng sốt hồi lâu.

Dao cạo râu dính bọt biển, đi dọc theo hình dáng gương mặt, đột nhiên, cảm tê rần, Phó Tư Dịch không dao động, tiếp tục thổi mạnh, tiếp theo dùng nước trong tẩy sạch.

Khi ngẩng đầu lên, trên cằm có một vết máu, ngón tay Phó Tư Dịch vuốt xuống, có một chút đau, anh cúi đầu, ngơ ngẩn nhìn tay mình, nhìn hồi lâu.

Phó Tư Dịch hình như là đã tỉnh lại, anh bắt đầu xử lý sự vụ công ty đầu vào đấy, nên chuyển nhượng thì chuyển nhượng, nên ra tay thì ra tay. Tài sản trên danh nghĩa của anh để lại cho con trai một phần nhỏ, còn phần lớn đều quyên cho các tổ chức từ thiện.

Giang Thời Thận xem một loạt động tác của anh, sợ tới mức không nhẹ, “Đây là cậu muốn xuất gia à? Gia tài đều phân tán hết!”

Trên hợp đồng chuyển nhượng Phó Tư Dịch ký xuống vài chữ, “Không phải tôi muốn xuất gia.”

“Vậy hiện tại cậu là muốn làm gì?”

Phó Tư Dịch đem nắp bút nắp lại vào bút máy, “Chỉ là tôi cảm thấy không thú vị.”

Giang Thời Thận há miệng thở dốc, không nói chuyện.

Tình cảnh hiện tại của Phó Tư Dịch, Giang Thời Thận cũng biết, Phó Tư Dịch nghĩ như vậy, nói thật, về tình cảm có thể tha thứ.

Nhân sinh đã đi tới nông nổi, nhiều tiền cũng không để làm gì.

Ánh mắt Giang Thời Thận nhìn Phó Tư Dịch tràn đầy phức tạp.

Một năm sau, Phó Tư Dịch từ chùa Hành Dân trở về, Giang Thời Thận và Trần Băng có thể nhìn ra được, tâm tình Phó Tư Dịch rất tốt, lộ ra nụ cười hiếm thấy.

Giang Thời Thận âm thầm may mắn khi Phó Tư Dịch đi Hàng Châu có chuyển biến tốt, rốt cuộc không còn từ khí trầm trầm.

Đêm đó, bọn họ uống rượu xong, hàn huyên chuyện xảy ra một năm qua.

Trong lúc đó, Giang Thời Thận nhắc tới một sự kiện tiên đoán Phật gia quý dị, cậu ta mạnh mẽ phì cười, khuôn mặt Phó Tư Dịch lại bình tĩnh, hơi hơi

mỉm cười sau đó nói, “Có lẽ thật sự có.”

Giang Thời Thận không tin, “Cậu cũng chưa thấy qua.”

Phó Tư Dịch chỉ cười không nói.

Hơn mười một giờ, vợ Giang Thời Thận thúc giục cậu ta về nhà, ba người liền tan.

Lúc đó, Phó Tư Dịch là người cuối cùng đi, vẫn luôn nhìn theo xe của Giang Thời Thận cùng Trần Băng biến mất ở chỗ ngoặt.

Một năm sau, thanh minh, mưa nhỏ.

Giang Thời Thận tay ôm một bó bách hợp, đi vào nghĩa trang Thanh Xuyên.

Cậu ta dừng lại ở trước một bia mộ, sau một lúc lâu im lặng nhìn bia mộ, mới chậm rãi ngồi xổm xuống, đem bách hợp trong tay nhẹ nhàng đặt ở trước mộ bia.

“Thời gian trôi thật nhanh, một năm rồi. Tư Dịch, ở bên kia cậu sống tốt không?”

Giang Thời Thận nhìn chăm chú vào gương mặt cười đến ôn hòa trong ảnh, nhẹ nhàng hỏi.

“Ông chủ cửa hàng bán hoa nói, tới tảo mộ, bách hợp là tốt nhất. Kỳ thật, tôi là rất muốn mua hoa hồng đỏ, nhưng lại sợ hoa hồng quá nổi bật, quá gây chú ý. Cậu xem, tôi vì cậu đã suy xét rất nhiều đó.....” Thanh âm Giang Thời Thận nghẹn ngào, cậu ta chôn đầu, môi run run, một câu đều nói không nên lời.

Cậu ta đã sớm nên nhìn ra, một năm trước khi Phó Tư Dịch nói không thú vị, cậu ta nên biết ba chữ đáng giá không thú vị này cũng không chỉ là tiền tài, cậu ta nên nhìn ra lúc ấy Phó Tư Dịch cũng đã.....

“Cậu cứ như vậy đi rồi, thật là quá không có nghĩa khí.”

“Hiện tại cậu tìm được cô ấy rồi sao?”

“.....”

Giang Thời Thận đối với bia mộ nói chuyện hồi lâu.

“Tôi phải đi rồi, có rảnh lại đến thăm cậu.” Cậu ta ở đây cũng đã lâu, chân cũng tê rần. Giang Thời Thận chậm rãi đứng lên, cuối cùng nhìn Phó Tư Dịch mỉm cười trong ảnh, xoay người tập tễnh rời đi.

Hết mưa rồi.

Trong gió có người đang hỏi, cậu đã tìm được cô ấy rồi sao?

Người trên ảnh chụp khẽ mỉm cười.

Bạn đang đọc truyện *Chào Buổi Sáng, Phó Phu Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 93: Phiên Ngoại – Phó Gia Có Hỉ

Mùa đông, ở Thanh Xuyên có tuyết rơi.

Sáng sớm Phó Tư Dịch tỉnh lại, chân vẫn còn ấm áp, chỉ là Trầm Hoan vốn nên ở trong lòng ngực anh lại không thấy đâu. Sauk hi Phó Tư Dịch thích ứng với ánh sáng, mặc quần áo xuống giường.

Anh đi vào phòng bếp, không có ai.

“Trầm Hoan,” Phó Tư Dịch nhủ mảy vào buồng vệ sinh, thoáng nhìn cảnh tượng bên trong, mảy nhăn càng lợi hại hơn.

Trầm Hoan ngồi ở chỗ bồn cầu, trong tay nắm thứ gì đó, đang phát ngốc, nghe thấy Phó Tư Dịch gọi cô, không lên tiếng mà ngẩng đầu.

“Em làm sao vậy? Sao không trở về phòng ngủ?” Trên người còn mặc áo ngủ, đem qua cũng không có tuyết rơi, cũng không sợ lạnh.

“Phó Tư Dịch.....”

“Ừ?” Phó Tư Dịch đem cô kéo tới.

“Giống như em đã mang thai.” Trầm Hoan đem que thử thai đưa tới trước mặt Phó Tư Dịch, thanh âm rất thấp, lại giống như không xác định. Thời gian hành kinh của cô đã muộn vài ngày, liền mua que thử thai tới kiểm tra, không nghĩ tới thực sự có.

Biểu tình của Phó Tư Dịch như là rất khiếp sợ, đồng tử đột nhiên phóng đại, anh nhìn chằm chằm hai vạch đỏ que thử thai trên trước, qua mười giây mới phản ứng lại, “Chúng ta vẫn luôn tránh thai, như thế nào.....”

Lời nói còn chưa nói xong, Phó Tư Dịch liền nghĩ tới lần đó sinh nhật anh một tháng trước.

“Là lần đó?” Phó Tư Dịch nhìn về phía Trầm Hoan.

Mặt Trầm Hoan có chút hồng hồng, “Có lẽ.”

Ngày đó cô gấp gấp trở về từ một hoạt động nào đó để chúc sinh nhật anh, lễ phục cũng chưa thay ra. Sau đó, Trầm Hoan nghĩ nguyên nhân có thể là do bộ lễ phục kia, Phó Tư Dịch lẫn lộn cô thật lâu, cuối cùng đến cả biện pháp an toàn đều không đủ dùng.....

Phó Tư Dịch tiến lên ôm lấy cô, tay nhẹ nhàng đặt lên bụng Trầm Hoan, cực lực khống chế thanh âm kích động của bản thân, “Chúng ta thực sự có con sao?”

Hiếm khi Trầm Hoan thấy bộ dáng Phó Tư Dịch kích động như vậy, bởi vì cô cũng có cảm giác như vậy, cô vui mừng mà ướm hốc mắt, gạt đầu, kích động đáp lại Phó Tư Dịch, “Vâng. Chúng ta có con rồi.”

Có nhiều lời hơn cũng không bì kịp một chữ vâng này, môi Phó Tư Dịch run rẩy, cười lên tiếng.

Cô ở trong ngực Phó Tư Dịch có thể tinh tường cảm nhận được Phó Tư Dịch bởi vì vui sướng, tim đập mãnh liệt chấn động, phảng phất Trầm Hoan chính là toàn bộ thế giới.

Bọn họ rất nhanh đem tin tức tốt thông báo cho người nhà hai bên, cha mẹ Phó Tư Dịch tỏ vẻ sẽ lập tức sẽ tới xem Trầm Hoan, cũng dặn dò cô không cần quá mệt mỏi. Sau khi mẹ Trầm Hoan nghe nói, lại không cao hứng như vậy, bà còn nhớ rõ lúc trước quy định trong vòng hai năm không được kết hôn, hiện tại khen ngược, con cũng có luôn rồi.

Trầm Hoan hiểu được tâm tư của mẹ mình, “Mẹ, mẹ không vui sao? Mẹ có cháu ngoại gái rồi.”

“Vừa mới kiểm tra ra, như thế nào con biết là nam hay là nữ?” Mẹ Trầm Hoan không còn lãnh đạm như lúc trước.

“Con biết a, chính là bé gái.” Trầm Hoan vuốt bụng còn chưa lộ, bởi vì mới làm mẹ, thanh âm rất ôn nhu.

“Con cùng Phó Tư Dịch có phải nên tổ chức hôn lễ hay không? Thời gian dài, người khác sẽ nói như thế nào?” Mẹ Trầm Hoan lo lắng nhiều nhất vẫn là thanh danh của con gái.

“Chúng con cũng đã tính toán kết hôn, Phó Tư Dịch đã nói chuyện với cha mẹ anh ấy, di còn muốn gặp mặt mẹ một lần, nói chuyện an bài hôn sự.”

“Được, tìm thời gian phù hợp để gặp mặt.”

* *

Trong ba tháng đầu mang thai là dễ dàng xảy ra chuyện nhất, Phó Tư Dịch hiển nhiên rất khẩn trương, hận không thể lúc nào cũng đem đôi mắt chăm chú đặt trên người cô. Tất cả hành trình của Trầm Hoan, anh đều phải tự mình kiểm tra một lần, đối với Trần San cũng dặn dò không thời, nghiêm nhiên trở thành bà quản gia.

Trầm Hoan vừa buồn cười lại càng cảm động. Mới làm cha anh càng đáng yêu.

Phó Tư Dịch mua rất nhiều sách vở dụng cụ dành cho thai phụ, rảnh rỗi, liền trở mình một phen. Trầm Hoan chính mắt nhìn thấy bộ dáng Phó Tư Dịch làm bút ký.

Cô tin tưởng Phó Tư Dịch sẽ là một người cha một người chồng tốt.

Công việc chuẩn bị hôn lễ tất cả đều là Phó Tư Dịch xử lý, Trầm Hoan chỉ phụ trách an tâm chờ đợi.

Hai nhà cũng gặp mặt, hôn lễ định ở hai tháng sau. Về địa điểm, Phó Tư Dịch đã thảo luận hồi lâu cùng với Trầm Hoan, Phó Tư Dịch nghĩ sẽ cho cô tất cả là những gì tốt nhất, Trầm Hoan lại cảm thấy không sao cả, chỉ cần không quá mệt mỏi là được.

Cuối cùng Phó Tư Dịch quyết định tổ chức hôn lễ tại một giáo đường ở nước ngoài, Phó Tư Dịch nói nơi đó phong cảnh rất đẹp, có thể trực tiếp hưởng tuần trăng mật ở đó, không cần bốn ba mệt mỏi nhiều, Trầm Hoan thấy thuận tiện liền đồng ý.

Chương 94

Chi tiết cụ thể của hôn lễ, cô cũng đã quên, chỉ nhớ rõ ngày đó giáo đường rất đẹp, Phó Tư Dịch rất tuấn tú, khi anh đeo nhẫn cho cô, vẫn luôn mỉm cười, cuối cùng còn thương tiếc hôn lên ngón áp út của cô một chút.

Chín tháng sau, Trầm Hoan sinh hạ con gái, mẹ con đều bình an.

Hôn lễ của bọn họ đã thành công giấu diếm được cánh truyền thông, khi sinh con lại càng không có tin tức, khi vừa mới sinh xong, Trầm Hoan và Phó Tư Dịch lại đặt mình ở trong tiêu điểm của công chúng.

Phó Tư Dịch đem con gái bảo hộ rất tốt, mới cho tới nay thôi, trên mạng không có một ảnh chụp nào của con gái, đến cả bóng dáng bị chụp được cũng đều rất ít.

Anh vốn chính một người lưu luyến gia đình, sau khi có con, lại càng nhiều hơn.

Nhoáng cái đã ba năm, chớp mắt qua đi, Phó Dao được sủng ái đến vô pháp vô thiên.

Trong lúc đó, mẹ của Phó Tư Dịch không ngừng hàm súc nhắc tới, hy vọng Trầm Hoan lại sinh thêm một đứa nữa, mỗi lần Phó Tư Dịch đều tránh nặng tìm nhẹ chán trở về, bị nói đến nóng nảy, Phó Tư Dịch dứt khoát nói có Dao Dao là đủ rồi, không muốn sinh thêm đứa nữa.

Mẹ Phó Tư Dịch bực mình con trai dầu muối không ăn, liền nói bóng nói gió trước mặt Trầm Hoan, trước kia Trầm Hoan bởi vì Phó Dao còn nhỏ, hơn nữa vì nguyên nhân công việc, đều không có cẩn thận suy xét. Hiện tại Phó Dao càng ngày càng kiêu ngạo, Trầm Hoan rất sợ con một dễ dàng bị nuôi thành tính tình kiêu căng, cũng nghĩ sẽ lại sinh thêm để chơi cùng Phó Dao.

Trầm Hoan đem ý nghĩ của chính mình nói lại với Phó Tư Dịch, Phó Tư Dịch rất không để bụng, hoặc là nói, anh cũng không phải thực sự muốn có thêm một đứa nhỏ nữa.

Vì thế, Phó Tư Hi được sinh ra trong tình huống không có sự chờ mong của cha, ánh mắt cả nhà đều tập trung ở trên người Phó Tư Hi, Trầm Hoan sợ nên cũng đã làm tốt công tác chuẩn bị tư tưởng cho Phó Dao trước khi con trai nhỏ được sinh ra, sợ hãi con gái sinh ra cảm xúc không tốt. Sau khi sinh con trai nhỏ, Trầm Hoan còn chặt chẽ chú ý cảm xúc của Phó Dao, thường xuyên chủ động hướng dẫn Phó Dao thân cận với em trai. Dưới tất cả nỗ lực của cô, Phó Dao cùng ở chung cùng em trai mới sinh rất khá, tuy bé còn nhỏ, lại rất có ý thức của một người chị, khi Trầm Hoan cho em trai ăn, bé cũng sẽ chủ động tiến lên hỗ trợ, có đôi khi cũng sẽ hát cho em trai nghe.

Mỗi khi nghe thấy tiếng ca non nớt của con gái, Trầm Hoan thân là người mẹ cảm giác liền càng xúc động.

Một năm trước Hồ Tĩnh dọn đến gần nhà Trầm Hoan, hiện giờ hai nhà là hàng xóm, cuối tuần cũng sẽ cùng nhau tổ chức liên hoan, sau vài lần lui tới, Phó Dao liền quen thuộc với Triệu Kiều Tuấn, tâm lý Phó Dao rất đơn giản, Triệu Kiều Tuấn rất xinh đẹp, bé thích anh trai xinh đẹp này, nguyện ý cùng chơi với cậu bé, chẳng qua, có một chút thương tâm, anh trai xinh đẹp không thể chơi cười đùa cùng với bé giống như với cha bé.

Còn tất cả những mặt khác, Phó Dao vẫn là rất vừa lòng.

Khi cô đi công tác sẽ mang theo hai cái đi động, để ngừa tình huống đột phát phát sinh, đây vẫn là yêu cầu của Phó Tư Dịch.

Trầm Hoan có một lần về nước trước dự kiến, nghĩ sẽ cho Phó Tư Dịch một kinh hỉ, sau đấy không ngờ lại là một hồi kinh hách.

Sau khi xuống máy bay, cô cũng không gọi điện thoại, cũng tự mình lái xe về nhà, sau khi về đến nhà, kết quả Phó Tư Dịch vốn nên ở nhà nghỉ ngơi lại không ở.

Cô đợi Phó Tư Dịch thật lâu, cũng không thấy anh trở về, liền đi tắm một cái.

Ra khỏi phòng tắm còn đang lau tóc, đối diện lại là bộ dáng chật vật của người kia.

Cô cũng chưa kịp nói cái gì, Phó Tư Dịch vẫn còn thờ hờn hển chặt chẽ ôm lấy, “Em đi đâu? Vì sao không nghe điện thoại?”

Thanh âm Phó Tư Dịch rất trầm, ả ả mang theo nguy hiểm qua đi cùng với vui mừng.

“Đi động của em hết pin, làm sao vậy?” Cô lại không biết chính mình là căn nguyên làm người kia lo lắng.

“Không có gì, không có gì, để anh ôm một chút.”

Trầm Hoan cảm thấy Phó Tư Dịch lúc này hết sức yếu ớt, nhất thời cô liền hiểu rõ nguyên nhân trong đó, Trầm Hoan thật cẩn thận hỏi, “Anh đi tìm em?”

“Ừ.”

“Rất xin lỗi a, lần sau trở về trước tiên em sẽ thông báo cho anh,”

Phó Tư Dịch ôm cô không nói chuyện.

Anh gọi điện thoại cho Trần San, Trần San nói cô đã sớm nên trở về rồi, nhưng mà di động của cô vẫn tắt máy, Phó Tư Dịch còn vội vàng đi ra sân bay tìm, thậm chí còn dùng quan hệ để xem camera ở sân bay.

Anh thật là sắp điên rồi.

Cho dù bọn họ đã kết hôn, ở sâu trong nội tâm của Phó Tư Dịch vẫn luôn tiềm tàng sâu lo thật sâu, bình thường vô thanh vô tức, một khi đã chạm đến, liền sẽ vạch trần yếu ớt của anh.

Vận mệnh khó có thể ngăn cản trước mắt, tình yêu là gì, cho dù anh được sống lại, thay đổi quỹ đạo vận mệnh của nửa đời trước, nhưng con đường phía trước, ai có thể biết được.

Điều anh có thể làm chính là nắm chặt tay cô, không buông ra, vẫn luôn đi về phía trước.

TOÀN VĂN HOÀN

Bạn đang đọc truyện *Chào Buổi Sáng, Phó Phu Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.